

RABİA GÜMÜŞ

SİLAH BAŞINDA AŞK

Parola

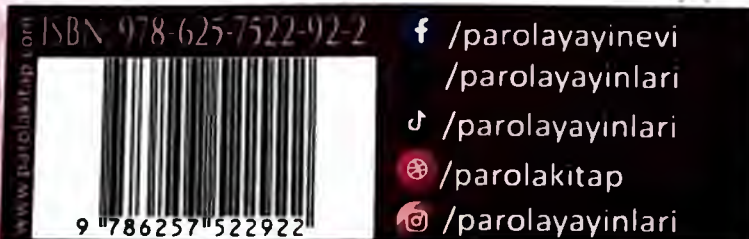
Her şey bir telefon aramasıyla başladı.

Üsteğmen Uğur, yıllar önce kendisine yardım eli uzatmış olan aileye karşı borcunu ödemek için ona emanet edilen genç kıza evinin kapılarını açtı.

Menhus; psikoloji son sınıf öğrencisi, deli dolu hayatının baharında genç bir kızdı. Herkesten, hatta evinde kaldığı adamdan bile sakladığı sırrı onu gözlerden uzak saklanmaya itmişti.

Uğur ve Menhus'un yolları kesiştiğinde ikisi de farkında değildi birbirlerinin kıyameti olduklarının.

İlk görüşte aşk mı kazanacaktı yoksa son bakışta ayrılık mı?..

PAROLA YAYINLARI: 692

Roman: 247

Eser Adı: Silah Başında Aşk

Yazar: Rabia Gümüş

Yayın Koordinatörü: Ahmet Üzümcüoğlu

Genel Yayın Yönetmeni: Yaren Uludağ

Editör: Hilal Aydın

Kapak Tasarım: Yaren Uludağ

İllüstrasyon: Meryem Soylu

İç Tasarım: Parola Grafik

Baskı-Cilt: Çalış Ofset Matbaacılık Turizm San. ve Tic. Ltd. Şti. Örme İş Merkezi Maltepe

Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8/D K: 1 Zeytinburnu İstanbul Tel: 0212 482 11 04

Matbaa Sertifika No: 45159

T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı Sertifika No: 41310

ISBN: 978-625-7522-92-2

1. Basım: 2025

© Rabia Gümüş 2025

© Parola Yayınları 2025

Bu kitabın her türlü basım hakları Parola Basım Yayın San. Tic. Ltd. Şti'ne aittir... Yazarın, çevirmenin, derleyeninin, hazırlayanın veya yayınevinin yazılı ve resmi izni olmadan basılamaz, yayınlanamaz, kopyalanamaz ve dijital kopyalar dahil çoğaltılamaz. Ancak kaynak gösterilerek kısa alıntı yapılabilir.

PAROLA YAYINLARI

Adres: Örme İş Merkezi Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8/D Kat: 1

Zeytinburnu İstanbul Tel: 0530 706 16 12

Web: www.parolakitap.com E-posta: info@parolakitap.com

Düzenleme

Ny.ozlem

RABİA GÜMÜŞ

SİLAH BAŞINDA AŞK

Parola

Ninova

Bölüm 1

Elimdeki evrakları bir kenara bırakıp oturduğum sandalyeden kalktım. Öğleden sonra evrak işleri bana kalmıştı, diğerleri eğitimde olduğu için. Yeni gelen askerler acemi birliğine gönderilmişti. Ağrıyan omuzlarımla vücudumu esnetip kantine çay almak için gitmeye karar vererek odadan çıktım.

Aslında bunun için her birimizin *postası* vardı, getir götür işlerini yapan. Kâğıtları imzalatacak, çay getirecek ya da odaya giren çıkana haber verecek bir asker. Bu askere de *posta* deniyordu. Benim postam terhis olduğu için yeni birini henüz yanıma almamıştım. Kantinden içeriye girdiğimde bizimkileri bir köşede otururken buldum. Eğitim bitmişti demek ki. Gerçi mesai saatinin bitmesine de az kalmıştı.

“Uğur, gel bir,” dedi Mert bana seslenerek.

“Çay alıp geliyorum.”

Kendime demli bir çay aldıktan sonra yanlarına doğru ilerledim. Sandalyemi çekip Mert ve Ercan’ın arasına oturdum. Emre, Semih’le karşımızda oturuyordu. Hepsinin yüzündeki gülümsemeye baktım, yine bir şeyler karıştırıyorlardı eminim.

“Hayırdır?” Tek kaşımı kaldırıp sorduğumda en önce Ercan atladı tabii ki.

“Şu yeni gelen kadın subay Havin var ya hani,” dediğinde başımı salladım. Yaz başında gelmişti Havin, yeni mezun olmuş subaylardan biriydi.

“Mihrem’e senden hoşlandığını söylemiş,” diyerek ağzındaki baklayı çıkardı sonunda Mert.

Tamam kız iyi hoştu ama benim o alanda başarısızlığım ülkece kanıtlanmış bir şeydi. Ayrıca ona o gözle hiç bakmamıştım, konuştuğumuz süre boyunca. Mihrem’in ağzı sıkıdır, gelip bunları söylemez kimseye. Kaşlarım çatılırken Mert’e odaklandım.

“Siz nereden biliyorsunuz Mihrem’e söylemişse?” diyerek sordum.

“Konuşurken duymuş onları birkaç asker, eğitimde de biz duyduk. Herkese yayıldı yani,” dediğinde sinirlenmem için yeterli bir sebep vardı ortada.

“Şu askerler kimmiş? Bir de ben emin olayım.” Rahat bir şekilde konuşmam, benim de istediğimi düşünmelerini sağlamıştı.

“İkinci bölükten Çınar ve Boran.”

Tabii ki beklediğim cevap Ercan’dan gelmişti. Yerimden kalktığım gibi ilerlerken arkamdan bana seslendiler ama önemsemedim. Bir kişinin özel hayatını ortalığa dökmek bu kadar kolay mıydı?

Yatakhane bölümüne girdiğimde henüz eğitimden yeni dönmüş olan askerler üstlerini değiştiriyorlardı. Girişte duran nöbetçi askere seslendim.

“Emredin komutanım,” diyerek selam verdi.

“Çınar ve Boran. Bu iki askeri çalışma odasına gönder hemen.” Sert çıkan sesimle asker hemen selam verip konuştu.

“Emredersiniz komutanım!”

Geri dönüp yönetim binasına ilerledim. Hem sinirliydim böyle bir işe ismim karıştığı için hem de Havin ve Mihrem’in bunu herkesin içinde nasıl konuştuğuna anlam veremiyordum. Mihrem akıllı bir kadındı, en azından Havin’i uyarması gerekiyordu. Burada hiçbir şey kendine saklamadığın sürece sır olarak kalmazdı.

Odaya girdiğim gibi masanın arka tarafına geçip koltuğuma

otururdum. Geriye yaslanıp son bıraktığım evrakı inceledim. Dosyayı düzenlemeyi bitirdiğimde kapı çaldı. “Gel,” dediğim anda yüzünü görünce daha net hatırladığım iki asker içeri girdi.

“Boran Tatar, Manisa. Emret komutanım!”

“Çınar Yıldırım, Tokat. Emret komutanım!”

Sırayla selam verdiklerinde yavaşça ayağa kalkıp masanın arkasından çıkarak önlerinde durdum. Yüzlerine baktığımda tedirginliklerini daha net görüyordum. Ben sessiz kaldıkça ikisi de geriliyordu. Madem korkuyorsun niye o boku yiyorsun? Buraya yeni gelenler henüz ortama alışamadığı için sivil hayatla karıştırıyordu buradaki hayatı. Bu yüzden başta yaptıkları hatalar için çok yüklenmez uyarı geçerdik ama bu yapılan hata değil, *saygısızlıktı*.

“Kulağıma bazı duyumlar geldi, komutanlarınızın konuşmalarını dinliyormuşsunuz.” Soru sorar gibi konuştuğum için bir an rahatladılar. Şüpheli olduklarını biliyorlardı ama emin olup olmadığım konusunda net değillerdi. Gerçekler karşısında en iyi yapılan şeyi yaptılar, inkâr ettiler.

“Yalan komutanım. Asla öyle bir şey yapmadık biz, kim diyorsa iftara atıyor.” Kendinden emin çıkarmaya çalıştığı sesi daha çok ürkek çıkıyordu.

“Bütün komutanlarınız yalan söylüyor yani? Tamam, çağırılım hepsini soralım. Hanginiz doğruyu söylüyor?” Yüzleri kireç gibi olan askerlere baktım. Ne yaptıklarını ikisi de yeni fark ediyormuş gibiydiler.

“Özür dileriz komutanım!” İkisi de aynı anda konuştuğunda en azından acısız bir şekilde kabul etmişlerdi.

“Siz ne hakla komutanınızın özel hayatını böyle ifşa edersiniz! Siz kimsiniz? Askerliğinizi yakarım oğlum ikinizin de! Yaşıtlarınız evlenip çoluk çocuğa karışırken siz burada tuvalet temizlersiniz!” Biri hâlâ ayakta duruyordu ama diğeri bayılacak gibiydi. Bu kadar korkutma yeterdi.

“İkiniz de bir daha böyle bir hataya düşerseniz, adınız böyle bir olaya karışırsa yakarım çıranızı! Bir ay boyunca çarşı izniniz iptal,

bu bir ayda tuvalet temizliği sizde. Biraz amaşır suyu koklayın da aklınız başınıza gelsin! şimdi siktirin gidin!” Bağırmamla birlikte yerlerinden sıçradılar. İki si de selam verdikten sonra aceleyle ık-tılar odadan.

Bir kadının duygularını bu kadar küçük görüp sağda solda ko-nuşmak yakışmazdı Türk askerine. Bugün bunu konuşan yarın izne çıktığında askeriyede duyduğu planları anlatırdı. Derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştım, henüz işim bitmemişti. Kantine geri döndü-ğümde bizimkiler bıraktığım yerdeydiler. Yerime oturup soğuyan Çayımdan bir yudum aldım.

“Bu konu kapanıyor burada beyler. Öyle bir şey yokmuş, asker-ler kendi aralarında çıkarmış,” dedim yalan söylemeyi sevmesem de. Kimsenin, özellikle Ercan’ın, Havin’le her bir araya geldiğimizde imada bulunmasını istemiyordum. Çünkü bu, kızı utandırmaktan ve beni zor durumda bırakmaktan başka bir işe yaramazdı.

“Ceza işini sana bırakmıştık zaten. Aramızda ceza konusunda en yaratıcı olan sensin,” diyerek cevap verdi Semih.

Normalde benden önce yapanı bulur, cezayı verirlerdi. Kimse bunu hoş karşılamazdı ekipte. Söyleyen kişiyi bulmuşlardı ama ben-den yana emin olamadıkları için, Havin’e karşı bir şey hissedip his-setmediğim konusunda, bir şey yapmamışlardı.

“Askerlikleri boyunca unutamazlar bence ne de olsa bir ay bo-yunca tuvalet temizleyecekler. Her gün kontrol edilecek o tuvalet-ler,” dediğimde hepsi güldü, cezamı beğenmişlerdi.

Herkes çaylarını içince dağıldı. Mihrem’le konuşmak için tele-fonumu çıkarıp aradım. Askeriyede mi yoksa dışarıda mı olduğunu bilmiyordum. Birkaç alıştan sonra açılan telefonla direkt konuya girdim.

“Mihrem, konuşmamız lazım. Bir konuda yardımına ihtiyacım var.”

“Tabü Uğur, alışma odasına geçiyordum ben de şimdi. Eğitim raporunun onayını bulamıyorum.” Sıkıntılı gelen sesiyle moralinin bozuk olduğunu anladım.

“Bende bir kopyası vardı, gelirken getiririm.”

“Çok iyi oldu bu.” Rahatlamış gelen sesiyle raporda önemli bir şey olduğunu anladım.

Telefonu kapattıktan sonra önce kendi odama geçip dosyayı aldım, sonra da Mihrem’in çalışma odasına doğru ilerledim. Mihrem’in buraya ilk geldiği zamanı hatırladım, uzun zaman olmuştu. Çok şey değişmişti, hepimiz farklı insanlardık artık. Hayat bizden birçok şeyi çalmış, yerine yenilerini vermişti. Birçok sınavdan geçmişti dostluğumuz, kardeşliğimiz, görev arkadaşlarımıza olan güvenimiz. Geride kalan geçemeyenleriyse bir bir çıkarmıştık hayatımızdan.

Mihrem’in kapısını düşünceler eşliğinde tıklatıp girdim. Masasının başında kâğıt yığını içinde oturmuştu. Elindeki dosyayı bırakıp bana döndüğünde oldukça sıkıntılı görünüyordu. Ona uzattığım dosyayı alıp bana boş sandalyeyi gösterdi.

“Anlat bakalım, sorun ne?” diyerek konuya girdi. Mihrem de gereksiz konuşmalara gelemiyordu.

“Havin’le olan konuşmanızı duymuş iki asker, sonra da hızla yayıldı ve bana kadar geldi. Merak etme, o ikisine unutamayacakları bir ceza verdim.” Mihrem’in çatılan kaşlarıyla bu durumdan hiç memnun olmadığını anladım ki ben de değildim.

“Diğerleri peki?” Bizimkilerin bilip bilmediğini soruyordu.

“Askerlerin eğlence amaçlı yalan söylediğini söyledim. Senden ricam, Havin’le olan özel konuşmalarınızı herkesin sizi duyacağı bir yer yerine baş başa olduğunuz bir yerde yapmanız.” Sözlerimi bitirdikten sonra ayağa kalktım gitmek için.

“Peki sen ne düşünüyorsun bu konuda?”

“İyi bir kız ama kalbinin kırılmasını istemiyorsa benden uzak dursun. Benden ona iş çıkmaz komutanım.” Selam verdikten sonra kapıya doğru ilerlerken Mihrem arkamdan gülüyordu.

“Seni de dize getirecek bir kız bulunur elbet Tilki!”

Başımı usulca sallayıp odadan çıktım. Yapacak başka bir işim kalmayınca çalışma odama çıkıp bilgisayara işlediğim eğitim ra-

porlarını düzenledim. Mesai bitiminde arabamın anahtarlarını alıp odadan çıktım. Askeriyenin otoparkına ilerlerken etrafa bakıyordum. Ercan ortalarda görünmüyordu, son zamanlarda tek başına olması canımı sıkıyordu.

Askeriyenin içinde nöbet yerlerine yetişmeye çalışan askerler hızla hareket ederken, bir yandan da görev arkadaşlarım kendi arabalarına geçiyordu. Emre, Semih, Mihrem, Mert, Havin otoparka doğru ilerliyorlardı. Mihrem Yüzbaşı, Havin Kıdemli Üsteğmen, Emre Üsteğmen, Mert Kıdemli Üsteğmen, Semih Üsteğmen, Ercan Üsteğmen'di. Ben de geçen ay üsteğmen olmuşum. Bu sene rütbe atlayarak hepimiz sıralamamızı yükseltmiştik. Mihrem hariç. Mihrem rütbe atlarsa tayini çıkacağı için yerinde kalmayı seçmişti.

Iğdır Kolordu Komutanlığı birçok olaya şahitlik etmişti üç sene içinde. Yeni dostluklara, aşklara, heyecanlara, hüznönlere, mutluluklara, acılara, ihanetlere, doğumlara ve ölümlere kucak açmıştı. Bense hayatıma aldığım dostlarımla beraber bu hengâmede kendi huzurlu dünyamı kurmuşum.

“Gamze seni çağırıyor akşam yemeğine. Ercan'ı da davet edecektim ama ortadan kayboldu.” Emre'nin yanımdaki arabaya geçerken seslenmesiyle ona doğru döndüm.

“Gamze'ye teşekkürlerimi ilet, bugün alışverişe çıkacağım. Doğru düzgün bir tane tişörtüm kalmamış, Ercan sağ olsun.” Derin bir nefes verip arabamın kapısını açtım.

Ercan'la aynı evi paylaşıyorduk, üç yıldan fazladır hem görev arkadaşı hem de dosttık. Mert ve Mine evlenmeden önce Ercan, ben ve Mert kalıyorduk aynı evde. Mert, Mine ile kendi evlerine geçince Ercan'la iki katlı olan evi alt ve üst kat olmak üzere paylaşmıştık. Üst katta ben kalırken alt katı Ercan almıştı. Gamze ise Emre'nin eşiydi ve benim dostum diyeceğim nadir insanlardan biriydi. Emre benim erkek kardeşimse şüphesiz Gamze de kız kardeşimdi.

“Tamam o zaman, en kısa sürede bekliyoruz.” Emre elini kaldırıp arabasına bindiğinde başımı sallayıp onayladım.

Arabaya bindiğimde çalıştırıp otoparktan çıktım. Eve gitmeden önce alışveriş merkezine uğradım. Birkaç mağaza gezip tişört,

eşofman ve gömlek aldım. Ercan çoğu zaman benim dolabımdan yürüttükleriyle geçiniyordu. Aldığını geri vermek gibi bir huyu da yoktu.

Alışveriş poşetlerini arabaya koyup kapıyı kapattım. Markete uğrayıp yemeklik birkaç malzeme aldım. Ercan sürekli dışarıdan yediğinden dolabı doldurmak bana düşüyordu. Eve doğru yola çıktığımda Ercan'ı aradım ama açmadı. Son zamanlarda bunu alışkanlık hâline getirmişti ve hiç hoşuma gitmiyordu.

Eve geldiğimde poşetleri alıp kapıyı anahtarım ile açarak içeriye girdim. Mutfakta yemek yapan Halime ablayı gördüğümde mutfak alışverişi için aldıklarımı masanın üstüne bıraktım. Halime abla gelir, bize yemek yapar, evi çekip çevirirdi. İki bekâr erkek eve de uğrayacak zaman bulamayınca işler bazen çığırından çıkabiliyordu. Gamze'nin önerisiyle Halime ablayla anlaşıştık. Ellili yaşlarının sonunda, çok iyi bir kadındı.

“Hoş geldin oğlum, aç mısın?” Ocaktaki yemeğin altını kapatıp bana doğru döndü sıcak bir gülümsemeyle.

“Yok Halime abla, öğlen yemeğini çok kaçırmışım. Bizimki gelmedi mi daha?” Başım ile içeriye işaret ettiğimde Halime ablanın yüzü asıldı.

“Gelmedi. Uğur, bu çocuğun başında bir dert mi var? Bir an bak çok iyi yüzü gülüyor, sonra bir bak ağzını bıçak açmıyor.” Ercan'daki değişikliği fark eden tek ben değildim, onu tanıyan herkes bu durumu anlardı.

“Halledeceğim ben abla. Sen erken çık istersen, zaten hafta sonu evdeyiz.” Ercan geldiğinde sıkı bir konuşma yapmamız gerektiğini net bir şekilde anlamıştım.

“Tamam, oğlum. Bir isteğiniz, ihtiyacınız olursa ararsınız. İyi akşamlar.” Halime abla çıkarken ben de kıyafet poşetlerini alıp üst kata çıktım.

Yeni kıyafetlerin etiketini çıkartıp yıkanması için makineyi çalıştırdım. Askeriyede kalırken bu işlerle ilgilenmediğimden hiç bilmezdim, ayrı eve çıkınca mecbur öğrendim. Halime abla yardımcı olmuştu çoğu konuda. Ondan önce de Mihrem, Mine ve Gamze

düzenimizi kurana kadar ellerinden geldiğince destek olmuştu. Şimdi herkes kendi düzenini kurmuş, alışmıştı.

Banyoya girdiğimde suyu açıp duş aldım. Tenimle buluşan ılık su yaz ayının son günlerinde kendini belli eden güneşin sıcaklığına iyi gelmişti. Ağustos ayının sonundaydık, mevsim sonbahara yakın olmasına rağmen yine de sıcaklıklar yüksekti. Daha çok kış aylarını sevdiğimdendi sanırım, bana yaz ayları bunaltıcı gelirdi.

Duştan çıkınca üstümü giyip odamın balkonuna çıktım. Hava kararmaya başlamıştı, iki katlı evlerden oluşan sitenin etrafı ağaçlarla örtülüydü. Araba sesini duymamla içeriye girip ön tarafa bakan pencereye ilerledim. Ercan arabadan inerken ben de merdivenlere yöneldim. Aşağıya indiğimde anahtarıyla kapıyı açmış içeriye girmişti.

“Neredesin sen?” Karşısında durduğumda başını kaldırıp bana baktı.

“Geldim, bir şey mi oldu?” Üstündeki kamufrajın ceketini çıkarıp koltuğa oturdu. Karşısındaki koltuğa geçip oturdum ben de.

“Ercan, kaç gündür böylesin. Bak bir sorun varsa söyle. Oğlum biz seninle kardeş değil miyiz?” Sorumla birlikte yüzündeki sertlik yumuşak bir ifadeye büründü.

“Sorun yok kardeşim, iyiyim. Söz dikkat edeceğim kendime.” Onun da kendi hâinden memnun olmadığı belliydi.

“Hâlâ mı Esra konusu?” Sinirlenmeye başlamıştım. Son zamanlarda Ercan durgunlaşmaya başlamıştı ve bunun tek nedeni o kızdı. Bir süre önce sevgili olmuş, sonra ayrılmışlardı. Bu kolay bir ayrılık olmamıştı, Ercan için zor bir süreçti ki ben hep onun atlatacağını düşünmüştüm. Oysa Ercan bir türlü bu durumdan kurtulamıyordu.

“Mesaj attı geçen hafta, cevap vermedim. Aklımı kurcalıyor, neden onca zaman sonra ben her şeyi toparlamaya çalışırken karşıma çıkmak istedi?” Elini alnına koyup ovarken gergindi.

“Ne olmuş mesaj attıysa? O kızla nasıl ayrıldığınız ortadayken kendin bile yedirip cevap vermediğine göre ortada aklını kurcalayacak bir şey olmamalı. Ben senin her zaman yanıdayım kardeşim

ama bu konu senin üzülmene sonuçlanacaksa işte o zaman karşında ilk beni bulursun.” Normalde asla ikili ilişkilere karışmazdım ama Ercan benim kardeşim gibiydi ve onun üzülmeye demek, benim ortalığın canını okumam demekti.

“Haklısın... Boş ver onu da çok açım, Halime abla ne döktürmüş yine?” Gülererek kalktığında gözlerindeki pus dağılmasa da daha iyi görünüyordu.

Ercan odasına üstünü değiştirmek için geçerken ben de hâlâ sıcak olan yemekleri tabaklara koyup bardakları yerleştirdim masaya. Ercan da gelince yemeğimizi yedik. Askeriye disiplini beraberinde getirdiği için her işimizi düzenli yapıyorduk, Ercan umursamaz biri gibi görünse de bu konularda çok disiplinliydi. Yemeğimizi yedikten sonra Ercan dışarı çıkarken ben kahvemi alıp üst kattaki balkona çıktım.

Telefonumun çaldığını duyunca cebimden çıkardım. Yazan ismi gördüğümde kaşlarım çatıldı. Beklemeden açtım.

“Efendim?”

“Yıllar önce bana verdiğin bir söz vardı... Yardımına ihtiyacım var Uğur. Bana senden başkası yardımcı olamaz.”

Aceleci bir şekilde konuşurken yıllar sonra beni arayan kadının önemli bir şey olmasa aramayacağını biliyordum.

Düzenleme
Ny.ozlem

Bölüm 2

Menhus

Etrafa bakarken geçtiğimiz yolların sokak lambaları yanıyordu. Henüz hava tam anlamıyla geceyle buluşmamıştı ama biraz sonra siyah bir örtü gökyüzünü tamamıyla kaplayacaktı. Başımı ön koltuğa çevirdiğimde araba trafik ışıklarında yavaşlayıp durdu.

“Sana ne söylediğimi hatırlıyorsun, değil mi?” Ön koltuktan yükselen sesle derin bir nefes verdim.

“Daha kaç kez tekrar edeceksin? Oysa ben ilk söylediğinde anlamıştım. Uslu duracağım, kimseyle kavgaya etmeyeceğim ve sessiz, sakın, görünmez bir kız olacağım. Varlığımı kimseye hissettirmeyeceğim.” Yüzüme kondurduğum yapay gülümsememle dikiz aynasından göz göze geldiğimizde ona baktım.

Beş yaşındaki çocuktum sanki...

“Sana pek güvenemiyorum, sanırım bunun için beni suçlayamazsın.” Tek kaşını kaldırıp alayla baktı bana.

Sessiz kaldığımda gözlerini benden çekti ve yola odaklandı. Şoför sessiz bir şekilde akan yolu takip ederken ben de çantamdan çıkardığım fotoğrafa baktım. Boğazıma kocaman bir yumru oturur-

ken gözlerimi sımsıkı kapattım. Şimdiden geride bıraktığım hayatımı özlemiştim. Fotoğrafın kırışmaması için geri yerine koydum özenle.

Araba tekrar hareket etti, bir süre sonra tamamen durduğunda başımı kaldırıp girdiğimiz siteye baktım. İki katlı evlerden oluşan oldukça sessiz, sakin ve güzel bir yerdi. Bahçelerinde çiçekler vardı, hava artık kararmıştı ama içerinin aydınlatması oldukça güçlüydü. Arabanın arka kapısını açıp indiğimde esen ılık rüzgâr saçlarımı savurdu. Yüzüme gelen saçlarımı çekip etrafa baktım.

Sonra onu gördüm. Dimdik bir duruşla tam karşımdaydı ve bana doğru yürüyordu. Saçları siyah ve kısa tıraşlıydı, yüzündeki sert ifadesine rağmen mükemmel yüz hatlarına sahipti. Uzun boyu omuzlarını daha geniş göstermiş, vücudunu saran siyah tişörtü ikinci bir deri gibi oturmıştu bedenine. Yaklaştıkça uzun kirpiklerinin göz çevresine değdiğini ve kahverengi tonundaki gözlerinin derin bir bakışa ev sahipliği yaptığını fark ettim. Yay gibi biçimli kaşları, kısa saçlarının açıkta bıraktığı alnını süslüyordu. Tamamen özenerek yaratılmış bir varlıktı.

“Merhaba,” diyerek elini uzattığında kesinlikle karşısındaki kişi ben değildim.

“Merhaba. Seni zor durumda bırakmak istemezdim ama acil bir durumdu. Sana emanet.” İkilinin bakışları da bana dönünce emanet olanın kim olduğu açıkça belli oluyordu.

“Hala, ben de buradayım ve kimseye emanet değilim. Yetişkin bir birey olarak kendi ihtiyaçlarımı karşılayabiliyorum.” Konuşmamla birlikte yakışıklı varlık tek kaşını kaldırırken halam başını iki yana salladı. Daha ilk dakikadan bir kuralı çiğnemiştim sanırım.

“Unutma, seni almaya geleceğim ama bir süreliğine burada kalmalısın. Güvende olman için.” Bana doğru bir adım attığında halamla birbirimize sarıldık. Derin bir nefes verip duygu yoğunluğundan çıkmaya çalıştım.

“Tamam, beni merak etme. İyi olacağım.” Birbirimizden ayrıldığımızda halam son kez karşımdaki adama bakıp arabaya bindi. Şoför arabayı çalıştırıp giderken elimde bavul ve sırt çantamla öylece kalmıştım.

“Ev bu tarafta.” Bavulumu alan ismini bile henüz bilmediğim adam yürümeye başladı. Ben de sırt çantamı alıp peşinden ilerledim.

“Evinde kalacağım ama henüz tanışmadık. Ben Menhus,” dedim yanında yürümeye çalışarak. Çok hızlı mı yürüyordu yoksa bacakları mı çok uzundu?

“Uğur,” dedi kısaca.

Bir an olduğum yerde duraksadım. O da fark edince bana bir bakış attı. Kendimi toparlayıp ona yetiştim ve iki katlı bir başka beyaz evin önünde durduk. Kapıyı anahtarla açarken ben derin bir düşüncenin içine atılmışım sanki. Hayat, garip bir tesadüfü daha önüme çıkarmıştı.

Uğur ve Menhus.

Uğur ve *Uğursuz*.

Başımı iki yana sallayıp içeriye girdim. Kapıyı kapattığımda Uğur’u takip ettim. Salona girdiğimizde televizyon izleyen başka birini daha gördüm. Uğur gibi kısa saçlı, aynı dik duruşa sahipti. Sadece daha yumuşak yüz hatları vardı. Önce bana baktı, sonra başını televizyona çevirdi ve sonra tekrar Uğur ile bana baktı.

“Eve kız mı attın lan?” Ağzından dökülen ilk cümle de bu oldu.

“Siktir git Ercan. Menhus bir süre misafirimiz olacak.” Bana doğru dönüp az önce küfretmemiş gibi üst kata çıkan merdivenleri gösterdi.

“Üst katta kalıyorum ben, bundan sonra sen de orada kalacaksın. Alt kat Ercan’a ait. Koridordan ikinci kapı odan. Git bak sen, ben de geliyorum birazdan.” Konuşmasıyla sanki emir verir gibi bir hâli vardı. Dediklerini yapmasam iki el sıkabilirdi her an.

“Tamam, ben yukarıdayım.” Ercan’a dönüp el salladım. Yüzünde gülümseme oluşurken o da bana el salladı.

Merdivenlere doğru ilerlerken sırt çantamı yanıma aldım. İlk basamakları çıkıp üst kata göz gezdirdim. Uğur’un dediği ikinci kapıyı açtığımda çift kişilik bir yatak, üç kapaklı bir dolap ve pencere kenarında çalışma masasıyla sandalye olduğunu gördüm. Kapıyı açık bırakıp odanın içinde gezdim. Oldukça ferah ve genişti oda ama

daha çok erkeksi bir düzene sahipti. Dolap ve yatağın rengi koyu kahverengiydi, çalışma masası ise ahşaptandı. Pencereyi açıp odayı havalandırdım.

Sırt çantamı çalışma masasının üstüne koyup içindeki özel eşyalarımı çıkardım. Küçük çerçeveli fotoğrafı masanın köşesine koydum. Diş fırçamı, macunumu, parfüm ve makyaj malzemelerimi dizdim. Bir süre burada kalacaksam bir an önce alışmalı ve yerleşmeliydim. Kapım tıklatıldığında Uğur'u elinde bavulla kapının önünde buldum. Ona baktığımda bavulu giysi dolabının önünde bıraktı.

"Duş almak istersen temiz havlular dolapta. Ben aşağıya iniyorum, yemek için sen de işini bitirince gelebilirsin." Umursamaz bir ses tonuyla konuşmasına rağmen oldukça ince bir düşünceye sahipti.

"Teşekkür ederim, bana evini açtığın için." Minnetle konuştuğumda gözlerime kısaca bakıp başını salladı. Kapıyı arkasından kapatıp çıktı.

Kapı kapandığında bile gözlerinin etkisinde kalmam normal miydi?

Adam aşırı yakışıklıydı, kabul ediyorum, ama oldukça sessiz biriydi. Fazladan bir kelime etmeye tahammülü yok gibiydi. Benim gibi biri içinse bu tamamen eksi demekti. Ben konuşmayı severdim, sesim bana kendimi güvende hissettirirdi. Anlattığım müddetçe aşamayacağım hiçbir sorun olmazdı.

Bavuluma doğru ilerleyip yere yatırdım ve fermuarını açtım. İçinden kıyafet çıkarıp geri kapattım. Uğur'un söyledikleri içinde duş alma kısmına kesinlikle katılıyordum. Saatlerdir bir arabanın içinde yolculuk yapıyordum ve duş kesinlikle bana çok iyi gelecekti. Dolaptan havlu alıp odadan çıktım.

Banyonun yerini bilmediğim için şansımı deneyerek tam karşımdaki kapıyı açtım. İçeriye baktığımda benim odamla aynı başka bir odayı gördüm. İçeride keskin bir koku vardı ama tam anlamıyla çıkaramadığım erkeksi bir koku ciğerlerime doldu. Uğur'un odasıydı sanırım ama boş bir oda gibiydi, ruhu yoktu. Ne bir kişisel eşya vardı ne de dağınık bir yer. Sanki yıllardır kimse uğramamıştı, kendi

hâline bırakılmıştı. Derin bir nefes aldığımda oldukça hoş gelen kokuya veda ederek kapıyı kapattım.

İkinci denememde banyoyu bulmuştum. Kapıyı kilitledikten sonra üstümdeki kıyafetlerden kurtulup ılık suyun altına girdim. Havada yapış yapış bunaltıcı bir nem vardı. Şampuanımı almadığım için elime gelen ilk şampuanla saçlarımı yıkadım. Kokusu duş kabine yayılırken Uğur'un odasındaki kokuya yakın bir koku doldu içeriye. Ama eksik bir şey vardı, tam olarak o kokuyla aynı değildi.

Duşumu aldıktan sonra havluyla bedenimi sardım. Aynanın buğusunu silip kendime baktım. Sarıya çalan saçlarım omzumun bir karış altında bitiyordu, beyaza yakın bir cildim vardı, açık tenliydim. Gözlerim yeşil-mavi karışımıydı. Yeşil giydiğim zaman ya da mavi giydiğim zaman rengine göre şekil alıyordu. Dalgalı saçlara sahiptim, genelde düz olarak kullansam da dalgalı olmasım seviyordum.

Gayet düzgün bir fiziğim vardı. Spor yapmasam bile şu yediği yaramayan, yediği hâlde kilo alamayan, çoğu kişinin küfrettiği kızılardandım. Metabolizmam normalin biraz üstünde çalışıyordu.

Kapıyı açıp banyodan çıktım. Uğur aşağıda olduğunu söylediği için rahattım. Bana verilen odaya geçip kapıyı arkamdan kapatıp kilitledim. Bu kadar rahat olmamın bir diğer nedeni de halamın sözleriydi.

"Seni bırakacağım kişi bu dünyada güveneceğim adamların başında geliyor. Söz veriyorsa mutlaka tutar, bir şey yapıyorsa mutlaka bir sebebi vardır."

Nereden ya da nasıl tanıştıklarını bilmiyordum ama güvenmese halam beni asla burada bırakmazdı. Burada olduğumdan kimsenin haberi yoktu. Buraya gelene kadar halam, Uğur'un ismini bile sesli söylememişti. Başımın ciddi anlamda belada olduğunu biliyordum ama ona ne kadar anlatılmıştı işte bundan habersizdim.

Üstümü giydikten sonra saçlarımı tarayıp ördüm. Kurutmak için fazla sıcak bir hava vardı. Odayı toplayıp kıyafetlerimi de dolaba yerleştirdim. Çok fazla eşyayı getirmemiştim aceleyle çıktığım için. Birkaç parça kıyafetimi yerleştirdikten boş kalan bavulu dolabın üstüne koydum. Hazır olunca odanın kapısını açıp merdivenlerden

indim. Salonda kimse yokken mutfaktan gelen seslerle oraya yöneldim. Ercan ve Uğur mutfak masasında karşılıklı oturuyordu.

“Kendine bir tabak al Menhus.” Ercan’ın işaretiyle ocaktaki tencereye yöneldim. Elime aldığım tabakla kendime yemek koydum ve ortalarına oturdum.

“Zehirlenmezsin korkma, yemekleri biz yapmıyoruz.” Yemeğe olan bakışımı görmüş olmalı ki Ercan gülerek konuşmuştu.

“Taze fasulye yemeği yaptığınızı düşünmek biraz garip geldi.” Ben de gülerek elime çatalımı aldım, oldukça acıkmıştım.

“Halime abla var, sen de tanışırsın zaten, yemekleri o yapıyor. Etrafı falan düzenliyor.” Ercan’ın açıklamasıyla *anladım* dercesine başımı sallayıp fasulyenin tadına baktım.

“Enfes olmuş.” Gerçekten de harika yapmıştı Halime abla. Daha tanışmadan ona bu harika yemek için sempatim artmıştı.

“Sen ne iş yapıyorsun?” diye sordu Ercan. Masada zaten bir benimle Ercan konuşuyorduk. Uğur yemeğiyle ilgileniyor, bize bakmıyordu bile.

“Öğrenciyim ben. Psikoloji okuyorum, son sınıf. Gerçi bu sene donduracağım gibi görünüyor.” Hatırladıklarımınla birlikte içimi çektim. Elimdeki çatalı bırakıp su dolu bardağa uzanıp yavaşça yudumladım.

“Şu adamın psikolojisini çöz, sana Nobel ödülü bile verirler.” Çatalıyla Uğur’u işaret eden Ercan, sonunda ilgimi çekmişti.

“Neden? Psikolojik sorunları mı var?” Bakışlarım Uğur’a dönerken o da sert bir ifadeyle Ercan’a bakıyordu.

“Evet, psikolojik sorunlarım var. Umarım bu gece odanın kapısını kilitleyip uyursun Ercan.” Bakışlarındaki kesinlik Ercan’ın yutkunmasına sebep oldu.

“Size afiyet olsun, ben doydum. Bugün de tehdidimizi yedik çok şükür.” Ercan yerinden kalkıp gitmişti.

Uğur’un ağzını bıçak açmazken ben de sıkıntılı bir nefes verip yemeğime odaklandım. Bir süre sonra Uğur kalkıp mutfağın balkonuna geçti. Çakmak sesiyle bakışlarım ona kayarken yanan sigarasının ucu

parladı. Derin bir nefes çekip bıraktığında sigaranın kokusuyla birlikte dumanı da havada dağıldı. Dudakları tekrar izmaritle buluştuğunda hâlâ onu izlediğim için kendimi sapık gibi hissedip oturduğum yerde kıpırdandım.

“Yemeğinizi yediyseniz küçük hanım, sizinle bir konuşalım.” Bana bakmadan konuşmasıyla irkildim.

Arkanda da mı gözlerin var be adam?

“Duymuyor musun beni?” Bu sefer tamamen bana doğru döndü sessiz kaldığımı fark ederek.

“Yok, duyuyorum da... Odanın içinde küçük hanım arıyorum.” Omuz silkip kollarımı bağladım meydan okuyarak.

“Boşuna arama, sana diyorum.” Tekrar önüne dönerken sigarasını dudaklarının arasına sıkıştırdı.

“23 yaşımdayım ben. Bana küçük diyorsan sen küçük görmemişin,” diye söylendim oturduğum yerden kalkarak.

Mutfak masasının etrafından geçip balkona doğru ilerledim. Balkon kapısına geldiğimde yanından geçip temiz havadan derin bir nefes aldım. Kollarımı demir korkuluğa koyup sitenin içine baktım. Gözlerini üstümde hissediyordum ama dönüp bakmadım. Gecenin karanlığında gökyüzüne çevirdim bakışlarımı.

Burada gölgelenmemişti yıldızlar, daha net görünüyordu şehrin ışıklarından uzakta. Sitenin etrafı ormanlık araziydi, geçtiğimiz yollardan merkeze de uzak olduğunu anlamıştım.

“Menhus... Sana bu ismi kim verdi?” Derin bir düşüncenin ortaya çıkardığı ses tonu oldukça kısıktı. Sanki kendi kendine soruyormuş gibiydi ama ben yine de ona cevap verdim.

“Babaannem vermiş. Annem ve babam doğduğum gece öldüler. Doğuma giderken babam arabayı çok hızlı kullanıyormuş, kaza yapmışlar. Sadece ben kurtulmuşum... Eski dilde *uğursuz* anlamına gelen bu ismi uygun görmüş bana.” Gözlerim yıldızlar arasında gidip gelirken pes edip ona doğru döndüm.

Ona döndüğümde beklemediğim bir diğer şeyse bana bakıyor oluşuydu. Gözleri gözlerimde asılı kaldı birkaç saniye. Sanki yalnız-

lıgımı kucaklıyor gibi hissettim. Bu öyle bir histi ki gözlerinden geçen kederle başını eğdi.

“Başın sağ olsun.” Anlamını yitiren bir teselli cümlesi daha eklendi haneme, bu sefer tanımadığım bir adam tarafından.

“Askersin değil mi?” Konuyu değiştirdiğimde bana ayak uydurdu.

“Evet, üstegmen.” Kısa cevabının arkasından sigarasını küllüğe bastırdı.

“Neden burada olduğumu biliyor musun Uğur?” Başım kaldırdığı an göz göze geldik.

“Bilmem gerektiği kadarını biliyorum, daha fazlasını değil.” Daha fazla konuşmayacağına emin olsam da devam etti. “Bu ikimizin arasında kalacak Menhus. Hiç kimse, özellikle Ercan, burada neden kaldığını bilmeyecek. Halana bir söz verdim ve tutacağım. Sen de benim kurallarına uyacaksın.”

Kural dediği an çatıldı kaşlarım. Neden kimse beni anlamıyor? Kurallara karşı ayrı bir hevesim vardı benim, tabii sadece yıkmak üzerine olan bir heves...

“Neymiş kuralların?” Tek kaşımı kaldırıp demir korkuluğa yaslandım.

“Askeriye ve ev dışında hiçbir yere çıkamazsın, bunu halan da söylemiştir. Benim yanımda güvendesin ama kendi başına iş yapmak kesinlikle yok. Son olarak arkadaşım, dostum dediğim kimseyle yakınlık kurmayacaksın. Zaten burada kalıcı değilsin, senin için bunlar zor olmamalı.” Gözlerime baktığında onu onaylamamı bekliyordu.

“Haklısın, sen de benim gibi bir uğursuzun çevrende olmasını istemezsin. Arkadaşlarına falan bela getiririm.” Gözlerim bulutlanırken içimi çektim. Dolu dolu gözlerimle başımı çevirdim diğer tarafa.

“Menhus, lütfen böyle yapma,” dedi Uğur biraz öncekine göre daha ılımlı bir ses tonuyla elini koluma koyarak.

Ah işte böyle Uğur Bey! Sen öyle bana uzak durup soğuk soğuk

konusur musun? Ben sana yapacağımı biliyorum ama sen dur...

Yüzümde gülümseme oluşmuştu bile.

“Üzülme, o kadar kırılgan birisi değilim. Ama ağlamak istersen omzumu kullanabilirsin.” Gülerek ona baktığımda hızla elini kolumdan çekti.

“Seninle işimiz var anlaşılan.” Kaşları çatılırken başını iki yana sallayıp biraz önce kalktığı yere oturdu.

Ha şunu bileydin. Bence de ikimizin çok işi var.

Bölüm 3

“Bak odaya girmek istemiyorum ama uyan artık!” Yüksek sesli bir kükreme eşliğinde gözlerimi açtım.

Başımı kaldırıp saate baktığımda kaşlarım çatıldı. Kapı bir kez daha alacaklı gibi çalarken derin bir nefes alıp yataktan kalktım. Bütün öfkem uyandırılmamın etkisiyle sinir hücrelerime sinyaller gönderiyordu ve tek dedikleri şey, “Öldür onu, uykumuzu böldü!” cümlesiydi. Kapıyı şiddetli bir şekilde açarken elimde bir bıçak olmadığı için kesinlikle dua etmeliydi.

“Ne var sabahın köründe, ne!” Kapıyı açtığım gibi bağırdığım için olsa gerek Uğur bir an durdu.

“Siktir! Kızım sen kapıyı böyle mi açyorsun?” Arkasını döndüğünde ses tonu resmen alev saçan bir ejderhanın öfkesiyle eşitti.

Elim kapı kolunda hâlâ duruyorken başımı eğip üstüme baktım. Siyah saten şort ve ip askılıdan oluşan gecelik takımım vardı üstümde. Tamam, göğüs bölgesi ve bacak kısmında dantelden oluşan transparan bir taraf vardı ama bana oldukça güzel görünüyordu. Bunda hoş karşılanmayacak bir şey yoktu. Uğur’un sırtı bana dönükken üstünde askerî kamuflajı vardı.

“Neden, beğenmedin mi?” Öne doğru bir adım atıp tekrar karşısına geçtim. Kendi etrafımda döndüğümde saçlarımdan kurtulan

toka düşmüş, saçlarım dalga dalga omuzlarımdan aşağıya savrulmuştu.

“Menhus hemen kes şunu! Burası bekâr evi. Bizden sana zarar gelmez ama bu, her istediğini yapabileceğin anlamına da gelmez. Kendi özelini kendine saklamayı kimse öğretmedi mi sana?” Gözleri gözlerimden bir milim bile ayrılmazken öfkeyle konuşuyordu.

“Beden benim bedenim, ister kapatırım ister açarım. Eğer birine ahlak dersi vermeye çalışıyorsan, önce kendi gözlerine sahip olamayan ama adam etiketi altında yaşayanlardan başla!” Sinirim biraz önce duyduğum cümlelerle arşa çıkarken öfkeden gözlerimin önünde kırmızı benekler oluştu.

Normalde olsa asla ona kapıyı böyle açmazdım ama şu an takındığı tavır beni daha da cesur ve tehlikeli yapıyordu. Birden uykudan uyanınca kendimi toparlayamamış, idrak edemedi açmıştım kapıyı. Arkasını dönmesine lafım yoktu ama ettiği sözlerle çoktan sınırı aşmıştı.

“Kimseye ahlak dersi vermiyorum, sadece bu evin kuralları olduğunu söyledim sana. Sanırım bir yenisini daha eklemem gerekecek. Evde bu şekilde dolaşamazsın.” Eliyle beni işaret ederken yine bakışları oynamadı.

“Neden? Yoksa sen de gözlerine sahip çıkamayacağından mı korkuyorsun?” Hafif alayla güldüğümde çatılan kaşlarına gerilen bedeni de eklendi. Onun hareketsiz hâline karşı ben arsızca bakışlarımı onun üstünde gezdirdim.

“Menhus, sınırını zorlama. Beş dakika içinde aşağıda ol.” Sözlerini söyledikten sonra arkasını dönüp aşağıya inen basamaklara yöneldi.

Ayağımı sinirle yere vururken arkamı dönüp odaya geri girdim. Kapıyı hızlı bir şekilde çarptıktan sonra ellerimi saçlarımın arasından geçirdim. Derin bir nefes alıp giysi dolabıma yöneldim. Şeytan diyordu in böyle aşağıya ama işte sırf ona inat olsun diye de kimseye rezil olamazdım. Dolabımı açıp içinden krem rengi tişört ve bordo rengi pantolon çıkardım. Üstümü değiştirdikten sonra saçlarımı toplayıp aşağıya indim.

“Kız kalsaydı evde. Ne yapacak askeriye?” Ercan’ın sorusuyla alnından öpmek istedim.

“Sen karışma Ercan.” Uğur onun da sözünü keserken suratımı asıp ilerledim.

Evden çıktığımızda arabaya doğru yöneldik. Ercan kendi arabasına geçmişti sanırım, beyaz renginde oldukça güzel bir arabaydı. Uğur’un yöneldiği tarafa bakınca siyah çok hoş bir arabanın sürücü kapısını açtı. Adımlarımı hızlandırıp yolcu kapısını açtım. Arabaya bindiğimde beklemeden yola çıkmıştı.

Dün geceki konuşmamızdan sonra ikimiz de odalarımıza dağılmış ve başka bir şey konuşmamıştık. Ona anlattıklarım içinde ismimin anlamım sorduğunda sıradan bir şekilde cevap versem de sonradan fark ettiğim bir şey olmuştu. Normalde bana bu soruyu soran kişilere cevap vermek bile istemezken Uğur’a rahat bir şekilde anlatmıştım. Garip bir durumdu.

Kollarımı birbirine bağlamış, koltukta rahatsız bir şekilde otuyordum. Aslında koltuk rahattı ama sürekli bir yerlere sürüklenmek hiç hoşuma gitmemişti. Önce halam, şimdi de Uğur beni isteğim dışında bir yerlere götürüyordu. İtiraz edebilirdim ama maalesef işe yarayacağım sanmıyordum. Adam karşımda buzdan bir duvar gibi duruyordu. Sanırım bu, ona en çok yakışan isim olmuştu. Tam olarak buz kütesiydi.

Araba durduğunda Uğur askeriye kapısında askerlerden birine evrak uzattı. Benim için alınmış özel izindi. Askeriyeye giriş çıkışlarımda ziyaretçi defterine kaydım geçmeyecekti. Bulunmak istenmeyen birisi olduğumdan halamın her şeyi düşündüğünü ve Uğur’la bunları ayarladığına emindim. İçeri girdiğimizde arabayı park etti ve kapıyı açıp indim.

“Acıktım ben,” diye sızlandım.

Uğur ilerlerken ben de peşine takıldım. Yine ağzından tek kelime çıkmıyordu. Sabahki uyandırma servisinden sonra benim ona kızgın olmam gerekiyordu ama dua etsin kin tutan birisi değildim.

“Acıktım diyorum sana.” Bir kez daha şansımı denediğimde birden arkasını döndü. Bileğimden tutup kapıyı açtığı gibi beni içeriye

iteledi. Tutuşu oldukça hafifti ama elimi çeksem bırakmayacak gibiydi.

“Seni gelip alana kadar karnını doyurmuş ol.” Bileğimi bırakıp koridorda ilerlemeye başladı tekrar.

Arkamı döndüğümde beni askeriye'nin kantinine getirdiğini fark ettim. Demek ki sızlanmalarımı yeterince duymuş. İçerisi tamamen boştu ama çay ocağından çıkan buharı görebiliyordum. Biraz ilerleyince gelen bardak sesiyle tezgâhın arkasında asker belirdi. Görevliydi sanırım, elindeki bardağı kurulayıp kenara koydu. Bir yandan da demlenmiş çayı kontrol ediyordu. Ercan'ı henüz görmemiştım. Uğur'un dün gece arkadaşım diye bahsettiği diğer kişilerin de hiçbirisiyle henüz karşı karşıya gelmemiştim. Derin bir nefes alıp askere seslendim.

“Merhaba, bir kaşarlı sucuklu tost istiyorum. Yanına da tavşan-kanı çay olsun.” Siparişimi verdikten sonra elimdeki parayı uzattım.

“Beş altı dakikaya hazır olur,” diyen askerle kantindeki boş olan masalardan en yakınına geçtim.

Herkes şu an bir işin peşindeydi ve burası tamamen boştu. Kar-ga bokunu yemeden, daha gözümün çapağını silemeden Uğur beni neredeyse sürüyerek getirmişti. Aç kalan karnımla isyan ettiğimde beni buranın kapısından içeriye itmişti. En azından Ercan'ı ya da diğerlerinden birini görmeyi umuyordum. Başımı masaya dayadığım elime yasladım. Mis gibi ekmek kokusu burnuma dolarken karnım guruldadı.

“Tostla çay hazır.” Benden başka kimse olmadığından içeride hızla ayağa kalktım.

Kantinin açık olan penceresinden bana uzatılan tepsiyi alıp biraz önce oturduğum masaya tekrar geçtim. Tostumdan bir ısırık alınca içimi çektim. Dudaklarım büzülürken tost ekmeğinin iki diliminin arasını açtım. Memnuniyetsiz bir şekilde kaşlarım çatıldı ve bir gurme edasıyla çay bardağını önce burnumun ucuna getirip kokladım ve yudumladım. Kaşlarım bir tık daha çatıldı ve elime aldığım tepsiyle arkamı dönüp pencerenin önündeki yere bıraktım.

“Bu ne?” Başımla tepsiyi işaret ettim.

“Çayla tost,” dedi asker yüzüme bakıp.

“Hadi ya, ben de un helvasıyla kızılık şerbeti sanmıştım.” Yüzüme yapmacık bir şaşkınlık yayılırken karşımdaki adam aval aval yüzüme baktı.

“Bacım ne diyorsun sen ya? İşim gücüm var.” Beni başından savarcasına konuştuğunda yüzümdeki ifade ciddileşti.

“Sensin bacı! Bu tostun içindeki sucukla kaşar aynı arabada gelince mi aklın karıştı senin? Ulan bırak karışık tost, bundan ekmek arası ekmek olur ancak. Bak şimdi,” dedim ekmeğin arasını açarak ruhuna Fatiha okunmuş, artık öbür tarafı boylamış, kaşarla sucuktan çok mevtaya benzeyen ekmeğin içini göstererek. “Bu sucuğun, bu kaşarla sevişmesi gerek. Böyle sucuğa sarılıp eriyip akması gerek. Ama ne olmuş bizim sucuk? Gerdek gecesi kalpten gitmiş, kaşar da, *‘Ben buna dayanamam,’* deyip olay mahallini terk etmiş!”

Sinirlendiğim anlardaki gibi arka arkaya kurduğum cümlelerle bana şok geçiriyormuş gibi bakan askerle tek kaşımı kaldırdım. Haklıydım ben bir kere! O para o tosta veriliyorsa ben damağımda lezzet şöleni olsun isterdim, ekmek içine ekmek değil.

“Yine ne sorun çıkarıyorsun?” Arkamda duyduğum buz gibi ses tonuyla omuzlarımı dik tutup elimdeki çay bardağıyla döndüm.

“Bu çayı tavşankanı istedim, arkadaş yanlış anlamış direkt tavşanı kesip kanını getirmiş. Bu tavşankanı çay ithamına bir saygısızlık, bu varoluş teorisine bir hakaret, bu doğaya karşı bir isyan...” Daha fazla saydıracaktım ama kısılan gözleriyle bana hayali buzdolabı fırlatan adamla yutkundum.

“Vallahi ben bir şey yapmadım komutamm, hakaret de etmedim saygısızlık da. Bacım yakacaksın askerliğimi, desene bir şey.” Arkadan yalvaran, itiraz dolu sesin sahibi olan asker araya girdi hızla. Arkamı dönerken sinirle kaşlarımı çattım.

“Bak hâlâ bacım diyor. Bacım deme lazım...” Sözümü kesen elle ağzıma tıkladı cümlem.

“Tamam asker, görevine dön. Biz bu hanımefendiyle bir konuşma

daha yapacağız anlaşılır.” Uğur’un beni çekıştirmesiyle asker rahat bir nefes alırken benim gözlerim büyüdü.

Ah Menhus, ah... Durduk yere buz kütlesiyle uğraş dur şimdi!

Koluma inen eliyle bileğimin biraz üstünden tutup kantinden çıkmak üzere kapıya doğru ilerledi. Huysuzca askere baktığımda tırstığı için bana bakmaya cesaret edemiyordu. Kantinden çıktığı-mızda merdivenlere yöneldik ve iki kat çıktıktan sonra durduk. Kapıyı açtığında geçmem için geriye çekildi. İçeri girdiğimde iki masanın karşılıklı konulduğunu ve diğerinde Ercan’ın oturduğunu fark ettim, beni görünce gülümsedi.

“Günaydın,” dedim rahat bir şekilde. Diğer masanın arkasında kalan koltuğa oturup yayıldım.

“Günaydın.” Ercan başını iki yana sallayıp Uğur’a döndü. “Albay’ın haberi var mı?” Burada benden bahsettiğine emindim.

“Var.” Uğur masanın önündeki tekli koltuğa oturup telefonunu cebinden çıkardı.

Ben de ilgimi çekecek bir şeyler arıyordum ama maalesef sadece dosyalar vardı. Başımı sağa çevirdiğimde daha çok dosya görmekten başka bir işe yaramamıştı. Dikkatimi tekrar Uğur’a verdim.

“Necip abi, askeriye üç tost gönderir misin? Biri çift kaşarlı sucuklu olsun.” Sözleriyle tek kaşım kalkarken yanıt almış olmalı ki telefonu kapattı.

“Siz bu aşağıdaki askeri buranın başına geçirin, bir yılda küçük bir servetiniz olur. Adamın ataları cimriliğin kitabını yazmış resmen, buna da miras kalmış. Başka açıklaması olamaz yani.” Söylenmeye devam ederken oturduğum yerde geriye doğru yaslandım.

Ercan bana gülerken birden kapı açılınca ayağa kalktı. Uğur da kapıya doğru dönüp dik bir şekilde durdu. Tek kaşım kalkarken içeriye giren asker üniforması içindeki kıza döndüm. Siyah saçlarını tepeden toplamıştı. İri kahve gözleri vardı. Benden birkaç yaş büyük, birkaç santim kısa görünüyordu. Yüzünde yumuşak bir ifade vardı. Bizimkilerin üstü olduğu konusunda nedense içime bir şüphe düştü.

“Uğur, sende geçen ayın eğitim raporları var mı? Semih’e sor-

dum ama arşive göndermiş.” Konuşmasıyla birlikte benim de bakışlarım Uğur’a kaydı.

“Var komutanım, askerlerden biriyle gönderirim.” Uğur her zamanki gibi belli bir sertlikle cevap verdiğinde gözlerim kıza kaydı.

“Yok, beklerim.” Gözlerinden geçen o parıltıyı yakalamıştım.

Bu kız kesin bizim buz kütlesine yanıktı.

Ben ikisini tenis maçına bakar gibi izlerken sonunda Uğur’un benim tarafıma geçmesiyle fark edildim. Kızın gözleri bana kayarken kaşları hafifçe çatıldı. Beni iyice incelerken tehlikeli olup olmadığı merak ediyor olmalıydı. Biz kadınlar eğer radarımıza giren erkeğin yakınında bir başka kadın görürsek ilk düşüncemiz tehlike sinyali verip vermediğiydi. Ailesinden olup olmadığını bilmiyorsa şimdi yaptığı gibi ilk önce yüzük parmağıma bakardı. Parmağını boş görünce tek kaşını yukarı kaldırdı.

“Hanımefendi misafiriniz mi?” Bakışları Uğur’a dönerken sinirlenmeye başlamıştım.

“Merhaba, ben de buradayım,” diyerek el salladım şirince gülererek. Bu gülmenin altında neyin gizli olduğunu bilse kaçır giderdi.

“Evet, misafirim.” Uğur kısa cevabın ardından elindeki dosyayı uzattı.

“Kız kardeşin demek, memnun oldum.” Bu sefer olayı tamamen yanlış anladığında ya da kim olduğumu anlamak için bilerek söylediğinde yüzünde tebessüm oluştu. Uğur’un uzattığı dosyayı aldı.

Yanlış alarm canım! Ben bu adamın nüfusuna geçerdim ama başka şekilde...

“Yaa Uğur... Arkadaşın, pardon komutanın, çok tatlı. Beni kardeşin sandı,” diyerek sesli bir kahkaha attım. Sonra oturduğum yerden kalkıp yüzümdeki gülümsemeyi bozmadan Uğur’un yanına ilerledim.

“Kardeşim değil.” Uğur mırıldanırken ses tonu kısıktı ama o bunu duymuştu. Bakışları benim üstümde gezerken elimi uzattım.

“Ben Menhus. Uğur’un ev arkadaşıyım, tabii şimdilik.” Göz kırptıktan sonra cilveli bir şekilde güldüm.

Elim havada kalırken karşımdaki kız sinirle çatılan kaşlarıyla bana ve yanımda duran Uğur'a baktı. Yalan söylememiş ya da başka bir şey dememiştim. Sonuçta bir süreliğine ev arkadaşaydık ve aynı evde yaşıyorduk. Havada kalan elimi indirdiğimde bu sefer Uğur'a baktı, yalan söylememi istiyor gibiydi. Nedense bu kızdan hiç ama hiç hoşlanmamıştım ve benim önsezilerim hep doğru çıkardı. Bu kızda bir şey vardı beni rahatsız eden.

“Doğru mu?” Uğur'dan ses çıkmayınca bu sefer sesli sordu.

“Evet, Menhus benimle yaşıyor.” Kesin çıkan ses tonuyla beni onayladı Uğur.

Kız, ellerinin arasında sıkıdığı dosyayla birlikte geldiği gibi hızlı bir çıkış yaptı. Arkasından bakarken çarpılan kapıyla kaşlarım çatıldı.

“Bunun derdi ne?” Aslında derdini biliyordum ama çaktırmadan dile getirilmesini dinlemek istiyordum.

“Uğur'a âşık,” dedi bir anda Ercan.

“Ercan!” Uğur'un kültremesinden sonra Ercan ağzına fermuar çekti.

Masanın etrafından dolaşıp tekrar yerime oturdum. Zaten tahmin ettiğim bir şeydi ama şimdi kesinleşmişti. Uğur'un kıza karşı hisleri olduğunu düşünmüyordum, öyle olsaydı durumu açıklamaya çalışırdı. Uğur ise olayın ucunu açıkta bırakmış, her yere çekilebilir olmasını önemsememişti.

“Ben bir lavaboya gidiyorum. Gelirken gördüm yerini.” Oturduğum yerden kalkıp kapıya doğru ilerledim.

“Ortadan kaybolma, beş dakikaya gelmezsen ben gelirim.” Uğur'un arkamdaki sesiyle somurttum.

“Tuvalette bile rahat yok.” Mırıldanarak koridora çıktım.

Kızı köşeden dönerken gördüğümde peşine takıldım. Merdivenlerden bir üst kata çıktı. Nedense içimde garip bir sezi vardı. Kızın beden dili o kadar kendini belli ediyordu ki yalan söylediğini ilk bakışta anlamıştım. Odaya dosyalar için gelmemişi. Koridorda karşısına çıkan ilk kapının önünde durduğunda içeri girmesini bekle-

dim. Birkaç dakika sonra kapıya yaslanıp içeriyi dinledim. Telefonla konuşuyordu.

“En kısa sürede ona yaklaşmanın bir yolunu bulacağım efendim. Evine bir kız taşınmış, ismi Menhus. Pek sağlam birine benzemiyor. Araştırmaya devam edeceğim.” Telefonda olduğu için karşı tarafı duyamıyordum ama Uğur’dan bahsettiğine kesinlikle emindim.

Arkamı döndüğüm an sert bir gövdeye çarptım. Düşmeden beni sıkıca tuttu.

Bölüm 4

Duyduklarımın etkisinden çıkamazken çarptığım bedenle irkilmiştim. Başımı kaldırıp baktığımda daha önce görmediğim bir adam vardı karşımda.

“İyi misiniz?” diye sordu beni tutmaya devam ederek.

“Evet, teşekkür ederim. Ben lavaboya arıyordum da kayboldum sanırım.” Yüzüme kondurduğum masum tebessümle biraz önce endişeli bakan gözleri şimdi normale dönmüştü.

“Menhus!” Uğur’un bağırmasıyla başımı merdivenlere çevirdim. Hızlı adımlarla bana, hatta bize doğru geliyordu.

Asker bir anda ellerini kolumdan çekti. Hareketiyle bakışlarım ona doğru döndü. Kumraldı, ela gözleri oldukça güzel görünüyordu. Boyu Uğur’dan birkaç santim kısa ama duruşu ve yapısı bakımından gayet iyiydi. Saçları üç numaraydı buradaki herkes gibi. Uğur’u gördüğü an selam verdi.

“Komutanım,” dediğinde Uğur çoktan yanımıza gelmişti.

“Ne yapıyorsun burada?” Bakışları bana doğru döndüğünde ellerimi arkadan bağlayıp omuz silktim. Yine şu buz gibi bakışları üstümdeydi ama içinden mavi alevler çıkıyordu bu sefer.

“Lavaboya arıyordum, kayboldum sanırım.” Şirince tebessüm ettiğimde kaşları daha fazla çatıldı.

“Erdem, sen git.” Yanımızdaki askere söylediğini anlayınca bakışlarım Erdem’e doğru döndü. Ne tesadüftür ki o da bana bakıyordu.

“Emredersiniz komutanım.” Başını usulca sallayıp koridorun diğer tarafına doğru ilerlemeye başladı. Ben Erdem’in gidişini izlerken koluma dolanan elle yine çekiştirilmeye başladım.

Derin bir nefes verip beni sürüklemesine izin verdim. Merdivenlerden inip aşağı kattaki odaya geri döndük. Bu sefer Ercan yoktu, eğitime çıkmıştı herhâlde. Uğur kolumu bırakıp kapıyı kapattığında bana doğru döndü. Biraz ilerimdeki boş koltuğa kendimi bırakıp oturdum.

“Şimdi bana doğruyu söyle, ne yapıyordun yukarıda?” Sert ses tonu odanın içinde yankılanırken başımı kaldırıp gözlerine baktım.

Doğruları söyle Menhus, diyordu bir yanım. Diğeri de *sana inanmaz*, diyordu. Ben geleli daha bir gün olmuştu ama o kadın uzun zamandır buradaydı. Bana inanmazsa hem suçlu olacaktım hem de yalancı. Ama onun hayatını tehdit eden bir durum varsa da bunu söylememek tam bir aptallık olurdu. Gözlerimi kapatıp geriye yaslandım.

“Havin’in peşinden gittim.” Elimi saçlarımın arasından geçirip gözlerimi yavaşça araladım tepkisini kontrol etmek amaçlı. Ellerini kollarının altından bağlamış başımda dikiliyordu.

“Neden?” Evet, asıl soru buydu. Neden gitmiştim?

“Psikoloji okuduğumu biliyorsun, değil mi? Sadece bir his değil aynı zamanda izlenim benimki ama o kadın bu kapıdan girdiği andan itibaren yalan söylüyordu. Dosyaya ihtiyacı yoktu, buraya beni görmeye gelmişti. Büyük ihtimalle bizi ya koridorda odaya girerken gördü ya da birisi söyledi. Tepkileri, şaşırması, sesinin titremesi, gözlerinin dolması her şey basit sistem uyarılarıyla yapılacak işlevler. O çok tehlikeli bir kadın. Ama gerçek olan, hatta belki onun bile bilmediği bir durum var.” Yavaşça oturduğum yerden kalkıp iki küçük adımda karşısında durdum.

“Nedir?” Bu kadar söylediğimin içinde buna takılması garip olsa da ona cevap verdim.

“Sana gerçekten âşık olmuş.” Elimi yavaşça omzuna koyup göğsüne doğru kaydurdım. “Göz bebekleri sana baktığında büyüyor, boğazı kuruduğu için sık sık yutkunuyor. Sana yaklaştığında...” derken parmak uçlarımda yükselip birbirimize yakınlaşmamızı sağladım. “Kokun ona değdiği zaman gözleri hafifçe kapanıyor.” Kokusu ciğerlerime dolarken usulca dudaklarımın arasından çıkan nefes boynuna çarptı.

Bir an da bileklerimden tutulup aramızdaki mesafeyi açtı. Gözlerine odaklandığımda tebessümüm genişledi. Bileklerim avuçlarının arasında sıkıca tutulurken tek kaşı tehlikeli bir şekilde yukarı doğru kalktı.

“Benimle oynamaya kalkma küçük kız, zararlı çıkan sen olursun.” Bileklerimi bıraktığında kapıya doğru ilerledi.

“Aklımda tutmaya çalışırım ama tüh, bende balık hafızası var.” Alayla konuştuğumda bana bakmadan kapıyı hızla açtığı gibi kapatıp çıktı.

“Hah! Gözlerinde görmedim sanki benden etkilendiğini. Küçük kızmış, sen kendini kandır ancak buz kütesi.” Söylenerek geri yerime oturdum.

Ona her şeyi anlatmamıştım ama en azından o kızıdan şüphe lenmesi için neden vermiştim. Uğur zeki bir adamdı, halam ismini söylememişti bana ama ondan bahsetmişti. Onun hakkında ufak da olsa bilgiye sahiptim. Sadece dış görünüşünü, yaşını ve ismini bilmiyordum. Halam ona güveniyorsa bir bildiği kesinlikle vardı, yoksa beni emanet etmesinin mümkünü yoktu. Tostum ve yanını da portakal suyu geldiğinde hızlıca aç karnımı doyurdum. Uğur ve Ercan burada yemeyecekti anlaşılan, onların tostı gelmemişti çünkü.

Boş odada sıklınca telefonumu çıkarıp biraz sosyal medyaya baktım. Hesaplarımın hiçbirisi kendi adıma değildi ve yüklediğim hiçbir fotoğrafta yüzüm görünmüyordu. Arkadaşlarıma kısa süreli bir tatile çıkacağımı söylemiştim ama bu tatilin sonunun olmadığını bilmiyorlardı. Zaten iki arkadaşım vardı, geri kalanı tanıdık olarak geçiyordu sadece. Sosyal medya hesaplarına girdiğimde ikisi de ai-

leleriyle çıktıkları tatilden fotoğraf atmıştı. Daha sonra üçümüz birlikte ayrı bir tatil planı yapmıştık ama gidemeyeceğim için oldukça üzülmüştüm. Henüz bundan ikisinin de haberi yoktu.

Gelen giden kimse yoktu. Oturduğum yerden kalkıp kapıya doğru ilerledim. En fazla Uğur'a yakalanır, beni tek bıraktığı için onunla uğraşırdım. Telefonumu arka cebime sıkıştırıp açtığım kapidan çıktım.

"Menhus Hanım." Karşımda dikilen iki askeri görünce kaşlarım çatıldı.

"Efendim," dedim soru dolu ses tonumla.

"Uğur komutanım dışarı çıkmamanızı emretti. Eğitimde şu an, bitince gelecekmiş." Diğer asker konuştuğunda olduğum yerde durdum.

O Uğur olacak buz kütlesi, başıma iki tane adam dikerek ben-den kurtulacağını sanıyorsa çok yanılıyor.

"Ya ama ben çok sıkıldım. Şimdi bu odada beni yalnız mı bırakacaksınız?" Kırpiklerimi kırıştırıp gözümü süzerek iki askere baktım. Yüzüme tatlı bir tebessüm kondurup elimle saçımı geriye doğru attım.

İki asker birbirine bakarken ortalarına geçip ikisinin koluna girdim. "Burası çok sıcak, hadi birlikte bir şeyler içelim." Yürümeye başladığımda ikisi de birbirine bakıp benimle ilerledi.

İki saat sonra giriş kattaki askerlerin toplandığı yerde etrafımda bir tabur askerle oturmuş tavla oynuyordum. Aslında tavla yasakmış ama sağ olsun canım askerlerden birisi Albay'ın postasıydı ve odasından ödünç almıştı.

"Hadi be kemik!" diyerek zarları attım.

"Zar tutuyorsun ama bu kaçınıcı!" diye isyan eden askere baktım.

"Ağlayacaksan oynamayalım." Omuz silkip konuştuğumda diğer askerler gülüyordu.

Ne vardı zar tutuyorsam? Ne olmuş canım altı üstü yediğim iki tost, içtiğim üç limonata ve paketleri ufak ufak küçük bir dağı oluşturan çikolataydı. Kırdığım peri eline verirken göz kırptım.

“Hadi canım, seni buradan Mars’a uğurluyoruz.” Tavlayı kapattığımda karşımdaki asker başını iki yana salladı.

“Neyse üç çikolatayla yırttım,” diye söylenerek ayağa kalktı.

“Sıradaki gelsin.” Askerler geri geri giderken bu hâllerine güldüm.

Masanın üstünden aldığım meyve suyumu içerken duvardaki saate kaydı bakışlarım. Buz kütlesi, beni ve askerleri bulamayınca ne yapardı acaba? Keyifle gülerken başımda dikilmeye devam eden iki askere döndüm. Biri fena bakıyordu yalnız, gözü sürekli üstümdeydi.

“İki çikolata daha kap gel hadi bana.”

Ayy canım, hemen nasıl da koşuyor... Kim askeriye kötü deldiyse halt etmiş, cennet buralar cennet!

“Menhus!”

Eyvah, geldi bizim zebani.

Bağırmasıyla bütün askerler oldukları yerde hazır ola geçtiler.

Yana kayan askerlerin arasından bana doğru ilerleyen Uğur’la zorlukla yutkundum. Öyle bir bakıyordu ki cehennem çukurları sanki gözlerinde yaşıyordu. Elimdeki çikolata paketini bırakıp ayağa kalktım. Arkamı dönüp masaya bıraktığım telefonu aldım.

“Geldim, geldim!” dedim, diğer askerlere el sallayıp ilerlemeye başladığımda. Uğur’un önünde durduğumda yüzüme masum bir ifade yerleştirdim.

“Kapının önünde bekle beni. Hele bir ayrıl oradan, o zaman görüşürüz seninle küçük hanım.” Çatık kaşlarımnın arasında öyle bir baktı ki usulca başımı salladım. Boynunun alt kısmında atan damar, dişlerini sıktağı için gerginleşen çenesiyle patlamaya hazırda.

Ufak adımlarla kaçıp kantinin kapısından çıktım. Duvara sırtımı dayayıp Uğur’un içeride kükremesini dinledim. Esti, esti, gürlledi. Sonra dışarı çıktığında göğsü aldığı nefeslerden dolayı hızla inip kalkıyordu. Konuşmadan eliyle koridoru gösterdiğinde sessizce ilerledim. Çalışma odasına girdiğimizde kapıyı kapatıp bana baktı.

Gözlerini kapatıp derin nefesler aldı sakinleşmek için. Ben de sessizce pencere kenarındaki boş sandalyeye geçip oturdum. Elleri

yumruk olmuştu. Sıkıdığı avuçlarının arasında olsam şimdiye helva-mı yerlerdi. Gözlerini açtığında öfkesinin orada yerli yerinde durdu-ğunu biliyordum.

“Sen ne yaptığını sanıyorsun?” Bağırmasa bile ses tonundaki o sertlik beni germiştir.

“Beni odaya kapatıp gidemezsin! Ben senin bıraktığın yerde kalacak eşyan değilim!” Bakışlarımı ona diktiğimde gözlerinin içine baktım.

Bana doğru hızla ilerlediğinde oturduğum yerde gerildim. Kol-larımdan tutup ayağa kaldırdı beni. Ne olduğunu daha anlamadan üstündeki askerî kamuflajı çıkardı. Kaşlarım çatılırken üstünde ka-lan yeşil sporcu atletini de çıkarıp sandalyenin üstüne fırlattı. Bile-ğimden tuttuğunda kendini bana yaklaştırdı.

“Sen bunları oyun sanıyorsun ya hani, al bak bakalım oyun nasıl oluyor!” Elimini omzuna koyduğunda bana sırtını döndü.

Elimi koyduğu yere baktığımda nefesimi tuttum. Sırtında izler vardı. Bazıları bıçak yarası gibi duruyordu, emin olduğum üç yuvar-lak halka ise kurşun yarasıydı. Elim titrerken izlerin üstünde parma-ğımı gezdirdim. Bu kadar acıya nasıl dayanmıştı?

Bir anda geri çekilip üstünü geri giydi, bense olduğum yerde öylece boşluğa bakıyordum. Uğur, bana doğru döndüğünde konuş-masına devam etti.

“Ben korkak bir adam değilim Menhus. Savaşsa sonuna kadar savaşırım ama kaybeden sen olursun. Şu kapının önüne geldiğimde bıraktığım iki askerim yoktu. Şu kapıyı açtığımda içeride sen yok-tun. Seni aldılar sandım, öldün sandım, iki askerime bir şey oldu sandım! Sırtımda gördüğün o izler var ya, benim kaç kere ölümden döndüğümün eseri! Eğer böyle devam edersen ya o izlere sahip ola-caksın ya da kalbinde iki kurşunla morgda yatıyor olacaksın!” İşaret parmağını iki kez kalbimin üstüne vurduğunda bakışlarım yüzüne çıktı.

Bana bir kez daha bakmadan arkasını döndüğü gibi odadan çıktı. Sandalyeye geri otururken boğazıma büyük bir yumru oturdu. Sadece sabah beni çok sinir ettiği için karşılık vermek istemiştım,

bu kadar endişe edeceğini bilmiyordum. Askeriyeden çıkmamıştım bile, bir alt kattaydım.

Derin bir nefes alıp Uğur'un masasının arkasına geçtim. Deri koltuğa oturup etrafıma bakındım. Çekmeceyi açtığımda bulduğum kitabı elime aldım. *Sevda Karası* yazıyordu üstünde. Uğur'un aşk romanı okuyacağını aklıma dahi getirmezdin. Kitabın ilk sayfasını açıp okumaya başladım. Her zaman olduğu gibi kitaplara sığındım düşünmeyi bırakıp.

Öğle yemeği saati geldiğinde bir asker bana yemek getirip çıkmıştı, yarım saat sonra gelip boş tepsiyi almıştı. Öğleden sonra iki kez Ercan yanıma gelmişti, bir ihtiyacım olup olmadığını sorup gitmişti. Uğur'un gönderdiğinden şüphelensem de bir kez bile görmemiştin onu. Kitap heyecanlı bir şekilde ilerlerken kapı açıldı.

"Gidiyoruz." Uğur normal bir şekilde konuştuğunda başımı sallayıp oturduğum yerden kalktım.

"Kitabı alabilir miyim?" Elimdeki kitabı kaldırıp gösterdiğimde önce anlamak istercesine baktı, sonunda ismini görünce cevap verdi.

"Gamze'nin kitabı, bir şey demez okumana." Telefonumu cebime koyarken sözleriyle ona döndüm.

"Gamze kim?" Masanın arkasından çıkıp yanma doğru yürüdüm.

"Semi ilgilendiren birisi değil. Yürü." Ses tonu yine o itiraz istemeyen hâle bürününce kaşlarım çatıldı.

"Kitabı senin diye aldım, başkasının eşyalarına dokunma gibi bir huyum yok. İstemez," diyerek göğsüne bastırdım kitabı. Tek eliyle tuttuğunda yanından geçip çıktım.

Ne kadar hızlı yürürsem yürüyeyim bana yetişeceğini biliyordum ki öyle de oldu. Merdivenlerden ben önde o arkada inerken oldukça sessizdik. Sanırım bir yanım bana bağırmasına kırılmıştı, onu haklı bulmama rağmen. Derin bir nefes verip aynı hizada yürümek için birkaç saniye durdum. Binadan birlikte çıktığımızda mesai saati bitmiş, yavaşça bahçedeki askerlerin de çoğu dağılmaya başlamıştı. Anlaşılan akşam yemeğini askeriye de yemeyecektik.

Arabaya bindiğimizde emniyet kemerimi taktım. Oldukça sessiz

geçen yolculuktan sonra eve gelmiştik. Ercan da bizden sonra arabasını park edip eve girdi. Akşam yemeği olarak dışarıdan lahmacun söylediler, Halime abla bugün izin almış. Yemekte Ercan ve Uğur kendi aralarında iş hakkında konuşurken Ercan'la kısaca sohbet ettim. Sanırım bugün Uğur'a fazla yüklenmiştim, o yüzden gözüne batmak istemiyordum.

Yemekten sonra bana verilen odaya çıktım. Yatağımın üstünde bir şey vardı. Yaklaşınca Uğur'a verdiğim kitap olduğunu gördüm. Üst kata üstünü değiştirmek için çıktığında bırakmış olmalıydı. Kitabı elime alıp ilk sayfasını açtım. İçinden çıkan nota baktığımda, "*Gamze, arkadaşım Emre'nin eşi,*" yazıyordu. Gülerek notu elime aldım ve açtığım çekmecenin içine koydum.

Üstümü değiştirdikten sonra yatağa geçip kitabı elime aldım ve kaldığım yerden okumaya devam ettim. Ne kadar zamanın geçtiğini anlamadığım süre boyunca elimdeki kitabın satırları arasında kayboldum. Uykum geldiğinde kitabı yatağın yanındaki sehpanın üstüne bıraktım. Odanın ışığını kapatıp gece lambasının düğmesine basıp yatağa uzandım.

Bardaktan boşanırcasına yağan yağmurla bakışlarımı pencereye çevirdim. Gökyüzünü aydınlatan şimşekler bir insanın kolundaki damarlara benziyordu. Yağmur sağanak bir hâlde devam ederken odamın kapısı tıklatıldı. Kucağımdaki yastığı bir kenara bırakıp bakışlarımı kapıya çevirdim. Kuruyan boğazımı temizleyip biraz yüksek sesle konuştum. "Gel."

Kapı yavaşça aralandı. Uğur üstünde asker yeşili tişört, altında da siyah bir eşofmanla eli kapının kolunda içeriye doğru baktı. Oda da sadece gece lambası yandığı için loş bir karanlık vardı içeride. Oturduğum yerde kıpırdanıp bacaklarımı kendime çektim.

"Korkuyor musun?" Başıyla pencereyi işaret ettiğinde başta anlamasam da sonradan ne demek istediğini fark ettim. Aklımdan binlerce düşünce geçerken gülümsememi bastırdım.

"Evet, çok korkuyorum. Bütün gece uyuyamayacağım." Dudaklarımı büzerek içimi çektim hüznle. Gözlerine baktığımda başını arkaya çevirip sonra tekrar bana baktı, karar vermeye çalışıyormuş gibiydi.

“İstersen uyuyana kadar yanında kalabilirim.” Elini ensesine atıp ovalarken bunu istemiyormuş ama başka çaresi yokmuş gibi duruyordu.

Onun hakkında sadece *gibi* diyerek ihtimallerde bulunabiliyordum, asla kesin diye bir şey yoktu. Hiçbir zaman tahmin edilebilir bir adam olduğunu sanmıyordum ya da bana karşı böyleydi. Onu arkadaşlarının yanında da görüyordum, belki tanıdıklarına karşı daha açık bir adamdı. Düşüncelerimi bir kenara bırakıp önerisine cevap verdim.

“Çok isterim. Ben korkak bir kıyım...” diyerek yatakta sağ tarafa doğru kaydım sevimlice gülümseyip.

Uğur arkasından kapıyı kapatıp derin bir nefes verdi. Büyük ihtimalle bugün ona yaptıklarını düşünüyordu. Yatağa doğru yaklaştığında uzun boyu ve bedeni odayı kaplıyor gibiydi. Tek dizinin üstünde yatağa adımladığında yutkundum. Biraz sonra sırtı yatak başlığına değmiş, yanımda yerini almıştı. Gök kendini belli etmek istercesine büyük bir şevkle gürlledi.

“Sarılmaya ihtiyacım var,” dedim titrek bir sesle, gözlerimi kocaman açarak bana alan tanıyan adamın alanını ihlal ederek.

“Orada duracaksın küçük hanım, ben namuslu bir adamım.” Kaşlarını yukarı kaldırırken ellerini öne doğru uzattı.

Bu hâline gülerken benimle dalga geçtiğini biliyordum. Kaldırdığı kolları arasına girip başımı göğsüne yasladım. Bir an nefes almayı kesti, şoktaydı sanırım. Gülümsememi bastırıp sıcaklığıyla derin bir nefes aldım. Yeni duş almıştı sanırım, şampuanının ferahlatıcı kokusu genzimden ciğerlerime doğru doldu. Katı olan bedeni gevşedi ve ellerini sırtıma koydu. Geriye doğru tekrar yaslandığında yatakta şimdi tamamıyla göğsünde yatıyordum.

“Senin bu pervasız hareketlerini ne yapacağız?” Sessizce fısıldığında omuz silktim usulca.

“Ben böyle mutluyum.” Gözlerimi kapatıp sessizce mırıldandım. Beni herkese karşı pervasız görebilirdi ama ben en çok ona karşı böyle olduğumu hissetmeye başlamıştım.

Bölüm 5

Başım sağa doğru düşerken aniden gözlerimi açtım. Uyku sersemliği hâlâ üstümdeyken tutulan boynumu sağa sola doğru hareket ettirdim. Fena hâlde sızlıyordu, elimle hafifçe ovdum. Güneş doğmuş, sabah olmuştu çoktan. Odanın içine baktığımda lambanın ışığının yandığını fark ettim. Kucağımda duran kitapla kaşlarım çatıldı. Yataktan kalkıp pencereye doğru ilerledim.

Lanet olsun, yerler kupkuruydu!

Perdeyi hışımla açıp kucağımdan düşen kitabı sehpanın üstüne bıraktım.

Aferin Menhus sana, adamı ikinci günden rüyada görmen eksikti zaten bir tek.

O da olmuş, tam olmuştu.

“Menhus, uyandın mı?” Uğur’un kapıdan seslenmesiyle yerimden sıçradım.

“Uyandım geliyorum şimdi!” Yatağın diğer tarafına doğru ilerleyip kapıya yaklaştım. Odanın ışığını kapattım.

Uğur’un ayak sesleri uzaklaşırken derin bir nefes verdim. Rüyamda en azından kibirli değildi, düşünceliydi kısmen. Korktuğumu düşünüp yanıma gelecek kadar insancıl bir yanı vardı. Oysa kapının

önündeki Uğur beni uyanmadım diye ayağımdan tutup süreklilerdi. Sinirle dolabın kapağını açıp ne giyeceğime baktım.

“Millet ateşli ateşli rüyalar görür, bana gelince buz kütlesiyle yatakta sarılma sadece. Adamın üstünü çıplak da gördüm. O baklavalılar, sırt kasları aklımı karıştırdı kesin. Ne vardı üstünden bir daha baksaydım? Ama yok ancak sarılıp uyutmaca...” Elime aldığım elbiseyi yatağın üstüne attım.

“Yine ne söyleniyorsun?” Elimi kalbime koyarken ikinci defa yükselen sesle dudaklarımı ısırdım.

Sinirle kapıyı açtığımda banyodan çıktığını fark ettim. Kamufajlarını giymiş, yine jilet gibiydi. Bir an duraksasam da öne doğru bir adım atıp karşısında durdum. Üstümde uzun bir tişört ve tayt vardı, dünkü gibi bağırılmazdı. Elimi belime koyduğumda dün gecenin siniri de oldukça üstümdeydi.

“Yağmur yağmamış! İnanabiliyor musun yağmur yağmamış. Neden yani, neden ha neden?” Ayağımı yere vurduğumda Uğur tepkim karşısında tek kaşını yukarı kaldırdı. Delirmişim gibi bakıyordu.

“Şu an hava durumuyla ilgilenmiyorum Menhus ama şu tavırlarının beş yaşındaki çocuktan bir farkı yok.” Başını iki yana sallayıp merdivenlere ilerledi beni öylece bırakıp. Olduğum yerde tepinirken sinir krizi geçirmek üzereydim.

Ama ben yapacağımı biliyorum sana buz kütlesi, sen göreceksin. Beş yaşındaki çocuk ha? Nasıl olurmuş çocuk ben sana göstereceğim. Senin beş yaşında dediğin kız, eline çocuk verir haberin yok!

Odaya geri dönüp yatağımı topladım. Dolaptan çıkardığım lila rengi elbisemi giydim. Üstünde minik beyaz papatyalar vardı. Doğum günümde en yakın arkadaşlarımdan birisi olan Pınar'ın hediye siydi. Ayakkabı olarak beyaz düz sandaletlerimi aldım elime. Saçlarımı tarayıp atkuyruğu yaptım. Yüzüme nemlendirici sürüp rimelle kirpiklerime şekil verdim. Dudaklarıma hafif kırmızı tonlarında ruj sürdüm. Bu ruju çok seviyordum, ne tam belli oluyordu ne de soluk duruyordu. Hazır olunca küçük beyaz çantama telefonumu ve bir miktar paramı koydum. Odadan çıkıp merdivenlere yöneldim.

Islık sesiyle başımı kaldırıp Ercan'a baktım aşağıya indiğimde.

“Kız sen neymişsin de bizim haberimiz yokmuş.” Gülerek konuştuğunda elbisemin eteklerinden tutup hafifçe eğilip reverans yaptım.

“Sululuk yapma Ercan. Menhus sen de git üstünü değiştir.” Uğur’un sert sesini duyunca bakışlarım ona döndü.

“Değiştirmeyeceğim. Ayrıca Ercan güzelden anlıyorsa bu onun ne kadar zevkli olduğunu gösterir.” Ciddi bir tavırla ona doğru yürüdüm.

“Üç bin tane erkeğin içine bu hâlde gireceksin yani?” Kaşlarını çatıp baktığında başımı onaylayarak salladım.

“Ne de olsa beş yaşındaki çocuktan farkım yok, sorun olmaz diye düşündüm.” Meydan okuyarak ona baktığımda derin bir nefes aldı. Onu fazlasıyla sinir ediyordum ki bu beni oldukça memnun ediyordu.

Bir şey demeden arkasını döndü yine, hep böyle yapıyordu. Ağzının içinde söyleniyor sonra arkasını dönüyordu. Ercan gülerek peşinden ilerlediğinde ben de sandaletlerimi giyip çıktım. Arabaya bindiğimizde emniyet kemerimi takıp önüme döndüm. Hızla çalışan arabayla öne atıldık. Kaşlarım çatılırken Uğur arabayı sürmeye devam etti. Kısa süre sonra askeriye'nin arka tarafındaki otoparka gelmiştik.

Arabadan indiğimde çantamı omzuma takıp ilerlemeye başladım. Binaya girip ikinci kattaki odanın önünde durduk. Uğur kapıyı açtığında ben de peşinden ilerleyip kapattım. Yerine geçip oturduğunda pencerenin önünde duran sandalyeye geçtim. Biraz sonra kapı tıklatılıp açıldığında başımı o tarafa çevirdim. Dün Havin’in odasının önünde karşılaştığım Erdem içeriye girdi. Bakışlarımız buluşunca tek kaşımı kaldırdım.

“Dosyaları imzalamanız gerekiyormuş komutanım.” Elindeki mavi kaplı dosyayı Uğur’a verdikten sonra kaçamak bir bakış daha attı bana. Benim gözümler zaten onda olduğundan bakışını rahatlıkla yakaladım.

“Çıkabilirsin.” Uğur dosyayı geri uzattığında asker selamı verip çıktı.

“O da rütbeli mi yoksa normal asker mi?” Kapanan kapının ardından konuştuğumda yerinde oturan Uğur ağır ağır bana doğru döndü.

“Rütbelerle ne ara bu kadar ilgilenir oldun?” Sorgularcasına baktığında omuz silktilim.

“Merak sadece.” Gözlerimi masumca açıp kırptım birkaç kere.

“Astsubay rütbesi.” Sert ses tonundan ödün vermezken beni başından savarcasına konuşmuştu. Sanki cevap verirse bir an önce susacakmışımı gibi.

“Evet, oldukça genç görünüyor. En fazla yirmi beşlerindeydi.” Tekrar konuştuğumda önündeki dosyayı kapatıp keskin bakışlarını üstüme dikti.

Bu sanırım sesimi kesmem için bir uyarıydı. Ağzıma fermuar çekiyormuş gibi yapıp hayali anahtarı fırlattım. Biraz sonra elinde çay ve tostla içeriye giren askerle oldukça acıktığımı hissettim. Ercan da içeri girdiğinde onun masasının etrafındaki sandalyeye oturdum. Uğur’un o buz bakışlarını çekmek şu an bana iyi gelmiyordu. Ercan hiç değilse iki kelime konuşuyor, gülmeyi biliyordu.

“Nasıl gidiyor?” Tostundan büyük bir ısırık alırken bana dönen Ercan’la elimdeki çayı masaya bıraktım.

“Fena değil. Aslında bazıları olmasa çok güzel eğleniyorum.” Dün bizi aşağıda bastıktan sonra hiçbir asker benimle göz teması bile kurmuyordu.

“Duydum maceralarını, askeri kandırıp Albay’ın tavlasını araklamışsın.” Ercan bana gülerken gözlerimi kısıp kötü kötü Uğur’a baktım.

“Ödünç aldık bir kere, geri verecektik.” Küskünce konuştuğumda Uğur hiç bakmadı bile.

“Ben arkadayım Menhus, sen bu duvara bakma. İstedığın gibi eğlen, hele bizim kızlarla bir tanış zaten kimse tutamaz seni o saat-ten sonra.” Hevesle gülümsedim, kız arkadaş hiç fena olmazdı.

“Kes sesini Ercan, ona umut verme. Kızlarla tanışmayacak, seninle bile mecbur olduğu için yan yana.” Hevesimi kursağımda bırakan

kişiy e doğru döndüğümde katı bir şekilde bana bakıyordu. “Sen de unutma Menhus; sen burada zorunlu bir misafirsın, alışma buraya.” Elindeki dosyayı masaya bırakıp odadan çıktı.

Kapanan kapının arkasından bakarken elimdeki tost artık ilgi çekici değildi. Masanın üstüne bırakıp boğazıma oturan yumrunun geçmesi için çayım dan yudumladım. Ben de biliyordum gideceğimi ama her seferinde bana böyle hatırlatması canımı çok sıkıyordu. Ercan’ın gözlerini üstümde hissedince başımı kaldırıp tebessüm ettim.

“Evet, gideceğim yakında,” dedim mırıldanarak.

“Uğur’un kusuruna bakma Menhus, onda bir sorun var ve ben bu konuda ona kızamıyorum. Sana onun özel hayatı hakkında konuşmak bana doğru gelmiyor, o isterse zaten anlatır. Ama şunu bilmeni istiyorum ki Uğur kötü bir insan değil, yaşadığı bazı şeyler etrafına duvarlar örmesini sağladı. Duvarları arkasındakiler için ölür, öldürür ama onlardan vazgeçmez. Bunu söylediğimi ona söyleme ama.” Bana göz kırptığında başımı salladım.

Sessiz bir şekilde çayımı içmeye devam ettim. Ercan da çıkmıştı eğitime gitmek için. Bir süre odanın içinde dolaşmış, en sonunda sıkıntıdan telefonuma bir oyun indirmiş onu oynamaya başlamıştım. Tuvalete gitmem gerekince odanın kapısını açıp çıktım. Dün başımda dikilen iki askeri görünce içimi çektim. Uğur anlaşılan kararlıydı.

“Bir ihtiyacınız mı var Menhus Hanım?”

Yine başa sarıyoruz demek.

“Lavaboya gideceğim.” Koridorda sağa dönüp ilerlemeye başladığımda peşimden geliyorlardı.

Biraz sonra koridorun başında olan kadınlar için ayrılmış lavaboya girdiğimde kapının önünde durdular. İhtiyacımı giderdikten sonra ellerimi yıkadım. Saçlarımı açıp sıkıca topladığım için ağrıyan saç diplerimi ovuşturdum. Gevşek bir şekilde örüp lastik tokayla ucunu bağladım. Böyle daha iyiydi hem toplu duruyordu hem de başım ağrımazdı artık.

“Merhaba.”

Kapının oraya başımı çevirdiğimde içeriye giren kadına baktım.

Neredeyse aynı boylardaydık, üstünde askerî üniforma vardı. Kahverengi gözlü, kahverengi saçlı ama çok güzel bir kadındı. Benden dört ya da beş yaş büyük görünüyordu ama bu ona öyle güzel bir olgunluk katmıştı ki çekici bir hatundu.

“Merhaba,” dedim ellerimi kâğıt havluyla kurularken.

“Mihrem ben, sen de Uğur’un misafiri olmalısın. Menhus, değil mi?” Tatlı bir tebessüm yüzünde yer almıştı.

“Evet, ismim Menhus. Memnun oldum Mihrem.” Acaba Er-can’ın bahsettiği *bizim kızlara* dâhil miydi Mihrem? Rütbesine baktığımda Uğur’dan yüksek olduğunu fark ettim. Komutanlarına da *bizim kız* diyecek hâlleri yoktu ya.

“Ben de memnun oldum Menhus. Herhangi bir ihtiyacın olursa çekinme, odam bir üst katta. Bir gün yemeğe de beklerim.” Oldukça sıcakkanlı birisiydi ve ondan pozitif bir enerji alıyordum.

“Teşekkür ederim ama Uğur’un izin vereceğini sanmıyorum. Seninle konuşmama bile kızabilir.” Dudağımı büküp yüzümü astım. Eğer bu kadın Uğur’un üstüyse onu fena hâlde ele vermiştim. İnşallah yerleri falan paspas yaptırır ya da cam sildirirdi ceza olarak.

“Nasıl izin vermez? Gel bakalım bir konuşalım Uğur Bey’le, nasıl izin vermiyormuş.” Mihrem’in sesi oldukça ciddi çıkarken içimdeki yaramaz Menhus ellerini birbirine sürtüyordu.

“Yok şimdi kızar falan... Sonra çok bağıyor bana.” İçimi çekip dudağımı ısırdım endişeyle. Sabahki kırık kalbim yavaş yavaş kendini toparlıyordu.

“Uğur, bizim Uğur, sana bağıyor? Hadi gel, benim yanımda bir şey diyemez.” Mihrem inanamaz gözlerle bakarken usulca başımı salladım.

Birlikte çıktığımızda askerler Mihrem’e selam vermişti hızla. Mihrem onları gönderdikten sonra emin olmuşum ki burada sözü geçen kişi oydu. Yoksa Uğur’un iki askere kesinlikle peşimi bırakmaması gerektiğini söylediğine emindim. En alt kata indikten sonra başka bir binaya ilerledik. Biraz sonra oldukça kalabalık bir salona girdiğimizde bütün bakışlar bize döndü. İçeride kalabalık bir asker

grubu vardı, masalara yerleşiyorlardı. Mihrem ilerleyip büyük masanın önünde durduğunda Uğur ve Ercan'ı fark ettim, sadece onları tanıdığım için.

Mihrem, "Afiyet olsun," dediğinde bizi fark ettiler ve bakışlar bize döndü.

Uğur'un bakışları beni bulduğunda gözlerini kımasıyla kızdığını anladım. Umursamaz bir şekilde gülümsedim.

"Uğur misafirin varmış, neden haber vermiyorsun?" Mihrem'in sorusuyla masaya sessizlik çöktü.

"Adı üstünde benim misafirim komutanım, haber vermeye gerek görmedim." Benim derken bakışları bir an bana kaydı.

"Senin misafirin demek, bizim misafirimiz demek. Geç Menhus otur." Mihrem eliyle Uğur'un karşısındaki sandalyeyi gösterdi.

"Onun yemeği odaya çıkacak." Uğur'un sert sesiyle ortamda oluşan gerginlik elle tutulur bir hâl aldı. Elim sandalyede öylece kaldım.

"Otur Menhus. Anlaşılan birileri askeriye etrafındaki turları özlemiş." Mihrem elini omzuma koyduğunda bu kadının da en az benim kadar inatçı olduğunu anladım.

Uğur sessiz kalınca tuttuğum sandalyeyi çekip oturdum. Diğerlerini incelemek için zamanım olduğundan masadakilere baktım. Masanın başında ellili yaşlarında bir komutan oturuyordu. Mihrem hemen onun yanındaydı, sonrasında yeşil gözlü bir adam ve kahve gözlü bir adam daha vardı. Uğur'un diğer tarafında kimse oturmuyordu. Mihrem'in karşısında oldukça iri yarı bir adam vardı. Yüzündeki sert ifadeye rağmen karşısındaki kadına bakarken bakışları yumuşaktı. Yanımdaki sandalye çekilince başımı sola doğru çevirdim. Erdem'i görünce tek kaşımı kaldırdım. Demek o da burada yemek yiyordu.

"Yemek duası yapılacak!" Duyurunun ardından herkesle birlikte ben de ayağa kalktım. Askerlerden biri öne çıktığında herkes hazır ol konumuna geçmişti.

"Allah'ımıza hamdolsun!"

Ardından hep birlikte söylenen cümleler tekrar edildi.

"Milletimiz var olsun!"

“Hepimize afiyet olsun!”

“Sağ ol!” Askerlerin gür bir şekilde cevap vermesiyle, “Oturun,” dedi Albay ve herkes masasına geri yerleşti.

Önümde servis edilen yemeğe baktım, menü oldukça güzeldi. Kıymalı patates yemeği, pilav, yoğurt çorbası, salata ve tatlı olarak baklava vardı. İçecek olarak meyve suyu verilmişti. Elime aldığım çatalımla yemeye başladım. Sabah doğru düzgün yiyemediğim tostumla acıktığımı hissediyordum. Bir süre sessiz bir şekilde yemeğimizi yedik.

Havin’in burada olmaması dikkatimi çeken ilk şey olmuştu. *İti an çomağı hazırla demişler...* Biraz sonra çekilen sandalyeyle Uğur’un yanına, benim çaprazıma yerleşti. Boş bırakılan sandalyenin şimdi neden olduğunu anlamıştım. Suya uzandığımda bardak bulamayınca masaya baktım.

“Bunu alabilirsin.” Erdem’in uzattığı bardağı aldım.

“Teşekkür ederim,” dedim tebessüm ederek.

Bardaka suyu doldurup içtikten sonra geri masaya bıraktım. Başımı kaldırdığım an Uğur’un bakışlarıyla karşılaştım.

“Alıştın mı buraya Menhus? Serttir buranın havası, fena çarpar.” Havin zehirli dilini çıkardığında Uğur’dan bakışlarımı çekip yan tarafına kaydırdım.

“Uğur geldiğimden itibaren o kadar ilgili ki sağ olsun hiç zorluk çekmedim. Hatta biraz fazla alışmış olabilirim.” Ufak bir kıkırtı çıkarırken Havin’in az önceki kibirli ifadesi silinmişti yüzünden.

“Ne de olsa misafirsin. Uğur Üsteğmen oldukça kibar biridir, yabancılara bile.” *Yabancı* derken üstüne bastırarak konuştu sanki birbirimizi tanımadığımızı biliyormuş gibi.

“Bugün misafir, yarın ev sahibi kim bilir.” Göz kırptığımda biraz sonra üstüme atlayacak gibi bakıyordu.

“Sen ne işle meşgulsün Menhus?” Mihrem araya girdiğinde ona doğru döndüm bu sefer.

“Psikoloji son sınıf öğrencisiyim. Bu sene mezun olacağım.” *Yani okuluma dönebilirim.*

“Ne güzel. Biz de eğitimini alıyoruz ama siz insanlarla uğraşıyorsunuz, biz insan olmayanlarla.” Bu kadının açık sözlülüğüne bayılmışım. Uğur’u atlatıp daha çok konuşmalıydık.

“Kendisi insan olmayanları eğitmekte bir numaradır.” Dev cüsseli adam konuştuğunda ses tonu görünüşüne tezat oldukça alaycıydı.

“Evet kendisi iyi bilir, sonuçta eğitmeye ondan başladım.” Mihrem’in sözleriyle masada bir, “Ooo!” nidası yükseldi, o adam hepsine ölümcül bakış atana kadar.

Yemek konuşmalarla eğlenceli bir şekilde geçmişti. Havin ona attığım taşlardan olsa gerek başı yarılmıştı ki sesini bir daha çıkarmadı. Albay biraz sonra kalkıp gittiğinde ortamda daha hararetli bir konuşma geçti. Uğur dinliyor gibi görünse de oldukça sessizdi. Sadece bir kez yeşil gözlü adam bir şey sorduğunda cevap verdi.

“Kurt, senin arabayı hafta sonu bana versene. Benim arabayı sanayiye bırakacağım.” Ercan’ın konuşmasıyla yeşil gözlü adam bizden tarafa döndü. Gözlerinin tonundaki yeşili daha önce hiç görmemişim sanırım.

“Kurt mu?” İstemsizce dudaklarımdan çıkan soruyla bakışlar bana kaydı.

“İsmim Emre ama soyadım Kurt. Bizimkiler öyle seslenir.” Konuştuğunda bakışları bendeydi, *anladım* dercesine başımı salladım.

“Gamze’nin eşisiniz siz o zaman?” Nedense *sen* demek çok uygunsuz gibi geldi o an.

“Gamze’yi tanıyor musun?” Tek kaşı yukarı kalktı merakla. Ben cevap veremedim Uğur girdi araya.

“Tanımıyor, Gamze’nin kitabı kalmış bizde. Menhus okumak isteyince kitabın Gamze’ye ait olduğunu söyledim.” İfadesiz ses tonuyla konuştuktan sonra bana baktı. Konuşmamı istemediğini biliyordum.

Yemek bitiminde herkes dağılırken Uğur ve Emre bir köşede konuşuyordu. Küçük bir bilginin bile bana geçmesi Uğur’u rahatsız ediyordu, sanki ben düşmandım. Asıl düşman burunlarının

dibindeydi, kör müydü bunlar? Mihrem ve Havin birlikte konuşarak çıkmıştı. Mihrem gitmeden bir kez daha yemek davetini hatırlatmıştı, bense sadece teşekkür etmekle kalmıştım.

“Bunu düşürmüşsün sanırım.” Erdem elindeki tokayı uzattığında aldım. Saçımı ördüğüm için açılmamıştı ama ucundaki lastik toka çıkmıştı.

“Kaybolsaydı üzüldüm, yanımda olan tek tokaydı.” Gevşekçe bağladığım için kolayca düşmüş olmalıydı.

“Elinde olan şeyleri daha sıkı korumalısın.” Hafifçe tebessüm ettiğinde başımı salladım.

Erdem yanımdan ayrılırken ben de Uğur’la odaya geri döndüm. O evrak işlerine devam ederken ben oldukça sıkılmış pencereden dışarı bakmaya başlamıştım. Bazı askerler yerdeki çöpleri toplarken bazısı duvarları boyuyordu. Ağaç ve çiçeklerle ilgilenen birileri de vardı. Burada iş hiç bitmiyordu sanki. Sertçe kapatılan dosyayla başımı Uğur’a doğru çevirdim.

“Erdem ne diyordu sana?” Sorusuyla birlikte tek kaşımı kaldırdım.

“Bana çok âşık olmuş, çok güzelmişim, onu büyülüymüşüm.” Eğlenerek cevap verdiğimde kıılan gözleriyle oldukça ciddi duruyordu. “Off çok sıkıcısın. Tokamı düşürdüm onu verdi.” Surat asıp omuz silktim.

Önüme dönüp tekrar pencereden bakmaya başladım bir şey demediğinde. Erdem ve Ercan birlikte bahçenin içinde yürüyorlardı. Onları izlerken bir şey daha fark ettim. Bahçenin diğer köşesinde duran Havin gözlerini dikmiş bana bakıyordu. Sinsi bir yılan gibiydi, ne zaman ve nasıl sokacağım düşünüyordu.

“Ondan uzak dur Menhus.” Uğur’un sözleriyle birlikte başımı kaldırıp gözlerine baktım.

“Neden?” Cevabını gerçekten çok merak ediyordum.

“Kalbin kırılırsa çok ağlarsın, iyi biri mi bilmiyorsun bile,” dediğinde gözlerini benden çekip yine o buz gibi gardını geri aldı. Tek kaşımı kaldırdım yüzümde sinsi bir gülümsemeyle.

“Belki ben piç seviyorum.”

Bölüm 6

Başımı yastığa koyduğumda üstümdeki pikenin ucunu çekiştirdim. Derince oflarken canım oldukça sıkındı. Sağa sola dönüp bugünü düşündüm. En son Uğur'la Erdem hakkında konuştuktan sonra görmemiştim onu. Öğleden sonra eğitime çıkmış bir daha dönmemişti. Ercan'la gelmişim eve de. Akşam boyunca Ercan'a Uğur'un nerede olduğunu sormuştum ama aldığım tek cevap, "İşi var," olmuştu.

Saate baktığımda gece yarısım geçiyordu. Daha fazla dayanamayınca üstümdeki pikeyi atıp yataktan kalktım. Bugün hakkında düşünmekten kafayı yiyecektim artık. Erdem konusunda üstüne gittiğim için mi böyle yapmıştı yoksa başka bir sorun mu vardı? İçimdeki çatışma sürerken aşağı kattan gelen kapı sesiyle odadan çıktım hızlıca. Merdivenleri sessiz olmaya özen göstererek indiğimde mutfaktan gelen tıkırtı eşliğinde sert bir ses tonuyla ettiği küfrü duydum. Ağzı bayağı bozuktur bu adamın.

Başımı uzatıp ne yaptığına baktığımda kahve makinesine su eklediğini gördüm. Kapının pervazına yaslanıp ev sahibini izleyen hırsız gibi sessizce dikildim. Kısa saçlarının arasından parmaklarını geçirip ensesini ovdu. Üstünde kamuflajı değil de siyah tişörtü vardı, kot pantolonla. Kahve makinesinin kapanmasıyla kendine bir kupa

doldurdu. Çalan telefonuyla elini cebine attığında gözüm hâlâ üstündeydi. Bir türlü ne bir adım geri atabiliyordum ne de ileri.

“Evdeyim Emre, sikme artık beynimi.” Telefonu açtığında bunalmış bir şekilde konuşmuştu. Emre dediği kişi bugün gördüğüm yeşil gözlü komutandı. Bir süre karşı tarafı dinleyip bir elini mermer tezgâha yasladı.

“Sana bunun imkânsız olduğunu söyledim, o karına da söyle boşuna hayallere kapılmasın. Mihrem’le ikisini tanımasam gülerim bu söylediğine.” Alaycı ses tonu sakın bir hâl alırken başını hafif yukarı kaldırdı. Emre sanırım yine bir şeyler söylüyordu ki Uğur tahammülü kalmamış gibi sesini yükseltti.

“Siktirin gidin ulan! Çocuk, bildiğin çocuk! Konuşturma beni iki gün sonra siktirip gidecek şımarık bir kız çocuğu için. Kalbi kırılmış, Mihrem hâline üzülmüş fasa fiso... Hepinizi iki günde avcunun içine alacak kadar kurnaz bir kız o. Merak etmeyin hiçbir şey olmaz.” Öfkeyle savurduğu sözlerle telefonu kapatıp tezgâhın üstüne fırlatır gibi bıraktı.

Aniden arkasını dönmesiyle yüz yüze geldik. Titreyen ellerimi arkama saklayıp gözlerine baktım. Şaşkın değildi yüz ifadesi, belki de geldiğimi duymuş ama umursamamıştı. Bu sabah olduğu gibi boğazıma oturan yumruyla derin bir nefes aldım ama yetmedi. Ne kadar nefes alsam da yetmeyecek gibiydi. Hiçbir şey söylemedi, zaten söylese de bir anlamı yoktu. Bir adım geriye atıp titreyen dizlerime sahip çıkarak arkamı döndüm.

İsmi uğursuz olan bir kızdım ben. Beni yıkmak o kadar kolay değildi.

Merdivenleri hızla çıkıp kapısı açık olan odamdan içeriye girdim. Arkamdan kapattığım kapıyla göz pınarlarım sızlarken yavaşça yere çöküp dizlerimi kendime çektim. Sözleri bir bir aklıma kazınırken *şımarık bir kız çocuğu* dediği andaki nefret dolu sesi çınladı kulağımda. Bu kadar mı nefret ediyordu benden?

Tamam bazen aşırıya kaçtığım oluyordu, sinir olduğunu fark ediyordum ama bu kadar nefretle söz edecek kadar da bir şey yapmamıştım ki. Kalbimin üstünde ufak bir sancı hissettiğimde elimi

bastırdım üstüne. “*Kalp bu, kırılıyor!*” diye yüzüne bağırmak istedim o an. Şimdi insem aşağıya yüzüne bağırıp çağırırsam bile bir şeyin değişmeyeceğini biliyordum. Yine buz gibi bakacak, sırtını dönecekti bana.

Merdivenden gelen ayak sesleriyle oturduğum yerden kalkıp yatağa geçtim. Kendimi yatağa attıktan sonra gözlerimi kapattım sıkıca. Sanki gözlerimi kapatsam, uyusam hiç o sözleri duymamış gibi olacaktı. Uyursam geçerdi, ben de öyle yaptım. Ama unuttuğum bir şey vardı, uyanınca ne yapacaktım?

Gözlerimi açtığımda başımda hafif bir ağrı vardı. Saçlarımı düzgünce toplayıp yataktan kalktım. Yatağımı düzelterip dolaba doğru ilerledim. İçinden aldığım kot pantolonum ve düz mavi tişörtümle üstümü değiştirdim. Odadan çıkıp banyoya girip işlerimi hallettim. Saçlarımı açıp taradıktan sonra tepeden topladım. Banyodan çıkınca merdivenlerden indim.

“Günaydın.” Ercan’ın salondan gelen sesiyle ona doğru dönüp gülümsedim.

“Günaydın. Evde miyiz bugün?” Karşısındaki koltuğa oturduğumda telefonunu kapatıp bana döndü.

“Bugün izinliyim, Uğur işe gitti. Onunla işe gitmektense evde kalmayı tercih edersin diye düşündüm. Uğur da itiraz etmedi, şaşılacak şey aslında,” derken tek kaşını kaldırdı.

Dün geceki karşılaşmamız aklıma gelince sanki kalktığımdan itibaren bunu düşünmüyormuşum gibi yüzümdeki gülümseme tamamen silindi. Umurumda değilmiş gibi tırnaklarıma bakarken omuz silktilim.

“Doğru düşünmüşsün, evde olmayı tercih ederdim.” Diğer konuya hiç değinmeden onayladım.

Çalan zille birlikte Ercan oturduğu yerden kalkıp kapıya doğru ilerledi. Biri mi gelecekti merak etmiştim ama peşinden de gitmemiştim. Biraz sonra salona adımlayan kızlarla birlikte şaşkındım. İçlerinden sadece Mihrem’i tanıyordum. Beni görünce tebessüm etti, oturduğum yerden kalkıp ona doğru ilerledim.

“Hoş geldiniz.” Şaşkın ses tonuma karşı beni kendine çekip sarıldı samimiyetle. Enerjim yerine gelirken ben de tebessüm edip sarıldım.

“Hoş bulduk güzellik. Seni tanıştırayım hemen. Gamze, Emre'nin eşi. Mine de Mert'in eşi.” Mihrem'in tanıttığı iki genç kadına dönüp gülümsedim.

“Memnun oldum, ben de Menhus.”

Gamze benden birkaç santim uzun, kahve gözlü, kahve saçlı çok tatlı bir gülümsemeye sahip bir kadındı. Mine de siyah saçları, elaya benzeyen gözleriyle benden birkaç santim kısa ciddi duruşlu genç bir kadındı. Üç kadının da yaşları birbirine yakındı.

“Biz de memnun olduk.” İkiisiyle de tanıştıktan sonra Ercan geldi.

“Ben çıkıyorum kızlar, Menhus size emanet. Akşama görüşürüz.” El sallayıp vestiyerden ceketini alıp çıktı.

Ben öyle ne oluyor diye bakarken bir koluma Gamze, diğerine Mihrem girdi ve mutfağa doğru resmen sürüklendim! Mutfak masasının üstünde hazır olan kahvaltıya ek kızların getirdiği poğaç ve börekler de eklendi. Çay konulan bardaklarla birlikte kendimi bir anda sandalyeye oturmuş kahvaltı sofrasına bakarken buldum. Önüme konmuş çay bardağıyla baktık kısa bir süre.

“Anlat bakalım Menhus, dün ne oldu?” Mihrem'in sorusuyla birlikte bütün bakışlar bana döndü.

“Ne olacak canım, her günkü şeyler işte. Uğur beni azarlar, ben yine bildiğimi okurum.” Elime aldığım börekten yerken ne kadar lezzetli olduğunu düşünüyordum.

“Dün bir şey olmuş, Uğur ve Emre gece yarısı kavga ediyordu telefonda. Ne olduysa Emre bana anlatmadı ve inan canım, o adam bana nefes alıp verdiğini bile söyler.” Gamze gözlerini üstüme dikerken rahatsızca yerimde kıpırdadım.

Hep merak ettiğim kız arkadaş grubuna baktım. Birbirlerine ne kadar da bağlı durduklarını onlar belki fark etmiyorlardı ama ben görebiliyordum. Gamze'nin Mihrem'e bakmasıyla bile aralarında

küçük bir sözsüz konuşma geçti. Mine, kızların ikisine de uyarıcı bakışlar atarken üstüme geldiklerini düşünüyor olmalıydı. Aksine beni bu kadar önemseyip yanıma gelmeleri ve konuşmak istemelerine sevinmiştim. Uğur'un kendi arkadaşları vardı konuşacak Emre, Ercan gibi ama benim burada tek tanıdığım insanlar onlardı.

“Dün askeriyeden biriyle konuştum yemekten sonra. Sen de vardın Mihrem. İsmi Erdem, astsubay. Ama öyle bir konuşma değil. Tokam düştü, o da verdi bana bu kadar. Yukarı çalışma odasına çıkınca Uğur sordu ben de işi şakaya vurdum. Olan ondan sonra oldu.” Önemsiz bir konudan bahseder gibi bir yandan önümdeki bölge didiklerken anlatmaya başlamıştım. Sanırım benim de konuşmaya ihtiyacım vardı.

“Peki gece geldiğinde eve, oturup konuşmadınız mı? Sormadın mı nedenini?” Mine söze ilk defa karıştığında dün geceye gitti yine aklım.

“Telefonda Gamze'nin eşiyle konuşuyordu, benden bahsettiklerini anladım tabii. Yine de durup dinledim, ne düşünüyordum bilmiyorum o an. Sadece duymak istedim sanırım. Benim için, ‘Zaten gidecek, şımarık kız çocuğu, kalbi kırılmaz,’ falan gibi şeyler söyledi. Ben de duymuş oldum böylelikle benim hakkımdaki düşüncelerini.” Başka bir şey söylemek istemez gibi ağzıma börekten büyük bir parça tıktım.

Kızlar birbirlerine baktılar, bense onların tepkilerini izliyordum. Mihrem yüzünü memnuniyetsiz bir şekilde buruştururken Gamze başını iki yana salladı, Mine ise kaşlarını çatmıştı. Üçünün de sözlerim karşısında oldukça sinirlendiğini görebiliyordum.

“Uğur’a sövüyorsanız sesli sövün, ben kötü bir misafirim.” Du-dağımı büküp ağzımdaki lokmayı yuttum.

Yüzlerinde tebessüm oluşurken Mihrem uzanıp elimi tuttu. Ne kadar umursamaz konuşsam bile kırıldığımı sanırım görmüştü. Ben de böyleydim işte kalbimde ne varsa dilimdeydi. Uğur'un aksine düşüncelerimi dile getirip ne olacaksa olsun diyebiliyordum. Mesela şu an Uğur'u arkadaşlarına kötülüyordum.

“Aklıma bir şey takıldı Menhus. Uğur bu kadar sinirlenecek

birisi değil. Acaba ona söylediğin bir söz ya da ima oldu mu? Beni yanlış anlama, Uğur hakkında bilmediğini düşündüğüm Şeyler var ve sen bu konuyu bilmeden dile getirdiysen... Ne bileyim, bu ihtimaller de aklımdan geğmiyor değil.” Gamze düşüncelerini dile getirirken dikkatle bana bakıyordu.

Ercan'ın da daha önce beni uyardığı konuyu hatırladım sözleriyle. “*Uğur ahlında böyle biri değil,*” demişti o da kalın duvarlar var diye. Adamın kafası da kalındı o ayrı konu. Gamze'nin dediği gibi dn en son konuşmamızı gözümün önünden tekrar geçirdim.

“En son söylediğim cümleden sonra bana öyle bir baktı ki normalde de buz gibi bakıyor ama farklıydı. Sanki kuzey kutbu gibiydi. Bana, ‘Erdem'den uzak dur, iyi biri olmayabilir,’ dedi. Bense, ‘Belki ben piç seviyorum,’ demiş bulundum.” Kızlara dönerken elimdeki böreği tabağa geri bıraktım.

Gamze gözlerini sıkıca kapatmıştı, Mihrem de sanki böyle bir Şey olduğunu bilir gibiydi. Aralarında en soğukkanlısı Mine'ydi. Sakince geriye yaslanıp elindeki çay bardağını bıraktı. Bana göre bu konuşmada hiçbir Şey yokken neden onların bu kadar etkilendiğini merak ediyordum. Acaba Uğur'a ne söylemiştim de beni zorunlu misafirden çıkarıp şımarık bir kız çocuğu olduğumu ve gideceğimi söylemişti. Mihrem konuşmaya başlayınca ona doğru döndüm.

“Benim annem babam yok Menhus. Ben liseye giderken vefat ettiler ama onları hatırlıyorum. Çok sevecen, iyi insanlardı. O zamanlar kendimi kahrettiğim Şeye bir gün şükreder oldum. En azından onlarla vakit geçirip anılar biriktirmiştim. Belki bunu söylemek yanlış, belki de bana düşmez ama bu evde yaşıyorsan bilmeye hakkın var. Sana bunu kimsenin söylemeyeceğini de biliyorum.” Dikkatle onu dinliyordum ki kısa bir es verip bakışlarını dikkatli bir Şekilde stmde tuttu. Ben sessiz kalıp diyeceklerine devam etmesini beklerken konuyu sanırım az da olsa anlamıştım.

“Uğur, yetiştirme yurdunda büyüdü. Annesi onu oraya bilerek ve isteyerek bırakmış, henüz bir bebekken. Geçen seneye kadar biz de tam olarak bilmiyorduk ama Uğur ailesinin kim olduğunu öğrendi. Onu istemediklerini öğrenince de bayağı zor bir süreç atlattı. İ-

ten ie bu konuyu bir kez bile dile getirmese de biz biliyoruz ki içinde küçük de olsa bir umut vardı.” Mihrem geriye yaslanıp gözlerini benden kaçırdı. Sözlerine devam edemedi.

Boğazıma birkaç gündür oturan o yumrular himiş meğır Uğur’un kalbine oturan ağırlığın yanında. Doğru, ben de annemi babamı kaybetmiştim ama hep yanımda olan halam vardı, eniştem ve Arın beni yalnız bırakmamıştı. Aile olmuşlardı bana. Her zaman ve her şeye rağmen destek olmuş, beni kendi çocukları kadar iyi büyütmüşlerdi.

Oysa Uğur, mr hayatı boyunca bir ailenin varlığından bihaber geçirmişti zamanını. Kanından, canından birisi tarafından sevilmemenin duygusunu hissetmemişti. Elim kalbimin üstüne giderken öğrendiklerimin altında ezildim. Ben o adamın gözlerinin içine baka baka piç demiştim. Onun için kullanmıyor bile olsam da belki yüzüne defalarca söylenmiş şeyi tekrar etmiştim. Ben ne yapmıştım?..

Ellerim titrerken ilk defa bu kadar sarsıldığımı hissediyordum. Doğru, bilmiyordum bu durumu ama kendimi üzülmekten de geri alamıyordum. Ona neyi hatırlattığımı bilmiyordum. Belki çok kötü bir anıydı belki de kimsesiz olmanın vermiş olduğu o berbat hissi tatmıştı tekrar. Grşm bulanıklaşırken gözlerim buğulandı.

“Ben bilseydim söylemezdim ki...” çıktı sadece dudaklarımin arasından sessizce.

Elime dokunan elle ne ara masadan kalkıp ortada dolaştığımı bile anlamadım. Başımı kaldırdığımda Gamze ellerimi sıkıca tutmuş, bana anlayışla bakıyordu.

“Bilemezdin, bu yüzden sana anlatmaya karar verdik. Burada ne kadar süre kalacağın belirsiz Menhus, o yüzden bütün sorumluluğu aldım söylemek için. Uğur benim abim gibi, kızlar için de yle. Kimsesiz, ailesiz değil ki o, biz varız. Onun bir sürü kız kardeşi, erkek kardeşi var. Biz kandan değil, candan bağlıyız ona.” Szlerindeki samimiyetle usulca başımı salladım. Geri yerime oturmam için sandalyeyi çektiğinde dağılmış ruh hlimle yerime oturdum.

Belki kendimi toplamam belki de bu olanları düşünmem için sessiz kaldılar bir süre. Herkesin iştahı kaçtığı için masaya el srl-

memişti. Başım ağrımaya başlayınca sıkıca bağladığım saçlarıımı açıp özgürlüklerine kavuşturdum. Başımı ellerim arasına alıp öğren- diklerimi düşündüm. Sadece bir sözle bile bu kadar gardını çekiyor- sa çok kırmışlar demekti buz kütlesini. Hatta öyle çok kırmışlardı ki sadece duvarlar örmemiş, kışı getirmişti diğer insanlar için. Çiçekle- ri bahar görmemiş bir adamdı, bense o çiçekleri kıran kızdım.

“Teşekkür ederim anlattığınız için. Ben dikkat edeceğim bun- dan sonra sözlerime.” Gamze, Mihrem ve Mine’ye bakıp içtenlikle tebessüm ettim. Bana gerçekten büyük bir iyilik yapmışlardı. Uğur bana bunları hayatta anlatmazdı.

“Süründür onu Menhus, yaptığı ve söylediği hiçbir şeyi onay- lamıyorum. Özellikle dün gece söyledikleri çok kırıcıydı. Süründür ama yaralama, sana güveniyorum.” Mihrem göz kırparken onun yü- zünde de tebessüm oluştu.

Başımı usulca salladım. Kızlar kahvaltıdan sonra kahve içerken bundan sonraki sohbetimiz normale dönmüştü. Gamze’nin tarih öđ- retmeni, Mine’nin avukat olduğunu öğrenmiştim. Mihrem ise yüz- başı olarak askeriyede görev yapıyordu. Çok samimi ve çok iyiydiler. Güzel geçen sohbetin ardından gitmek için kalkmışlardı. Saatin epey ilerlediğini de böylelikle fark etmiş oldum.

Henüz kızlar gideli yirmi dakika olmuştu ki zil çaldı. Kapıyı aç- tığımda ellili yaşlarında, orta boylarda oldukça tatlı bir kadın vardı. Uğur’un bahsettiği Halime abla olduğunu anladığımda içeriye gir- mesi için geriye çekildim.

“Hoş geldiniz.” İçeriye girerken tebessüm edip, “Hoş buldum kızam,” dedi.

Kısaca tanıştıktan sonra mutfağa yemek yapmak için geçmişti. Ben de mutfağa geçip oturmuş, bir yandan Halime ablayla konuşur- ken bir yandan da yaptığı yemeklere bakıyordum. Çok pratik kadın- dı, hayran kalmıştım. Boş durmak istemeyip ben de kek yapmak için kalkmıştım. Yemek yapmayı severdim ama kek, tatlı gibi şeylerde daha çok özenirdim. Halime ablanın yardımıyla malzemeleri bul- dum. Keki yaptıktan sonra fırına koyup dereceyi ayarladım. Çikola- talı yapmıştım.

Duş almak için üst kata çıktım, keki Halime ablaya emanet edip. Güzel bir duşun ardından aşağıya indiğimde Halime abla da yemekleri bitirmişti. Keki kontrol edip fırını kapattım. Halime abla çıkarken Ercan geldi. Otobüsle dönmesine izin vermeyip Halime ablayı bırakmak için geri çıktı. Salona girip oturdum bir köşeye.

Kapıdan gelen anahtar sesiyle Ercan'ın ne çabuk döndüğünü düşünüyordum ki Uğur'un geldiğini gördüm. Üstündeki kamuflajm ceketini çıkarıp askıya bıraktı. Salona doğru baktığında beni fark etti. Ağır adımlarla gelip karşımdaki koltuğa oturdu. Aslında şaşırmıştım, beni görmezden gelmesini bekliyordum. Yüzüne bakamadığım için bakışlarım ellerindeydi. Birbirine bastırmış, dizlerinin üstüne koymuştu.

"Nasıl geçti günün?" Sorusuyla gözlerim şaşkınca açılırken normal çıkan ses tonuyla başımı kaldırıp gözlerine baktım.

"İyi geçti, kızlar geldi sohbet ettik. Halime abla yemek yaptı, Ercan da onu bırakmaya gitti." Yerimde kıpırdandım, şu durum oldukça garipti. "Senin günün nasıl geçti?" diye ekledim sonuna.

"Her zamanki gibi," diye söylendi.

Aramızda sessizlik olunca bu süre içinde ben kızların söylediklerini düşündüm ama onun ne düşündüğünü daha çok merak ediyordum. Dün gecedten sonra bu ilk karşılaşmamızdı. Belki de bu yüzden ikimiz de ne diyeceğimizi tam olarak bilmiyorduk.

"Özür dilerim. Dün gece konuşmamı duyduğunu biliyorum, fazla sinirliydim ama konu sen değildin. Ne olursa olsun söylediklerim yanlıştı, olay sende patladı. Kalbini kırmak istemedim." Eliyle çenesini sıvazlarken ses tonu her zamankinden daha ılımlıydı. Gerçek hislerini paylaşıyordu benimle.

"Bu kadar kolay kurtulamazsın benden, senden alacağım o sözlerin intikamını." Şakaya vurarak konuştuğumda aldığı nefesle omuzları ve göğsü inip kalktı.

"Al," dedi sadece gözlerime bakarak.

"Kek yaptım, ister misin?" Ercan gelmeden yemek yemeyecektik ama işten geldiği için aç olduğunu düşündüm. En azından kekten atıştırırdı. O kasların erimesi beni bir miktar üzerdi.

Uğur'un bakışları pencereye kaydıığında ben de istemsizce o yöne baktım merakla. Arkası dönük bir kadın vardı. Sadece uzun siyah gür saçlarını görebiliyordum. Siyah bir arabaya binerken başı hafifçe bu tarafa dönmüştü, sonrasında arabaya geçmişti. Hareket eden araba kısa süre içinde sitenin çıkışına ilerledi.

“O kadın kim?”

Sorumla birlikte başını kaldırıp gözlerimin içine baktı. Bakışlarındaki durgunluk, nedense içinde şimşeklerin çıktığını hissettiriyordu bana. Buz kütlesi olabilirdi ama buzun altında onun da bir kalbi vardı. Bana hâlâ bakmaya devam ettiği için gözlerini kaçırın taraf ben olmuşum.

“Bazı şeyler vardır Menbus, asla dile getirilmemesi gerekir. İşte bunun başında o kadın geliyor. O yüzden ne sen bu soruyu sordun ne de ben duydum.” Hissiz sözlerinin altında yatan bir acı olduğunu ilk defa o an fark ettim.

Zar zor bana cevap veren Uğur, konuyu bir daha açmamam içindi sanırım kesin bir şekilde bunu dile getirmişti. Başımı usulca sallayıp onayladım. Her şeyden eğlence çıkartan ben, insanların acıları konusunda hassastım. Sanırım bu onların da benim acılarıma dokunmasını istemediğim içindi.

“Getir hadi yaptığın kekten de tadına bakalım.” Sessizliği bozmasıyla rahat bir nefes aldım ve başımı iki yana salladım.

“Öyle bedavaya olmaz.” Muzip bir şekilde güldüğümde yine hangi şeytanlığın peşinde olduğumu merak ediyor olmalıydı ki tek kaşını kaldırdı.

“Dinliyorum.”

Hoş geldin buz kütlesi!

“Yarın beni de poligona götür, silah kullanmayı öğrenmek istiyorum.” Oturduğum yerden kalkıp ellerimi çırparak heyecanla konuştuğumda bakışlarım Uğur’u buldu. Kızlardan duymuştum, yarın akşam poligona gideceklerdi hep beraber.

“İmkânsız.” Donuk bakışları tekrar eski ruhsuz hâline bürününce kaşlarımı çattım.

“Peki o zaman ben de yeni gelen subaydan isterim.” Omuz silkip mutfağa doğru ilerlemeye başladım. Erdem’in ismini bilerek söylememiştim daha çok sinir olması için.

“İmkânsız!” Arkamdan bağıırken umursamadım bile.

Zoru hemen başarırız, imkânsız biraz zaman alır.

Birkaç dakika falan...

Bölüm 7

Poligona gidişleri iptal olmuştu, Gamze ve Emre'nin şehir dışından misafirleri gelmişti o akşam. Diğerleri de bir sonraki haftaya ertelenmişti bu planı. Bana bunları anlatan tabii ki Mihrem olmuştu, telefon numaralarımız artık birbirimizde olduğu için iletişimimiz daha kolay oluyordu.

Bugün de yine erkenden kalkıp askeriye gelmiştim, herkes artık beni tanımaya başladığı için yabancı gelmiyordum. Sürekli gözlerin üstümde dolaşmamasına memnun olmuştum. Arka bahçede gezerken geniş yapraklı bir ağacın gölgede kalan kısmına yere oturdum. Cebimdeki fotoğrafı çıkardım.

Elimdeki fotoğrafa bakarken üstüne düşen gözyaşımla içimi çektim. Çok özlemiştim. Evimi, şehrimi, arkadaşlarımı, halamı... Onlardan hiç bu kadar uzak kalmamıştım. Fotoğrafta neşeyle gülen yüzlerimizde dolaştı bakışlarım. En son doğum günümde çekilmişti bu fotoğraf. Zaten ondan sonra yıkılmıştı her şey ve mahvolmuştu hayatım.

"Ne yapıyorsun burada?" Elimle gözlerimi silip sesin geldiği yöne doğru başımı kaldırıp baktım.

"Hiç, öyle oturuyorum," dedim Ercan'ı birkaç adım ilerimde görünce. Ayağında postalları olmasına rağmen oldukça sessizdi.

“Daha çok saklanıyorsun gibi geldi.” Bakışları kızarmış gözlerime değdiğinde kaşları hafiften çatıldı. “Uğur mu bir şey dedi? Bu herif çok fazla oluyor artık.” Ercan son cümlelerini sessizce söylese de onu duymuştum.

Tam hayır diyecekken dudaklarımı birbirine bastırdım. O buz kütlesinden alacağım bir intikam vardı. Elimdeki fotoğrafı cebime koyup ayağa kalktım. Aklımdaki tilkiler yine birbirini kovalarken birinin kuyruğundan tuttum. İki adım atıp Ercan’ın koluna girerken beni şaşkınlıkla izliyordu. Ani ruh değişimime bir süre sonra alışacaktı artık.

“Ercan, bence de Uğur çok fazla oldu. Ne yapalım biliyor musun, ona küçük bir ders verelim.” Dudaklarımı büzüp içimi çektim üzgünce. Ercan hemen yelkenleri suya indirerek başını salladı.

Ah buz kütlesi, ben seni pişirmeye bile bırakmadan çiğ çiğ yerim!

Ercan’a küçük planımdan bahsedip yanından ayrılırken gülerrek askeriyenin bahçesinde dolaşmaya başladım. Askerler eğitimde olduğu için birkaç kişi dışında kimse yoktu. Güllerle çevrili yolun iki yanında büyük ağaçlar vardı. Ziyaretçi parkına çıkıyordu yolun sonu. Uğur birkaç saat yoktu, gitmeden önce de sağ olsun askeri-yeden çıkmadan buralarda dolaşabileceğimi söylemişti. Ne büyük iyilik ama...

Yolun sonuna geldiğimde Havin’i görmeyi beklemiyordum. Ziyaretçi parkının köşesinde bir banka oturmuş biriyle konuşuyordu. Normalde insanların özel hayatlarına dâhil olmazdım ama Havin tehlikeli bir kadındı. Bir ara Mihrem’le konuşup ona duyduklarımı anlatmak istiyordum. Havin ve Mihrem arkadaş olarak görünse de Mihrem’in böyle bir kadınla yakın olmasını istemezdim. Yılanın ne-reye zehrini akıtacağı belli olmazdı.

Ağacın arkasına geçtiğimde Havin bir şeyler anlatıyordu ama tam olarak duyamıyordum. Adamı dikkatlice incelediğimde otuzlu yaşlarının başında olduğunu fark ettim. Sırtı bana dönüktü bu yüzden yüzünü göremiyordum. Üstünde siyah kumaş pantolonu ve beyaz gömleği vardı. Uzun boylu bir adamdı, dik durduğunda Havin’e

bayağı üstten bakıyordu. Biraz daha yaklaşıp konuşmalarına kulak misafiri oldum.

“Durum nedir şu an?” Adamın sabit bir ses tonu vardı ama konuşma biçimi çok düzgündü.

“Size söylediğim gibi efendim, her bilgiyi aktarıyorum. Bir kızla beraber yaşıyor, ismi Menbus ama başkası da aynı evde kalıyor. Kızın neden orada olduğu hâlâ belirsiz.” Havin konuşurken oldukça ciddiydi ama kız derken yüzü buruştu.

Beynimde şimşekler çakarken bizim hakkımızda konuştuklarını anladım. Uğur, Ercan ve benden bahsediyorlardı. İyi de neden bütün bunları bilmek istiyordu bu adam? Ağacın arkasından biraz daha eğilip baktığımda yan tarafına doğru dönen adamın yüzünü gördüm. Öylece donup kaldım.

Adam, Uğur’un birkaç sene sonraki hâline benziyordu!

Yüz hatları, göz rengi ve duruşu bile Uğur’u anımsatıyordu. Uğur’dan iki ya da üç yaş büyük olmalıydı. Yüzünü geri Havin’e doğru çevirdiğinde bir şeyler söyledi ama anın etkisiyle tam olarak duyamadım. Adam ayağa kalkınca ağacın arkasına çekilip ilerlemeye başladım yüksek çalılıkların arkasına gizlenerek. Yola döndükleri an beni görebilecekleri için patikadan ilerlemeye devam ettim. Ziyaretçi parkından neredeyse koşarak çıktığımda yönetim binasının köşesine geçip beklemeye devam ettim.

Adam ve Havin ayrı ayrı çıktılar ve ters yönle ilerlediler. Havin eğitim sahasına doğru giderken adam direkt çıkış kapısına ilerledi. Uğur bu saatte eğitimde olduğundan kesinlikle ikisini birlikte görmezdi. Havin de bunu bildiğinden bu kadar rahattı.

Tam kapıdan çıkmak üzereyken bu fırsatı kaçırmak istemediğim için öne doğru atıldım. Aynı anda iki şey gerçekleşti: ben nizamiyeye doğru giderken adamın cüzdanı düştü ve ben tökezleyerek yere kapaklandım. O kadar heyecan yapmıştım ki yerdeki taşa takılıp düşmüştüm, bileğim fena hâlde acıyordu.

“İyi misiniz?” Başımı yukarı doğru kaldırdığımda sesin sahibi bana doğru eğilmiş endişeyle bakıyordu.

“Bileğimi burktum.” Yüzüm acıyla buruşurken elimi acıyan bileğimin üstüne koydum.

“Yardımcı olmamı ister misiniz?” Elini uzattığında bana dokunmak için izin istiyordu. Ses tonu hem kibar hem de mesafeliydi.

“Teşekkür ederim,” diyerek bana uzattığı elini tuttum.

Yavaşça kalkarken ayağımın üstüne basamadım bir süre. Allah’tan bugün elbise giymemiştim yoksa bütün askeriye başıma toplanırdı. Buz kütlesi beni diskoya kilitlerdi, yüzü kıpkırmızı boğa gibi bağırıldığını düşününce gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

“Üstüne basabiliyor musunuz?” Bir eli belimi diğeri de avcunun içini sıkıca kavramış, kısılan gözleriyle ayağıma doğru bakıyordu. Boyu benden uzundu, 1.86 ya da 1.87 olmalıydı.

“Evet basabiliyorum, çok teşekkür ederim.” Kibarca tebessüm ettiğimde dikkatli bir şekilde ellerini benden çekti. Hafif acı olsa da ilk yanma hissi gitmişti, derin bir nefes aldım.

Gözlerine öyle dikkatli bakıyordum ki Uğur’un abisi olduğunu söyleseler hiç şaşırmazdım. Düşündüğüm kelimeyle kalbim bir an duraksadı. Abisi. Ya gerçekten de Uğur’un abisiyse? Gamze bana Uğur’un ailesinin geçen sene onu bulduğunu söylemişti. Belki de bunca yıl sonra abisi, kardeşiyle görüşmek istemişti? Uğur kabul etmeyince de devreye Havin’i sokmuş onun hakkında bilgi alıyordu. Kafamda yine tilkiler birbirini kovalamaya başladı.

“Geçmiş olsun,” diyerek kibarca tebessüm etti. Adamın yüzüne dik dik baktığımı fark edince bakışlarımı çektim hızla.

“Teşekkür ederim yardımcı olduğunuz için.” Ellerimi önümde birleştirirken bana ilk defa bakıyormuş gibi süzdü. Tek kaşı yukarıya doğru kalkarken gözlerine farklı bir ifade yerleşti: *beğeni*.

“İsmim Gökhan, tanıştığımıza memnun oldum.” Elini uzattığında ben de elimi uzatıp kısaca tuttum.

“Leyla, memnun oldum ben de.”

Havin’in ona benim ismimi söylediğini biliyordum. Ona Menhus olarak tanıtamazdım kendimi, ayrıca birçok kez daha görüşe-

ceğimizi söylüyordu içimdeki his. Üstelik Havin'in gerçek amacını öğrenmek için iyi bir aracıydı. Uğur'la ilgisini deli gibi merak ediyordum. Aralarındaki benzerlik tesadüf müydü yoksa düşüncelerimde haklı mıydım bunu zaman gösterecekti.

“Görüşmek üzere Leyla, bir toplantıya yetişmem gerekiyor.”

“İyi günler.” Tebessüm ettiğimde başını bir kez eğip kaldırdı ve arkasını döndü.

Nizamiye kapısından çıktıktan sonra gözden kayboldu. Kendi arabasını dışarıda bırakmış olmalıydı, arka taraftaki otoparka gitmek için eğitim sahasına giden yoldan geçmek gerekiyordu. Kesinlikle Uğur'a gözükmek istemediğini anlamıştım. Bu adamın Uğur'la arasındaki meseleyi giderek daha çok merak ediyordum.

Arkamı döndüğümde Uğur ve Ercan'ın köşeyi dönerek bahçeye doğru ilerlediğini fark ettim. Birkaç dakika önce burada olsalardı rahatlıkla bizi görebilirlerdi. Ayağımın üstüne ağırlığı verince sızladı. Üstüne çok fazla basmamaya çalışarak onlara doğru ilerledim. İkisi beni fark edince bir terslik olduğunu anlayıp bana doğru geldiler.

“Menhus, iyi misin?” Ercan'ın sorusuyla başımı salladım.

“İyiyim, ayağımı burktum sadece.” Yüzüm düşerken hâlâ sızlayan bileğimle ayağımı hafif yukarı kaldırdım.

“Sakar,” diyerek bana baktı Uğur.

Şu an beş yaşındaki bir çocuk gibi ona dil çıkarmak istiyordum!

Ona hiçbir şey söylemeyip ilerlemeye devam ettiğimde ayağımın ağrısı üstüne sertçe bastığım için arttı. Dişlerimi dudağıma geçirdim, gözlerimi sıkıca kapattım. Biraz daha üstüne basarsam yere düşmem kaçınılmaz olacaktı. Bir anda kolumdan çekilmemle kendimi Uğur'a yasal hâlde buldum. Bütün ağırlığımı kendi üstüne alırken eli belimi sıkıca kavradı. Ona doğru yaslandığımda kokusu ilk önce ciğerlerime doldu, ardından sıcak bedeniyle temas ettiğim için sıcaklığını algıladım. Buz kütlesi olabilirdi ama adam resmen alev atıyordu!

“Yürü hadi,” diyerek ilerlediğinde hâlâ ona bakmaya devam ettiğimi fark ettim.

Konuşması umursamaz olsa da sonuçta gelip yardım etmişti. Ağırlığımı ona verip ilerlemeye başladım. Yönetim binasından içeriye girdiğimizde üstüne ağırlığımı vermediğim için ayağımın acısı azalmıştı. Uğur beni sandalyeye oturtup kantine girdi. Birkaç dakika sonra elinde külçük bir buz torbasıyla çıktı. Önümde diz çöküp pantolonumun paçasını bileğimden yukarı çektiğinde küçük dilimi yutmak üzereydim.

“Ne yapıyorsun?” Şaşkın ses tonum sanki kıyametin geldiğini öğrenmiş gibiydi.

“Küçük bir kız çocuğunun acısını dindirmeye çalışıyorum.” Mırıldandığında tenimde hissettiğim soğuklukla gerildim. Ayak bileğimi eliyle tutarken üstüne buz torbasını bastırmıştı.

“Çok soğuk...” diye sızlandım. Bileğimi tuttuğu yer yanıyorken, buz tuttuğu yer donuyordu. Bunu nasıl başarıyordu?

“Gececek, birazdan alışacaksın.” Başını kaldırıp gözlerime baktığında gözlerinde teskin edici bir ifade vardı.

Geriye yaslanıp ona bıraktım her şeyi. Elinden almak istesem buz torbasını bir de onun için kavga edecektik. Bileğime tekrar dokunduğunda ufak dairesel hareketlerle ovdu. Soğuğun yayıldığı yetmiyormuş gibi hareketi nefesimi kesiyordu. İçim titreyince kollarımı birbirine sardım, gözlerimi ondan kaçırıp. Elinin hareketlerini hâlâ hissediyordum ve bu hiç iyi hisler uyandırmıyordu bende.

“Yeter,” diyerek ayağa kalktığımda Uğur’un bileğime koyduğu buz yere düşmüştü.

Bileğimin üstüne basabiliyordum artık, hafif sancısı bile görmezden gelinmeyecek kadar fazla değildi. Uğur yerdeki buz torbasını alıp ayağa kalktığında kaşları çatılmıştı. Az önceki yersiz çıkışıma anlam veremediği açıkça ortadaydı. “*Dokunuşundan etkilendim kusura bakma Uğur ama ellerini üzerimden biraz daha çekmeseydin ben de seni ellemeye niyet etmiştim,*” mi deseydim?

“Yine uçuş modunu açıkta bırakmışsın.” Uğur yan tarafa çekilip aramızdaki mesafeyi açarken alayla bakıyordu.

Acaba anlamış mıydı ondan etkilendiğimi? Yok canım, buz

kütlesinin akli zehir gibiydi ama bu konulara hiç kafa yoracağını sanmıyordum. Yanaklarım yanmaya başlamıştı.

“Komutanım, üsteğmenim, Gamze’nin eşi!” Arka taraftan geçen Emre’yi gördüğümde panikle seslendim.

Adımları ilk kelimemde yavaşlarken en sonunda durup bana doğru baktı. Sevimlice tebessüm ederken tek derdim Uğur’la içine girdiğim durumu kurtarmak değildi. Bize doğru birkaç adım atıp karşımızda durdu.

Ayıkla şimdi pirincin taşını Menhus.

Başımı yan tarafa çevirdiğimde Uğur’un gözlerini kısmış ne halt yediğimi merak eden ifadesiyle karşılaştım.

Emre, “Merhaba,” dediğinde ona doğru döndüm tekrar.

“Merhaba. Gamze’nin kitabım okumuştum da geçen gün bitirdim, vermek istedim. Bir de acaba bana başka kitaplar verir mi diye sormak istedim. Burası fazlasıyla sıkıcı olabiliyor.” Yandan Uğur’a bakış atıp kollarımı önümde bağladım.

“Tabii sorarım Gamze’ye. Kitap çalışma odasında sanırım.” Ellerimin boş olduğunu fark edince tek kaşı yukarı doğru kalktı.

Hepiniz de zeki olun tabii, delirtin beni!

“Evet, odada bıraktım sanırım. Unutmadan vermek isterim müsaitseniz şimdi.” Yüzümde zorlukla tuttuğum tebessümüm biraz sonra bozulacak gibiydi. Birisi yanımda diğeri karşımda duran iki adamın yüzünde aynı sorgulayıcı ifade vardı.

“Olur.” Emre yana çekilip en azından benimle geleceğini belli etmişti. Uğur’u geride bıraktığımda derin bir nefes aldım.

Birlikte merdivenlere yöneldiğimizde merdivenin korkuluklarına tutunarak basamakları çıkmaya başladım. Fazla ağır olmasa da işimi sağlama almıştım. Emre yanımda sessizce ilerlerken büyük ihtimalle bu saçmalığa neden kalkıştığımı merak ediyordu. Çalışma odasına giden koridora girdiğimizde derin bir nefes aldım. Kapıyı açıp içeri girdiğimde Emre odaya girip kapıyı arkasından kapattı. Karşılıklı duran siyah deri koltuğa oturup Emre’ye doğru döndüm. Karşımdaki koltuğa oturup konuşmam için bekledi.

“Konunun kitap olmadığını sanırım anladın,” diyerek başladım konuşmaya.

“Seni dinliyorum. Konu tam olarak ne? Uğur’la ilgili olduğu belli.” Başımı usulca sallayıp onayladım. Konu benimle ilgili olsa onun yerine Uğur’la konuşacağımı ikimiz de biliyorduk.

“Uğur’la ilgili. Bugün bahçede gezerken ziyaretçi parkındaki yola girdim. Havin’i gördüm, yanında bir adam vardı.” Gözlerine baktığımda kaşları hafifçe çatılırken öne doğru eğildi.

“Uğur, Havin’le ilgilenmiyor. Bu onu üzecek ya da kıracak bir durum değil.” Bence de ilgilenmesin ama biraz sonra söylediklerimden sonra ortalığın karışacağına emindim.

“Sorun o adamla görüşmesi değil, ona söyledikleri. Uğur hakkında o adama bilgi veriyordu. Mesela benim onlarla yaşadığımı ve ismimi söyledi. Daha öncesinde de bir telefon konuşmasını duydum, buraya geldiğim ilk gündü. Yine biriyle konuşup Uğur hakkında bilgi veriyordu. Anlatmak istedim ama kimseyi tanımıyordum, sadece Mihrem’e üstü kapalı bir şekilde söyledim. O kadın bir şeyler karıştırıyor. Üstelik...” Anlatırken gözümün önüne gelen adamın görüntüsüyle birlikte duraksadım.

“Üstelik?” Emre dikkatli bir şekilde söylediklerimi dinlerken sözlerimin devamını bekliyordu.

“Havin’in konuştuğu adam Uğur’a çok benziyordu. İkisini yan yana görsem Uğur’un abisi derim şüphe etmeden.” Sözlerimi tamamladığımda Emre de benim gibi duraksadı.

Bunları ona anlatıyordum çünkü Uğur’u ne kadar çok sevdiklerini görebiliyordum. Gamze’nin Uğur için ne kadar endişe ettiğini gelip bana her şeyi anlatmasından anlamıştım. Uğur ve Emre arkadaş olduğuna göre aynı hisler Emre için de geçerli olmalıydı. Daha önce Mihrem’le bunu paylaşmak istesem de işler şimdi daha ciddi bir hâl almıştı ve Emre’ye anlatmak daha mantıklı gelmişti. Bu basit bir kıskançlık olayı değildi, doğru mu yapıyordum bilmiyordum ama bunun önemli olduğunu biliyordum.

“Bu olanlardan kimin haberi var?” Ciddiyetle sorduğunda onun da bu konunun önemli olduğunu düşündüğünü anladım.

“Sadece ben biliyorum. Uğur’un tepkisinin ne olacağını bilmediğim için ona söyleyemedim. Durumun ciddi olduğunu bildiğimden biriyle konuşmak istedim. Ercan’a anlatsam gidip Uğur’a anlatacağını biliyorum, ondan bir şey gizleyemeyeceği çok belli.” Aklıma Ercan’a anlatmak da gelmişti tabii ama Uğur’a fazlasıyla düşküncü Kardeşi olarak görüyordu, mantıklı düşünmesine engel olabilirdi.

“Bana söylemekte çok iyi yaptın Menhus, şimdilik bu konu aramızda kalsın. Önce askeriye’nin kayıtlarından bu ziyaretçi kim olduğunu öğrenelim, sonrasında da bir araştırma yapalım. Havin konusunda endişe etme, uzun süredir farkındayız onda bir gariplik olduğunu.” Şaşırmamam gerektiğini biliyordum ama yine de Havin’den haberlerinin olduğunu duyunca gözlerim açıldı.

“Mihrem o yüzden ona bu kadar yakın davranıyor,” derken buldum kendimi. Emre başını sallayıp onayladı. Gitmek için ayağa kalktığı anda ben de kalktım.

“Bu zamana kadar zararsız olduğu için müdahale etmedik Uğur hakkında verdiği bilgiler askeriye’den ilerisine gitmiyor. Günlük ne yaptığı, kimlerle buluştuğuyla sınırlı. Eğer içeriden bilgi sızdırıyor olsaydı şimdiye kadar müdahale ederdik. Uğur geri planda kalmamızı istiyor. Ama bu gelen adam yeni bir haber. Durumu tekrar değerlendireceğim.” Samimi bir şekilde konuştuğunda içim rahatlamıştı.

“Teşekkür ederim dinlediğin için. Bana da haber verir misiniz durumu? Sonuçta Uğur’la kalıyorum, tehlikeli bir şey olup olmadığını bilmek isterim.” Anında kendimi savunmaya geçerken Emre bana *yemedim ama yedim say* bakışları attı.

“Sen yine de dikkatli ol, Havin’le tek başına bir ortamda kalma.” Emre uyarısını yaptıktan sonra odadan çıkmak üzereydi ki kapı açıldı.

Uğur içeriye girdiğinde bir bana bir Emre’ye baktı. İkimizin de elleri boştu, buraya kitap için çıktığımız hâlde. Emre, Uğur’a selam verip odadan çıkarken ben de yerime geri oturdum. Cebimden çıkardığım telefonumla ilgilenirken Uğur’un soru sormasını bekledim ama hiçbir şey sormadı. Bu oldukça garipti.

Mesai saati bittiğinde Ercan da bize katıldı ve askeriyeden çıktık. Arabaya binip eve giderken aklımda bugün olanlar vardı. Siteye girdiğimizde Uğur arabayı park edince indik. Eve girip yukarı odaya çıktım. Üstümü değiştirdikten sonra mutfığa geçtiğimde Ercan bana göz kırptı. Başıyla işaret ettiği yere baktığımda bugün onunla konuştuğumuz plan geldi. Dudaklarımı birbirine bastırıp hazır olan yemeği tabağıma koyup masaya geçtim.

Uğur yine oldukça sessizdi. Yemekten sonra tabağını kaldırıp mutfaktan çıkmıştı. Ne düşündüğünü fazlasıyla merak ediyordum. Ayağıma bakışlarım kaydığında sızı tamamen geçmiş, gayet iyi durumdaydı. Yemeğin ardından mutfığı Ercan'la topladıktan sonra yukarı çıkıp banyoya girdim. Ellerimi yıkadıktan sonra çıktım.

Banyodan çıktıktan sonra Uğur'la karşı karşıya geldik. Odamın kapısına yaslanmış beni bekliyordu. Kollarını birbirine dolamış geniş omuzlarını ve kol kaslarını ortaya çıkarmıştı. Birisi bu adama bu şekilde durmaması gerektiğini acilen söylemeliydi. Boğazımı temizleyip geçmek için yana kaymasını işaret ettim gözlerimle.

“Seni sadece bir kez uyaracağım. Ne yapmayı amaçlıyorsun bilmiyorum ama arkadaşlarımdan uzak dur.” Sert ses tonu ve çatık kaşlarıyla ciddi bir yüz ifadesine sahipti.

“Arkadaşlarını kaçırıp kırk dört yerinden bıçaklamayı planlamıyorum. Artık buna son verdiğini sanıyordum,” dedim sinirlenmeye başlayarak. En son kızlar eve geldiğinde her şey iyiydi.

“Emre'den uzak dur Menhus. Bunu söylememi bekliyorsan açıkça söylerim.” Biraz öncekinden daha katı bir ses tonuyla üstüne bastıra bastıra kurduğu cümleyle gözlerinde buzdan bir ateş yanıyordu.

“Sana diyecek tek kelime bulamıyorum. Cidden değmezsin.” Ellerim önüme doğru düşerken bana evli erkek avcısı muamelesi yapmasına mı yoksa bunu ima etmesine mi şaşırمام gerektiğini bilmiyordum.

Daha kaç kez kıracaksın beni Uğur?

Gözlerim dolarken görmemesi için başımı öne eğip umursamaz gülümsememi yüzüme taktım. Ona doğru ilerlediğimde geçmem

için kapıdan çekildi. Odaya girdiğimde şiddetle kapıyı çarptım. Derin bir nefes alıp saçlarımın arasından ellerimi geçirdim. Biraz önce yaptığım şeyden şimdi asla pişman değildim. Aşağıya inip biraz sonra kopacak küçük kıyameti beklemek için salondaki koltuklardan birine oturdum. Yaklaşık yarım saat sonra Uğur merdivenlerden gürültülü bir şekilde indi.

Derin bir nefes daha alıp sinir algılarımla oynayıp nöronlarıma halay çektiren adama doğru döndüm. Yüzündeki tüm kasları gerilmiş, birazdan tozu dumana katacak gibi bakıyordu. Tırsmadım değil ama erkekliğin onda dokuzu kaçmaksa kadınlığın onda dokuzu inkâr etmektir.

“Sen yaptın değil mi?” Elini kaldırdığında artık altı yaşındaki çocuğa uyabilecek tişörtünü yumruğunun içinde sıkıştırdım gördüm.

“Yeni mi aldın? Sana da çok yakışır eminim ki, pembe seni çok açar,” diyerek şirince sırttım.

“Menhus hemen buraya gel!” Uğur’un gök gürültüsünü andıran sesine rağmen bir adım daha geriledim.

İnkâr taktiği işe yaramıyorsa kaçacaktık mecbur.

“Şimdi hatırladım, benim yapmam gereken çok önemli bir iş vardı. Tavuklar açıkta kaldı, kümese koymam gerek. Sonra tilki falan kapar... Bu arada üstüne giydiğinde haber verirsin, yorum yapmak için gelirim.” Hızlıca konuştuktan sonra hava alması için açık bıraktığım arka bahçe kapısına doğru koştum.

Uğur arkamdan kükrerken o buz kütesine dersini verdiğim için kahkaha attım. Ne olmuş sanki canım, yardımda bulunmuştum ben bir kere. Kirli sepeti ağzına kadar doluydu. Çamaşırlarını yıkarken 90 dereceye atıp içine pembe kumaş boyası koyduysam ne olmuştu yani? Biraz abartıyordu sanki.

“Ensendeyim kaçak kız!” Hemen arkamdan gelen sesle daha da hızlandım.

Bahçenin içinde gideceğim çok bir yer olmadığı için gördüğüm Ercan’la hızla ona doğru koşmaya başladım. Ercan beni ve arkamda koşan buz kütesini görünce sırttı. Tam Ercan’ın arkasına saklan-

mak üzereydin ki ayağım kenarda duran saksılardan birine takıldı.

Tabii ki düşmedim!

Hızla kendimi toplayıp yola devam edeceğim zaman kolumdan çekildiğim gibi sert bir gövdeye çarptım. Başımın ne kadar belada olduğunu öğrenmek için suratımı asıp buz kütlesine doğru döndüm. Yüzündeki ifade, “*Benden kaçacağını mı sandın ufaklık!*” diye bağırıyor, gözleri alayla bana bakıyordu.

“Şimdi banyoya gidiyorsun ve mahvettiğin bütün kıyafetlerimi elinde yıkıyorsun.” Sakince kurduğu cümlemin altında yatan tehditle zorlukla gülümsedim. “*Hele bir yıkama, o zaman göreceksin,*” der gibiydi.

“Tabii ki yıkarım.” Bir adım geri attığımda kolumu bıraktı. Bu kadar kolay pes ettiğime şaşırılmış gibiydi.

“Rüyada,” diyerek eve doğru koşmaya başladım.

Arkamdan Ercan’ın kahkahasını duydum. Sanki bana kumaş boyasını kendisi vermemiş gibi gülüyordu bir de. Neyse buz kütlesi çok ısrar ederse ismini vermekten çekinmeyecektim. Sonuçta fikir benimdi ama onun yardımını olmadan yapamazdım.

Bunu hak etmişti buz kütlesi.

Eve doğru ilerlediğimde bana yaklaştığını fark edip sitenin çıkış kapısına koştum. Ağaçlık alanın arkasına saklandığımda kalbim yerinden çıkacak gibi atıyordu. Uğur’un arkasından Ercan’ın koşup seslendiğini duydum. Ercan gülererek Uğur’un kolunu tutmuş çekiyordu.

“Beş dakika içinde evde ol Menhus!” Uğur ortaya doğru bağırdığında hâlâ sinirli duruyordu. Beni göremediğini bilsem de dil çıkardım.

Ercan onu götürdüğünde ağaçların arkasından çıkıp güldüm. Bunlar daha iyi günleriydi o buz kütlesinin. Daha neler yapıp delirtecektim onu. Sırf beş dakika dedi diye gitmeyecektim eve.

Sitenin bahçesinde dolaşmaya başlamıştım, daha önce hiç bu tarafa çıkmadığım için merak etmiştim. Mert ve Mine de burada oturuyordu ama ikisi de yoğun çalıştıkları için geç saatlerde geliyor-

lardı. Mert her gün Mine'yi işten almaya gidiyordu, bazen onları eve girerken görüyordum mutfak penceresinden bakarken. Çok tatlı bir çifttiler.

Birisi seslendiğinde dönüp bakmadım çünkü tanımadığım bir sestti ve bana sesleniyordu. Arkamda duyduğum adım sesleriyle kolumdan tutulunca refleks olarak kolumu tutan eli geriye doğru büküm ama aynı anda elimi ellerinin içinden geçirip bana arkadan sarılır gibi kollarımı tuttu ve sonra birden bırakıp karşıma geçti.

“Seslendim ama duymadın. Üzgünüm, korkuttum sanırım seni Leyla.”

Bugün Havin'le konuşurken gördüğüm adam, Gökhan tam karşımda duruyordu.

Bölüm 8

“Leyla.” Gözlerime dikkatlice bakan adamla başımı iki yana sallayıp kendime gelmeye çalıştım.

“Üzgünüm, duymamışım.” Kolumu geriye çektiğimde bana kişisel alan tanıyarak o da kendini çekti.

“Kendi kendine konuşmandan belliydi daldığın. Burada mı oturuyorsun?” Çevreye baktığında ben de gözlerimi onunla etrafta dolaştırdım.

Düşün kızım, düşün... Karşındaki adamın Uğur’la bir ilgisi var ve Uğur henüz bunu bilmiyor. Onu burada görmesi pek hoş olmaz. Üstüne adama kendini başka biriymiş gibi tanıttın...

Uğur bunu öğrenirse beni kapının önüne koymakla çekip vurmak arasında kalırdı. Üstelik ben buraya alışmaya başlamışken ayrılmak istemiyordum. Beş dakikanın dolduğunu söyleyen zihnimdaki tilkiler biraz sonra buz kütesinin beni buradan sürükleyerek götürmek için geleceğini söylüyordu.

“Aslında bir arkadaşım oturuyor, ben de ona geldim. Yemeğe bekliyorlardı acelem var o yüzden.”

Oyala ve kaç. Şimdilik bu taktik iş görür gibiydi.

“Peki, iyi akşamlar.” Başını hafifçe öne eğip geçmem için kenara çekildi.

“İyi akşamlar.” Aceleyle yürümeye başladığımda evin önüne çıkmak yerine sitenin iç tarafına yöneldim.

Kapılarda güvenlik vardı ama içeriden birinin izniyle girebiliyordunuz. İzinsiz girmek için ya ev sahibi olmanız gerekiyordu ya da içeriden birinin sizi davet etmesi. Gökhan eğer buradan ev tutmuşsa hapı yuttum demektir. Buna ihtimal vermiyordum çünkü ona yakın olması demek şüpheyi arttırması demektir. Uğur’un karşısına çıkmak istemiyordu, isteseydi çoktan yapardı. Havin’den bilgi almak onun için yeterli olmalıydı şimdilik.

“Nerede kaldın? Bizimkini zor sakınleştirdim.” Ercan’ın sesiyle başımı kaldırdığımda sitenin içinden eve çıkan ara yolda olduğunu gördüm.

“Geldim,” diyerek adımlarımı hızlandırdım.

İçimdeki o tuhaf his devam ederken arkamı döndüm. Kimse görünmüyordu ama ben nedense birinin beni izlediği hissine kapılmıştım. Önüme dönüp Ercan’ın yanına ilerlemeye devam ettim. Birlikte eve geçtiğimizde kapıyı açınca içeriye girdim. Ayakkabılarımı vestiyere bırakıp sessizce etrafa baktım. Şimdilik güvenli görünüyordu.

“Duş almak için banyoya girdi.” Ercan rahatlamak için gerekli bilgiyi bana verirken eliyle merdivenleri işaret etti.

Sessiz adımlarla üst kata çıkan basamaklara ilerledim. Merdivenleri çıktıktan sonra olabildiğince ses çıkarmadan odama girdim. Üstümdeki tişörtü çıkarıp temiz bir tişört giydim. Uğur’un yüz ifadesi aklıma geldikçe gülüyordum. Çok fena kaşınmıştı ki benim yapmayı en çok sevdiğim şey kaşınanı kaşımaktı. Emre ile ilgili söylediği şeyler aklıma geldikçe sinirim tepeme çıkıyordu. Ben onun için uğraşayım, o beni evli arkadaşına kapak atmaya çalışmakla suçlasın. O buz kütlesinin canını...

Telefonumu çıkarıp gelen birkaç mesajı cevapladım. Halam benimle gerekmedikçe konuşmuyordu, bu ara başı epey kalabalıktı. Arın’dan cevapsız arama görünce geri aradım. Telefonu kapalıydı. Kaşlarım çatılırken mesaj attım, telefonunu açınca beni aramasını yazarak. Kendimi yorgun hissedince yatağıma uzandım. Biraz geri

çekilmem gerekiyordu şimdilik, Uğur'un akıl sağlığı için kısa bir mola verecektim.

Gözlerimi kapatırken sabah çok erken uyandığımdan uykum gelmişti. Uykuyu hem hobi olarak hem de iş olarak edinmek istiyordum. Özellikle bu aralar buz kütlesi yüzünden tamamen uykusuz kalıyordum. Gündüzleri sabahın köründe uyandırdığı yetmiyordu, geceleri de rüyalarımı gasp ediyordu. Bir gün uykumda rüyam görürken yürüyüp adamın koynuna gireceğim diye korkmaya başlamıştım. Düşüncesi bile tüylerimi ürpertirken namus timsali Uğur'un ne yapacağını düşününce yeniden gülmeye başladım.

"Gül sen gül... Soracağım sana bunun hesabını, burada bitti sanma." Uğur'un sesiyle gözlerim açılırken irkildim. Kapıya baktığımda hâlâ kapalıydı, gülme sesimi duymuştu.

"En azından bu evde birileri gülmeyi biliyor!" Bağırمامla karşı odanın kapısı çarpıldı.

Derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştım. Başımı geri yastığa bırakıp gözlerimi kapattım, uyumak istiyordum. Bugün başıma gelenleri kısa bir an düşünürken Uğur için iyi mi yoksa kötü mü yaptığım konusundaki çelişki uyumama engel oluyordu. Uykum olmasına rağmen düşüncelerimi bir türlü susturamıyordum. Gökhan'dan Uğur'a bahsetmem gerekiyordu ama önce Emre'nin ne bulduğuna bakacaktım. Duruma göre davranmak en iyisiydi şimdilik. Kararımı verdikten sonra gözlerimi kapatıp uykuya daldım.

Uyandığımda saat gece yarısına geliyordu. Karnım oldukça acıkmıştı, Uğur'u görmemek için erkenden uyumuştum. Telefonumun ışığını açıp yataktan kalktım. Odanın kapısını araladığımda ev tamamen sessizdi. Işıkları yakmadan telefonun feneriyle odadan çıkıp merdivenlere yöneldim. Alt kata inip mutfağa girdiğimde ışığı yakıp etrafa baktım. Masanın üzerinde duran börek tabağıyla gözlerim açıldı. Üstüne örtülen şeffaf dolap poşetini çıkarıp dolaptan meyve suyu doldurdum. Birkaç parça böreği yedikten sonra kendime gelmişim. Meyve suyum içip bulaşıkları kaldırdım. Mutfağın açıldığı balkona çıktığımda hava oldukça güzeldi. Kollarımı birbirine sarıp temiz havayı ciğerlerime çektim.

“Uyumadın mı?” Başımı yan tarafıma çevirip Uğur’a baktım. Elinde yarısı içilmiş su bardağını tutuyordu. Üstünde beyaz tişört, gri eşofman vardı.

“Acıkınca uyandım.” Kenara çekilip geçmesi için yer verdim. Kenara konan küçük koltuğa oturup ona baktım. Başını sallayıp arkasını döndüğünde gideceğini anladım.

“Halamla konuşuyor musunuz?” Ortaya attığım soruyla duraksadı. Bana doğru döndüğünde tek kaşı yukarı kalktı.

“Ara ara bilgi veriyorum senin hakkında. Tabii bu yaptığın yaramazlıklar da dâhil olacak bundan sonra konuşmalarımıza.” Sinirini belli edercesine hafifçe çatılmıştı kaşları.

“Hak etmediğini söyleyemezsin. Ben kolay kolay kırılan birisi değilim ama sen sanki beni kırmaya yemin etmiş gibisin. Anlamıyorum, ben sana ne yapıyorum?” Gözlerine büyük bir merakla bakarken kalbimin kırıklarını görmesini istedim. Ben kimseye durduk yere bir şey yapmazdım, Uğur sınırlarımı fazlasıyla zorluyordu.

Uğur karşımdaki koltuğa geçip oturduğunda elindeki bardağı ortadaki sehpa üzerine bıraktı. Ciddi bir konuşma yapacağımızı hissediyordum, açıkçası bunu ben de istiyordum. Neden onunla doğru düzgün oturup konuştuğumuz anlar beş dakikayı geçmiyordu? Aramızda öyle bir iletişimsizlik vardı ki sebebini anlayamıyordum. En azından bu defa konuşmak için çaba gösteren taraf ben olacaktım çünkü bilmek istiyordum. İlk görüşte beni bu kadar etkileyen adamın neden her yaptığı beni kendinden uzak tutmak içindi?

“Ailen yok Menhus. Biliyor musun, benim de ailem yok. Yani kan bağı olarak aile diyeceğim kimsem olmadı hayatım boyunca. Senin için halan var mesela ya da şu bahsettiğin arkadaşların. Benim ailem buradaki dostlarım olan kişiler; Ercan, Emre, Semih, Gamze, Mihrem, Mert, Mine, Dursun. Sense onlar için bir tehditsin. Başındaki belayı ufak tefek hasarla atlatmış olsan da burada benim yanımda olduğun için güvendesin şimdilik. Eğer başındaki bela bana musallat olacaksa eyvallah, sözümü tutar canım pahasına seni korurum. Ama yok, senin yüzünden arkadaşlarıma bir zarar gelirse işte orada işler değişir. Benim aileme kimse dokunamaz. Umarım

yeterince net bir şekilde anlamışsındır.” Sert ses tonunun eklendiği cümleleri kayıtsız olsa da belliydi, eğer benim yüzümden dostlarına bir zarar gelirse düşünmeden beni siler atardı.

“Haklısın, başına durduk yere bela açmayı kimse istemez. Ama unuttuğun bir şey var, burada olmayı ben istemedim. Eğer bir kere bile bana fikrimi sorsalar bir saniye bile durmaz çeker giderim. Arkama bile bakmaz kaçardım buradan ama mecburum. Burada olmaya, yanında kalmaya mecburum.” Gözlerine bakarken ikimize de anlatmaya çalıştığım şey bambaşkaydı.

Uğur ne anladı bilmiyordum ama başını usulca salladı anladığını belirtir gibi. Masanın üstünde duran bardağı alıp suyun kalanını içti. Bardağı sert bir şekilde masaya bıraktı. Gözlerimi ondan çekip aramıza yayılan bu sessizliğin ürpertici anından kurtulmak istedim. Gecenin karanlığında aydınlanan sitenin içine baktım. Hafif esen rüzgâr ağaçların yapraklarını oynattı. Birkaç nefeslik an geçti, sonrasında tekrar ona doğru döndüm. Başını yere eğmiş, dirseklerini dizlerine koymuş düşünüyordu.

“Hep bir ablam olsun istemiştin biliyor musun? Zorda kaldığımda bana yol göstermesini, derdimi dinlemesini isterdim. Ailemin tek çocuğuyum oysa.” Bunu neden söylediğimi bilmiyordum ama anlatmak içimden gelmişti.

“Yetimhanede büyüdüm ben. Orada bir sürü kardeşin, abin olur ama çok azı bir ailenin sıcaklığını hissettirir.” Başını yerden kaldırmadan konuştuğunda aile hasreti çekenin sadece ben olmadığımı biliyordum.

“İster miydin? Yani bir abin olmasını.” Merakla yüzündeki ifadeyi incelerken sorumla bir an duraksadı. Ağır ağır başını bana doğru kaldırıp gözlerime baktı. Derin bir soluk çekti sertçe içine.

“Ben bir ailenin hayalimi çocukluğumda bıraktım. Anne, baba, abi ya da abla bunlar bana bir şey ifade etmiyor. Bazı geceler benden yaşça küçük çocuklar ağlardı yetimhanede. Yanlarına giderdim, en büyükleri bendim kaldığımız yatakhane. Bana kimse abi olmadı ama ben hepsine abi olmaya çalıştım. Çünkü en iyi onları ben anlardım. Yalnızlık nedir, ailesizlik nedir en iyi ben bilirdim. Gözleri

pencerede kalırdı ailesini bekleyenlerin, bazen de bir annenin babasının şefkatle çocuğuna sarılmasında. Ben de bekledim. Hayatımda en zor sınavlardan biriydi benim için hiç gelmeyecek birisini beklemek.” Gözlerinde hüznü bir bakış vardı, dudakları titrek bir nefes bıraktı.

O, yaralı bir adamdı.

Bir süre sessiz kaldım, anlattıklarını düşündüm. Yağmur yağdı, gök gürledi ben sessizce onu izledim. O benim onu izlediğimi bilecek durdu öylece. Başını yağın yağmura çevirdi, buharlanan cama dokundu. Parmaklarının iz yaptığı yerde takılı kaldı bakışlarım. O da küçücük bir çocuktı, onun da sevgiye ve ilgiye ihtiyacı vardı. Kendisine verilmeyen sevgiyi başkalarına vermek için uğraşmıştı. Annesiz, babasız kalmanın acısı sanırım bizi birbirimize bağlıyordu. İkimizin de hiç bilmediği bir duyguydu bir aileye sahip olmak.

Bu sefer cesaretimi toplayıp ben anlatmaya başladım ona, geçmişimin kapısını araladım. Belki biraz olsun hissederdı yaralarının sadece kendinde olmadığı, dünyada bizim gibi milyonlarca çocuk olduğunu ve bu düzen değişmediği sürece de olacağını...

“Eskiden Arın’la parka götürürdü halam bizi. Arın çok hoyrat ir çocuktı, yaramazdı. Her gittiğimizde bir yerden düşer mutlaka varalardı kendisini. Halamın ona koşmasını, ilgiyle yerden kaldırmasını izlerdim. Bir gün salıncakta sallanırken ellerimi bıraktım. edi ya da sekiz yaşındaydım. Salıncaktan havalandığımı ve yere düştüğümü hatırlıyorum. Dizlerim acıyordu, avuç içlerim soyulmuştu. Başımı kaldırdığımda Arın’ın da düştüğünü gördüm. Halam üstüne eğilmiş her zamanki gibi saçlarını okşuyordu. Gözlerim doldu ama ağlamadım. O gün bir şey öğrendim.” Hiç aklımdan çıkmıyordu halamın çocuğuna bakarkenki şefkat dolu bakışları.

Arın düşmüş sadece ayağını burkmuştu, bense kan içindeydim. Zorlukla ayağa kalkıp oturduğumuz banka ilerlemiştim. Halam beni gördüğünde telaşla yanıma gelmiş, iyi olup olmadığımı sormuştu. Elim, yüzümü temizlemişti ama ben yine hiç ağlamadım. Bana dikkat etmemi söylemişti ama ben hep Arın gibi bana sarılmasını beklemiştim. Belki sarılsaydı ben de ağlardım, acıdı derdim. Oysa gülümsemeye çalışmış, *iyiyim* demiştim sadece.

“Neyi öğrendin?” Uğur’un sesiyle daldığım geçmişten çıktım. Bu sefer onun gözleri benim üstümdeydi, tepkilerimi izliyordu.

“Asla birinin hayatında öncelik olamayacağımı... Çünkü beni hayatında birinci sıraya koyacak herkesi kaybettim.”

Alıştığımı sandığım bu gerçek her hatırladığımda yüzüme tokat gibi çarpıyordu. Yine bunun ağırlığıyla titredi kimsenin tutmadığı ellerim, üşüdü hiçbir sıcaklığın sarmadığı kollarım ve acıdı şefkatle okşanmayan her bir saç telim.

Dizlerim kanadı, avuç içlerim yandı, gözlerim doldu...

Ben yine yerden kaldırılmayı bekleyen o küçük kız çocuğu oldum.

Uğur usulca başını salladı. Söylenecek bir şey yoktu çünkü o da haklı olduğumu biliyordu. Onun yerinde başka birisi olsa belki beni teselli etmeye çalışırdı ama o yapmadı. İyi ki de yapmadı, beni anladı sadece. Biz onunla aynıydık, biz aynı yerden kırılmış çocuklardık.

“Uyumalısın artık, sabah askeriye gideceğiz.” Oturduğu yerden içeri girmek için kalktı.

“Biraz daha kalacağım ben, sana iyi uykular,” dedim.

Uğur içeri geçtiğinde gecenin sessizliğiyle baş başa kaldım. Söylediklerini düşünürken bir yandan da ona hak verdim. Bana deseler ki bir yabancı hayatına girecek ve sevdiklerin tehlikeye girecek, ben de kabul etmezdim.

Geriye doğru yaslanıp ellerimle saçlarımı dağıttım. Çok zordu iki arada bir derede kalmak. Sudan geçmeye çalışsam boğulabilirdim, geçmesem zamanım daralıyordu. Ne yapacağımı bilmeden öylece yaprak misali rüzgâra göre savruluyordum.

Omuzlarıma konan battaniyeyle başımı yana çevirdim. Uğur ellerini geri çekerken daha yeni fark ediyordum üşümeye başladığımı. Battaniyenin uçlarından tutup kollarımı sardım. Uğur’dan, üstelik bu konuşmayı yaptıktan sonra, böyle bir şey beklemiyordum.

“Teşekkür ederim battaniye için.” Kısık çıkan sesimle beni duyduğunu belli eder gibi başını bir kez sallayıp balkondan çıktı.

Arkasından bakarken mutfaktan çıkışım izledim. Bir soru işareti daha aklımın en ücra köşesinden kendini gösterdi. Uğur... Her

ne kadar ona karşı içimde oluşan hislere engel olmak istesem de yapamıyordum. Mesela birkaç saat önce öyle çok sinirliydim ki gözüm görmesin diyordum. Şimdiyse giderken bıraktığı boşluğu rahatsız edici bir his olarak üstüme çökmüştü. Omuzlarıma bıraktığı battaniyenin üzerinden bile hissettiğim ellerinin sıcaklığını arıyordu tenim. Bu adama fena hâlde kapılmak üzereydim.

Oturduğum yerden kalkıp omuzlarımdaki battaniyeyi katladım. Balkondan içeri girip kapısını kapatıp kilitledim. Salona geçtiğimde battaniyeyi tekli berjerin üstüne bıraktım ve mutfığa geri dönüp yanan ışığı kapattım. Telefonumun ışığını açıp üst kata çıktım. Uğur'un kapısı ve odasının ışığı kapalıydı, uyumuş olmalıydı. Kendi odamın kapısını açıp içeriye girdikten sonra kapıyı sessizce kapattım. Telefonun ışığını kapatıp yatağıma geri uzandım. Gözlerimi kapattığımda kısa sürede uykuya daldım.

"Menhus, uyandın mı?" Ercan'ın sesini duyunca gözlerimi açtım.

"Geliyorum," diye seslendikten sonra yataktan kalkmaya çalıştım. Çalıştım diyorum çünkü kendimi çok hâlsiz hissediyordum. Gözlerimin içi ağrıyordu, boğazımda yanma hissi vardı.

Zorlukla yataktan kalkıp giysi dolabına yöneldim. Elime geçen mavi kot pantolonla krem rengi tişörtümü giydim. Çıkardığım kıyafetleri katlayıp kenara koyduktan sonra yatağıma düzelttim. Saçlarımı toplayıp odadan çıktım ve banyoya girdim. Elimi yüzümü yıkadım ama hâlâ bitkin hissediyordum. Akşam balkonda fark etmemiştim ama fena çarpmıştı hava beni. Merdivenlerden indiğimde direkt vestiyerdeki ceketimi alıp üstüme geçirdim, çok üşüyordum.

"Neyin var senin?" Ercan yanıma geldiğinde kaşlarını çatmıştı.

"Hasta olacağım sanırım, kırgınlık var üstümde." Sesim kısık çıkmaya başlamıştı, gittikçe kötüleşiyordu.

"Uğur buraya bak bir." Ercan'ın seslenmesiyle Uğur mutfaktan çıkıp bize doğru geldi.

Beni gördüğünde şöyle bir inceledi. Üstünde kamuflajı vardı, işe gitmek için hazırlanmıştı. Karşımda durup elini alnıma koydu. Ellерinin hep sıcak olduğunu düşünmüştüm ama bu sefer serindi. Kısa bir süre alnımda tuttuğu elini çekti.

“Ateşin var, gece üşüdün herhâlde.” Başımı salladım, başka se-
recek yok gibiydi.

“Ne gecesi? Nerede üşüdün? Ne oluyor lan?” Ercan’ın sorusuyla
birlikte gözlerim açılırken ne ima ettiğini anladığım için yanaklarım
sardı.

“Saçma sapan sorular sorma Ercan. Gece balkona çıkmış otur-
maya, su içmek için aşağıya indiğimde gördüm.” Uğur’un sert ve
keskin ses tonuyla bu sefer benim kaşlarım çatıldı.

“Ohh, biliyordum hayatım beni aldatmayacağını. Neyse benim
size güvenim tam, çevre kötü.” Ercan elini kalbine koyarken rahat-
lanmış gibi derin bir nefes verdi. Bu hâline ben gülerken Uğur başını
iki yana salladı.

“Sen git Emre’ye durumu söyle. Ben de Menhus’u hastaneye gö-
türüp geliyorum.” Uğur’un sözleriyle oldukça şaşırmıştım. Alt tarafı
soğuk algınlığıydı.

“Gerek yok. Sıcak bir şeyler içerim, ağrı kesici de yeterli olur.”
İtirazım boşa giderken Ercan ve Uğur beni hiç takmadı.

Uğur’la kahvaltıda bir şeyler atıştırıp çıktık. Ercan bizden önce
çıkıp askeriyeye geçmişti. Arabaya bindiğimizde ikimiz de oldukça
sessizdik. Dün gece konuşmamızın etkisi de olabilirdi ama bir yanım
yaptığımız konuşma sonrasında rahatlamıştı. Uğur’un bana anlat-
tığı şeylerden birisi de ailesinin olmaması konusuydu. Kızlar bana
bunu anlattığı için en azından bu konuda daha fazla dikkat etmeye
başlamıştım. Uğur eğer ağzımdan kaçırırsam nasıl bildiğimi sorgu-
lamayacaktı, kendisi söylemişti. Rahat olmadığım bir diğer konu da
Gökhan’ın çok yakınımızda olmasıydı.

Hastaneye geldiğimizde Uğur’un özel bir hastaneyi seçmesi dik-
katimden kaçmadı. İsmimin kayıtlara geçmemesi için her şeyi ya-
pıyorlardı. Hastaneye girdiğimizde Uğur telefonda biriyle konuşup
doktorun yanına girmemizi sağladı.

Doktor demeye bin şahit ister. Buraya seçmece gönderiyorlardı
berhâlde kamu görevlilerini, hay maşallah! Mavi gözlü, siyah kıvrıcık
saçlı yakışıklı bir adamdı. Uğur’dan birkaç santim kısa olsa da gayet at-
letik bir bedene sahipti. Uğur’la selamlaştıktan sonra elini bana uzattı.

“Hoş geldiniz. Ben Cem, Uğur’un arkadaşıyım.” Elimi uzatıp sıkıttım.

“Ben de Menhus, memnun oldum.” Kibarca tebessüm ettikten sonra elimi geri çektim.

“Menhus... Çok farklı.” İlgiyle bakan doktora cevap veremeden Uğur’un sesi bizi böldü.

“Cem, Menhus biraz rahatsız. Benim de işe gitmem gerek, hemen bir bakarsın değil mi?” Gözlerimi devirirken tek kaşımı kaldırdım. Ercan, Emre’ye söyleyecekti ve hemen işe gitmesi de gerekmiyordu.

“Tabii, bakarım. Menhus, sedyeye otur bir kontrol edelim. Şikâyetin nedir?” Cem doktorluk vazifesine geri dönerken oldukça ciddi idi.

“Boğazımda ağrı var, gözlerimin içi acıyor ve kaşınıyor. Ateşim de var biraz sanırım.” Sedyeye oturup derdimi anlattığımda Cem önce ateşimi ölçüp sonra da boğazıma baktı. Yakından mavi gözleri daha parlak duruyordu. Bakışlarım Uğur’a kayınca gözlerini kısmış çatık kaşlarıyla durmuş Cem’e bakıyordu.

“Sırtım aç bir de sırtım dinleyelim.” Cem’in sözleriyle üstümdeki ceket çıkardım. Uğur ceket elimden alıp arkasını döndü. Yan dönüp üstümdeki tişörtü hafif yukarı kaldırdığımda Cem stetoskopun soğuk ucunu sırtıma değdirdi. Eli tenime hiç değmezken derin nefesler aldım birkaç kez.

“Tamamdır, ciğerlerin temiz. Boğazın kızarmış, ateşin de var biraz. Soğuk algınlığı, üşütmüşsün. Ağrı kesici ve antibiyotikle birkaç güne toplarsın.” Cem geri çekilince üstümü topladım ben de.

“Ceketi alabilir miyim?” Uğur’a seslendiğimde bana doğru dönüp ceket uzattı. Hâlâ üşüdüğüm için ceket hızla giydim.

“İlaçlarını yazdım, geçmiş olsun.” Uğur, Cem’in uzattığı reçeteyi aldığı anda, “Sağ ol Cem,” dedi.

“Çoktandır görüşmüyoruz, bu güzel hanım iyileştiğinde birlikte bir yemek yiyelim. Kuzenindi değil mi?” Cem’in sorusuyla birlikte Uğur’a doğru döndüm. Beni kuzeni olarak mı tanıtmıştı?

“Menhus kalıcı değil. Bir ara görüşürüz, kolay gelsin sana.” Kolumdan tutulduğum gibi kapının dışına çıkartılmışım resmen!

Uğur’a ters ters bakarken elinin arasından kolumu hızla çektim. Ne yaptığını anlamaya çalışmaktan yorulmuştum artık. Hasta hasta hiç çekemeyecektim şu tavırlarını. Bir diyorum iyiyiz, bir bakıyorum yine o dondurucu soğukluk geri gelmiş. Arkamı dönüp karşımdaki kadınlar tuvaletine ilerlediğimde başımı çevirip baktım. Hasta bekleme alanına geçip oturmuştu. Önüme dönüp kapıyı açıp içeriye girdim.

Ellerimi yıkamak için girdiğim lavabonun aynasında kendime baktım. Sarı saçlarımı yaptığım atkuyruğundan birkaç tel kaçmıştı. Elimle saçlarımı düzelttikten sonra derin bir nefes verdim. İçeride oturan buz kütlesi sinirlerimi yeterince geriyordu.

“Merhaba.”

Kapı açıldığında içeriye giren kıza bir bakış attım. Kesinlikle tanıımıyordum ama benimle konuştuğuna göre sanırım söyleyecek bir şeyleri vardı.

“Merhaba?”

Tek kaşımı kaldırıp sorar bir şekilde baktığımda, kızın yüzündeki gülümseme büyüdü. Benden yaklaşık on santim kısa, kahverengi saçları olan tatlı bir kızdı.

“Uğur’un yanında gördüğüm kız sensin, değil mi?” Hah, niyeti şimdi anlaşılmıştı! Bizim buz kütlesinin talibiydi kesin.

“Numarasını istiyorsan kendisine sor, bunlarla ilgilenmiyorum.” Kopardığım kâğıt peçeteyle ellerimi kuruladım. Ruhsuz adam böyle tatlı kıza bile bağırırdı kesin.

“Hayır, beni yanlış anladın. Ben senin için konuşmak istedim sadece. Ondan sana sevgili falan olmaz.” Kız ciddi bir tavra bürününce gözlerine baktım.

“Eski sevgilisi falan mısınız?” Uğur umurumda bile değildi ama merak etmişim. Kız eski sevgilisi olabilir miydi?

“Onun sevgilisi olmam için cinsiyet değiştirmem gerekiyor. Ne

kadar yakışıklı olsa da hâlimden memnunum.” Kıkırdadığında şaşkınlıkla gözlerim açıldı.

“Yani diyorsun ki o hemcinslerinden hoşlanıyor?” Büyük bir şokla ağızımdan çıkan sözle kız başını salladı onaylayarak.

“Sevgilisinin adı Ercan, her an beraberler üstelik. Bunu bana kendisi söyledi. Kalbinin kırılmasını istemediğim için sana bunları söylüyorum. İsmim Sude bu arada,” diyerek elini uzattı gülümseyerek.

“Onunla aramda hiçbir şey olamaz zaten ama yine de teşekkür ederim uyarın için Sude. Ben de Menhus.” Elini tutup cevap verdim.

“Memnun oldum Menhus. Şimdi gitmem lazım, görüşürüz.”

Sude geldiği gibi giderken arkasında şaşkın bir ben bıraktı. Meğer o buz kütlesi o yüzden öyle davranıyormuş. Ercan’ın sabahki sözlerinin anlamı belli olurken yüzümde büyük bir gülümseme oluştu. Uğur’la Ercan’ın arasındaki imalı konuşmayı hatırladım. Şimdi elime düşmüştü işte buz kütlesi.

Ondan etkilenmemek için bir nedenim daha olmuştu. En azından böylesi daha iyiydi. Benden başından beri uzak durmasının nedenini de anlamış oluyordum. Sürekli sert çıkması, bağırması, yaptığı imalar... Belki de Ercan’ı kıskanıyordu benden. Taşlar yerine şimdi oturmuştu işte.

Lavabodan çıkıp Uğur’un yanına ilerledim. Beni görünce oturduğu yerden kalktı. Hastaneden çıkarken hâlâ kızın söylediklerini düşünüyordum. Hastanenin yanındaki eczaneden Uğur ilaçları aldıktan sonra arabaya bindik. Askeriyeye doğru yola çıktığımızda başımı geriye yaslanıp gözlerimi kapattım.

“Menhus geldik.” Uğur’un sesiyle gözlerimi açtım. Arabadayken içim geçmiş, uyuyakalmıştım.

Arabadan inip yönetim binasına doğru ilerledik. Çalışma odasına girdiğimizde Uğur, Albay’ın yanına uğramak için çıktı. Biraz sonra askerlerden birisi elinde tepsiyle içeriye girdi. Tost ve çay bıraktı masaya, Uğur göndermişti. İştahım olmasa da ilaçlarımı içmek için bir şeyler atıştırdım. Ercan da yoktu, eğitime çıkmıştı büyük ihti-

malle. İlaçlarımı içip pencere kenarındaki sandalyeye oturup dışarıya baktım. Kapı açıldığında Uğur'un geldiğini düşünüyordum ama içeriye giren kişi Emre'ydi. Elindeki dosyayı masaya bıraktı.

"Nasılsın Menhus?"

"İyiyim Emre, teşekkür ederim. Sen nasılsın?" Aramızdaki resmiyet son konuşmamızdan sonra kalkmıştı.

"Ben de iyiyim. Geçmiş olsun, Ercan söyledi rahatsızlanmışsın." Başımı sallayıp onayladım.

"Evet, soğuk algınlığı. Emre, konuştuğumuz konuyla ilgili bir şey bulabildin mi?" Merakıma yenik düştüğümde Emre de bunu sormamı bekliyordu büyük ihtimalle.

"Uğur'un öz ailesini araştırdım, kayıtlara göre bir abisi yok." Emre'nin sözleriyle sanırım biraz olsun içim rahatlamıştı. Uğur'dan bu kadar büyük bir şeyi saklamak beni rahatsız etmişti. Bir yandan da abisi olmasına nasıl bir tepki verirdi merak ettim.

"Peki kim olduğu belli mi Gökhan'ın? Neden Uğur'un peşinde?" Abisi değilse mutlaka bir sebebi olmalıydı.

"Uğur ve Gökhan'ın babaları kardeş, yani kuzenler. Nedenini henüz ben de bilmiyorum ama öğreneceğim." Emre'nin sözleriyle duraksadım. Abisi değildi ama kuzeniydi.

Peki neden Uğur'un peşindeydi?

Düzenleme

Ny.ozlem

Bölüm 9

Emre, Tufan Albay tarafından çağrıldığı için çıkmış ben de çalışma odasına geri dönmüştüm. Gökhan ve Uğur'un kuzen olması konusunda derin düşüncelere dalmıştım. Acaba Gökhan neyin peşindeydi? Aklıma gelen birkaç teori vardı tabii. Mesela Uğur'un dedesi büyük bir miras bırakmış olabilirdi torununa ya da annesiyle babası oğullarını görmek istiyordur ve araya Gökhan'ı aracı olarak göndermişlerdir. Gökhan da Uğur'un hayatı hakkında fikir edinmek adına onu izliyordur. Teoriler kafamın içinde uçuşurken düşünmekten kafayı yiyecektim.

Kapı açıldığında içeriye Ercan girdi. Elindeki dosyaları masasının üstüne bıraktığında oldukça dalgın görünüyordu. Normalde selam verir, Uğur hakkında atıp tutardı. Telefonuna mesaj gelince açıp baktı ve gözleri büyüdü. Çok şaşıracığı bir haber almıştı ki Ercan'ı şaşırtmak kolay değildi bence. Sonuçta bütün akıl almaz şeyler ondan çıkıyordu. Uğur'un dediğine göre ben bozacı, Ercan şıracıydı. Doğru söze ne denir ki?

Uğur aklıma gelince gülmemek için kendimi zor tuttum. Hâlâ pembeye dönen kıyafetleri için birazcık öfkeliydi. Bütün kıyafetleri çöp poşetine basmış, sonra da kapıyı çarparak evden çıkmıştı. İki saat sonra döndüğünde elinde alışveriş çantaları vardı. Zevkine bir

şey demiyorum ama bence bir kadın eli değmesinde fayda vardı.

“Ohoo! İkisi de uçmuş bunların.” Mert’in sesiyle başımı kaldırıp kapıya baktım. Elindeki dosyayı Ercan’ın masasına attı.

“Ne oldu?” Ercan rüyadan uyanır gibi bir bana bir Mert’e baktı.

“Oğlum geçen ayın raporlarını almışsın masadan, aklın neredeyse.” Kaşlarını hafif çatarken gerçekten merak ediyor gibiydi.

“Gece pek uyuyamadım. Sağ ol kardeşim,” diye bir şeyler mırıldandı Ercan yerine geçip.

Mert bana selam verdikten sonra odadan çıktı. Ercan raporlara geri dönerken gözü sürekli telefondaydı. Önümdeki kâğıda bir şeyler karalarken mesai saatinin bitimine doğru Uğur odaya geldi. Üstündeki tişört bedenine yapışmış, geniş göğsüne doğru damlayan su tanecikleriyle görsel şov yapıyordu resmen. Askeriyede olmanın artıyanlarına ekle: bol bol kaslı adam!

“Eğitime de beni gönderdin, borcun giderek artıyor.” Uğur, Ercan’a sataştığında ikisini izliyordum.

“Havin’i gördüm, üst katın eğitim alanına bakan penceresinden seni kesiyordu. Bir an oradan üstüne atlayacak diye korkmadım değil.” Ercan gülerken Uğur masadan aldığı kalemi ona fırlattı.

“Gözü çıksın,” diye mırıldandım.

“Efendim Menhus, bir şey mi dedin?” Başımı kaldırıp baktığımda Ercan’ın muzip bir şekilde bana baktığını gördüm.

“Hıhı, diyorum. Sevgili mi yaptın sen Ercan? Gözün telefondan ayrılmıyor, artık telefonla aşk yaşıyorsun sanacağım.” Tebessüm ederek elimdeki kalemi bırakıp tek kaşımı kaldırdım. İkisinin arasına kara kedi gibi girdim.

Ercan donup kalırken doğru bir noktaya parmak bastığımı biliyordum. Uğur’a doğru döndüğümde kaşlarım çatışım fark ettim. Kesin kışkandı.

“Mesaj atıyor mu sana hâlâ?” Uğur’un gergin bir şekilde sormasıyla geriye yaslanıp ikisini izledim.

“Cevap vermedim.” Ercan gözlerini Uğur’dan kaçırırken eski sevgili davası olduğunu anlamıştım böylelikle.

“Siz en iyisi yalnız konuşun, aranızdaki problemi de halledin minnoşlar.” Oturduğum yerden içim kan ağlaya ağlaya kalktım. Taş gibi adamları öpüşüp koklaşmaları için yalnız bırakıyordum.

“Bir daha bana minnoş de!” diye sinirle bana döndü Uğur.

“Ama hayatım, kızı korkutuyorsun. Gel ben alacağım senin sinirini.” Ercan, Uğur’un koluna girerken bana göz kırptı.

Ben odadan kaçarken arkadan kırılma sesiyle Ercan’ın bağırma sesi geliyordu.

“Yuh be, bari gözümün önünde yapmayın!” Odaya bakıp gözlerimi kısıttıktan sonra önüme döndüm.

Lavaboya girdikten sonra biraz daha oyalanıp çifte kumrulara zaman verdim. Ah Uğur ah, şimdi o odada oynayan biz olabilirdik. İçimi çekip koridorda yürümeye başladım.

Havin’i gördüğümde kendi odasından çıkıyordu. Etrafa baktığında koridorun köşesinde kaldığım için görünmüyordum. Hızlı adımlarla ilerlediğinde biraz oyalanmak için peşine takıldım. En fazla beni görür, ben de Uğur ve olmayan geleceğimiz hakkında onu delirtirdim.

Bu kız yine ne iş çeviriyordu? Havin’i takip etmemin üstünden iki dakika geçmişti ki etrafı gizlice kontrol ettiğini fark ettim. Ya biriyle buluşacaktı ya da kimseye görünmeden bir şey yapacaktı. Duvara iyice yaslanıp görünmemek için nefes dahi almadan kıpırdamadan durdum. Başımı hafif eğdiğimde dolaplardan birini açtı ve cebinden çıkardığı küçük şişeyi yerleştirdi. Şişeyi tam olarak göremesem de zararlı bir şey olduğunu tahmin etmek zor değildi.

Havin dolabı kapatıp benden tarafa doğru ilerlediğinde hızla arkamı dönüp geldiğim koridoru neredeyse koşarak geçtim. Merdivenlerden üst kata çıkarken merdiven korkuluğundan baktığımda onu inerken gördüm. Uğur ve Ercan odasında yoktu, eğitim için dışarı çıkmışlardı. Koridorda ilerlerken bir odanın kapısı açıldı ve Emre elinde dosyalarla çıktı. Hızlı adımlarla ona doğru ilerlediğimde beni fark etti.

“Acil konuşmamız lazım, Havin hakkında.” Etrafa baktığımda

bizi duyacak birisi yoktu ama yine de fısıldayarak konuşmuştum.

“Geç içeriye,” diyerek az önce çıktığı kapıyı işaret etti.

Beklemeden kapıyı açıp içeri girdiğimde Semih’in de masasının başında olduğunu gördüm. Bilgisayara bir şeyler yazarken beni görünce tek kaşım kaldırdı. Emre arkamdan odaya girince kapıyı kapattı.

“Anlat bakalım.” Emre’nin koltuğu işaret etmesiyle geçip oturdum.

“Alt kattaki lavaboya gitmiştim. Sonra Havin’i fark ettim, sanki takip edilmemek için çaba sarf ediyordu,” diyerek başladım.

“Sen de takip ettin.” Semih bana bakarak konuştuğunda, *şüphen mi vardı* bakışlarımı attım ona.

“Koridordaki dolaplardan birini açıp içine bir şişe koydu. Küçük bir şişeydi, şurup şişesi gibi ama etrafı sürekli kolağan ediyordu biri gelecek mi diye. Bir şeyler karıştırıyor bence,” dedikten sonra ikisine baktım.

Emre kollarım birleştirmiş duvara yaslanarak beni dinlemişti. Onunla daha önce Gökhan hakkında paylaştığım detayları düşünüyordu belki de. Açıkçası ben bunu düşünmeye başlamıştım. Gökhan, Havin aracılığıyla Uğur’a zarar vermeye kalkışmış olabilir miydi? Buna ihtimal dahi vermek istemiyordum ama o şişede ne olduğunu da merak ediyordum. İki arada kalmış hissediyordum kendimi.

“Bu işi bize bırak Menhus. Havin eğer zararlı bir şey yapmaya karar verdiyse iş artık ciddi bir boyuta dönüşmüş demektir. Hakkında soruşturma açılır ve yasalar devreye girer.” Emre sonunda konuştuğunda onlara bu konuda güveniyordum. En iyi arkadaşlarını güvende tutmak için her şeyi yapacaklarına inancım tamdı.

“Peki, siz daha iyi bilirsiniz. Ben sadece haber vermek istedim.”

“Teşekkür ederiz, gerçekten yardımcı oldun. Eğer şüphe duyduğun bir şey olursa gelmekten çekinme.” Semih’in önerisine hayır demezdim, onlardan başka beni dinleyecek biri yoktu maalesef.

Mihrem de izin almıştı, bu hafta tamamen yoktu. En azından o olunca tek kalmıyordum. Başımı sallayıp odadan çıktım. Emre de

dosyaları alıp benimle çıkınıştı. Koridorda ilerlerken karşıdan gelen Uğur'u gördüğümde oldukça gerildim. Aklıma söyledikleri geldikçe resmen sinirim tepeme çıkıyordu. Uğur'a bakacağım derken bir basamak ineceğimizi fark etmedim. Düşecekken Emre kolumdan tuttu, son anda kurtuldum.

"Çok teşekkür ederim, yoksa yerle kısa bir an görüşmeye çıkacaktık." Mahcupça konuştuğumda Emre tebessüm etti, dengemi sağlandıktan sonra kolumu bıraktı.

"Ablamın küçük kızı da senin gibi. Aklına bir şey takıldı mı aklı havada oluyor." Bu askerler dolaylı yoldan bile olsa mutlaka yaşıma atıfta bulunuyordu sanırım.

"Menhus." Uğur'un çok yakından gelen sesiyle yine beni yanlış anladığını tahmin ediyordum.

Ona doğru baktığımda merdivenlerin başında duruyordu. Bize doğru geldiğinde gerildim. Emre sakın bir şekilde duruyordu. Ona göre hava hoş tabii ki. Buz kütlesiyle uğraşacak olan benim. Yanımıza geldiğinde Emre'ye selam verdi, beni görmezden gelip. Nasıl ilk benim adımı söyleyip de yanımıza geldiğinde yüzüme bakmıyordu anlamıyordum. Hayır yani gül gibi kızım, kendimi de biliyorum.

"Neyse Gamze bekliyor, benim çıkmam gerek. Sonra görüşürüz." Emre önce Uğur'a, sonra bana bakıp yanımızdan ayrıldı.

"Hadi işimiz bitti gidiyoruz." Uğur'un sözleriyle tek kaşımı kaldırdım.

İma yoktu, en ufak bir söz bile söylememişti. Üstelik diğerlerinde sadece konuşurken gördüğü hâlde laf atarken bu sefer Emre'den destek almak amacıyla ona yaslanmıştım ve o bunu görmüştü. Kafasına taş mı düştü acaba? Neyse Menhus, sessiz kal yoksa her an durum değişebilir.

Uğur'u takip ederek yürümeye başladım. Birlikte alt kata inip çıkışa ilerledik. Ercan bize katıldığında herkes arabasına yerleşti. Yola çıktığımızda sessizliği bozmak için radyoyu açtım. Güzel bir şarkı bulduğumda geriye doğru yaslandım. Yorgun hissediyordum kendimi, daha çok ruhum yorgundu. Burası benim için ara tatil gibi sayılırdı. Tek yaptığım uyumak, uyanmak, yemek yemek ve birkaç

işgüzarın işine taş koymaktı. Bunlardan birisi de Havin'di. O yılanın başını küçükken ezmek gerekiyordu.

“Gözler kısılmış, akıl başka yerde, eller birbirine kenetlenmiş... Söyle bakalım, yine kimin kuyusunu kazıyorsun?” Gelen soruyla birlikte ellerime baktım. Gerçekten de birbirine kenetliydi.

“Söyle bakalım, sen beni mi izliyorsun?” Onu yakaladığımı anlayınca tebessüm ettim.

“Ben her şeyi izlerim, sen de bu her şeyin içindesin.”

Ah, şair burada demek istiyor ki sen her şeyimsin...

Tabii o şair kendi cinsinden hoşlanmasaydı bu ihtimal gerçek olabilirdi.

“Ercan'ın bugün neyi vardı?” Konuyu değiştirip içerideki gergin havayı dağıtmak istedim.

“Özel bir mesele. Anlatmak isterse kendi anlatır,” diyerek kestirip attı. Ne bekliyorsam.

Yol boyunca bir daha ağzımı açıp tek kelime etmedim. Eve geldiğimizde üstümü değiştirmek için yukarı çıktım. Mavi renkte bir tişört giydikten sonra altına beyaz kapri giydim. Gayet güzel duruyordu. Sarı saçlarımı toplayıp topuz yaptım. Uçlarından biraz kestirmem gerekiyordu, üç ayda bir kestirince daha sağlıklı uzuyordu.

Odadan çıkıp aşağıya indiğimde her zamanki gibi yemekler hazırды. Uğur ve Ercan da üstlerini değiştirmişti, bu hâlleri tuhaf geliyordu bana. Asker üniforması üstlerinde olunca daha başka insanlardı sanki. Şimdiyse daha normal görünüyorlardı. Ercan'ın uzattığı tabağı alıp yerime oturdum. Uğur'un yanı, Ercan'ın karşısı.

Yemeğimizi yedikten sonra Uğur ve Ercan'la derbiyi izlemek için salona geçtim. Mısır, cips ve kolamız vardı. Ben takım tutmadığımdan sadece izlemekle yetindim. Maç bittiğinde Ercan'ın telefonu çalmış ve ortadan kaybolmuştu. Uğur da bilgisayarını salondaki masaya açmış birkaç dosyayla ilgileniyordu. Çay demlemeye karar verip mutfaka geçtim. Malzemelere baktığımda tatlı için bir şeyler bulamadım ama puding vardı. Pudingi yapıp tabaklara koydum soğuması için. İşim bitince tepsiye yerleştirdiğim puding ta-

bakları ve çayla birlikte salona döndüm. Bulaşıkları tabii ki onlara yıkatacaktım!

“Eline sağlık Menhus,” dedi Ercan çayını ve pudingini alıp.

“Sağ ol,” dedi Uğur sadece çayını alıp.

Biraz tatlı yese tatlı olmayacaktı sonuçta. Onun tatlısını da ben yerdim.

Saat ilerleyince Uğur ve Ercan odalarına çekildi. Arkadaşlarımla mesajlaşıp biraz oyalandım. Sonrasında odama çıkıp üstümü değiştirdim. Yatağıma yattığımda uyuyakaldım.

Sabah Ercan'ın seslenmesiyle uyandığımda kalkıp üstümü giydim. Hazır olunca aşağıya indim, kahvaltıyı askeriyede yapacaktık. Arabaya bindiğimde oldukça sessizdik, gözlerim kapanıyordu. Araba durduğunda kısa mesafede olduğundan çabuk gelmiştik.

Kahvaltıyı odada yapmıştık, biraz geç kalmıştık bugün. Uğur ve Ercan dosyalarla ilgilendi öğlene kadar. Ben de biraz oturdum, biraz da Ercan'a yardım ettim. Birkaç saat geçmişti ki öğle yemeğine indik. Kimse benim varlığımı sorgulamıyordu, alışmıştı. Erdem bana tebessüm ettiğinde ben de başımı sallayıp selam verdim. Havin'in izin günüydü bugün, en azından o yılanı görmemiştim. Yemekten sonra onlar eğitime çıkarken ben kitap okudum.

Mesai bitiminde eve doğru gitmek için çıktık. Ercan yine durgundu ve ilk geldiğim zamanki hâllerini bildiğim için bu durumunu görünce üzülüyordum. Eve geldiğimizde mutfakta yemek hazır. Hepimiz üstümüzü değiştirip aşağıya mutfığa indik. Sessiz geçen bir yemekten sonra oldukça sıkılmıştım. Uğur zaten hep susuyordu, şimdi ona Ercan da eklenmişti.

Yemekten sonra Uğur odasına çekilirken Ercan'la salona geçip film açtık. Aksiyon filmlerini sevdiğim için açtığı filmi bayağı beğenmiştim. Gayet heyecanlı ve güzel bir filmdi. Telefonum çalınca Ercan filmi durdurdu. Arın'ın ismini görünce beklemeden açtım.

“Bebeğim,” diyen sesini duyunca gülümsedim.

“Kıvrıcık, çok özledim seni.” Derin bir nefes alırken içim özlemle doldu.

“Ben de seni çok özledim. Hâlâ tutuklu musun?” Bunu kısa süreli bir mahkûmiyet olarak görüyorduk ikimiz de.

“Maalesef, sen bir de gardiyanımı gör.” Gözlerimi devirirken koltuktan kalkmış mutfağa doğru geçmiştim.

“Çok mu sıkıcı?” Arın benim ne kadar eğlence düşkünü olduğumu bildiğinden sıkıldığımı anlamıştı.

“Sorma, seninle gece kaçamaklarımızı özleyorum. Halamın bizi en son karakoldan almaya geldiğindeki yüz ifadesi hâlâ çıkmıyor aklımdan,” dedim kıkırdamayla.

O gün evin güvenliklerini Arın sayesinde atlatmış ve soluğu bir barda almıştık. Arın, sevgilisi olan bir kıza sarkınca kızın sevgilisi Arın’a saldırmıştı. Kızı halletmek de bana düşmüştü, birbirimizi kollardık. Ama yalnız, adamın kafasında şişe kırmasaydım iyiydi. O da sevgilisini Arın’a doğru atıp bana yürümeseydi.

“Hiç söyleme. Sen gittin, senin yerine iki katı çektim annemi. Biliyorsun bu durumlarda ne kadar despot olduğumu.” Halam bizi çok sevse de yaptığımız aşırılıkların bize dönen bir sonucu oluyordu elbet. Eniştem her zaman daha yumuşak olan taraftı.

“Anlat bakalım, bensiz ne yapıyorsun? Ne var ne yok?” Mutfağın balkonuna çıkıp korkuluklara dayandım, hava kararmıştı çoktan.

“Umut ve Ekin ayrıldı, sonunda tekneyi bastı bizim kız. Başkasıyla yakalamış, bayağı kötüydü.” Ses tonu üzgün değil de keyifli geliyordu.

“Sen de fırsatı kaçırmayıp teselli ettin desene.” Ekin ile Arın üniversitede aynı sınıftaydı. Arın’la arkadaş olsalar bile hislerini biliyordum, kızıdan hoşlanıyordu.

“Yanî bilirsin üzgün kızlara omzum her daim müsait. Sende durumlar ne?” Bu yaşma kadar birçok sevgilim olmuştu ve Arın bazısını dövmüş, bazısına ise onay vermişti. Dövdükleri genel olarak sonradan arıza çıkaranlardı.

“İki sevgilinin evinde kalıyorum, diğerlerinin de başı bağlı.” Uğur’dan yana umudum tamamen tükenmişti artık.

“İki sevgili demek... Kız seni kıskanmıyor mu?” Sorusuna kahkaha attım.

“Kız değil, ikisi de erkek. Uğur ve Ercan isimleri.” Kızlar için büyük kayıptı.

Arkamı döndüğümde bardak kırılma sesiyle mutfak bölümüne baktım. Uğur olduğu yerde donup kalmış gibiydi. Arın’a biraz sonra ona döneceğimi söyleyip telefonu kapattım hızlıca. Balkondan mutfığa adım attığımda gözleri benim üstümdeydi. Özel hayatını ifşa ettiğim için mi kızdı?

“Ercan ve ben sevgiliyiz, öyle mi?” dedi bunu söylerken bile tiksiniyormuş gibi.

“Özür dilerim... Özel hayatınız sonuçta, başkasına söylememem gerekiyordu.” Tedirgindim çünkü öyle bir bakıyordu ki biraz sonra fırtına kopacak gibiydi.

“O üstün zekânla bu kaniya nereden vardığını merak ediyorum! Mantıklı bir cevap versen senin için iyi olur!” Bir adım öne çıktığımda kırık camın üstünden basmayarak geçmişti.

Bir adım geri attığımda sırtım duvara değdi ve o benimle arasında kısa bir mesafe kalana kadar gelmeye devam etti. En sonunda aramızda kalan santimlerin hatırına durdu sanırım.

Gözleri üstümden bir saniye bile ayrılmazken yakınlığı aklımı dağıtıyordu. Duş jelinin yanı sıra bugün eğitimde olduğu için üstüne sinen barut kokusunu da alıyordum. Kirpiklerinin uzunluğu ise dikkat dağıtan başka bir unsurdur. Ah, dudak kısmına girmek bile istemiyordum...

“Sude diye bir kız geldi yanıma. Senin ve Ercan’ın sevgili olduğunu söyledi. Birbirinize çok âşıkmışsınız, o yüzden senin için boşuna umutlanmayacakmışım. Ben de başta inanmamıştım ama Ercan sürekli sana hayatım, bebeğim falan deyince kız doğru söylüyor herhâlde dedim.” Gözlerine bakarken ona mantıklı bir cevap verdiğimi düşünüyordum.

“O kız peşimi bir türlü bırakmadığı için öyle bir yalan söyledim, Ercan da işin suyunu çıkardı.” Söylediklerinin gerisini pek anlamadım ama küfrediyordu galiba.

“Öyle bir şey yok mu?” diye sordum saf saf.

“Yok!” Kesin bir şekilde konuştuğunda yarım adım atıp aramızdaki boşluğu biraz da ben kapattım.

“Hım yazık, kızın hayalleri yıkılmıştır,” dedim kirpiklerimi kırıştırıp ona bakarken. İçimde küçük tilkiler dans ediyor olabilir ama ben masum bir kızdım.

“Seni tanımasam şu an benimle flört ediyorsun sanırdım ama sen yaramaz küçük bir kız çocuğusun.” Başını iki yana sallayıp geriye çekildi.

Arkasını döndü ve yerdeki cam kırıklarını topladı. Ayağa kalktığında tezgâhın üstündeki küçük çöp kutusuna attı ve arkasını döndü gitmek için. Bu adama fena hâlde sinir oluyordum ama ondan etkilenmediğimi söylemek yalan olurdu. Madem bana küçük bir kız çocuğu olduğumu diyor, ben de ona küçük yaramaz bir kız çocuğu nasıl olur büyük bir zevkle göstereceğim.

Arın’a sonra konuşacağımızı söyleyen bir mesaj atıp Ercan’ın yanına geri döndüm. Filmin kalanını izledikten sonra odama çıkıp biraz kitap okudum. Bu süre içinde Uğur’u hiç görmemiştim. Sabah erken kalktığım için erken uyuyordum. Uykum gelince ışığı kapatıp yatağıma yattım.

Sabah uyandığımda bugünün güzel bir gün olacağını hissediyordum. Artık erken uyanmaya alışıyordum sanırım. Dolabıma yönelip siyah kot tulumumu ve beyaz düz tişörtümü çıkardım. Banyoya geçip işlerimi hallettim. Odaya döndüğümde üstümü değiştirdim. Yatağımyı toplayıp kirlileri makineye atıp çalıştırdım. Akşam döndüğümde yıkanmış olurdu en azından. Hazır olunca aşağıya indim.

“Günaydın,” dedim kahvaltı hazırlayan Ercan’a. Yanına gidip yardım etmeye başladım.

“Günaydın, erkencisin.” Evet kimse benden böyle bir şey beklemiyordu sanırım.

“Güzel uyudum, uykumu aldım.” Elimdeki omlet tabağını masaya bıraktım.

“Ercan, Menhus yok!” Merdivenlerden inen Uğur’un telaşlı sesiyle güldüm.

“Buradayım!” Seslenmemle birlikte mutfağa girdi. Bana baktığında hazır olan kahvaltı masasına da gözleri değdi.

“Hadi masaya geçin.” Ercan’ın oturmasıyla birlikte biz de yerleştik.

Kahvaltının ardından ortalığı toplayıp askeriyeğe geçtik. Ben çalışma odasında kalırken Ercan ve Uğur aylık yapılan toplantıya katılmaya Albay’ın odasına gittiler. Sıkılınca odadan çıkmak için oturduğum yerden kalktım. Kapıyı açtığımda yine o iki askeri gördüm.

“Göreviniz bitti sanıyordum.” Temkinli konuştuğumda benim için burada olmamalarını diliyordum. En son Uğur beni rahat bırakmıştı.

“Uğur Üsteğmen’im size refakat etmemizi istedi Menhus Hanım.”

Kahretsin!

Sinirle ayağımı yere vura vura yürümeye başladım.

Ben de Menhus’sam bunu senin burnundan getirmez miyim Uğur?

“Sen nasıl bir kızsın, artık çıldıracağım!” Uğur burnundan solurken ne kadar huysuz olduğunu düşünüyordum.

“Ben çok tatlı bir kıyım ama sen ne anlarsın. Nemrut suratlı...” Gazozumdan büyük bir yudum alırken önüme gelen saçıma da üfle-dim. Hava oldukça sıcaktı, resmen nem soluyordum oksijen yerine.

“Sayende telefonum hiç susmuyor. Yarın bütün askeriyeği çarşı cezasına bırakacağım.” Sinirle söylenip tepemde dikilirken omuz silktim.

“Ne yapayım, numaramı isteyip duruyorlardı ben de senin numaranı verdim. ‘Askerim, DM bakın,’ yazan sosyal medya sapıklarını yakından görmüş oldum bugün, bana da hak ver. Hem iyi yanından bak, kendi numaramı versem beni arayacaklardı.” Dudağımı

büzüp gözleriyle beni öldürebilseydi şimdiye kadar çoktan yapacak olan adama baktım.

Bütün gün peşimde dolaşan o iki asker o kadar çok gına getirmişti ki ben de biraz rahat vermeleri için numaramı vereceğimi, böylelikle bana kolayca ulaşabileceklerini söylemiştim. Tabii Uğur'un numarasını vermek o an aklımda yoktu. Rehber girdiğimde aklıma giren şeytan usulca fısıldamıştı kulağıma. Ben de *neden olmasın* demiştim.

“Bak hâlâ konuşuyor!” Uğur gürlerken oturduğum yerde geriye yaslandım.

“Bağırma bana! Nereden bileyim tuvaletin arkasına numarayı yazıp, ‘*Ara beni, sabahlar olmasın,*’ yazacaklarını.” Çemkirirken kaşlarım çatılmış, yine o sinirli ev kızı moduma girmiştim.

“O ikisini zaten ayırdım, onlar elimden kurtulamaz. Senin ceza-na gelecek olursak, sabah kahvaltı masası kusursuz olacak Menhus Hanım. Saat tam 07.30’da demini almış çayımı içiyor olacağım.” Yüzünde hain bir ifade vardı. Kaçacak bir şeyler aradım ama bahanele-rim de suyunu çekiyordu artık.

“Şu ben, gözlerine baktığın ben, prenses gibi olan ben...” diye-rek elimle kendimi gösterdim. Ben o saatte üçüncü rüyamı görüyordum be!

“Prensesmiş, peh! Yavrum, senden olsa olsa Kurbağa Prens olur o da biraz zorlamayla. Çıkıyorum ben, uslu dur.” Sandalyenin arkasındaki kamuflajını alırken ağzım açık öylece kaldım.

Yavrum mu demişti o bana?

Arkasından bakarken öylece kalmıştım. Tamam sırf onu kızdırmak için vermiştim numarasını ama sonunda şaşkınlıkla kalan ben olmuştum. Nedense bu tabir içimi bir tuhaf yapmıştı.

Derin bir nefes alıp geri yerime oturdum. Ercan odaya girdiğinde mesai saati bitmişti. Eve Ercan’la dönmüştüm, Uğur’un biraz daha işi varmış. Eve geldiğimizde yemeğe Uğur’u bekleyeceğimiz için duşa girdim. Duştan sonra odama geçip siyah pantolon ve krem rengi üstüme oturan, göğüs bölümüne doğru ince şeritler olan bir

tişört giydim. Saçlarımı kurutunca tarayıp topladım. Mutfğa girdiğimde Uğur'un geldiğini ve Ercan'la masayı hazırladıklarını gördüm. Birlikte yerimize oturduk.

“Yemekten sonra dışarı çıkacağız.” Ercan'ın sözleriyle birlikte başımı yemeğimden kaldırdım.

“Nereye gideceğiz?” Heyecanla ikisine baktığımda ilk defa dışarı çıkacağım için mutlu olmuştum.

“Ercan ve ben gidiyoruz, sen kalıyorsun. Mine ve Mert gelecek yanına.” Uğur başını yemeğinden kaldırmadan gelmeyeceğimi net bir şekilde söylemişti.

“Ben çok sıkılıyorum ama... Bu kez gelsem olmaz mı?” diyerek sordum.

Sesimi hüzünlü çıkarıp gözlerimi doldurdum. Uğur'dan umudum yoktu ama bu tavırlarla Ercan'ı kandırırdım belki. Uğur tabağını alıp masadan kalktığında bu kesin bir dille *gelmiyorsun* demekti. Ercan ise sesli bir nefes verip bana doğru döndü. Uğur izin vermezse gidemeyeceğimi de anlamıştım.

“Ama ben çok sıkılıyorum burada.” Tekrar şansımı denedim, buz kütlesi olmadan işe yarayabilirdi.

“Biraz daha sabret, bu sefer değil ama bir dahakine söz ikna edeceğim onu. Bana bile kızgın şu an.” Ercan samimi bir şekilde beni ikna etmeye çalıştığında başımı salladım.

İkisi mutfaktan çıkınca ben de tabağımı kaldırdım. Mutfğın balkonuna çıktığımda Uğur'u kapının önünde sigara içerken gördüm. Mert yanına geldiğinde bir şeyler konuştular. Sanırım biraz sonra onlar çıkacak, yerlerine bana bakıcılık etmek üzere Mine ve Mert gelecekti. Mert başını sallayıp kendi evlerine doğru gitti.

Hiçbiri beni anlamıyor! Sıkıldım diyorum, bunaldım diyorum ama onların tek söyledi şey, “*Biraz daha sabret.*” Sabır taşım çoktan çatladı benim, onlar farkında değil.

Pencereden dışarıya bakarken Uğur'un arabasına doğru yöneldiğini gördüm. Ercan seslenince durdu ve bir şeyler konuşmaya başladılar. Aklıma düşen masumane planla hızla diğer odaya geçip pen-

cereyi açtım. Aşağıya atladıktan sonra pencereyi geri düzelttim, açık görünmemesi için. Uğur ve Ercan hâlâ konuşurken onlara görünmeden yan tarafımda kalan arabanın arka kapısını açtım. Neredeyse yere yatarak kendimi kamufle ettim. Kapıyı usulca kendime çekip tekrar kapattım. Arabanın içi oldukça genişti, bu benim için büyük bir avantajdı. Biraz sonra ön kapılar açıldı ve Uğur’la Ercan oturdu.

“Aptalsın Ercan, neden gitmek istediğini anlamıyorum.” Uğur sert bir şekilde söylendiğinde arabayı çalıştırdı.

“Ne söyleyeceğini merak ediyorum. Buraya kadar gelmiş, demek ki anlatacakları var.” Duyduğum sözlerle bir terslik olduğunu kesinlikle anlamıştım. Ercan asla böyle üzgün ya da tedirgin bir ses tonu kullanmazdı.

“Gidelim bakalım ama şimdiden söylüyorum o kız bir kez daha seni yıkarsa bir de benden temiz dayak yersin.” Gözlerim açılırken ne olduğunu anlamaya başlamıştım.

Ercan’ın daha önce bir sevgilisi olmuş duyduğum kadarıyla ve ayrılmışlar. Üstelik kötü bir şekilde ayrıldıkları da belliydi durumdan. Kız geri dönmüş, Ercan’la konuşmak istemişti anlaşılan. Uğur’sa onu korumak istiyordu, belli ki bu durum Ercan’ı fazlasıyla etkiliyordu. Şahsen ben de olsam böyle düşünürdüm çünkü Ercan gerçekten çok iyi biriydi.

Araba durduğunda Uğur’la Ercan dışarıya çıkarken nefesimi tuttum. Kapılar tekrar kapandığında kilit sesi geldi ama bunu sorun etmedim. Arabanın kilidi içeriden de açılıyordu. Biraz bekledikten sonra arabanın kilidini açıp derin bir nefes aldım. Kapıyı açıp dışarıya çıktım.

“En azından bizim gitmemizi bekleyecek kadar aklın çalışıyor.” Arkamdan gelen sesle gözlerimi kapattım. Adım sesleri önüme geçtiğinde tek gözümü açtım.

“Bu seferlik izin versen... Söz veriyorum ne derssen yapacağım.” Yumuşak çıkan ses tonumla tek kaşı kalktı.

“Buraya kadar gelmiş. Bırak gelsin Uğur, zaten çok kalmayacağız.” Ercan’a doğru dönüp gözlerimi açarak gülümsedim.

“Sözümden çıkmak yok.” Uğur ilerlemeye başladığında ben de gülümseyerek peşlerine takıldım.

Alışveriş merkezine girip asansörle en üst kata çıktığımızda yemek yerleri ve kafeler karşıladı bizi. Uğur ve Ercan’ın arasında terasa doğru ilerledim. İki tane taş gibi adamın arasındaydım, bütün bakışları üstümüze toplamak kaçınılmaz oluyordu tabii ki. Terasa çıktığımızda Ercan bir an durdu. Baktığı yere doğru başımı çevirdiğimde kısl saçlı, ela gözlü oldukça güzel bir kız vardı. Onun bakışları da önce Ercan’ın sonra benim üstümde dolaştı.

“Siz burada bekleyin.” Ercan’ın sözünden sonra Uğur ve ben yan taraftaki masalardan birine otururken Ercan kıza doğru ilerleyip karşısında durdu.

“Onu hâlâ seviyor.” Bu sadece bir tespitti çünkü Ercan’ın o kıza karşı bakışlarında sevgi açıkça görülüyordu.

“Sevmemesi gerekiyor ama evet onu sevmeye devam ediyor.” Uğur’un sert ses tonuyla birlikte bakışlarımı onlardan çekip karşımdaki adama yönelttim. Cebinden çıkardığı sigarasını yakıp dumanını havaya karıştırdı.

“Çok büyük bir hata mı yaptım?” Aslında insanların özel hayatlarına karışmayı sevmezdim ama Uğur’un bu tepkisi ilgimi çekmişti.

“Evet, yalan söyledi. Bir yılan gibi insanın boynuna dolandır yalanlar ve günü geldiğinde nefesini keser. Esra söylediği yalan yüzünden şimdi nefes alamıyor. Ama Ercan bir kez ondan şüphe etti, toparlayamazlar artık.” Sigarasını küllüğe tek hamleyle değdirince ucunda yanan ateş harlandı.

“Kötü olmuş.” Bana bile yabancı gelmişti ses tonum. Bakışlarım hâlâ yanan sigaradaydı.

“Senin bunun için endişe etmene gerek yok bence. Açık bir kitap gibisin. Yapacağın her şey ve söylediklerin o kadar belli ki.” Hafif alayla konuştuğunda güldüm. Gözlerinin tam içine baktım.

“Kesinlikle,” dedim.

Başımı çevirdiğimde kafenin içine doğru baktım. Havin’i gördüğümde kaşlarım çatıldı, burada ne işi vardı? Hemen arkasından

kafeye giren Gökhan'ı görünce bana bir kal geldi. Uğur'a doğru döndüğümde bana bakıyordu. Gözlerimiz buluştuğunda aramıza giren sesle hiç buraya gelmemiş olmayı diledim.

“Uğur,” diyen Havin'e doğru aynı anda baktık. Hemen arkasında ise Gökhan duruyordu.

Bölüm 10

Direkt arkamı onlara doğru dönüp sandalyemi çevirdim. Bu kadının burada ne işi vardı? Ben Gökhan’la ortalarda görünmez derken tutup bir de dibimize kadar getirmişti. Saçlarımı önüme doğru çekip iyice yüzümü kapattım. Kırk yılın başı Uğur’un inadını kıracağım tuttu onda da başıma dert açtım.

“Havin, merhaba.” Uğur’un düz ses tonuna karşı Havin’in gözlerinin ışıldadığına emindim.

“Ne güzel bir tesadüf bu.” Neşeli sesini duydukça kafamı masaya çarpasım geliyordu.

“Öyle oldu.”

Böyle sert sert konuş buz kütlesi. Ya da dur, konuşmasan da olur.

“Kusura bakma, sizi tanıştırmadım. Gökhan benim çok eski bir arkadaşım, Uğur da benim görev yaptığım askeriyede üsteğmen.”

Ses tellerin kopsun Havin! Oturduğun sandalyeyi altından çeksinler Havin! Yaz gününde grip ol Havin!

“Memnun oldum.” Uğur’un elini kaldırıp el sıkıştığını gördüm yan tarafıma kaçamak bakışlar atarken.

“Ben de memnun oldum.” Gökhan’ın sesini duymamla oturduğum yerden kalkıp, “*Durun siz kuzensiniz!*” diyesim geldi.

Havin'in beni yok sayması kırk yılın başı işe yaramıştı. Tırnaklarını incelerken önüme düşen saçlarımın arasından baktığımda Uğur'un tek kaşını kaldırmış baktığını görünce şirince sırttım. Kaşları biraz daha havalanırken ona şu an sırtlan gibi güldüğümü düşünüyordu kesin.

"Gökhan, bu kız da Uğur'un ev arkadaşı. İsmi bir garip olduğu için hatırlamıyorum." Alayla kurduğu cümleyle Havin'i boğmak istiyordum!

Başımı birden onlara doğru kaldırdığımda bu oyuna düştüğümü anlayınca dilimi ısırdım.

Maşallah dediğin üç gün yaşamıyor Menhus!

Havin yine o çenesini tutamamış ve boşboğazlığını konuşturmuştu. Çatılan kaşlarım onun üstündeyken onun gözlerinde üstünlük taslayan bir ifade vardı. Korkunun ecele faydası yoktu nasılsa. Yanındaki adama doğru başımı kaldırıp gözlerine baktım.

"Merhaba, Menhus ben," dedim tepkisini merak ederek. Eğer Leyla der ya da açık ederse Uğur'a her şeyi anlatırdım. Kuzen olma şokunu yaşarken benim Leyla da arada kaynardı.

"Memnun oldum Menhus. Yüzün çok tanıdık. Gerçi böyle bir güzelliği görsem kesin hatırlardım." Dudaklarına yayılan tebessümle her şeyi bildiğini ifade eden bakışları üstümdeydi.

Bana mı asılıyor bu yavaşak?

"Havin, Menhus'la özel bir görüşme yapıyoruz, müsaade eder seniz." Uğur'un buz gibi ses tonu yükselince ona doğru döndüm.

Gözleri Gökhan'ın üstündeydi ama yüz ifadesinden bir şey anlaşılmıyordu. Sert bakışları her zamanki gibi donuk bakıyordu. Uğur'un özel görüşme demesiyle Havin'in yüzü giderek düşerken bozulmasına sevinsem de belli etmedim. Hayır yani onun Uğur konusunda bana kin tutması bile saçmaydı ama bunu bir türlü göremiyordu. Ben onun rakibi ya da Uğur'un sevgilisi değildim. Her şeyi kendi kurup kendi oynuyordu resmen.

"Evet, özel bir konuşmanın tam da üstündeydik." Havin'e karşı gülümserken Uğur'a doğru biraz daha yaklaştırdım sandalyemi.

Beni tanımazlıktan gelince Gökhan'ın yalanımı açık etmeyeceğinin de garantisini almıştım. Eğer bana Leyla derse ona kafayı yemiş muamelesi yapabilirdim. Ortalığı birbirine katar en sonda, *"Bu adam şizofren! Ben psikoloji okuyorum, acil tedavi edilmeli!"* diyerek hastaneye yatırmaya çalışırdım. Bugün yine tilkilerim mesaiye kalmıştı çok şükür.

"Aslında işle ilgili bir şey sormak istemiştım, hafta sonu görevi var." Havin'in ısrarıyla Uğur derin bir nefes aldı. Bana baktığında ne düşündüğünü bilmiyordum ama Havin onun komutam olduğu için bu kadar sakin kaldığını düşünüyordum artık.

"Olur, beş dakika konuşalım." Uğur ayağa kalktığında görev konusunu yanımda konuşmayacaklarını da anlamış oldum. *Sinsi yılan.*

"Ercan kalkıyor." Gözlerim bir an çaprazdaki masaya kayınca aceleyle konuşmuştım. Gökhan'la yalnız kalmak istemiyordum.

Sözlerimle birlikte Uğur olduğu yerde dururken bize doğru yaklaşan Ercan ve Esra'nın üstünde gözlerimi gezdirdim. Ercan daha sakin görünüyordu, üstündeki gerginlik azalmış gibiydi. Yanındaki kız ona göre daha rahattı ama yüzünde mahcup bir ifade vardı. Vücut hareketlerinden anladığım kadarıyla üstünde suçluluk psikolojisi vardı. Uğur'un kısa cevaplarına göre yalan söylemişti Esra, gerçekten de kendini suçlu hissediyordu bu konuda.

"Merhaba." Ercan önce bize, sonra Havin ve Gökhan'a bakarak tek kaşını kaldırdı *ne iş der gibi.*

"Ercan'a anlat sen Havin, ben ondan dinlerim. Menhus hadi, senin alacakların yok muydu?" Uğur hâlâ ayakta dikildiği için başıyla kapıyı işaret ettiğinde hızla yerimden kalktım.

"Var tabii var, olmaz mı? Kendime gecelik alacağım. En son üstümde gördüğüne verdiği tepki aklımdan çıkmıyor hâlâ." Çantamı yanıma almadığım için ceplerimi kontrol ediyordum, yanıma para alıp almadığımı hatırlamıyordum.

Başımı usulca yukarı kaldırdığımda herkes susmuş ve bana bakıyordu. Gökhan'ın gözleri şaşkınlıkla açılmıştı, Havin beni öldürmek istiyor gibiydi, Esra gülmemek için dudaklarını birbirine

bastırdı, Ercan'ın yüzünde ima dolu bir gülüş vardı. Ağzıma vurmak istiyordum şu an! Uğur'un bakışları kısılrken biraz sonra beni alıp bir o duvara, bir bu duvara çarpacak gibiydi.

“Siz gitseniz iyi olur bence de.” Ercan ima dolu ses tonuyla beni Uğur'a doğru ittirdi.

Bir an boşlukta sallansam da Uğur'un kolumdan tutmasıyla dengemi kurdum. Tam ağzımı açıp Ercan'a beni neden ittiğini soracaktım ki Uğur'un eli ağzımı kapattı. Parmaklarını dudağımın üstüne sararken elektrik çarpmış gibi gerildim.

“Size iyi günler,” dedi Uğur.

Yürümeye başlarken beni de yanında çanta gibi götürüyordu. Ayaklarımı kaldırdığımda bile fayda etmedi, bir eli belimi sararken sıkıca tutmaya devam ediyordu. Adam bildiğin taşıyordu beni! Hep beni taşıyan bir erkek istemişimdir...

Herkesin bakışı bize dönüyordu geçtiğimiz yerlerde. Uğur normalde de dikkat çekiyordu ama şu an yapışık ikizler gibiydik. Elini hâlâ çekmezken biraz sonra otoparka inmiş, arabayı bıraktıkları yere gelmiştik. Oyuncak bebek gibi beni kaldırıp kendisinden ayırdı ve karşıma geçti elini çekip.

“Sen! Sen!” Öyle kızgın bakıyordu ki içinde titreşen ateşi görür gibi oldum. “Sana diyecek bir şey bulamıyorum artık!” Çenesi kasılırken sert bakışlarım üstümde gezdirdi. Aldığı nefesle göğsü kalkarken çok sinirlendiği belli oluyordu.

“Çok fazla tepki veriyorsun. Tamam pot kırdım ama bilmeden oldu.” Bazen düşünmeden konuşuyordum ama beni tanıyanlar bu huyuma alışmıştı, gülüp geçiyorlardı artık.

“Yanında iki erkek varken geceliğinden bahsetmene evet fazla tepki veriyorum. Ercan'ı geçtim, o öyle şeyler düşünmez ama sen sözlerinle belki de o adamın seni öyle hayal etmesine izin verdin. Konuşurken önünü arkasını düşünmüyorsun ve ben seninle ne yapacağımı bilemiyorum.” Bağırmadı, hatta her zaman sinirlendiği gibi bana o kötü bakışlarından da atmadı. Gerçekten de ne yapacağını bilmiyormuş gibi açıklama yaptı bana.

“Anladım.” Sadece tek kelime edecek kadar konuşabildim çünkü ne diyeceğimi ben bile bilmiyordum.

Arabanın kapısını açıp bindiğimde bir süre bekledi, arabaya binmedi. Gerçekten çok kızmış olmalıydı, sanırım bu defa sınırını aşmıştı. Arabaya bindiğinde bana bir kez bile bakmadan arabayı çalıştırdı. Üstüne sinen sigara kokusuyla sigara içtiğini anladım. Eve gelene kadar arabada derin bir sessizlik sürdü aramızda.

Siteye girip arabayı park edince indim. Eve geldiğimizde Uğur kapıyı anahtarıyla açıp içeri girdi. Açık kapıdan ben de girip arkamdan kapattım. Ayakkabılarımı vestiyere bırakınca içeriye doğru baktım. Merdivenlerden gelen sesle üst kata çıktığını anladım. Ne yapacağımı bilemez bir şekilde kaldım. Mutfığa doğru ilerleyip su ısıtıcısının düğmesine bastım. Dolaptan çıkardığım kupaya hazır kahveyi koyup ısınan suyu ekledim. Kahveyi karıştırıp kupayı elime aldım.

Hava çoktan kararmıştı, hatta saat bir hayli geçti. Üst katın basamaklarını çıkıp banyodan gelen su sesiyle terasa doğru ilerledim. Tekli berjere oturup kupamdaki kahveyi yudumladım. Kalbimdeki sıkıntı giderek büyüyordu. Uğur’un her zaman görmezden gelmeye çalıştığım kalp kırıcı tarafı bu sefer ağır yerden yakalamıştı beni. İnkâr etmek yerine kabullendiğim, derinde hissettiğim ona karşı duygularım vardı. Hoşlanıyordum, beğeniyordum, hatta bir adım ötesinde benden hoşlanmasını istiyordum. Her defasında bunun olmayacağını yüzüme haykıran buz gibi gözleri bütün hislerimle birlikte beni geri püskürtüyordu. Bu neyin inadıydı, anlamıyordum.

Kahve kupası dalgınlığımla elimden kayarken tuttum ama üstüme dökülmüştü biraz. Sıcaklığı geçtiğinden çok canım yanmasa bile yapışkanlık hissi rahatsız ediciydi. Kupayı sehpanın üstüne bırakıp terastan çıktım. Odama geçmek için koridora çıktığımda aynı anda banyonun kapısı açıldı. Uğur beline sarıh olan havluyla beni görünce olduğu yerde kaldı. Saçlarından ve omuzlarından göğsüne doğru süzülen birkaç damlaya takıldı gözlerim.

“Pardon,” dedim bakışlarımı üstünden çektim ve yan taraftaki odamın kapısını açarak içeriye girdim.

Kapıyı kapatıp arkasına yaslandım, hızla atan kalbime gitti elim. Adım seslerini duyduğumda oldukça yakından geliyordu ve durdu. Gözlerimi kapattığımda sanki kapının arkasındaki nefes sesini duyuyormuş gibi hissettim. Sonrasında adımlar uzaklaştı, karşı odanın kapısı açıldı ve kapandı. Derin bir nefes alıp az önceki görüntüyü gözlerimden silmek istedim. Böyle güzel olması haksızlıktı, teninin de buzdan olduğunu düşünürdüm ama aksine mermer gibi pürüzsüzdü. İçimi çekip kıyafet dolabında aldığım tişörtle üstümü değiştirdim.

Odadan çıkıp tekrar terasa döndüğümde biraz önce oturduğum yere oturmuş sigarasını içiyordu. Üstünde bedenini saran gri tişört ve aynı renk eşofman altı vardı. Ben bir tişörtü değiştirinceye kadar o çoktan üstünü giymişti. Parmaklarının ucunda tuttuğu sigaradan aldığı derin nefesle yanakları içe doğru çöktü ve sağ yanağındaki küçük gamze kendini belli etti. Gülmediği için göremediğim o gamzeyi ancak sigarasını içerken görüyordum.

“Oturacaksan gel.” Dudaklarının arasından bıraktığı dumanla başını bana doğru çevirdi.

Öylece kapının önünde dikildiğimi fark edince kararsızlığıma bir son verip ileriye doğru adımladım. Karşısındaki koltuğa oturduğumda sehpanın üstündeki kupayı aldım. Çoktan soğumuştur ama ilgimi başka bir şeye vermek istiyordum yoksa gözlerimi onun üstüne dikip izlemeye kaldığım yerden devam edecektim.

“Ercan gelmeyecek mi?” Öylesine sorduğum soruyla birlikte başımı kaldırıp baktım.

“Bu gece nöbetçi. Direkt askeriyeye geçti.” Sigarasını küllükte söndürdükten sonra üstüne düşmüş külü eliyle silkeledi.

“Halam daha ne kadar burada kalacağımı söyledi mi?” Sanırım böyle devam edecekti konuşmamız, ben soracaktım o kısaca cevaplayacaktı.

“Gitmek mi istiyorsun?” Sorusuyla tek kaşımı kaldırdım, bunu sormasını beklemiyordum.

“Ben şımarık bir kız çocuğuyum nasıl olsa. Buradan gitsem yokluğumu arayacak kimse olmaz. Omzundan bir yük kalkar.” Onun

kelimeleriyle sorusuna cevap verdiğimde bunu beklemiyordu.

Aramıza derin bir sessizliği misafir ettik. Ben sustum, o sustu. İkimiz de ne yerimizden kalktık ne de şu anın ilerisine bir adım attık. Zaman yavaşlamış gibi akmayı bıraktı, yaz gününde bir kar tanesinin içine hapsolmuş gibi tenimden ürperti geçti. Uğur öne doğru eğildi oturduğu yerde ve onun oturduğu koltuğun başlığında olan küçük battaniyeyi omuzlarıma bıraktı. Geçen gece vermişti yine burada otururken bu battaniyeyi bana, arada terasa çıktıkça omuzlarıma alıyordum. Ona baktığımda sehpanın üstündeki sigaraya uzanıp paketinden bir dal daha çıkarıp çakmağıyla yaktı. Dudaklarının arasına yerleştirip aldığı nefesle gözleri bende kaldı. Dumanını usulca üfledi ciğerlerindeki son nefesi veriyormuş gibi aheste aheste.

“Neden?” Sonunda aramızdaki sessizliği uğurlayan o oldu. Bu gece beklemediğim ikinci soru ondan geldi.

“Gitmemin mi yoksa bunu istememin nedeni mi?” Birlikte yaşadığımız zaman diliminde haklı ya da haksız olduğumuz konular bile kendi içinde nedenlere ve sonuçlara ayrılıyordu. Bazen paylaştığımız sırların büyüklüğü beni korkutuyordu.

“Anlat bana, dürüst ol. Sana her *küçük kız çocuğu* dediğimde hiddetleniyorsun, gözlerinden bir fırtına geçiyor. Neden?” Gözleri kısılrken aslında sorduğu soru farklıydı.

Çok saf bir kız olsam belki asıl dediğini anlamazdım ya da Uğur’un ne kadar zeki olduğunu bilmesem benimle dalga geçtiğini sanırdım. O bir bakışla ne söylemek istediğimi anlayacak sayılı insanlardan biriydi. Onu gözümde çekici yapan etkenlerden biri de buydu. Farkına vardığım bir diğer gerçeğe duraksamama neden oldu. Artık gitmek istemiyordum.

“İlk defa kimsesiz olduğumu hissetmemeye başladım. Sanki buradaki herkes beni anlıyormuş gibi.”

Arın her zaman halamla ve eniştemle mutlu bir aile tablosu çiziyordu gözlerimin önünde. Onlar için ne kadar mutlu olsam da içten içe kıskançlıkla baktığım da oluyordu. Çocukken daha fazlaydı ama bu duyguyu gizlemeyi iyi öğrenmiştim. Oysa karşımdaki adam bir bakışımından bile anlıyordu benim dile bile getiremediğim hisleri.

Neden diye sorarken aslında *neden gitmek istiyorsun* değil, *neden kalmak istiyorsun* diye sormuştu.

“Kalamazsın Menhus, istesen de seni burada bırakmazlar.” Yanan sigarasına gözleri dalarken ben de elindeki sigaraya baktım. Sigara yana yana kendini tüketirken yutkundum.

“Çok şımarık biriyim, değil mi? Bıktın benden, hareketlerimden. Normal, anlıyorum seni. Başına belayım ne de olsa. İnsan ona zarar verecek birini yanında tutmak istemez doğal olarak.” Elimle üstümdeki olmayan tozları silkeleyip ayağa kalktım gülümseyerek.

“Menhus,” dediğinde elimi kaldırıp susturdum onu.

“İyi geceler Uğur.” Yüzümde asılı kalan tebessümle arkamı ona dönüp içeriye girdim.

Odaya gidemeyeceğimi anlamıştım, duvarlar üstüme üstüme geliyordu. Nefes alamıyordum, boğazıma bir şeyler düğümlendi. Elim mi yüzüme koyduğumda anladım ağladığımı. İçimi çekip merdivenlerden indim ve ayakkabılarımı giydiğim gibi kendimi dışarı attım. Uğur’un beni bu hâlde görmesini istemiyordum. Ben anlamamıştım ama içimdeki hisler benden habersiz gereğinden fazla büyümüştü ve o beni istemiyordu.

Yürümeye başladığımda sitenin içinden çıkmadan arka tarafa doğru ilerledim. Yağmur yağmaya başlamıştı ama o kadar da fazla ıslatmıyordu, yaz yağmuruydu. Derin nefesler alarak binaların arasında kalan yolda yürümeye devam ettim. Gözyaşlarım durmuştu en azından.

Omzuma değen elle yerimde sıçradım. Arkamı döndüğümde Uğur elindeki şemsiyeyi üstüme doğru tuttu. Büyük şemsiye ikimizi de yağan yağmurdan saklıyordu. Bu sefer onun konuşmasına izin vermeden ben anlattım içimde birikenleri.

“Ben böyleyim... Bazen çok uçuk davrandığımı biliyorum, farkındayım ama insan kendinden nasıl vazgeçer ki? Hayat bana ağlamamı söyledikçe ben güldüm. İnsan acılara gülmeye alıştıktan sonra gerçekten neye gülmesi gerektiğini bilmiyor. Özür dilerim bugün için de. Seni arkadaşlarının yanında mahcup etmek değildi amacım. Sonuçta senin evinde kalıyorum. Bundan sonra daha dikkatli olacağım.” Başımı yere eğerken gözlerim ayakkabılarıma kaydı. Sessizce bekledim konuşmasını.

Kolumdan tuttuğunda ona bakamadan beni kendine doğru çektiğinde şaşkındım. Beni göğsüne yasladığında ellerim havada kaldı. Bir elinde şemsiyeyi tutarken diğer eli başımdaydı. Usulca başımın üstünü okşadı, parmakları saçlarımın arasında dağıldı. Ellerim beline tutunurken anın şaşkınlığını üzerimden atamamışım. Uğur eğer şu an rüya görmüyorsam bana sarılıyordu.

“Sonra da böyle oluyorsun. Sana kızdığım için kendimi suçlu hissediyorum. Elinden şekeri alınmış küçük bir kız beliriyor gözlerinde. Yaramazlık yapmış, babası kızdığı için ayaklarına bakan kırık bir kız çocuğu. Kıyamıyorum sana... Ve sen beni en çok bana kıyılan yerden vuruyorsun.” Ses tonu şefkatin en yumuşak tonuydu. Sesiyle bile sarılıyordu.

Kalbime sözleri saplanırken en çok eksik hissettiğim yerden vurdu beni, bana yaptığım şeyi söylerken. Her aynaya baktığımda gördüğüm o kız çocuğunu kucakladı, saçlarını okşadı, anladı.

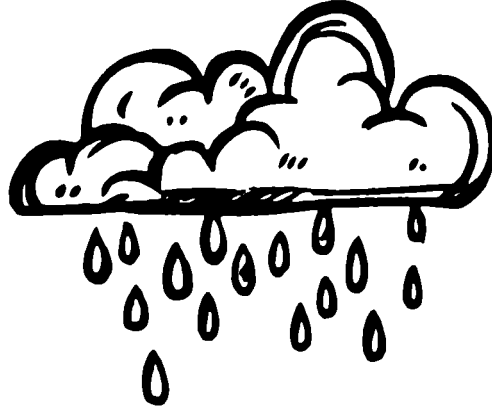
Gözlerim dolarken ağlamamak için direndim, bugün yeterince ağlamıştım. Çok umursamaz olabilirdim, çocuk gibi de davranıyordum ama ben hiç büyümemiştim ki. Henüz çocuk olmayan biri nasıl yetişkin olabilirdi? Hem çocuk hem de genç bir kadın arasında bocalayıp duruyordum.

“Bana hep çocuk gibi davranıyorsun ya...” diye mırıldandım. Eli biraz daha saçlarımın arasında gezdi, dinlediğini belli eder gibi. “Eksildiğim yerleri tamamlamak için mi?” Başımı göğsünden kaldırıp gözlerine baktım, benim bütün çocukluklarıma göz yuman adama.

“Dilin ne kadar inkâr etse de gözlerinde bir çocuğu büyütüyorsun Menhus. Şimdi bile dolu dolu gözleriyle bakıyor bana. Anlamıyorum sanıyorsun ama ben anlıyorum, yapamam. Ben daha kendi içimdeki yaraları kapatmadan bir başka kız çocuğunun yaralarını üstlenemem. En başında vazgeç istedim, hiç aklına düşürme istedim ama görüyorum ki gözlerinde çoktan açmış *gökkuşağı*.”

Gözlerime bakarken bir ilki daha yaşatıp indirdi gardını ve sıcacık baktı.

Yağmur durdu, zaman durdu ama hızla atan kalbim durmadı.

Bölüm 11

Gözleri önce gözlerimden ayrıldı, sonra elleri saçlarımdan. Bir adım geri attığında beline sardığım kollarım boşluğa düştü. Arkasını dönüp elindeki şemsiyeyi katlayıp ilerlemeye başladı. Bana sırtını dönmesi bu kadar kolaydı işte. Ellerimi yumruk yapıp cebime koydum. Başımı dik tutup gidişini izledim. Biliyordu, nasıl olsa gidecek yerim yoktu, biraz sonra peşinden geleceğimi. Bildiği için bu kadar rahattı.

“Peki Uğur, madem benim gözlerinde gördüğümü sen kabul etmiyorsun ben de Menhus’sam sana ettiğin bütün lafları tükürdüğün gibi yalatacağım.” Köşeden dönüp tamamen görüş alanımdan çıkmıştı.

Başımı çevirdiğimde hangi evin önünde durduğumu yeni fark ediyordum. Tek kaşım yukarı kalkarken adımlarımı kapıya doğru çevirdim. Saatin çok geç olduğunun farkındaydım ama yapacak bir şey yoktu artık. Kapı ziline iki kez basıp beklemeye başladım. Biraz sonra kapı açıldığında karşımda Mert Üsteğmen vardı.

“Menhus, bir sorun mu var?” Üstünde lacivert eşofman takımı vardı, uyumuyorlardı en azından.

“İçeri girebilir miyim?”

Sorumla birlikte, “Tabii gel,” diyerek kenara çekildi.

“Kim geldi canım?” Mine’nin sesini duyduğumda ayakkabılarımı çıkarıp içeriye girdim.

“Ben geldim.” Mine beni görünce elindeki mısır kâsesini kenara bırakıp genişçe gülümsedi.

“Hoş geldin Menhus. Bir sorun yok, değil mi?” Arkama bakıp da Uğur’u göremeyince normal olarak sormuştu. Uğur olmadan nefes bile alamıyordum ne de olsa.

“Hayır yok. Aslında seninle konuşmak istiyordum.” Bakışlarım Mert’e dönerken durumu anlayıp, “Ben yukarıdayım, bir şey olursa seslenirsiniz,” diyerek bizi yalnız bıraktı.

Mine’ye doğru ilerleyip sarıldım. Şu an birine sarılmaya çok ihtiyacım vardı. Mine bir sorun olduğunu anlamış gibi sarılmama karşılık verdi. Birkaç dakika bana sunduğu kız kardeş sıcaklığına sığınıp kalbimdeki ağrının dinmesi için öyle kaldım. En sonunda Mine’den ayrıldığımda dolan gözlerime inat dudaklarımı kıvrıp gülümsedim.

“Rahatsız ettiysem özür dilerim. Bu gece burada kalabilir miyim?” O eve gidip hiçbir şey olmamış gibi karşısına çıkamazdım. En azından kendimi toparlamam gerekiyordu.

“İstediğin kadar kalabilirsin.” Gözlerini kapatıp açıp tebessüm etti.

“Teşekkür ederim Mine,” dedim minnetle.

“Hadi gel kahve içelim seninle.” Başımı sallayıp onayladım.

Mine’yle mutfığa geçtik. O kahveleri yaparken ben de oturduğum sandalyede öylece etrafa bakıyordum. Bu sitedeki evler birbirinin aynısı olduğu için yabancı gelmedi evin şekli. Sadece Minelerin evi biraz daha modern ve renkliydi. Uğur ve Ercan’ın evi daha klasik ve koyu renkler içeriyordu. Önüme konan kahve kupasıyla teşekkür ettim Mine’ye.

“Konuşmak ister misin? Bazen anlatmak, biriyle paylaşmak iyi hissettirir.” Yumuşak ses tonuyla beni zorlamadan yardımcı olmaya çalışıyordu.

“Uğur...” diye mırıldandım. Gerisini nasıl getireceğimi bilemeden derin bir nefes aldım.

“Kavga mı ettiniz?” *Keşke*, dedim. *Keşke kavga etseydik bağır-saydık, çağırısaydık ama böyle olmasaydık.*

“Ben Uğur’dan hoşlanıyorum.” Biraz öncekine göre daha yüksek ve net bir şekilde dile getirmiştım bunu. Çünkü inkâr edecek kadar görmezden gelinmeyecek bir histi.

Mine elini elimin üstüne koyup destek oldu bana, yanımda olduğunu hissettirerek. Bir süre sessiz kalıp kahvenden içtim, cümleleri nasıl toparlamam gerektiğini düşündüm. Ben her şeyi düşünmeden yapardım ama söz konusu Uğur olunca aklım sanki durup kesin kararlar vermemi söylüyordu.

“Bunu ona söylemedim ama o anladı çünkü o her şeyi anlar.” Yüzümde alaycı bir gülümseme oluşurken devam ettim. “Ve beni baştan reddetti, ‘Aklına düşürme, olmaz,’ dedi.” Zorlukla konuşsam bile kelimeler benden çıktığında biraz daha rahat hissediyordum kendimi.

“Ben Uğur’u pek tanımıyorum, açıkça söylemek gerekirse sana bunları söylemesinin altında başka bir şey var bence. Sen ona hislerinden bahsetmediysen sana kendi hislerini anlatmış olabilir önüne geçmek için. Sana söylediği cümleler aslında kendine sürekli söylediği ve hatırlattığı bir uyarı bence.” Mine’nin yüzünde bilmiş bir tebessüm oluştuğunda benim de içime bir şüphe düştü.

Gerçekten olabilir miydi? Düşününce ayrıntıları şimdi daha iyi anlıyordum. Hiçbir zaman, “*Menhus sen yapamazsın,*” ya da, “*Zaten gideceksin,*” dememişti. “*Ben yapamam, senin de yaralarını saramam,*” demişti. Uğur benden değil, kendinden emin değildi çünkü beni bir yönden kendine benzetiyordu. İkimizin de kalbinde yeri dolmayan bir aile hasreti vardı. Uğur, benim o boşluğa dokunmaktan korkuyordu.

Ailesi onu bırakmıştı. Eğer hislerine bir isim verirse benim de onu bırakacağımı düşünüyordu. Emre ile olan konuşmasını hatırlayınca bu şüpheme gittikçe inanmaya başlamıştım. “*Zaten gidecek,*” demişti benim için. Onu bırakacağımı hep aklının bir köşesinde taşımıştı.

Kapı büyük bir gürültüyle çalmaya başladığında irkildim. Mi-

ne'nin de kaşları çatılmıştı. Kimin geldiğini merak etmiyordum çünkü biliyordum. Uğur'dan başkası olamazdı.

"Uyuduğumu söyler misin Mine?" Onunla yüz yüze gelmeye henüz hazır değildim.

"Tabii canım." Mine oturduğu yerden kalkıp kapıya gidene kadar Mert aşağıya inip kapıyı açmıştı.

"Menhus burada mı?" Sesini duyduğumda kalbimdeki küçük bir yer sızladı. Endişeli olduğunu biliyordum çünkü ben ona emanettim.

"Ben de seni arayacaktım şimdi. Menhus uyuyakaldı az önce, bu gece burada kalsın." Mine sakın bir şekilde konuştuğunda yerimden kalkıp kapıya yaklaştım. Görmesem bile seslerini net bir şekilde duyuyordum.

"Olmaz, ben alırım onu uyandırmadan." Uğur'un kesin ses tonuyla inat edeceğini anlamıştım.

"Bize güvenmiyor musun Uğur? Yarın evdeyim ben, Gamze ve Mihrem' de kahvaltıya gelecek. Menhus için de değişiklik olur diye sabah arayacaktım zaten haber vermek için. Üstelik kız, erkeklerin içinde kaç gündür sıkılmıştır." Sabah kızların geleceğine sevinmiştim, onlarla da konuşmak istiyordum. Daha önce Gamze bana Uğur hakkında bazı konulardan bahsetmişti, belki şimdi de yardımcı olurdu.

"Size emanet, aradığım zaman ulaşacağım." Yine buz kütlesine dönerken şaşırmadım bu hâline, artık alışmıştım sanırım.

"Merak etme, kızlar yanında olacak." Mert de eşini desteklediğinde Uğur gitmiş, Mine de mutfağa geri dönmüştü.

"Hadi gel sana yatağını göstereyim." Başımı sallayıp Mine'yi takip ederek mutfaktan çıktım.

Üst kattaki misafir odasına girdiğimde Mine benim için eşofman bırakmıştı. Her şey için teşekkür ettiğimde sadece tebessüm etmişti. Üstümü değiştirdikten sonra saçlarımı geri topladım. Pencereden dışarıya baktığımda şaşkınlıkla kaldım. Uğur tam karşımdaki sokak lambasına sırtını vermiş elindeki sigarasını içerken gözleri

bendeydi. Uyumadığımı biliyordu, beni gördüğünde perdeyi çekip kapattım. Tekrar bakmak istesem de orada olup olmadığından emin olamadığım için ışığı kapatıp yatağa yattım.

Gözlerimi kapattığımda bana sarılırken hissettiğim sıcaklığını, saçlarımın arasında gezinen parmaklarıyla gözlerindeki sıcak bakış düştü aklıma. Sözlerinin sertliği yanında o kadar yumuşaktı ki dokunuşları, insanın içine işliyordu. Karar veremiyordum. Bir yanım *seni istemiyorsa o kaybeder*, diyordu; diğer yanım *kazanmana değecekse her savaşa bedel*, diyordu. Aklım, mantığım, hatta tilkilerim bile sessizliğe gömülmüş, bir tek kalbim kendini belli edercesine atmaya başlamıştı.

Sabah uyandığımda gece o kadar düşüncenin arasında uyuyakaldığımı hatırladım. Yataktan kalktığımda üstümü değiştirip odayı topladım. Yatağı düzelterip Mine'nin dün gece verdiği eşofmanları katlayıp yatağın üstüne bıraktım. Odadan çıktığımda aşağıdan sesler geliyordu. Banyoya uğradıktan sonra aşağıya indim.

"Günaydın canım." Mine elindeki patates kızartmasını salondaki masaya bırakıp, "İyi uyudun mu?" diye sordu.

"Günaydın, çok iyi uyudum." Mine'nin arkasından Gamze ve Mihrem de çıktığında çay tepsisini ve kahvaltılık tabakları masaya yerleştirdiler.

"Hoş geldiniz. Yardım etseydim, keşke beni de uyandırsaydınız." Önce Gamze sonra da Mihrem ile kısaca sarılmıştık. Açıkçası biraz mahcup olmuşum, her şeyi halletmişlerdi.

"Hoş bulduk," dedi ikisi de.

"Gece yorgun görünüyordun, dinlen istedim. Ayrıca Mihrem ve Gamze yabancı değil, oturun hadi." Mine eliyle masayı işaret ettiğinde birlikte oturmuştuk.

"Keşke haftada bir yapsak şu kahvaltıları ama ancak ayda bir denk geliyor izinlerimiz." Gamze elindeki kızartmadan önce kendi tabağına sonra benim tabağıma ekleyip Mihrem'e uzattı.

"Öyle canım ama ancak yetişiyor her şey. Haftalık izin aldım, yarın son günü. Bu arada görev emri gelmiş, hafta sonu gidiyoruz." Mihrem tabağıma eklediği börekle cevap verdi Gamze'ye.

“Mert dün söyledi bana da. Uzun olacakmış bu seferki.” Mine de kahvaltılık koyduğu kendi tabağından sonra benim tabağıma eklemeye başladı.

Önümdeki tabağa döndüğümde tıka basa dolu olduğunu gördüm. Masada oturan üç kadına döndüğümde hepsine karşı içimde inanılmaz bir his oluştu. Birbirinden harika insanlardı hepsi. Öyle güzeldi ki kalpleri, yüzlerine yansımıştı. Hiçbiri neden burada olduğumu sormamıştı. Mine’nin dün gece Uğur’la ilgili konuşmamızı da anlatmadığını biliyordum. Bana saygı duyuyor, kendim anlatmadan böyle bir konuyu da açmıyordu.

“Menhus hadi bir şeyler ye. Eğer sevmediysen farklı bir şeyler de yapabilirim.” Öylece onlara dalmışken Mine’nin tabağını işaret etmesiyle kendime geldim.

“Yok canım, çok severim börekle kızartmayı,” diyerek elime çatalı alıp yemeye başladım. Çayımdan içtiğimde masada dönen soh-bete odaklandım.

“Menhus istersen bizde kalabilirsin. Uğur da gidiyor, Emre de olmayacak.” Gamze’nin önerisiyle elimdeki çayı masaya bıraktım.

“Ercan gitmiyor sanırım. Ben onunla kalırım, teşekkür ederim Gamze.” Kimsenin düzenini bozmak istemiyordum, herkesin kendine göre hayatı vardı. Ayrıca Uğur evde olmayacaksa orada kalmam için bir sebep de yoktu, Ercan’la iyi anlaşıyorduk.

“Nasıl istersen canım, kapım her zaman açık,” diyerek kararı bana bıraktı Gamze.

Kahvaltıdan sonra birlikte mutfağı toplamıştık. Kahvelerimizi alıp salona geçtiğimizde aklım görev konusuna takılmıştı. Çok uzun sürer miydi acaba? Mihrem’in söylediğine göre süresi şimdilik belirsizdi. Ercan ve Havin bölüğün başında kalacaktı. En azından Havin gitmiyordu, bu da bir şeydi.

“Benim size bir şey söylemem gerekiyor.” Konuştuğumda kızlar bana doğru döndü. Mine ne söyleyeceğimi bildiği için başını bir kez salladı desteğini belirterek.

“Bir sorun mu var? Bugün de sessizdin hep.” Mihrem bile be-

nim deli dolu hâllerime alışmıştı, askeriyede yaptıklarım dilden dile dolaşıyordu.

“Dün gece Uğur’la bir konuşma yaptık,” diye başladım ve kısa bir özet geçtim.

Ben anlatırken kızlar beni dikkatle dinledi. Mine’ye de detaylarını anlatmamış üstünden bahsetmiştim dün gece. Şimdiyse konuyu direkt olarak baştan sona anlatmış ve üstümden biraz daha kalkan yükü rahatlamıştım. Kuruyan boğazımla geriye doğru yaslanıp kahvemden bir yudum aldım.

“Gökkuşağı dedi. Eminsin değil mi?” Gamze’nin sorusuyla başımı sallayıp onayladım.

“Evet, *gözlerinde gökkuşağı görüyorum* gibi bir şey söyledi.” Söylediğini tam olarak bu şekilde hatırlıyordum.

“Hadi hayırlı olsun, Uğur senden hoşlanıyor.” Gamze gülerek bana baktığında bunun bir anlamı olduğunu o an anlamıştım.

“Nasıl anladın?” Uğur’u tanıdığını biliyordum ama bu kadar kendinden emin konuşması daha çok merak etmeme neden oluyordu.

“Birinci nedeni, Uğur’un hayat hikâyesini ilk kez Emre’den dinlemiştim. Çok ağladım onun için ve bize hiçbir zaman belli etmedi. Sana onun hakkında, ailesi hakkında söylediğim şey ondan duyduğumuz değil, gördüğümüz şeyler. Ama sana bize anlatmadıklarını anlatıyor. Biz Uğur’un hayatında uzun zamandır varız Menhus. Sana onu ilk tanıdığımda düşündüğüm şeyi söyleyeyim, tam bir kapalı kutu dedim ve şu an bana sorsan üstünden yıllar geçmiş olmasına rağmen yine aynı cevabı veririm.” Gamze bana bunları anlatırken oldukça samimiydi. Sözlerini dinlerken Uğur’la tartışma içine girmeden konuştuğumuz her an birbirimize hayatımız hakkında bir şeyler anlattığımızı hatırladım.

“Peki ikinci nedeni ne?” Gamze birinci dediğine göre ikinci bir nedeni de olmalıydı düşüncesini destekleyen.

“Sana gökkuşağı demiş.” Yüzünde geniş bir gülümseme oluşurken düşündüğüm gibi bu kelimenin bir anlamı olduğunu anladım.

“Yani?” Mine heyecanla sorduğunda benim kadar onlar da merak etmişti bu kelimenin anlamını.

“Ben zor bir dönemden geçiyordum. O zamanlar fazla kırılgan bir yapım vardı, Uğur da benim için endişeleniyordu. Hani biraz önce dedim ya onun hakkında Emre’den öğrendim çoğu şeyi diye, o gün ben çok ağlayınca Emre yanıma geldi. *‘İnşallah Uğur’un da bir gün yağmurları diner ve gökkuşağı onun için de çıkar,’* dedim. Emre’den sonra Uğur’la konuştum, beni en iyi anlayan insan oydu çünkü. Sevdiğim adamdan, kalbimin diğer yarısından bile iyi anladı çünkü biz aynı acının hem sahibi hem de kölesiydik.” Gamze’nin gözleri dalarken bakışları buğulandı. O günleri hatırlamanın acı verdiği, biraz önce gülen yüzünün şimdi solup gülümsemesinin izlerinin kalmasından belli oluyordu.

“Neyse işte Uğur’la da yaptım ben o konuşmayı, *‘Bir gün senin için de gökkuşağı bütün renkleriyle hayatına girecek ve yağmurların dinecek,’* dedim. Sana gökkuşağı demiş Menhus, sana bu ismi vermiş.” İnancı o kadar büyüktü ki Gamze’nin... Gerçekten de sözlerinin arkasında Uğur’un bana karşı hisleri olduğunu sadece dile getirmiyor, inanmamı da sağlıyordu.

Gamze haklıysa ki onu yıllardır tanıyordu ve gerçekten gökkuşağının anlamı buysa savaşmak için bir nedenim olmuştu. İkna etmek zor olacaktı ama her zaman erkekler kadınlar için savaşmak zorunda değildi. Ben ne istediğini bilen bir kadındım, madem Uğur beni küçük bir kız çocuğu olarak görüyordu ben de o kız çocuğunu büyütür onun karşısına bir kadın olarak çıkardım.

“Savaş boyalarını sürün, Uğur’a kabul ettirmemiz gerekenler var!” Elimi masanın üstüne uzattığımda kızlar da ellerini elimin üstüne koydular sırayla.

“Yaşasın aşklar, kahrolsun düşmanlar!” Gamze’nin isyankâr söylemiyle hepimiz yüksek sesle güldük.

“Ee, planımız ne?” Mihrem’in sorusuyla birlikte herkes elini çenesine koyup düşünmeye başladı.

“Ercan’a yaptığımızı yapalım mı? Oğuz’un da tayini çıktı gerçi.”

Başımı Mine'ye çevirdiğimde Oğuz ismini daha önce duymadığım için merak etmişim.

“Ne yaptınız ki Ercan’a?”

Merakla sorduğumda, “Bir ara anlatırım,” dedi Gamze.

“Uğur o numarayı yemez, ayrıca Oğuz hak etmişti. Semih’in donlarını çalarken düşünecekti.” İlk defa Mihrem’i böyle sinirle konuşurken görmüştüm.

“Don mu çalıyordu? Benden daha delileri de varmış.” Ağzımın içinde konuştuğumda bilmemenin daha iyi olduğuna karar verdim.

“Kıskançlık bence her halükârda işe yarar. Uğur belli etmese de Menhus’u kıskanıyor. Hep beraber askeriyede yemek yediğimizde Erdem’e öldürecekmiş gibi bakıyordu seninle konuştuğu için.” Mihrem vardı o gün yanımızda ama ben Uğur’u Emre ile konuşurken görmüştüm sadece. Gerçi daha sonrasında bana Erdem’den uzak durmamı söylemişti.

“Erdem’e yazık ama o çocuk iyi niyetli birisi.” Gamze’nin suçsuz birine kıyamadığı iyi kalbinden belliydi, o buz kütlesi çocuğa ne yapardı bilinmez.

“Ben bir aday buldum galiba,” diyerek hevesle konuştum.

Gökhan oynadığı oyunla pek masum sayılmazdı. Uğur ona benzeyen biriyle konuşmamı bakalım nasıl karşılayacaktı?

Hoş geldiniz tilkilerim, başlasın savaş!

Bölüm 12

Gamze, Mihrem ve Mine ile olan konuşmamızın ardından moralim biraz daha yükselmişti. Kızlarla vedalaştıktan sonra eve dönme zamanım gelmişti artık. Mihrem ve Gamze de kendi evlerine gitmek üzere benimle ayrılmışlardı. Mine ne zaman istersem gelebileceğimi sık sık söylemişti, buna ek olarak kızlar da bunu dile getirmişti. Hepsinin kalbi o kadar güzeldi ki sıkıca sarılmışlar ve desteklemişlerdi beni.

Mihrem’le Gamze arabasına bindiğinde ben de yavaş adımlarla eve doğru ilerlemiştim. Zili çaldığımda içeriden kapıya yaklaşan ayak seslerini net bir şekilde duyuyordum. Kapı açıldığında Ercan beni görünce tebessüm etti.

“Hoş geldin kaçak,” diyerek kenara çekildi geçmem için.

“Hoş buldum.” İçeriye girip kapıyı kapattım ardından.

Salona doğru bakışlarım kaydı, öğleden sonra olmasına rağmen içimde bir tedirginlik vardı. Ercan gece nöbetçi olduğu için sabah gelmişti eve.

“Evde yok, boşuna bakma.” Gözlerim mutfığa doğru kayarken Ercan’ın imasıyla dudağımı ısırp salona doğru ilerledim.

“Bakmıyorum ki,” diye mırıldandığımda Ercan, *hıhı ben de örgü örüyorum zaten* bakışını attı.

Salondaki tekli berjere oturup pencereden dışarıya baktım. Hava çok güzeldi, biraz sıcak olmasına rağmen güneş tam tepede bütün canlılığıyla duruyordu. Ağaçlar yemyeşil, mavi gökyüzü göz alıcı, çiçekler rengârenkti. Yaz aylarını seviyordum ama benim mevsimim sonbahardı. Hüznün mevsimi olarak bilinse de benim için yeri ayrıydı sonbaharın. Belki de kasımda doğduğum içindi bu kadar sevmemin nedeni.

“Al bakalım.” Ercan’ın uzattığı limonata bardağını alıp yudumladım. İyi gelmişti.

“Teşekkür ederim,” diyerek gülümsedim.

“Gece kalmamışsın, sabah Uğur’a, ‘Menhus’u götürme uyusun kız, evdeyim ben,’ dedim, yüzü düştü. ‘Zaten evde yok,’ deyince gittin sandım, meğer Mine’de kalmışsın.” Ercan karşıma geçip oturduğunda anlattıklarını sakince dinledim.

“Sen yanlış görmüşsündür, onun yüzü hep düşük.” Omuz silkip bardağımı ortadaki sehpayı bıraktım.

“Üzdüyse seni, konuşurum onunla. Bu ara kafam çok dolu diye seni boşluyorum sanma. Kırıyorsa seni alırım onun boyunun ölçüsünü.” Samimiyetle konuştuğunda bugün ikinci kez minnetle gülümsedim. Kızlardan aldığım o hissi Ercan’dan da alıyordum. Bir abim hiç olmamıştı ama bu hissi veriyordu bana.

“Kırdı, çok kırdı hem de ama ona bunun hesabını soramam. İnsan kendisini sevmiyor diye birisine hesap soramaz. İstemiyorsa istemiyordur.” Dudaklarımı birbirine bastırıp arkama yaslandım.

Doğru savaşıyordum, Uğur’un bana karşı duyguları olduğunu da düşünüyordum ama bunu Ercan’a bilerek söylemedim. Çünkü o Uğur’a en yakın olan kişiydi ve ben bunları söylesem kendi düşüncelerini açıklamazdı bana. Oysa şimdi karşısında kalbi kırık bir kadın vardı. Erkeklerin en hassas noktalarından biriymiş, ağlayan kadınlarla ne yapacaklarını asla bilmezlerdi.

“Bu çocuğu alıp yerden yere vurasım var aklı başına gelsin diye. Uğur kadar inatçı bir herif tanımıyorum ama Menhus, sana karşı hisleri olduğunu ben biliyorum. O gün poligona gidecekken Erdem sonradan dâhil oldu, sırf seni de götürmemek için iptal ettirdi. Hey

yavrum hey! Gelmiş şimdi de sana bir şey hissetmiyorum mu dedi? Cığerini bilirim ben o adamın!”

Teşekkür ederim Ercan, bilmem gerekenden fazlasını söylediğin için.

“Yardım edecek misin bana?” Öne doğru eğilip sorduğumda Ercan yüzümdeki gülümsemeyi gördü.

“Kızım, yardımda laf mı? Emir ve görüşlerine hazırım.” Göz kırptığında Ercan’ı da kendi safıma çekmiştim.

“Şimdi bu konuyu hallettiğimize göre gelelim senin konuya. Hiç sormadım sana ama merak etmediğimden değil. Dünkü kız, Esra ne iş?” Uğur’a sorduğumda Ercan anlatmak isterse anlatır diye geçiştirmişti. Ercan’ın üzülmesini istemiyordum ve olayları acayip merak ediyordum.

“Esra benim eski sevgilim. Burada çalışıyordu, altı ay kadar beraberdik. Aslında daha önce karşılaştık. O zaman ben astsubay, Esra da stajyerdi. Ben buna biraz takıldım ama o benden hoşlanıyormuş. Yıllar sonra karşılaştık. Bu sefer ben fena tutuldum, tabii onun da hisleri vardı deneyelim dedik. Esra görevini bitirince başka şehre gitmesi gerekti, benim de sınır dışı görevleri falan derken arayı açtık görüşemedik. Sonra ben görevden dönünce kalktım izinde atladım arabaya yanına gittim sürpriz yapmak için.” Ercan’ın o kızı sevdiğini biliyordum, ayrıca ondan bahsederken yüzünde ayrı bir gülümseme oluşmuştu.

“Sonra ne oldu peki?” Araya yalan girdiğini biliyordum ama olayları tam olarak bilmiyordum.

“Kapıyı çaldığımda bir adam açtı. Esra’yı sordum, ‘Uyuyor içerde, sen kimsin?’ falan dedi. Beynim durdu sanki o an. Adamın üstünde bir şey yok, altında bir eşofmanla duruyor karşımda. Ben de geldiğim gibi çıkıp gittim, hiçbir şey demedim. Binanın önünde arabaya oturdum hiçbir şey yapmadım bekledim öylece. Oturduğum yerde saatler geçti, sonra o adam çıktı kapıdan gitti.” Derin bir nefes verip bardağına uzanıp birkaç yudum içti, gözleri karamsar bir şekilde öylece daldı.

“Seni aldattı mı?” Şaşkınlıkla sorduğumda buna inanamıyordum.

“Hayır, aldatmadı. Akşama kadar bekledim, Esra eve geldi. O adam bana Esra’nın içeride uyuduğunu söylemişti ama Esra eve yeni geliyordu. Yerimden hiç kalkmamıştım, yemek bile yememişim saatlerce. Arabanın kapısını açıp karşısına çıktım. Başta şaşırdı, sonra boynuma atladı sıkıca sarılıp. Benim içime düşmüş bir kere şüphe tabii, aklımı yiyip bitiriyor. Çektim bunu kenara doğru düzgünce sordum ne halt yiyorsun, bu durum ne diye.” Derin bir nefes alıp duraksadı, kötü bir şey geleceği belliydi devamında.

“Esra’nın gittiği şehirde kuzeni üniversite okuyormuş. Ailesi de birlikte kalın, hem birbirinize destek olursunuz demiş. Bu kuzeninin sevgilisi de bana kapıyı açan lavukmuş. Kuzeni olan kız yani Ece’yle sevgilisi birlikte kalıyorlarmış aslında evde ama ailesi bilmediği için Esra sonradan öğrenmiş. Esra ev tutana kadar birkaç gün kuzeninde kalmış. O şerefsiz de evdeymiş. Ece’nin evde olmadığı bir gün taciz etmeye kalkışmış Esra’yı. Kavga dövüş derken Esra kapıyı çarpıp çıkmış, o akşam otelde kalmış. Eşyalarını almaya eve gelirken de biz karşılaştık.” Elimi kaldırıp durdurdum Ercan’ı soru sormak için.

“Peki hangi kısımda ayrılma kararı aldınız ki? Sonuçta Esra’nın bir suçu yok, hepsi o pisliğin yüzünden olmuş.” Sinirle söylendiğimde Ercan devamını anlatmaya başladı.

“Bu şerefsiz Esra’nın eski sevgilisiymiş meğer üniversiteden. Ece üzülmesin diye söylememiş gerçeği, nasıl olsa evden gideceğim diye. Gerçi tek Ece’ye değil, bana da söylemedi. Sonradan bütün olan biteni öğrenince de benim Esra’ya olan güvenim kırıldı. Benden başka sakladığı bir şey var mı diye sürekli düşünmeye başladım. Bizim işimiz belli değil, geride bıraktığın biri olunca işkence gibi gelir gittiğin görevler. Dayanamadım sonunda bitirdim.” Ellerini dizlerine koyup geriye yaslandı.

Bütün olayları öğrendiğimde bu durum beni de düşünmeye itti. Sevgilimin, eski sevgilisiyle aynı evde kalmasını tabii ki ben de istemedim ama bu bir nevi mecburiyetten olmuş. Esra’nın başka gidecek bir yeri olmadığı için kalmış ki kıza burada hak veriyordum ama bir gerçek var ki Ercan’a bunların hiçbirini anlatmaması bu hakkın önüne geçiyordu. Ercan’ın da dediği gibi sürekli burada değillerdi

ve uzak mesafede bile insanın içine sıkıntı düşerken bir de olayları anlatmaması olanları büyüttü.

“Şimdi yeniden görüştünüz. Tekrar deneyecek misiniz? Hâlâ onu sevdiğini anlatırken bile görebiliyorum.” Tebessüm ettiğimde Ercan da başını sallayıp onayladı beni.

“Şimdilik konuşuyoruz. İleriye bilmiyorum ama onu hâlâ seviyorum.” İşte bunu seviyordum. Bak direkt seviyorsa seviyorum diyor, hiç kıvrırmıyor.

“Hadi uyu biraz, tuttum seni de. Gözlerinin içi kızarmış.” Ben olmasam çoktan uyuyacağını düşünüyordum, sonuçta gece sabaha kadar nöbetteydi.

“Aynen birkaç saat uyurum, yemeğe kaldırırsınız.” Ercan oturduğu yerden bardağını alıp kalktı.

“İyi uykular,” dedim.

Ercan gittikten sonra ben de limonatamı bitirip mutfağa bardağımı bıraktım. Merdivenlere yöneldiğimde saati kontrol ettim, Uğur’un gelmesine daha vardı. Odama gidip üstümü değiştirmek istedim, dünden beri aynı kıyafetlerle duruyordum. Ercan alt katta uyuduğu için banyoya girmek daha mantıklı geldi. Kıyafetlerimi hazırlayıp banyoya girdim. Güzel bir duşun ardından üstüme tişört altıma da eşofman giydim. Odaya döndüğümde saçlarımı kurulayıp ördüm. Hava sıcak olduğu için kurutma gereği duymadım.

Odanın içine bakarken Uğur’un geçen gün verdiği kitabı elime aldım. Kitabı kaldığı yerden okumaya başladım ve bitirene kadar da elimden bırakmadım. Okumayı bitirmiştım ve kitap beni kalbimden vurmuştu. *Sevda Karası* ismi bile beni kendine çekmişti. Kitabı geri Uğur’a vermem gerekiyordu ama onunla konuşmak istemiyordum. Kitabı elime alıp odadan çıktım.

Uğur’un odasının kapısını açıp içeriye girdim. Kapıyı arkamdan kapatıp içeriye baktım. Çift kişilik yatak, üç kapaklı dolap ve çalışma masasından oluşan klasik bir odaydı. Çalışma masasına ilerlediğimde üstünde duran birkaç kitaba baktım, okumayı seviyordu.

Masasının üstünde iki tane çerçeve vardı. Birinde üstünde as-

keri üniformasıyla yanında Emre, Semih, Mert, Ercan ve tanımadığımı mavi gözlü bir adam daha vardı. Hepsinin yüzünde gururlu bir ifadeyle kadraja bakmışlardı. Diğer çerçevede ise daha kalabalık bir fotoğraf vardı. Kızları hemen tanımıştım, yanlarında eşleriyle birlikte gülümsüyorlardı. Onun ailesiydiler, bu yüzden sadece onların fotoğrafı vardı.

“Buraya ikimizin bir fotoğrafı çok yakışır üsteğmenim,” dedim ortada duran boş alana bakarak.

Arkamı dönüp pencereye doğru ilerledim. Uğur’un odası site-nin arkasında kalan ormana doğru bakıyordu. Mevsimin getirisiyle tamamen yeşil olan canlı ormanı gözler önüne geriyordu. Yalnızlığı sevdiğini mi yoksa hayatın onu yalnızlığa ittiğini mi anlamaya çalışı-yordum. Belki de her ikisi birdendi.

Yatağına doğru yaklaştığımda lacivert olan yatak örtüsü kusur-suz bir şekilde seriliydi. Kenarı kıvrılır ya da bir kenarı uzun diğeri kısa olurdu benim her serişimde. Oysaki öyle muntazam bir şekil-de serilmişti ki dümdüzdü. Oldukça disiplinli olduğunu biliyordum ama bunu görmek başkaydı. Odasında tek bir dağınıklığı geçtim, santim santim yerleştirilmiş gibi orantılıydı.

Yatağın üstüne oturdum, bakalım yatağının dağınık olduğunu görünce ne tepki verecekti? Ama bu haksızlıktı, yatağı çok yumuşak-tı. Misafir odasında benim yattığım yatak daha klasikti. Yastığını eli-me aldığımda biraz daha sert olduğunu fark ettim. Demek yumuşak yastıkta yatmayı sevmiyordu. Başımı yastığa yaslayıp derin bir nefes aldım. Uğur gibi kokmuyordu. Onun üstüne sinen barut kokusu te-nine işlemişti, bir parçası gibiydi.

Yastığımı geri yatağa bırakıp başımı koyup yatağa uzandım. Yeni duş almıştım ve hava da oldukça sıcaktı. Uğur’un odası arkada kaldığı için en serin yerdin şu an. Hem o gelmeden kalkardım zaten, sadece biraz dinlenmek istiyordum. Gözlerim kapanırken derin bir nefes verdim.

Uzaktan gelen bir sesle yerimde kıpırdanırken huysuzca mırıldandım. Yattığım yer o kadar rahattı ki hiç uyanmak istemiyordum. Yüzüme gelen saçlarımdan rahatsız olunca gitmeleri için üfledim

ama gtmek yerine havalanıp tekrar yüzüme yapıştı. Saçlarım büyük bir özenle yüzümden çekildiğinde dudaklarım kıvrıldı, şimdi daha iyi hissediyordum.

Bir dakika? Elimin biri yastığın altında, diğeri göğsümde durduğuna göre saçlarımı kim çekmişti yüzümden? Parmaklarımı oynatıp yerlerini tamamıyla teyit ettiğimde yutkundum. Artık düşünce gücüyle bir şeyleri yapıyor olabilir miydim?

Uğur buraya gelsin, diye düşündüm.

Gözlerimi yavaşça aralayıp baktığımda yatağın hemen yanına konmuş sandalyede beni izleyen Uğur'la karşılaştım. Geriye doğru yaslanmıştı, başı geride duruyordu. Açık bacaklarıyla dizleri öne doğru gelmişti. Odanın içini baş ucunda duran gece lambası sarı, loş bir ışıqla aydınlatıyordu. Karanlıkta siyah görünen gözleri dikkatlice bana bakarken yüzünde tek bir mimik bile oynamıyordu, sert mizacı da yoktu yerinde. Üstünde hâlâ askerî üniforması vardı. O kadar rüya gibi duruyordu ki gerçek olma ihtimali karnımda küçük bir hareketlenmeye yol açtı. Elimi uzatıp dizine dokundum.

“Ne yapıyorsun diye soracağım ama alacağım cevaptan endişe ediyorum.” Ses tonu da buz gibi değildi, kesin rüya bu.

“Tamam bir kere hata yaptım aldım seni rüyama, ikinciye niye yapıyorum? En azından bir öncekinde daha insancıldın.” Kaşlarımı çatıp ona baktığımda tek kaşını kaldırdı.

“İlk rüyayı anlatırsan belki bu rüya için de bir şeyler yapabilirim.” Öne doğru eğilip gözlerime baktığında sesi bir sır veriyormuş gibi kısıktı.

“İlkinde ben seni yatağıma almıştım, demek ki ikincisinde sen beni yatağına aldın.” Dudağımlı ısırp gülmemi bastırdım.

“Hım... Demek rüyalarında beni yatağına atıyorsun.” Bana çok yaramazlık yapmışım gibi bakıyordu.

“Aslında sadece sarılmıştık, seni kandırmıştım. Gök gürültüsünden korktuğumu söyledim, dışarıda fırtına vardı, oysa yağmurlu havaları daha çok severim. O gün ilk defa merak etmişim sana sarılmanın nasıl bir his olduğunu.” Ellerimi başımın altına koyup onunla

konuşmanın tadını çıkardım. Rüya bile olsa onu böyle görmek kalbimi ısıtıyordu.

Bakışları buğulandı, nedenini anlamadım ama sessiz kaldı bir süre. Yüzüne uzun zaman bakamazdım, daha doğrusu bakmak istesem bile bir süre sonra beni sürgün eden gözleri yüzünden odağımı değiştirmek zorunda kalırdım. Oysa şimdi gözlerine dilediğim gibi bakıyordum.

Yapamam. Nedense bu sözü tekrar tekrar yankılandı aklımda o an. *Bak yapabiliyorsun, bana bakıyorsun,* demek geldi içimden. Sanki bunu desem arkasına bakmadan gidecekti. Elim uzattığımda tutacak kadar yakındaydı ama o görmezden gelmeyi tercih ediyordu.

“O zaman rüyaları gerçeğe çevirelim.”

Üstündeki ceketini çıkarıp sandalyeden kalktı. Yeşil tişörtüyle kaldığında yatağa doğru adımlayıp boş bıraktığım alana tek dizinin üstüne çöktü. Sırtı yatak başlığına yaslanırken kolunu açtığı anda başımı göğsüne yasladım. Derin bir nefes aldığım anda kalbimin içindeki sancıyla gözlerim doldu.

“Yarın sabah gideceğim, ne zaman dönerim bilmiyorum.” Konuşmasıyla sesine yorgunluk çöktü.

“O yüzden şimdi yanımdasın.” Bunun bir rüya olmadığını biliyordum ama gerçek dersem şu kapıdan çıkıp gitmesinden korkuyordum. Varsın bir rüya olarak kalsın.

“Sana umut vermek istemedikçe kendimi sana daha yakın buluyorum hep. Belki bu uzaklık bize daha iyi gelir, sen de bu hevesin gelip geçici bir şey olduğunu anlarsın küçük kız. Gördüğün rüyadan uyanırsın.” Elleri yine saçlarıma giderken masal anlatır gibi konuşuyordu benimle.

“Peki ya rüya değilse, ya gerçekse? Değecek mi kaçtığına?” Başımı kaldırıp gözlerine baktığımda gözleri kapalıydı.

“Birlikte öğreneceğiz. Pes edeceksin bir gün, sen de anlayacaksın benim demek istediğimi. Bıkacaksın,” dedikten sonra daha kısık bir şekilde ekledi. “Bırakacaksın...”

“Ne desem boş geliyor sana biliyorum, bu yüzden susacağım

ama unutma bir gün ben bıgarsam ve sen çabalarsan, o gün geldiğinde sana bunun bir rüya olduğunu hatırlatacağım.”

Gözlerimi kapatıp kalp seslerine odaklandım. O bir daha konuşmadı, ben kalbinden bir milim kıpırdamadım.

Sabah uyandığımda Uğur’un yatağında yalnızdım. Boğazıma düğümlenen hıçkırık öyle bir yerde bıraktı ki beni, odanın içinde aradım ama bulamadım onu. Çalışma masasına yaklaştığımda üstüne bırakılmış kâğıtta düzgün yazılmış iki cümleye baktım.

“Önce Allah’a, sonra sevdiklerime emanetsin. Kendine dikkat et.”

Bölüm 13

Uğur

Elimdeki silahın şarjörünü kontrol edip tekrar taktım. Belime yerleştirdiğimde üstümü düzelterip uzun namlulu tüfeğin mermile-
rini omzuma çapraz asıp tetikte bekledim. Başımı kaldırdığımda
güneşin henüz yeni batmaya başlamasıyla ufka doğru alçalmasını
izledim bir süre. Dağ, taş demeden saatlerce yürümüş, en sonunda
dinlenmek için kendimize hedef olarak görünmeyeceğimiz iki dağ
arasında bir sığınak bulmuştuk. İlk nöbeti ben almıştım. Gelen sesle
elim tetikte yan tarafıma döndüğümde Mihrem'in elinde bardak ve
konserve kutusuyla bana doğru geldiğini gördüm. İstese çok sessiz
olabilirdi ama ani bir hareketinde istenmeyen bir kaza olabilirdi. Bu
yüzden birbirimize yaklaşıırken kendimizi belli ederdik.

“Acıkmışsındır.” Elindekileri bana uzattığında aldım.

“Eyvallah.”

Oturduğum yerden kenara çekildiğimde silahın başına geçti.
Yemek yerken dikkatimizin dağılmasına izin veremezdik, o an bile
tetikte olmamız gerekiyordu. Bir saniyelik ihmalle kalbinizden ya da
başınızdan vurulup yere düşmeniz saniyeler sürerdi. Bizim hayatı-
mız böyleydi, saniyelerle ölçülüydü.

“Menhus’tan haber aldın mı? Bir haftayı geçti geleli.” Mihrem’in konuşmasıyla elimdeki bardağı kenara bırakıp ona döndüm.

“Ercan’la konuştum, iyiymiş.” Sakin bir şekilde sorusuna cevap verip açtığım konserveyle durdum.

“Bu yaptığının eziyetten farkı yok. Hem o kıza hem kendine yazık ediyorsun. Fazla naz âşık usandırır.” İlk defa benimle Menhus hakkında konuşuyordu. Menhus’un ona bahsettiğini bilmiyordum, şu ana kadar bunu ima edecek tek kelime bile etmemişti.

“Mihrem, o daha yirmi üç yaşında, önünde güzel bir hayat var. Ben otuz yaşındayım, kızın ömrü beni beklemekle mi geçsin? Bak bir etrafına, ne görüyorsun?” Başımla dağın eteklerinden uzanan etrafı işaret ettim. “Dağ, taş, bir de şerefsiz dolu burası. Benim hayatım bu.”

Elimdeki plastik kaşıkla oyalandım yemeğe bakıp. Buraya geleli bugün dokuz gün olmuştu, iki kez Ercan’la konuşmuştum. O konuşmada da Menhus’un iyi olduğunu, beraber askeriyeye gidip geldiklerini ve onu yalnız bırakmadığını söylemişti. İyi olması benim için yeterliydi. Sesini duymasam da onu görmesem de bunu bilmek yetiyordu.

“Peki o kıza hiç söyledin mi bunları? *‘Benim hayatım bu, işine geliyorsa,’* diye sordun mu? Seninki hiç denemeden pes etmek. En başında köprüleri yıkıyorsun.” Mihrem beni onaylamadığını belirtirken sözleri beklemediğim bir şey değildi.

“Daha çocuk o Mihrem, hiçbir şeyin farkında değil. Öyle güzel gülüyor ki insan kendini dalıp gitmekten alıkoyamıyor. Ama bu hikâyenin sonu belli; üç beş güne yapamıyorum diyecek, sıkılacak. Benim meskenim dağlar, yerim yurdum yok benim.” Mihrem’in beni anlayacağını biliyordum, bir zamanlar ben de onu anlıyordum. Bu yüzden onu geri çevirmeyip konuşuyordum.

“Emre’nin de meskeni dağlardı, Semih’in de Mert’in de Dursun’un da. Bir sen misin asker, bir sen mi kimsesizsin üsteğmen? Bizim canımız yok muydu da ateşlerin içinden geçerek tuttuk sevdiğimizizin elini?” Çatık kaşlarıyla öfkeli bakışlarını bana diktğinde sözlerine saygı duyduğum.

“Madem açık açık konuşmak istiyorsun konuşalım Mihrem. Gamze’nin canı ne kadar yandı? Sırf Emre’yi sevdi diye kaç kez ölümle burun buruna geldi? Bu kadar çok sevmek yanlış geldi bana, onların aşkına her zaman saygı duydum ama benden ve Menhus’tan olmaz. Bak biz bile diyemiyorum, o kadar...” Devam edemeyip zorlukla yutkundum. Derin bir nefes çekip içime devam ettim. “O kadar imkânsız.”

En son kollarımın arasında uyuduğu gece aklıma düştü ansızın. Sanki aklımdan çıkıyordu da. Sarı saçları dağılmıştı göğsüme, nefesi çarpıyordu tenime. Öyle güzel sığınmıştı ki bana, bütün sığınmaları bana olsun istedim o an. Bütün gece gözümü bile kırpmadan izledim onu. Belki de son defa daldı gözlerim yüzüne böyle uzunca. Kollarını üstümden çekmek, onu o yatakta tek başına bırakmak... Düşündükçe nefesimi kesiyordu.

“İmkânsız diye bir şey yoktur biz kadınlar için üsteğmenim, daha öğrenememişsin ama öğrenmen yakındır.” Mihrem bana bilmiş bir gülümsemeyle bakarken anlattığım ne vardı da bu kadar sevindi anlamadım.

Mihrem gittikten sonra nöbete kaldığım yerden devam ettim. Söylediklerini ister istemez düşünürken buldum kendimi. Onlar da çok zorlu yollardan geçmişti, birçok defa sınanmışlardı. İşte Menhus’tan uzak durmak istememin bir nedeni de buydu. Mihrem ve Gamze güçlü kadınlardı, bu hayatla başa çıkacak güçleri vardı ama Menhus öyle değildi. Gülüşü bile kırılıyordu, her an solacak gibi duruyordu yüzünde.

Kıyamıyordum...

Karanlık çökmüş dağda ne kadar yırtıcı hayvan varsa ava çıkmıştı gecenin karanlığına sığınıp. Yaktığımız ateşin başında otururken Mert nöbeti devralmıştı. Ateşin üstünde ısınan suyla kendimize poşet çay demledik. Hava sıcaktı, hafif esen rüzgâr geceleri iyi geliyordu. Gündüz cehennem kadar sıcak olan bu topraklarda yürümek ayrı bir zor oluyordu. Çayımdan bir yudum alıp kilometrelerce uzakta olan bir evin ışığı düştü gözlerimin önüne.

“Daldın gittin.” Semih ayağıyla bacağıma hafifçe vurunca ona doğru döndüm.

“Hiç, öyle,” dedim. Yerden aldığım uzun dal parçasını cebimden çıkardığım çakıyla sivirtmeye başladım.

“Dokunma ona, taze âşık o.” Emre’nin sesiyle başımı kaldırıp bana alayla bakan gözlerine diktim gözlerimi.

“Siktir oradan,” diye bir küfür savurdum.

“Ulan ben size en son ne dedim!” Semih sinirle konuşurken Mihrem’in kulaklarını elleriyle kapatmıştı. Mihrem ise oturduğu yerde gülüyordu.

“Kulaklarını kapattığın kadın yüzbaşı oluyor Semih. Koca bir alay dolusu erkeğin içinde her gün, bir küfrü umursayacağını sanmam.” Omuz silkip sırtımı arkamdaki taşlara yasladım.

“Hatırlatmasan bilmiyorduk,” diye dalga geçip ellerini Mihrem’den çekti.

“Nöbeti alıyorum ben Mert’ten, siz de rahat rahat küfredin,” diyerek ayağa kalktı Mihrem, Semih’e ters bir bakış atıp.

Semih sevdiği kadının ardından hayranlık dolu bakışlarını gizlemeden bakarken yüzünde geniş bir tebessüm vardı. Başımı iki yana salladım bu hâline gülerek. Emre bir köşede oturmuş çayını içerken sessiz kalmıştı. Normalde benden önce takılırdı Semih’e. Elimdeki çubukla Semih’i dürtüp başımla Emre’yi işaret ettim *ne iş dercesine*.

“Karisını özlemiş adam.” Yüksek sesle konuştuğunda Emre kaşlarım çatıp bize doğru döndü.

“Bana daldın diyorlar, senin kafa uçmuş.” Gelmeden önce konuşmuştuk Gamze’yle ve bir sorun yoktu.

“Bir fotoğrafını bile alamıyoruz yanımıza, sikik herifin biri ölünce üstümüzden alır diye.” İçini çekip isyanla karışık konuştuğunda Semih’in dediği gibi Gamze’yi özlediğini anlamıştım.

Semih ve Mihrem görevlere birlikte çıktıkları için sorun olmuyordu. Mine zaten avukat olduğu için yoğun bir tempoda çalışıyordu, Mert gelene kadar Ankara’daki işlerini hallediyordu. Oysa Gamze akşam pencerenin önüne oturup Emre’nin gelmesini bekliyordu.

Ayrı ayrı çıkıyorduk bazen görevlere, askeriyede de birilerinin kalması gerektiğinden Gamze'yi yalnız bırakmaz sürekli uğrardık kim geride kalırsa. Emre'den öte kız kardeşimizdi bizim Kurt'un Gamzelisi.

"Ercan'la Menhus yanında bugün, yemeğe çağırmış Gamze. Merak etme, iyi olmasa haberini alırdık." Ercan'la iki gün önce konuşmuştum telsiz yoluyla, öylelikle haberim olmuştu.

"Sen niye bu kadar rahatsın?" Emre'nin sorusuyla elimdeki ağaç dalını bırakıp ona baktım.

"Ne yapayım, geride bıraktığım biri mi var sanki? Ercan kendi başının çaresine bakar." Elime bıçağı alıp dalı sivriltmeye devam ettim.

"Haklısın kardeşim, Erdem yakından ilgileniyor zaten Menhus'la gözün arkada kalmasın." Bıçak elimden kaydığı gibi avcumun içine uzun bir kesik bıraktı Emre'nin konuşmasıyla.

Başımı usulca kaldırdığımda Semih küfrederek çantadan çıkardığı sargı beziyle yanıma geldi hızlıca. Avcumun içindeki dalı öyle çok sıkıyordum ki kanın şiddetini atan nabzımda hissediyordum. Semih zorla parmaklarımın arasındaki dalı alıp kenara savurdu. Bezi sıkıca kanayan kesiğe bastırdı kanın durması için.

"Emre senin ağzının yayını..." diyerek sinirle konuştu Semih.

"Herkesin kendi hayatı." Ağzımdan çıkan cümle bana bile yabancı geldi o an.

Semih elimi sıkıca sardığında dikiş gerektiren bir şey olmadığını söyledi, sadece kesik biraz derindi. Mert geldiğinde ateşin üstündeki sudan alıp sallama çayını yapıp oturdu yanıma. Geceleri de hareket ediyorduk normalde ama yarın toplama kamplarından birine baskın vereceğimiz için bugün dinlenmeye çekilmiştik. Uyku tulumunu açıp yan yana dizdik. Gün doğarken yola çıkacaktık. Semih, Mihrem'den birkaç saate nöbeti devralacaktı.

Ateşin üstüne toprak atıp söndürdükten sonra herkes dağılmadan bir köşeye geçti. Gözlerimi kapattığımda her gece olduğu gibi Menhus'un en son uyurken gördüğüm hâli geldi gözlerimin önüne.

İçimi çekerken bu görüntüyü hem silmek istiyordum hem de biraz daha hafızamda kalsın diye tutunuyordum.

İsmine nazaran gökkuşağı gibiydi, onu tanımla deseler hiç düşünmeden bunu söylerdim. O kadar renk vardı ki ruhunda, her bir renk ona daha fazla canlılık katıyordu. Canlıydı, sıcaktı, parlak bir güneş gibiydi. Sarı saçları güneşi, mavi gözleri dalgalı denizleri anımsatıyordu. Ruhu tazeydi, henüz açmamış bir gülün ilk goncasıydı. Yapamazdı, bu kadar hayat doluyken karanlıkta kalamazdı. Renklerini kaybeder, bir gün solardı.

Yana doğru dönüp gözlerimden sildim hayalini, uyumaya çalıştım. Yarın için dinlenmiş olmam gerekiyordu. Sol elimi kessem de pek önemsemedim, iki elimle de rahatça silah kullanabiliyordum. Bileğime dokunduğumda siyah lastik tokayı okşadı parmaklarım. Çözülen örgüsünden aldığım tokaya dokunduğumda derin bir nefes aldım. Sakinleşmek için aldığım derin nefesler artık yetmiyordu...

Gün doğarken yattığım yerden kalktım. Birkaç saat de olsa uyumuştum. Etrafa baktığımda Mihrem'in Semih'in uyku tulumunda uyuduğunu fark ettim. Emre ve Mert de diğer köşede uyuyordu. Sessizce hareket edip tulumumu topladım. Ne kadar sessiz hareket etsem de ilk gözünü açan Emre oldu. Silahını çekip bana doğru tutması birkaç saniyesini aldı. Parmaklarımı dudaklarıma götürüp sessiz olması gerektiğini belli ettim. İşte bizim uyku dediğimiz buydu; her an tetikte, her an ölümle iç içe.

Emre silahını indirip oturdu yerine. Çantamı toplayıp Semih'in yanına doğru ilerledim. Nöbette beklediğini görünce ılık çaldım hafiften, Mihrem'i uyandırmayı ona bırakıyorduk. Semih oturduğu yerden kalkıp gelirken silahın başına ilerledim, diğerlerinin toparlanması gerekiyordu. Silahın başına oturduğumda etrafı hızlıca taramaya başladım, sorun görünmüyordu şimdilik.

Güneş ışıklarını belli ederken üstümüzde, gölgemiz toprağa düşmeye başlamıştı. Bu topraklar, dağ, taş bize tanıdıktı artık, yabancı gelmiyordu. Evde rahat yatağında uyumak da aynıydı, taş üstüne serilmiş tulumda uyumak da. Benim için fark etmiyordu.

Bugün buraya gelişimizin onuncu günüydü.

“Hadi gidiyoruz.” Emre’nin seslenmesiyle silahı toplayıp kaldırdım.

Yola çıktığımızda yürürken ayaküstü bisküvi atıştırdık. Yolumuz uzun, zamanımız azdı. Son baskını da yapıp sınırdan geçmemiz gerekiyordu. Anlaşmanın dışında kalan bir bölgedeydik. Bulunduğumuz ülke eğer bizi burada yakalarsa ihlalden dolayı mahkemede yargılanırdık, ülkemize iademiz de olmazdı.

“Mert, tuzağı kuracağımız yeri sen ayarla. Semih sen keskin nişancısın, yerini bul ve pusuya yat. Emre ve Uğur, siz benimle çatışmaya giriyorsunuz kendinizi ona göre hazırlayın.” Mihrem komutları verdikten sonra hepimiz onayladık. Semih her ne kadar Mihrem’in yanında olmak istese de onu uzaktan daha iyi koruyordu. Ona saldıracak hedefleri etkisiz hâle getirmesi birkaç saniye sürüyordu.

Öğlen güneşi tepemizde yer alırken hepimiz sıcaklığın etkisiyle gölgelerden ilerlemeye devam ediyorduk. Büyük kayaların ya da ağaçların gölgesine kendimizi bırakıp görünmemek için hem etrafı iyi dinliyor hem de kamufle oluyorduk. Öğleden sonra kısa bir mola verip enerjimizi toplamak için bir şeyler yedik. Erzağın da sonuna gelmiştik, sabah Emre telsizle komuta merkeziyle iletişim kurmuştu. Bu operasyondan sonra dönmemiz bildirilmişti, bizden sonra gelecek ekip sınırda hazır bekliyordu.

“Uğur, telsiz.” Mert’in seslenmesiyle ona doğru ilerleyip telsizi elinden aldım.

“Kod 384,” dedim. Hepimizin kendi kodu vardı, bu sayede ad-soyadı benzerliğinde sorun yaşamıyorduk.

“Uğur.” Telsizden gelen ince sesle duraksadım.

“Menhus?” dedim şaşkınlıkla.

“Benim. Valla aramasam arayacağın yok üsteğmenim.” Sesindeki gülümsemeyi görmesem bile hissettim, hafif serzeniş vardı sözlerinde.

“Tatil yapıyoruz ya zaten, zaman öyle hızlı geçiyor ki seni aramak aklımdan çıkmış yavrum.” Beni de kendine benzetiyordu bu kız.

“Ercan bir şey demiyor, ne zaman geleceksin?” Hüznün emareleri içeren sorusuyla zorlukla yutkundum.

“Belli değil ama sen yine de Ercan’ın yanından ayrılma. Dikkat et kendine.” Giderek kısılan sesimle ona yatağımda uyurken bıraktığım not geldi aklıma.

“Sen de dikkat et üsteğmenim. Albay amca artık kapatmamı söylüyor, bu telsiz nereden kapanıyorsa artık.” Gözlerimi kapatıp elimi başıma koydum. Albay demişti değil mi o?

“Menhus tamam, ben kapatıyorum şimdi. Dediklerimi unutma,” diyerek son kez telsizden gelen sese odaklandım.

“Emredersiniz komutanım!” Sonuna eklenen neşeli bir kıkırtıdan sonra telsizin kırmızı ışığı söndü.

Elimdeki telsize bakarken kıvrılan dudaklarımla gülümsediğimi fark ettim. Boğazımı temizleyip hafifçe öksürdüm. Başımı kaldırdığım an diğerlerinin durup bana baktığını gördüm.

“Kendine dikkat et,” dedi Semih yüzünde alaycı bir gülümsemeyle.

“Emredersiniz komutanım!” diye cevap verdi Mert sesini inceltip.

Yerden aldığım taşları onlara atarken hâlâ gülüyorlardı. Elimdeki telsizi Mert’e geri verip en önden yürümeye başladım onlar dalga geçmelerine devam ederken.

“Yalnız Menhus’a hayran kaldım. Kız, Albay’ı ikna etmiş görev ortasında Uğur’la konuşmak için.”

Ah Mert, bir bilsen ne kurnaz tilkidir o...

Kim bilir ne yalanlar söylemiş ne bahaneler uydurmuştu. Her şeyi beklerdim Menhus’tan. Ama her şeyden önce sesini duymak, iyi olduğunu bilmek güzeldi.

Gün karanlığa bırakırken kendini, gözetlediğimiz alanı iyice taradık. Mert sessizce tuzağı kurmaya giderken, Emre ve Mihrem hareket planı üstünden nasıl içeriye gireceğimizi konuşuyordu. Semih kendine her şeyi yukarıdan göreceği yükseklikte bir yer seçmişti.

“Sen ne diyorsun Uğur?” Mihrem bana fikrimi sorduğunda az önce gösterdiği yere doğru döndüm.

“Çapraz ateşte kalmamak için sağı sollu yerleşmemiz gerekiyor. Mert tuzağı kurduğu an desteğe gelir, ben onun önünde dururum, siz de Emre’yle dediğin gibi sol çaprazdan girersiniz. On kişi var, ani baskın gir-çık yapıyoruz.” Elimle sağ ve sol kısımda kalan çaprazlama alanı gösterdiğimde Emre’nin planına da uyumuştum.

“Hazırlanın, son beş,” diyerek işaret verdi Emre.

Silahımı alıp Mert’in tuzaklama yapacağı sağ tarafa doğru sessizce ilerledim. Emre ve Mihrem arkadan dolanacaktı. Ateşin etrafına toplanmış dört kişi vardı, hazırlıksızlardı. Silahın emniyet kilidini açıp işareti bekledim. Emre’nin ışılgıyla birlikte Semih ateşin başında olan iki kişiyi indirmişti bile. Diğerleri olaya uyanıp baskın olduğunu anlayınca silahlarını çıkarıp çatışmaya girmişlerdi.

Elimdeki silahla hedef aldığımda onları çapraz ateşte bırakan biz olmuştuk. Semih yukarıdan, ben sağdan, Emre ve Mihrem ise soldan yayılım ateşine tutmuştuk. Girişteki kan içinde yere yığılınca havaya kanın o metalik kokusu yayılmıştı. Silahımı indirmeden derme çatma barakaya doğru ilerledim. Emre ve Mihrem de karşıdan gelirken Mihrem eliyle sağ tarafı işaret etti. Başımı sallayıp sağda kalan alana doğru ilerledim.

Üstüme birinin atlamasıyla silahımı sıkıca tuttum. Elindeki bıçağı karnıma geçirdiğinde kaslarımı sıktım daha derine inmemesi için. Elimle koluna sert bir darbe indirdiğimde geriye çekildi. Beklemeden alnının ortasından vurduğumda yere düştü. Elimi karnıma bastırırken arkadan gelen Mert diğer şerefsizi vurmuştu.

“Uğur,” diyen Mert kolumdan tuttu.

“Etraf temiz!” Semih’in bağırmasıyla geceye sessizlik çöktü.

“Uğur yaralandı!” Mert diğerlerine haber verirken elimi karnımdan çekip hasara baktım.

“Önemi yok, sıyrık sadece,” dedim zorlukla yutkunup.

“Helikopter buraya gelemez, menzile girdiği an havaya uçururlar. Sınıra kadar yürümemiz gerek.” Mert kolumun altına girip bana destek olurken dişlerimi sıktım.

“Yürürüm, sıkıntı yok.” Konuştuğumda Emre yanıma gelip yarımı kontrol etti.

“Uğur’un eşyalarını al Semih, sırayla taşıyacağız. Ben de Mert’in eşyalarını alacağım. Mert, yorulunca Uğur’u bize devrediyorsun zamanımız yok.” Hava aydınlanmadan gitmemiz gerekiyordu.

Herkes hızlıca hazırlanınca Mert’ten destek alarak yürümeye devam ettim. Yol boyu kesik sızlarken aldığım her nefeste acı bir soluk bıraktım. Sırayla Emre ve Semih destek olurken alnımdan terler akmaya, buz gibi üşümeye başlamıştım yaz günü. Gün aydınlanmaya döndüğünde helikopterin sesimi duydum. Başımı kaldırdığımda alçalan helikopter bir metre kadar yüksekte havada durmuştu.

Önce Emre, daha sonrasında Mihrem ve Mert bindi. Semih beni desteklediğinde Mert ve Emre kollarımdan tutup yukarıya çekti. Helikopterdeki sedyeye yattığımda gelen doktor hızla işine başladı. Gözlerim kapanırken bilincim karanlığa gömüldü.

Özür dilerim Menhus, dikkat edemedim kendime.

Bölüm 14

Menhus

Uğur'un çalışma masasına oturmuş sıkıntıyla önümdeki kâğıda bir şeyler karalıyordum. Elimi çenemin altına koyup başımı öne doğru yasladım. Biraz önce askerlerden biri kahve getirmişti, dumanı hâlâ üstünde tütüyordu.

Yüzüme gelen sarı saçlarımı geriye doğru attım. Hep kullandığım lastik tokamı bir türlü bulamıyordum. Yol üstünden aldığım lastik tokalar da fazlasıyla sert olduğu için saçımı topladığımda başım ağrıyordu. En son saçlarımı ördüğümde takmıştım. Uğur'un odasına bile baktım ama yoktu.

"Hadi gel bir hava alalım." Ercan'ın seslenmesiyle başımı kâğıttan kaldırıp ona baktım. Biraz önce eğitimden gelmiş, haftalık raporları bilgisayara işlemeye başlamıştı.

"Olur, masayı toplayayım çıkalım." Her an Uğur gelecekmiş gibi temiz bırakıyordum masasını. Bugün Uğur gideli on gün olacaktı.

Karaladığım kâğıda dikkat ettiğimde dudaklarımı birbirine bastırıp iç çekişimi engelledim. Bütün sayfaya farklı şekillerde tek bir isim yazmıştım. Aklımdan çıkması bir yana, sürekli iyi olup olmadığını düşünmekten kafayı yemek üzereydim. Ercan iki kez

konuşmuştu kısa süre de olsa ama maalesef ikisinde de yanında yoktum. Onunla tartışmayı, kavga etmeyi bile çok özlemiştim.

“Bitti işim,” dedim ayağa kalkarak. Elimdeki kalemi de oval siyah kutunun içine bıraktım. Telefonumu kot pantolonumun arka cebine koydum.

Ercan’la odadan çıkıp merdivenlere yöneldik. Arada içeride çok kalınca Ercan’la askeriye’nin arka tarafındaki ormana doğru yürüyorduk. O yıllardır burada olduğu için avcunun içi gibi biliyordu, o yüzden tedirgin olmuyordum uzaklaşmak konusunda.

Yönetim binasından çıktığımızda Havin’i hemen dibimizde görünce bozuk olan moralim daha çok bozuldu. Sinsi yılan yüzünde alaycı bir gülümsemeyle beni süzüyordu. Uğur’la bu süreçte hiç konuşmadığımızı o da biliyordu elbette, bu yüzden bana *sen önemsizsin* bakışları atıyordu.

“Komutanım!” Erdem bize doğru gelirken Ercan’a seslenmişti. Olduğumuz yerde durup yaklaşmasını bekledik. Ercan’ın karşısına geçip selam verdi.

“Söyle Erdem,” dedi Ercan rahata geçmesini belirterek.

“Tufan Albay sizi çağırıyor.” Erdem’in gözleri bir an bana kaysa da hızla kendini topladı.

Uğur gittiğinden itibaren Ercan beni bir saniye boş bırakmıyordu. Gittiği her yere beni de götürüyordu. En son eğitimde isyan edip bu kadar terli ve ayakları kokan erkeği bir arada görmek istemediğimi söyleyince bana hak vermişti. Ercan eğitime gittiğinde ben de odada kalıp ya kitap okuyor ya da bilgisayarda film izliyordum. Çalışma odasına Ercan’dan habersiz birisinin girmesi kesinlikle yasaklanmıştı. Askerler bile yiyecek ya da içecek bırakacakları zaman arayıp bana haber veriyorlardı.

Bu kadar önlem başta saçma gelse de sonrasında Havin’in beni merdivenlerden atmaya çalışmasıyla geri adım atmama neden olmuştu. Uğur’un gidişini fırsat olarak gören Havin, benden kurtulmaya çalışmış, hatta bunu bir adım ileriye taşımıştı. Aklıma geldikçe hâlâ deliriyordum.

Ellerimi yıkadıktan sonra lavabodan çıkmıştım. Ercan eğitime gitmişti, ben de lavaboya uğrayıp yanına geleceğimi söylemiştim. Aşağıya doğru inerken arkamdan itilmemle merdivenlerden uçmuş-tum. Son anda Erdem kolumdan tutarak yere yapışmadan kurtar-mıştı beni.

Merdivenler dönemeçli olduğu için ne Havin aşağıda Erdem'in olduğunu fark etmişti ne de Erdem beni Havin'in arkadan ittiğini. Kimseye de bunu ispat edemediğim için ayağımın takıldığını söy-lemiştim. Ercan'a daha önce Havin hakkında hiçbir şey söyleme-miştim, Emre ve Semih'in gelmesini bekliyordum bu olayı anlatmak için. Uğur'un da bence artık öğrenmesi gerekiyordu.

"Tamam Erdem." Ercan, Albay'm yanına çağırılmıştı ama benim de yanında gitmem saçma olurdu.

"Ben beklerim seni burada, şuraya otururum." Elimle ilerideki banklardan birini gösterdim. Açık alanda bu kadar asker varken Ha-vin bana bir şey yapmaya cesaret edemezdi.

Onun hesabını ayrı girecektim, tilkilerimle ufak bir plan yap-mıştık bile.

"Hemen geleceğim." Ercan bana baktıktan sonra başımı sallay-ıp onayladım onu.

Ercan yanımdan ayrıldığında etrafa bakarak yürümeye başla-dım. Biraz sonra banka oturduğumda geriye doğru yaslanıp koşuş-turma içinde olan askerleri izledim. Ya nöbete gidiyorlardı ya da eğitimden sonra yemeğe yetişmeye çalışıyorlardı. Burada hiç dur-mayan bir hayat vardı, sürekli hareketlilik içindeydi.

"Bizim komutanlar göreve gitti ya geçen hafta." Arkamdan ge-len konuşma sesiyle başımı hafifçe çevirip baktım. Dört asker ar-kamda kalan ağacın gölgesinin altına oturmuş konuşuyordu. Konu dikkatimi çekince önüme dönüp söylediklerine dinlemeye başladım.

"Ne olmuş gittilerse?" diye sordu bir diğeri. Benim de bilmek istediğim buydu.

"Benim acemi birliğinde de böyle bir grup askeri gönderdiler, on beş gün haber alınamadı. Herkese iyiler deniyordu görev gizli-

liğinden dolayı, sonra öğrendik ki çatışma sırasında yaralanmışlar hastanedelermiş. Böyle durumlarda komutanlar istemezse kimseye haber verilmiyormuş.” Asker konuşup anlattıkça içime bir dert düştü.

Oturduğum yerde kıpırdanıp durdum. Zaten o askerler de çok fazla yerlerinde kalmamış, içeriye girmek için hareket etmişlerdi. Uğur’la bu on gün içinde hiç konuşmamıştım, sadece Ercan’ın getirdiği *sorun yok, iyiymiş* haberiyle derin bir nefes veriyordum. Allah korusun Uğur’a bir şey olsa Ercan bana söyler miydi? Eğer Uğur *söyleme* derse kesinlikle söylemezdi. Aklım karışırken daha fazla duramayıp oturduğum banktan kalkıp yönetim binasına doğru ilerledim.

Binadan girdiğimde kimse durdurmadı beni. Bir aydan fazladır buradaydım. İlk geldiğimde tartıştığım kantinci olan askerle bile barışmış, öğle yemeklerinden sonra içtiğim kahve ve çaylar eşliğinde muhabbet kurmuştum. Uğur o gün bana çok kızsada da askere bir şey dememişti Allah’tan. Sonrasında isminin Ahmet olduğunu öğrenmiştim. Bana kıyak geçiyordu artık, tostumun içi dolu oluyordu. Uğur’un gitmeden nedense birkaç kişiyi uyardığını da düşünüyordum çünkü ben istemeden gelişen olaylar vardı. Bunlardan biri kantinci Ahmet, diğeri de Erdem’di. Uğur gittiğinden itibaren benimle düşme olayı dışında hiçbir iletişim kurmamıştı, sadece başıyla selam veriyordu denk geldiğimizde. Uzaktan bile her şeyi kontrol ediyordu Uğur.

Albay’ın odasının önünde durduğumda beş katı hızla çıktığım için nefes nefese kalmıştım. Kapıdaki askere içeri girmek istediğimi söylediğimde başta şaşırısa da bir şey demeden kapıyı tıkladıp geldiğimi haber verdi. Kapıyı tamamen açıp kenara çekildiğinde içeri girmem için bir onay olduğunu anladım. Ercan’la göz göze geldiğimizde neden burada olduğumu sorguluyordu büyük ihtimalle.

“Menhus, bir şey mi oldu?” Ercan’ın burada olduğunu biliyordum ve büyük ihtimalle kendisi için geldiğimi sanıyordu.

“Ben Albay amca ile görüşecektim,” diyerek masasının başında oturan Albay’a sevimli bir şekilde gülümsedim. Umarım Uğur’a attığım sırtlan gülüşlerinden biri yoktur yüzümde.

“Söyle tabii kızım, dinliyorum.” Tufan Albay, ellili yaşlarında oldukça dinç görünümlü birisiydi. Yaşım itibarıyla kızı olacak yaşıydım.

Hemen önündeki siyah deri koltuğa oturup başımla bana gözlerini büyültüp bakan Ercan’a doğru döndüm. Biraz sonra şaşkınlıktan ağzı yere değmese iyidir. Onun haberi yoktu tabii, o eğitime gittiğinde birkaç kez Albay amcayla karşılaşmış sohbet etmiştik. Bütün ciddiyetiyle askerlere emir veren Albay amca, benimle sohbet edip çay içerken bayağı gülmüştü.

“O varken söylemem,” diyerek sessizce fısıldadım elimle kolumun altından, Ercan’ı işaret ederek.

“Sen çık Ercan,” dedi Albay otoriter ses tonuyla.

“Emredersiniz komutanım!”

Ercan, *yine yakacaksın başımızı* bakışları atarak çıktı odadan. Şimdi onun yanında söylesem kesin Albay’dan önce beni odadan çıkarmaya çalışırdı. En azından işlerin doğrusunu kaynağından öğrenecektim. Ercan kapıyı kapattıktan sonra Albay’a doğru döndüm.

“Söyle bakalım şimdi derdini.” Tufan Albay’ın yüz hatları yumuşarken tebessüm etti.

“On gün oldu göreve gittikleri ama ben daha Uğur’dan ya da diğerlerinden haber alamadım. Sadece iyi diyorlar. Siz bana doğruyu söylersiniz Albay amca, iyiler değil mi?” Gözlerim buğulanırken kendimi her an ağlamaya hazır gibi hissediyordum. Kalbimin ufak bir köşesi sızlamıştı, ihtimali bile beni yerle bir ediyordu.

“Daha dün haber geldi, her şey yolunda. Telsizi çok sık kullanmadıkları için dört beş günde bir haber alabiliyoruz. Merak etme, hepsinin sağlık durumu iyi,” diyerek güvence verdi bana.

“Onlar haber veriyor ya, peki biz onlardan haber alamaz mıyız?”

Albay’ın arkasındaki telsizi yürütsem acaba kaç yıl yerim?

“Deli kız seni, tavra bitti şimdi de telsizime mi göz koydun?”

Adam albay, nereye baktığını anlar tabii Menhus...

“Duydum ki çok iyi tavra oynuyormuşsunuz albayım. Sizin için tavlamanın Ronaldo’su diyorlar,” diyerek söze girdim gülümseyerek.

“Yapıyoruz işte bir şeyler.” Tufan Albay üstündeki askerî ceketi düzeltirken hiç de öyle mütevazı değildi.

“Yok, yok öyleymiş albayım. Hatta geçen askerler konuşuyordu, Tufan Albay tavla üzerine okul açsa Iğdır’dan Ankara’ya yol olur diye.” İyice abarttım biraz daha hevesle konuşarak.

“Aslında biliyor musun, bizim diğer albaylarla da oynuyoruz arada, pek bozuluyorlar yenilince,” diye kendini açtığına olmuştu bu iş.

“Sizinle tavla oynamak benim için çok güzel bir ders olurdu albayım. Hem siz kazanırsanız çikolatalı kek yaparım. Sizin hanım geçen gün beni görünce sıkıştırdı, ‘*Perhizi bozmuyor değil mi?*’ diye. Hemşire sanmış beni. Laf aramızda, çok güzel çikolatalı kek yaparım.” Güldüğümde Albay amca hafifçe kızardı, karısı biraz baskı yapıyordu sanırım bu konuda.

“Elinden bir çikolatalı kek yiyelim o zaman. Arkandaki sehpa-dan kap gel bakalım tavlayı,” dediğinde heyecanla ayağa kalktım.

Tavlayı sehpaye koyduktan sonra açıp taşları dizmeye başladım. Albay amca yerinden kalkıp karşıma geçip oturdu. Beyazları ben aldım. Her zaman beyazlarla oynuyordum ve şu ana kadar hiç yenilmemiştim, sadece Albay amca henüz bunu bilmiyordu. Askerler kendi aralarında benim dedikodumu yapmıyorsa tabii zar tuttuğumu da biliyor olamazdı. Zarları atıp ilk taşlarımı yerinden oynattım.

“Ama Albay amca ben zar tutmuyorum ki,” diye itiraz ettim üçüncü zar atışımın sonunda. Bizim Albay’ın gözleri keskindi, o kadar da ufaktan başlamama rağmen yine de anlamıştı.

“Getir oğlum, getir şu fincanı,” diyerek kapının önünde bekleyen askerden düz beyaz fincanı istedi. Asker fincanı verdikten sonra çıktı.

Kıran kırana bir mücadele veriyorduk, ecel terleri döküyorduk resmen dersem yalan olur. Çatır çutur yeni-yordum Albay’ı, son düzlüğe girmişti.

“Bak, dedim sana zar tutmuyorum diye.” Fincanla attığımı zar-

larla altı-altı gelmişti. Topladığım perleri elime alırken alıngan bir şekilde konuştum.

“Şanslı günündesin kızım, anladık.” Albay amcanın morali biraz bozulmuştu sanki. Kızı yaşındaki kıza karşı yenilgisini kabullenmişti.

“Albay amca, işte şans işi bunlar. Yoksa ben kim, tavlayı senden iyi oynamak kim...” diye omuz silktim moralini yükselterek.

“Ne istiyorsun söyle bakalım.” Tavlayı kapattığımızda masanın arkasında duran telsizi işaret ettiğimde güldü.

“Uğur’la konuşmak istiyorum, beş dakika bile yeter.” Sonuçta bileğimin hakkıyla kazanmıştım. Aşkta ve savaşta her şey mubah derlerdi.

“Hadi git getir telsizi de ayarlayalım.” Albay amcanın onayıyla hızla yerimden kalkıp telsize koştum.

“Merak etme Albay amca, sana o çikolatalı kekten yapacağım söz.” Telsizi Albay’a verdiğimde benim bu hevesli hâlime güldü.

Uğur’la konuştuktan sonra Albay’ın odasından çıktım, artık iyi olduğunu biliyordum. Kapıyı kapattığım an karşımda Ercan’ı görünce yerimde sıçradım, beni bekliyordu.

“Uğur nasılmiş bari?” dedi gülerek. Büyük ihtimalle ne istediğini öğrenmişti.

“İyiymiş iyi buz kütlesi.” Umursamaz bir şekilde omuz silkip merdivenlere doğru yürüdüm.

En son *yavrum* deyişi kulağımda yankılandığında yüzümdeki aptal gülümsemeye dudaklarımı birbirine bastırarak engel olmaya çalıştım. Yoksa kahkahalarla gülebilirdim her an. O da beni özlemişti, söylemese bile ses tonunun titremesinden anlamıştım. Bir an önce gelmesini istiyordum, bu uzaklık canımı çok sıkıyordu.

Yönetim binasından ayrıldığımızda Ercan’ın mesaisinin bitmesine

az bir zaman kalmıştı. Mihrem de göreve gittiği için askeriye içinde ko-
nuşacak biri kalmamıştı. Dün akşam Gamze'ye yemeğe gitmiş, oldukça
keyifli bir akşam geçirmiştik. Emre ile nasıl tanıştıklarını anlattığında
bolca gülmüş ve keyif almıştım. Ekmek almaya diye çıkıp âşık olmuştu
resmen. Bu, insanın başına kaç kez gelirdi ki?

“Halime abla yemekleri yapmıştır, dn Gamze'ye gideceğiz diye
gelmemesini söylemiştim.” Ormana açılan kapının önünde durur-
ken Ercan elindeki telefonla uğraşıyordu.

“Esra hâla burada mı?” diye sordum. İki kez görüşmüşlerdi,
onda da Esra buraya gelmiş ziyaretçi parkında oturmuşlardı.

“Yarın dönüyor.” Ercan içine derin bir nefes çekerken cebinden
sigarasını çıkarıp yaktı.

“Bugün eve ağırsana Esra'yı, birlikte yemek yeriz. Benim y-
zmden dışarıda da buluşamıyorsunuz zaten.” Dışarıda görülme
riskim olduğundan Uğur gitmeden Ercan'la bu konuda sıkı bir ko-
nuşma yapmıştı. Ercan da kardeşinin emaneti olarak gördüğü için
beni, onun sözünden hiç çıkmamıştı.

“Olabilir aslında senin için sorun yoksa.” Ercan bana bakarken
aslında bu fikri beğendiğini biliyordum.

“Orası senin evin Ercan, inan hiç rahatsız olmam. Hatta ye-
mekten sonra kahvemi aldığım gibi yukarı çıkacağım. Bana aldığın
kitaplardan ikincisine başladım, çok heyecanlı bir yerde kaldı,” diye-
rek göz kırptım. Ercan benim için internetten kitap sipariş etmişti.
Bu on gün içinde okumak beni oyalamıştı, en azından sürekli dş-
np kafayı yememi bir süre ertelenmişti.

“Hadi bakalım bitirince anlatırsın.” Ercan okumayı değil, izle-
meyi daha çok seviyordu. Birlikte izlediğimiz filmlerle de oldukça
geniş bir film koleksiyonuna sahip olduğunu anlamıştım.

Yaptığımız yürüyüşten sonra yönetim binasına geri döndük. Er-
can hazırlanırken ben de çantamı topladım. Birlikte çıktıktan sonra
eve gitmek üzere binadan çıktık. Hava akşamları biraz daha serinli-
yordu, gündüz sıcakta nefes almak bile zordu öğle saatlerinde. Ara-
baya bindiğimizde Ercan radyodan keyifli bir şarkı açtı.

“Uğur’un sesi iyi geliyordu, benimle hiç konuşmadığı için kızgı-
nım ona ama gelince soracağım hesabını.” En azından bir kere olsun
beni çağırmasını beklemiştim.

“Ondaki inat kimsede yok. İnadı kadar sabırlı bir adam da. O
yüzden kabullenmesi uzun sürecek.” Başımı sallayıp onayladım söz-
lerini.

“Umarım ben pes etmeden gelir. Bir kere vazgeçtiğim zaman
beni geri döndürecek gücü olmaz.” Kendimden emin konuşuyor-
dum çünkü insan kendini tanırdı.

Kalbimi birçok defa kırmasına rağmen ona tolerans göstermiş-
tim çünkü hislerimi tam olarak bilmediğini düşünüyordum. Oysaki
şimdi ona tamamen açtım hislerim konusunda, bunu bile bile beni
kırarsa eyvallah deyip sineye çekecek kalp yoktu bende. Acıtırsa acı-
turdum ki buna ikimiz de katlanamazdık.

“Yine de Menhus ona biraz zaman ver. Uğur hiçbir zaman duy-
gularını, düşüncelerini açıkça ortaya koyan birisi olmadı. Yıllardır
hem görev arkadaşınız hem de kardeş gibiyiz ama benim bile onun
hakkında sormaya çekindiğim şeyler var.” Bunun nedenini anlıyor-
dum, kimse onun yarasına dokunmak istemiyordu.

Ben o yaraya dokunmak değil, tamamen iyileştirmek istiyordum.

Eve geldiğimizde Halime ablanın bizim için yaptığı yemekleri
ısıttım. Ercan üstünü değiştirmek için odasına gitmişti. Zil çaldığın-
da masayı hazırlamıştım. Ercan odasından çıkıp kapıyı açmaya gi-
derken ben de arkasından ilerledim. Kafeyi saymazsak ilk defa görü-
şecektik Esra’yla. Ercan’ın sevdiği kızı da tanımak istiyordum ayrıca.

“Hoş geldin.” Esra içeri girdiğinde Ercan’la kısaca sarılmıştı.
Ben de elimi uzattığımda tuttu.

“Hoş buldum,” dedi tebessüm ederek.

Birlikte mutfağa geçtiğimizde yemekleri koyup oturduk. Esra
ve Ercan konuşurken ben de arada katılıyordum onlara. Psikoloji
okuduğumu duyunca Esra burası için sağlam bir psikolojim olması
gerektiğini söylemişti. Kesinlikle katılıyordum, özellikle Uğur’la uğ-
raşmak istiyorsam sağlam bir psikolojim olması gerekiyordu.

“Menhus, sen bırak ben toplarım.” Ercan yemek bitiminde elimi aldığım tabaklarla itiraz edince kabul etmedim.

“Ben toplarım, sen bize kahve yap. Esra biliyor musun, Ercan çok güzel kahve yapıyor.” Bir an onların eskiden birlikte olduğunu unutmuştum, pot kırmadığımı umarak baktım.

“Gerilme hiç. Biz Ercan’la sevgili olduğumuz sürede her şey çok apar topar bir hâldeydi. Birbirimize yeterince zaman ayıramamıştık, daha doğrusu ben ayıramamıştım. Bu yüzden bilmiyordum ama şimdi öğrendim,” diyerek gülümsedi.

Açıkçası Esra çok samimi bir kızdı. Ercan’la aynı evde yaşadığınızı bildiği hâlde hiçbir şekilde kötü yaklaşmadı bana. Belki de Uğur’a karşı hislerim olduğunu biliyordu ama yine de oldukça iyi biri gibi gelmişti bana. Ercan’la sorunlarını halletmelerine sevinmiştim.

“Aslında bu konuda söylemek istediğim bir şey daha vardı.” Esra derin bir nefes alıp Ercan’a doğru döndü.

“Söyle bakalım,” dedi Ercan da merakla bekleyerek.

“Askerî mimarlıktan istifa ettim. Serbest çalışan bir mimarlık şirketiyle görüşme yapmıştım. Bu sabah aradılar, kabul edilmişim. Artık istediğim şehirde kolaylıkla çalışacağım. Şirketle anlaşma yaparken bunu şart olarak sundum, kabul ettiler. Yarın eşyalarımı almaya gideceğim, Iğdır’a yerleşeceğim. Sen nereye ben oraya artık.” Esra gözlerini Ercan’dan ayırmadan konuşurken onu seçtiğini dile getiriyordu aslında.

Ercan bunu beklemiyor olacak ki olduğu yerde bir süre kalıp sonra hızlıca Esra’yı ayağa kaldırıp sıkıca sarıldı. Onları bölmek istemediğim için mutfaktan sessizce çıktım. Sonra da toplardım mutfığı, baş başa kalıp konuşmaya ihtiyaçları vardı şimdi.

Merdivenleri çıkıp üst kattaki odama girdim. Üstümü değiştirip odadan çıktım. Karşı odaya girdiğimde kapıyı arkamdan kapattım. Uğur gittiğinden beri onun odasında uyuyordum. Bir türlü kendi yatağымda uyuyamıyor, ansızın kendimi bu odada buluyordum.

Yatağı doğru ilerleyip üstündeki lacivert pikeyi kenara çekip

otururdum. Sehpanın üstünde duran yarısına geldiğim kitabı elime aldım. Kaldığım yerden devam ettiğimde Ercan bir kez kapımı çalmış, film izleyeceklerini söylemişti. O da artık benim bu odada olmamı yadırgamıyordu. Kitap okuyacağımı söyleyip iyi seyirler diledim onlara. Daha yeni barışmış ve bazı şeyleri aşmışlardı, yalnız kalmaları daha iyiydi. Ercan gidince okumaya devam ettim.

Uğur'un sesini duyduğum için biraz daha huzurla uyuyacaktım bu gece. Hava kararmıştı, saate baktığımda ona geldiğini gördüm. Su içmek için aşağıya indiğimde salondan televizyonun sesi geliyordu. Mutfığa girdiğimde suyum içtim, Ercan bana bırakmadan toplamıştı masayı. Mutfaktan çıktığımda Ercan'la karşılaştım.

"Menhus... Uğur yaralanmış... Helikopterle hastaneye getiriyorlar, acil çıkmamız gerekiyor."

Bölüm 15

Uğur yaralanmış...

Aklımda tek bir cümle sürekli olarak dönmeye başladı. Uğur'un, buz kütesinin, kalbime dokunan adamın canı yanmış.

"Menhus." Ercan kollarımdan tutarken bastığım zemini hissetmiyordum artık.

Gözümün önü kararırken Ercan beni sıkıca tutuyordu. Esra'nın sesini duydum ama ne dediğini bile anlamıyordum. Gözlerimi zorlukla açarken kendime gelmem gerekiyordu, bir an önce Uğur'a gitmeliydim.

"İyiym, gidelim bir an önce." Zorlukla konuşurken Esra koluma girmişti.

Evden çıktığımızda Ercan'ın arabasına bindik. Midem bulanıyordu, içimde ne varsa çıkartmak istiyordum. Belki içimdeki zehri kusarsam rahatlardım. Arka koltuğa geçip ellerimi karnıma sarıp gözlerimi sıkıca kapattım.

O, iyiydi. Bir kere taştandı bünyesi, hiçbir şey işlemezdi ona. Buzlarım ben bile henüz kıramamıştım, kimsenin kendisine dokunmasına izin veremezdi. Bir iyi olsun pişman edecektim onu, bana bu anı yaşattığı için.

“Ona bir şey olmaz, değil mi Ercan?” Dikiz aynasından göz göze geldiğimizde buğulu gözlerimi görmüştü.

“Vurulmamış, bıçakla yaralanmış. Hasarı bilmiyorum ama merak etme Menhus, direnecektir. Ne zorluklarla başa çıktı, yine başarır.” Ercan da dik durmaya çalışıyordu ama sesi titriyordu konuşurken. Çok zor bir durumdu, Uğur onun abisi, kardeşiydi.

Hastaneye geldiğimizde henüz gelmemişlerdi. Acilin girişinde öylece bekliyorduk. Ellerimi yukarı kaldırdığımda titrediğini fark ettim. Sadece ellerim değil, bedenim öyle bir titriyordu ki ayakta nasıl durduğumu bilmiyordum.

Esra ellerimi tuttuğunda başımı kaldırıp baktım ona. Beni çekip kenarda duran banklardan birine oturtturdu, bayılmamdan endişe ediyor olabilirdi. Elini omzuma atıp sarıldığında buna ihtiyacım olduğunu anlamıştım. Ben her şeyde yalnızdım ama şimdi desteğe ihtiyacım vardı. Birinin bana her şeyin güzel olacağını söylemesini istiyordum.

“Ercan haklı, Uğur çok güçlü birisi kolay kolay pes etmez.” Esra’nın sözleriyle minnetle baktım ona.

“Geliyorlar.” Ercan’ın seslenmesiyle oturduğum yerden kalktım hızla.

Kapıya doğru ilerlediğimde Uğur sedyenin üstündeydi. Hemen arkasından Mert, Emre, Semih ve Mihrem içeriye girdi. Uğur’un yanına gittiğimde boşta kalan elini tuttum, buz gibiydi. Gözlerini aralayıp zorlukla yutkundu. Hızlı hızlı ilerlerken kısacık bir an eski canlılığına kavuştu gözleri.

“Menhus...” dedi dudakları aralanıp.

“Buradayım, yanıdayım.” Tuttuğum elini biraz sıkıp beni hissetmesini sağladım.

Ellerimiz ayrılırken acil müdahale odasına aldılar onu. Kapının önünde durduğumda yüzüme kapanmasıyla öylece kalmıştım. İçeriye girmek istiyordum, yanında olduğumu bilsin istiyordum ama içeriye almazlardı. Arkamı döndüğümde herkesin bir köşede sessizce beklediğini gördüm. Yüzlerinde temkinli bir ifade vardı. Belliydi, ilk

gelişleri değildi. İçlerinden biri için ilk bekleyişleri değildi bu kapının önünde.

Esra'nın yanına gidip oturdum. Gözlerimi kapıya diktim, öylece bekledim. Biraz sonra Mine ve Gamze de gelmişti hastaneye. Sessiz bir şekilde yanımıza oturup onlar da beklemeye başladı. Kimse bir şey demiyordu ve bu beni daha çok geriyordu. Telefonumun çaldığını fark edince cebimden çıkardım. Meşgule atıp sessize aldım.

Ayağa kalkıp kapıya doğru ilerlediğimde kapı açıldı. Uğur sedyede çıkarılırken hızla yanına ilerledim. Gözleri kapalıydı. Canı yanıyor muydu, bilmiyordum. Canı yanmasın istiyordum. Buz gibiydi elleri, üşüyor muydu? Ayaklarım sanki onun peşinden gitmeye, aklım sanki onu düşünmeye programlanmış gibiydi.

Uğur'u aldıkları odanın önünde durdum. Onu yatağa yatırıp koluna serum taktılar. Kapının önünde pervazına yaslanıp bekledim. Yanımdan geçen doktor Uğur'un yanına ilerledi ve gözlerine ışık tuttu. Nabzına baktıktan sonra hemşireye bir şeyler söyledi. Kapının önünde durduğumu fark edince geriye çekildim ama görüş açısından çıkmadım. Diğerleri de tam arkamdaydı. Doktor odadan çıkınca bilgi vermek için bize baktı.

"Ailesinden biri var mı?" Sorusuyla birlikte gözlerim Uğur'a kaydı.

"Ailesi biziz," diyen Ercan'dı.

"Bıçak darbesi damarlara zarar vermiş ama ilk müdahale başarılı olduğu için kalıcı bir hasar yok. Dikişleri açıp tekrar kontrol ettik ve bir sorunla karşılaşmadık. Bu gece hastamız dinlensin, yarın çıkarabilirsiniz." Doktorun konuşmasıyla birlikte tuttuğumu bile fark etmediğim nefesimi verdim.

"İyi olacak, değil mi?" Tedirginlikle baktığımda doktor tebesüm etti.

"Merak etmeyin, birkaç gün içinde tamamen kendini toparlar. Yanında bir kişi kalabilir refakatçi olarak."

Doktor yanımdan ayrıldığında açık kapıdan içeriye girdim. Yatağın yanına yaklaştığımda uyuyor gibi görünüyordu. Elini tekrar

tuttuğumda daha sıcaktı, buz gibi değildi artık. Yüz hatları gevşemişti. Her zaman çatık olan kaşları şimdi düz duruyordu. Dudakları aralıklıydı. Elimi uzatıp nefesinin sıcaklığını hissettim. İyiydi, yaşıyordu.

“Menhus, hadi gel çok kötü oldun otur biraz.” Esra’nın sesini duyunca Uğur’dan gözlerimi çekmek istemediğim için başımı iki yana salladım.

Oturmak, hatta gözlerimi ondan ayırmak istemiyordum. Elini sıkıca tutarken omzuma konan elle bakışlarımı Uğur’dan ayırıp Ercan’a çevirdim. Yatağın yanına çektiği sandalyeyi işaret etti, konuşmak istemediğimi anlamış gibi. Sandalyeye oturdum ama yine ayrılmadım yanından. Eğer uyanırsa burada olduğumu bitmeliydi, yalnız hissetmemeliydi kendini.

“Hadi gidin siz, Menhus’la ben buradayız bu gece.” Ercan diğerleriyle konuşurken benim burada kalacağımı herkes anlamıştı.

“Bir şey olursa saat fark etmez ara, sabah erkenden geleceğiz zaten.” Semih’in cevabıyla diğerleri de onayladı onu.

Saat geç olmuştu zaten, çoktan gece yarısını geçmişti. Ercan kahve almak için kantine inmişti, ben Uğur’un yanından ayrılmadım. Zaten o da bizi yalnız bırakma bahanesiyle gitmişti bence. Sanki elini bıraksam uyanacak ve yine üşüyecekti, gidemezdin ki.

“Biliyor musun, seni ilk gördüğüm an o kadar etkilenmiştim ki beni görmezden gelmene sinir olmuşum. O buz gibi bakışların bile vazgeçiremedi sana olan hislerimi durdurmaya. Sonra anladım ki senin bir şey yapmana zaten gerek yokmuş. İnsan sevince karşısındakinin kaşı, gözü bahane oluyormuş kalbindeki çarpıntının sebebine. Ben de kalbimin bahanesi yaptım seni, olay buralara kadar geldi.” İçimi çekip yüzüne baktım. İlk gördüğümde kâğıt gibi olan teni şimdi biraz daha kendine gelmişti.

“Bir hocamız, *‘Hasta koma ya da bilinç kaybı hâlindeyken söylenenleri duyar,’* demişti. Beni duyup duymadığını bilmiyorum ya da bunu isteyip istemediğimi. Ama konuşmak istiyorum çünkü bilirsin ben konuşmadan duramam.” Elini sıkıca tutup tebessüm ettim.

şözlere devam edecekken duraksadım. Tebessümüm silindi önce dudaklarımdan, sonra sesim titredi.

“Çok korktum, hâlâ çok korkuyorum. Sen de gitme. Ben zaten kimsesizim ama sen gidersen ben de kalamam geride gibi hissediyorum. Bana hep küçük bir kız çocuğu olduğumu söylüyorsun ya, gidersen bu kız çocuğunun kalbi çok kırılır. Benden çok kişi gitti ama sen gitme.” Gözyaşlarımla usulca süzülürken ağlamaya başladım.

“Menhus...” Sessiz fısıltısını duyduğumda hızla başımı kaldırıp gözlerine baktım. Uyuyordu. Uykusunda ismimi sayıyordu.

Gözlerimde yaşla yüzüme konan tebessümün adı yoktu bende. Sandalyeyi biraz daha yaklaştırıp başımı yastığının kenarına koydum. Burnum omzuna değerken derin bir nefes aldım. Hastanenin bile bastıramadığı kokusunu içime çektim. Islak gözlerim kapanırken kalbim onun için açıldı.

Yaşıyordu, nefes alıyordu, iyiydi.

Sürekli kendime bu sözleri tekrar ettim. Korkum geçmedi nefesini dinledim, teninin sıcaklığına baktım, ara sıra titreyen göz kapaklarını, kıpırdayan dudaklarını izledim. Başımı yastığının ucuna koyup yanında nefeslenmek bile yetti.

Ercan arada odaya geldi, biraz uyuyup dinlenmemi söyledi. Uykum yoktu, herkes uykusunu sanki benim yerime uyuyordu bu gece. Ercan koridordaki bekleme alanına geçtiğinde hemşirelerden birisi Uğur’un eşyalarını getirdi. Biten serumla damar yolunu çıkardı. Hemşire gitmeden eşyaları kontrol etmemi söylediğinde koridorda oturan Ercan’ı çağırdım. Yanında hangi eşyaların olduğunu bilmiyordum. Ercan eşyaları kontrol ederken bana seslendi.

“Menhus, bu senin mi?”

Başımı kaldırıp ona baktığımda elinde siyah lastik bir toka vardı. Oturduğum sandalyeden kalkıp elindeki tokayı aldım. Normal bir lastik tokaydı, herkesin olabiliirdi ama benim olduğumu biliyordum. Tokanın iki ucunun birleşme yerinde olan küçük demir parçasını eğmişim bir keresinde sıkıntıdan elimde oynarken. O yüzden o eğik noktaya sürekli elim takılırdı. Kaybettiğimi sandığım tokam aslında en başından itibaren Uğur’daydı.

“Benim...” dedim cevap bekleyen Ercan’a. Kalbimin bütün hücreleri kanımı kaynatacak kadar ısındı. Giderken beni de yanında götürmek istemişti.

Tokayı alıp Uğur’a doğru ilerledim. Az önce tuttuğum elinin bileğine geçirdim. Yerime tekrar oturduğumda bakışlarım bileğindeki tokadaydı. Ercan eşyaları kontrol edip çıkanca pencereden dışarıya baktım. Güneş, ışıklarını yavaşça dünyanın bu kıtası üstünde göstermeye başlamıştı.

Tuttuğum elin hareket ettiğini anlayınca Uğur’a baktım. Gözlerini yavaşça aralarken birkaç kez kırptı. En sonunda beni gördüğünde kaşları çatılırken bu ifadesini bile özlediğimi fark ettim. Hemşire susayacağını söylemişti uyandığında, elini bırakıp masanın üstündeki bardak sulardan birini açtım. Elim başının arkasına koyduğumda kendini biraz kaldırıp itiraz etmeden sudan büyük yudumlarla içti.

“İyi misin?” Yastığa başını koyduğunda derin bir nefes verdi.

“İyiyim,” dedi. Sesi hırıltılı ve boğuk çıkıyordu.

“Bir şey istiyor musun?” Başında dikilirken gözlerine bakıyordum.

“Ercan’ı çağırırsana bana.” Sözleriyle bir an duraksadım. Başımı sallayıp yatağın yanından ayrıldım.

Odadan çıktığımda Ercan’ı hemen görmüştüm. Uğur’un uyandığını ve onu çağırdığım söylediğimde odaya girdi hemen. Ercan’ın kalktığı yere oturdum. Sabah erken saatler olmasına rağmen hareketlenmeye başlamıştı hastane. Koridorda gözlerimi gezdirirken Gamze, Emre, Semih, Mihrem, Mert ve Mine’nin geldiğini gördüm. Sabah erken geleceklerini söylemişlerdi ama bu kadar erken olmasını beklemiyordum.

“Bir gelişme var mı?”

Emre’nin sorusuyla, “Uyandı, Ercan yanında,” dedim. Herkes rahat bir nefes almıştı. Emre, Semih ve Mert içeriye girerken kızlar yanımda kaldı.

“Sen niye buradasın?” Odanın kapısından gözlerimi çekip Gamze’ye baktım.

“İstemedi beni, Ercan’ı çağır dedi.” Omuz silkip geriye yaslandım. Gamze’nin kaşları çatılırken yanıma oturdu.

“Menhus belki sana söyleyemeyeceği bir ihtiyacı oldu, sonuçta yaralı. Lavaboya gitmek istemiş olabilir.” İlimli ses tonuyla konuştuğunda bir ihtimal olarak bunu da düşünmemi istemişti.

Gamze haklı olabilirdi, ayrıca Uğur’un kıyafetleri de yoktu üstünde. Ercan’dan üstünü giymesine yardımcı olmasını da istemiş olabilirdi. Emre bizi içeriye çağırdığında kızlarla birlikte ben de ayağa kalktım. Gamze bana tebessüm ettiğinde ben de tebessüm ettim ona. Odaya girdiğimizde Uğur yatakta oturuyordu, üstünde hastane önlüğü vardı. Bundan cesaret alarak yatağının yanına kadar gidip daha yakınında durdum.

“Doktor gelir birazdan, kontrol ettikten sonra çıkış işlemlerini yaparız.” Ercan’ın konuşmasıyla en azından eve bu kadar çabuk gideceğimizden dolayı rahatlardı herkes. Durumu kötü olsa hemen bırakmaz, hastanede tutarlardı.

“Bir sen kalmıştın postu deldirmeyen, sen de aldın sonunda madalyanı.” Başımı Semih’e çevirdiğimde alayla bakıyordu Uğur’a.

“İyi de Uğur’un sırtında bir sürü yara izi var ki,” dedim boş bulunup. Gözlerim kapatma isteğiyle dolarken yine pot kırdığımı fark ettim. “Yani Uğur bana kendisi gösterdi yoksa ben onu dikizlemiyorum.”

Battı balık yan gider. Sıva bakalım...

Gülmemek için kendilerini zor tutarlarken ellerimi ateş basan yanaklarıma basturdum. Uğur’a doğru baktığımda kızgın yüzünü beklerken alay dolu tebessümünü görünce bana bir daha şok geldi.

“İğdır’a geldiğimizden itibaren dönüşümlü olarak yaralanma gibi bir huyumuz var da Uğur kalmıştı geriye,” diyerek açıklamayı Emre yaptı.

“Gayet iyi görünüyorsunuz.” Hepsine tek tek baktığımda kaya gibiydiler.

“Emre bıçakla yaralanmıştı Uğur gibi, onun yarası daha hafifti.” Gamze bir adım öne çıkıp eşini işaret etti. Daha sonrasında Semih’i

gösterip, “Semih vuruldu, bayağı ağırdı. Artı bir de zehirlenme vakası atlattı ama oraya girersek çıkamayız,” dedi. Mine’nin yanındaki Mert’e geçti sıra. “Mert vurulmuş sayılmaz ama Mine’nin ona iki el sıkışmışlığı var.” Sözleriyle Mine mahcup bir şekilde başını eğdi. “Ercan da sanırım gittikleri bir görev sırasında ayağını sakatladı ama o çatışmadan dolayı değil. Uğur’un ağzına uyurken ayaklarını soktuğu için kaçarken tepeden yuvarlanmış.” Ercan ve Uğur’u işaret ederek konuştuğunda Gamze, en sonunda herkes gülmeye başlamıştı ben de dâhil.

Kapı açılıp doktor içeriye girdiğinde kontrol için gelmişti. Ercan ve ben odada kalırken diğerleri çıkmıştı. Biraz önce gülen yüzüm şimdi acıyla burulmuştu. Ercan geride dururken ben tam yanında duruyordum Uğur’un. Doktor diğer taraftan geçip mavi kıyafetin üstünü kaldırdı. Beyaz bandaj açığa çıktığında boğazıma oturan yumruyla Uğur’un gözlerine çevirdim bakışlarımı, canının yanıp yanmadığını bilmiyordum. Yüzünden bir şey anlaşılmıyordu. Doktor bandajı kaldırmaya başlamıştı.

“Bakma,” dedi Uğur. Ona döndüğümde gözleri bendeydi. Yarasım görmemi istemiyordu. Çenesi sıkılıydı, acı çekiyordu ama belli etmemeye çalışıyordu.

Uzanıp yatağın kenarında yumruk yaptığı elini tuttum. Elini benden çekmezken dediğini yapıp yarasına değil, gözlerine baktım. Zaten elini çekse de gidemezdim çünkü onu anlıyordum. Bu duyguyu bilmiyordu. Gözlerinde yumuşak bir ifade belirdi.

Sen de canın acırken birisi elinden tutsun istedin değil mi Uğur?

Doktor kontrolünü yaptıktan sonra alınması gereken ilaçların reçetesini verdi. Ercan reçeteyi alıp çıkış işlemlerini yapmak için odadan çıktı. Emre odaya girdiğinde elinde karton çanta vardı. Kıyafet getirdiğini anlayınca odadan çıktım. Mert, Mihrem ve Semih askeriye geçmişlerdi, Mine de avukatlık bürosuna. Kalmak isteseler de Uğur dinleneceğini söyleyerek herkesi kibarca kovmuştu. Akşam eve gelecekti herkes işten çıkınca. Emre ve Ercan kalmıştı yanımızda yardım etmek için. Ercan ve Uğur arasında bağ olduğu-

nun farkındaydım ama Gamze'yle Emre de oldukça bağılıydı Uğur'a.

"Çıkış işlemlerini hallettim, gidebiliriz." Ercan'ın gelmesiyle birlikte Emre ve Uğur da kapıdan çıkmıştı.

Uğur inat ederek tekerlekli sandalyeye oturmadağı için Emre ve Ercan'dan azar yemişti. Bu hâllerine dudak büküp izlemekle yetindim. Bir koluna Ercan, diğerine Emre girmişti. En sonunda Uğur yine isyan edip ikisini de kendinden uzaklaştırdı. Yavaş da olsa düzgün adımlarla yürüyordu. O gerçekten çok güçlüydü.

Sonunda eve geldiğimizde Uğur için salondaki koltuğa yatak hazırlamıştık. Üst katın merdivenleri olduğundan çıkıp inmesi zor olurdu. Emre izinli olduğundan kalmıştı, Ercan geç de olsa askeriye gitmişti. Mutfaka geçip dolabı açtım. Öğlen olmuştu bile. Dolaptan tavuk çıkarıp düdüklüye atıp haşladım. Tavuk suyuna şehriye çorbası yapacaktım. Halime abla akşam yemeğinde tavuğu değerlendirirdi. Doktor özellikle Uğur'un birkaç gün kuru gıdayla beslenmemesini söylemişti. Çorbayı yaptıktan sonra Emre ve Uğur için iki kâse koydum, içine biraz limon sıkmıştım. Tepsiyi elime alıp salona geçtim.

"Hadi bir şeyler yiyin," diyerek içeriye girdim.

"Çok iyi olur, Uğur'un da ilaçlarını alması gerekiyor zaten. Ben mutfaktayım, telefon görüşmesi yapmam gerekiyor." Emre ayağa kalkıp kendi çorba kâsesini ve kaşığı aldıkdan sonra mutfaka ilerledi.

Elimdeki tepsiyle ayakta daha fazla durmamak için Uğur'un yanına ilerledim. Ortada duran ahşap masaya tepsiyi bıraktım. Uğur kendini geriye çekip daha dik oturdu. Yüz kasları gerilirken elimi omzuna bastırıp durdurdum onu, canı yanıyordu. Ahşap masa koltuklarla aynı hizada olduğu için tepsiyi biraz ileriye itip oturdum. Kâseyi elime alıp kaşığı birkaç kez içinde gezdirdim. Çorbadan aldığım bir kaşığı Uğur'un dudaklarına doğru uzattım.

"Menhus elim tutuyor, ver ben içerim," dedi elini uzatıp.

"Hareket edince canın yanıyor. Ya elinden kâseyi düşürüp haşlarsan kendini, ne yapacağız? Bir de bana çocuk diyorsun." Kaşlarımı çatıp kızarak baktığımda içini çekip başını bir kez salladı.

Kazandığım zaferle tebessüm edip aralanan dudaklarının arasına kaşığı ilerlettim.

Uğur çorbasını içerken gözlerime hiç bakmıyordu. Benden kaçtığı gözleri bütün evde dolaşmıştı neredeyse.

Gece adımı sayıkla, gündüz yüzümüze bakma. O da iyiymiş.

Zil çaldığında, “Ben baktım,” dedi Emre ben kalkmadan.

Başımı çevirip baktığımda Emre içeriye girdi ama yüzünde sert bir ifade vardı. Hemen arkasından içeriye giren Havin’i görünce kaşlarım çatıldı ama beni asıl şok eden yanında durup gözlerimin içine bakan adamdı.

“Arın...” diye fısıldadım. Benim elimdeki kaşık Uğur’un ağzındaydı ve Arın tam olarak bize bakıyordu.

Bölüm 16

Şaşkınlıkla birbirimize bakarken en sonunda Uğur'un ağzında duran kaşığı çekmek aklıma geldi. Kaşığı çorba kâsesine bıraktım, zaten bitmişti. Yavaşça oturduğum sehpadan kalkarken elimdeki kâseyi sanki her şey normalmiş gibi kenara bıraktım. Bütün gözlerin üstümde olduğuna emindim ama ağzımı açıp tek kelime edemiyordum. Sanırım insan böyle şoka giriyordu.

"Menhus bana bakmayacak mısın?" Arın'ın oldukça sert çıkan ses tonuyla onu yok saydığım için sinirlendiğini anladım. Başımı kaldırıp gözlerine baktığımda hâlâ aynı yerde duruyordu.

"Halam biliyor mu burada olduğunu?" Sesim sabit çıkarken sorum onu şaşırtmamıştı.

"Bunu baş başa konuşalım istersen," dediğinde gözleri önce Uğur'a sonra arka taraftakilere döndü.

"Geçmiş olsun Uğur, senin için çok endişe ettim." Havin kendini belli ederek öne çıktı. Gözlerini bir an bile Uğur'dan ayırmadan konuşurken sesi kısılmış, titremişti.

"Teşekkür ederim komutanım," dedi Uğur buz gibi ses tonuyla.

"Burası askeriye değil, daha kaç kez diyeceğim, Havin diyebilirsin." Alınmış gibi tavır alsa da umurunda değilmiş gibiydi.

“Bana da geçmiş olsun demeyecek misin Havin?” Gözlerim üstündeyken konuşmamla birlikte o da bana baktı. Saçlarımı geriye doğru atıp bir adımımı öne çıkardım.

“Ne oldu, neyin var?” Arın baştan aşağıya beni incelerken herhangi bir zarar alıp almadığımı kontrol ediyordu.

“Havin neyim olduğunu çok iyi biliyor. Öyle değil mi?” Tek kışımı kaldırıp gözlerimi üstünden ısrarla çekmedim. Onun bakışları Uğur’a kayarken zorlukla yutkundu.

“Evet, ayağın takılmış merdivenden düşecekmişsin. Neyse ki Erdem son anda seni tutmuş, hatta kucağına almış diyorlar. Ne romantik!” Gözlerini kısıp bana bakarken dudağının kenarı sinsice kıvrıldı.

Ben bu kızı yolarım!

“Seni öldüreceğim.” Gayet sakin konuştuğumda bana ilk önce anlamamış gibi baktı.

Önümdeki sehpayı basıp yükseldiğim gibi Havin’in üstüne atladım. Saçlarına yapıştığımda sertçe asıldım. Uzun siyah saçları avcumun içinde tel tel koparken herkes olayın şaşkınlığı içinde olduğundan hareket bile edememişti. Havin çığlık atarken bana vurmaya çalışıyordu ama başını öne doğru eğdiğim için sadece ellerime tırnaklarını geçiriyordu. Hissettiğim acıyla daha fazla asıldım saçlarına.

“Menhus dur!” diyerek Emre araya girip Havin’den ellerimi ayırmaya çalıştı.

Belimden çekilmemle Arın’ın beni sıkıca tutup geriye çektiğini anladım. Havin’in avcumda kalan bir avuç saçıyla ayrıldığımda tiksintiyle saçlarım ona doğru attım. Havin sinirden kudururken Emre onu kollarından geriye doğru sıkıca tutuyordu. Öldürecektim, elimden almasalar bu sinirle nefesini keserdim!

Havin, Emre’den elini kurtarıp bana tokat atmak için elini kaldırdığında o elini kırıp geri verecektim. Eli daha bana ulaşmadan sıkıca bileğinden tutulduğunda Uğur’un aramıza girdiğini gördüm. Bir adım atıp beni tamamen arkasına aldığımda Havin’in karşısına geçti.

“Sakin Havin, sakın! Bir daha ona el kaldırdığını göreyim, duyayım seni mahvederim!” Sert sesi öyle bir çağıldadı ki yer sarsıldı zannettim.

Uğur’un daha önce hiç bu kadar öfkeli olduğunu görmemiştim. Bana sinirlendiği anlarda bile altında alaycı, kibirli bir yanı olurdu ama şu an tam anlamıyla patlamak üzere olan dinamit gibiydi. Kasatı olan sırt kaslarından bile görebiliyordum gerginliğini.

“Bana o kızı mı savunuyorsun? Saldırdı bana, hiçbir şey yapmamışken üstelik!” Havin’in sinirle cırlaması üstüne sinirim daha çok tepeme çıktı.

“Yaptıklarını bilmediğimi sanıyorsan çok yanılıyorsun. Bunun hesabım da emin ol alacağım. Emre, Havin’e kapıya kadar eşlik et kardeşim.” Bileğinden tuttuğu eli bıraktığını Uğur’un eli yan tarafına düşünce anladım.

Uğur’un arkasından kenara çekilip Havin’in morarmış suratını keyifle izledim. Yüzümdeki şeytani gülümsemeyi gördüğünde göz kırptım. Olduğu yerde daha çok kudururken başımı Uğur’un sırtına gömüp, “*Adam işte adam!*” dememek için zor tutuyordum kendimi.

Havin geldiği gibi giderken Emre de gittiğine emin olmak için sanırım arkasından gitmişti. Uğur arkasını döndüğünde benim keyifli yüz ifademi görmüştü. Tek kaşını kaldırırken hafifçe öksürüp kendimi topladım.

“Arın hadi mutfakta konuşalım.” Uğur’un önünden çekilip mutfığa doğru ilerledim.

Arkamdan mutfığa girdiğinde kapıyı kapattım. Mutfaktaki masaya karşılıklı iki sandalye çekip oturduk. Ellerimi masanın üstünde birleştirip ona baktım. Üstünde siyah tişörtü, mavi kot pantolonu ve dağınık serseri tarzıyla en son gördüğüm hâlden pek farklı değildi. Açık kahve gözlerini üstüme dikmiş, hafif çatık kaşlarıyla beni izliyordu. Kıvrıkcık saçları biraz uzamış almna dökülmeye başlamıştı.

“İlk kuralımız neydi?” Ciddi tavrına büründüğünde sorguya çekildiğimi net bir şekilde anlamıştım.

“Üç kez ararsın, açmazsam dördüncüde kapımı çalarsın.”

Dün hastanede beni aradığı aklıma gelince keyifsizce cevap vermiştim. Telefonu sessize aldığım için sonraki iki aramayı görmüş ama dönüş yapacak zaman bulamamıştım. Uğur'u iki dakika bile yalnız bırakamayacak kadar kendimden geçmiştim. Sabah da her şey oldu bittiye gelmiş, kendimizi evde bulmuştuk. Açıkçası aklımdan her şey uçup gitmişti. Arın çok sinirli görünüyordu, biraz önce içeride olanların da aklını karıştırdığı ortadaydı.

“Sen ne yaptın? Bunu bildiğin hâlde açmadın. Sana bir şey oldu sandım. Seni de aldılar sandım. Hiç mi düşünmüyorsun beni Menhus? Aklıma gelmiyor mu delireceğim? Senin yüzünden iki kişi hastanede yatıyor şu an. Bende yok da sendeki vicdan sızlar da yapmazsın bir daha diye söylüyorum.” Sıktağı yumruklarının içine hapsettiği öfkeyi gördüğümde ses tonu da giderek yükselmişti.

“Kime ne yaptın?” Boğazıma takılan soruyla alacağım cevabı tahmin ediyordum.

“Gürkan iti uğraştırdı biraz. Annem seni benden bile saklayabileceğini düşünmüş Menhus. Senin o çok sevgili halan, senin yerini bilen tek kişi değildi. Şoförle kısa bir konuşma yaptık.” Ellerini açıp bana gösterdiğinde parmaklarının altındaki sıyrılan deriyi fark ettim, yer yer kızarmıştı elinin üstü.

“Buradaki askerlerden birisi yaralandı, beni korumakla görevli olan. Hastanedeydim, eve yeni geldik daha.” Benimle böyle konuşmasına alışık değildim ama sinirlendiğini ve beni kaybetmekten korktuğu için böyle davrandığını biliyordum. Yumuşak bir ifadeyle baktım ona üstüne gitmeden.

“Ben bu işlere kimin için girdim Menhus? Sırf sana dokunmasınlar diye annemi karşıma aldım. İyi olacaksın, iyi olmak zorundasın.” Masanın üstünden ellerimi tuttuğunda kırılan ifadesiyle kaybetmekten korkan yanım göstermişti bana.

“İyi olacağız.” Gülümsediğimde Arın da başım sallayıp onayladı beni.

Kapının açılmasıyla başımı kaldırıp Uğur'a baktım. Çatık kaşlarıyla masanın üstünde duran birleşmiş ellerimize bakıyordu. Arın'ın avcundan ellerimi çekip ayağa kalktım.

“Bir şey mi istedin? Seslenseydin ben getirirdim, hareket etmemen gerekiyor.” Uğur’un gözleri beni bulurken tek kaşını yukarı kaldırdı.

“Su alacağım.” Tezgâha doğru ilerleyip sürahidenden kendine bir bardak su doldurdu. İçtikten sonra bardağı tezgâhın üstüne bıraktı.

Ben geri sandalyeye otururken gözlerimi üstünden ayırmadım. Havin hakkında neler bildiğini düşünüyordum. Acaba Emre ve Semih görev sırasında her şeyi anlatmış olabilir miydi? O zaman Gökhan’dan da haberi olmuştu. Dudağımı ısırdım endişeyle. Eğer konuşurlarsa Leyla olayı da açığa çıkabilirdi. Benim bir an önce Emre ya da Semih’le konuşup durumun seyrini öğrenmem gerekiyordu.

“Bu arada tanışmadık, Arın ben,” diyerek Uğur’a döndü Arın.

“Uğur,” dedi kısaca, buz kütlesi hâlinden bir tık daha ileri gidip dondurucu bakışları eşliğinde.

“Menhus sizden bahsetti, Ercan var değil mi bir de?” Arın’ın sakince sorduğu soruyla en sonki konuşmamızı hatırladım.

Ercan ve Uğur’u sevgili sanıyordu...

“Yaa evet Ercan’ımız var, bir de onun sevgilisi de Esra. Bir gör-sen nasıl yakışıyorlar, nasıl tatlılar...” derken gülmeye çalıştım.

Uğur tek kaşını kaldırıp bana bakarken Arın’ın kaşları çatılmıştı.

“Sen demedin mi...” Arın’ın ağzının üstüne elimi kapattım masanın üstünden uzanıp.

“Sus, bir kelime daha etme. Neden biliyor musun? Çünkü sıç...” Devam edemedim öksürmeye başladım.

Sıçtık.

“Al, tilkilerin susamış, beynin biraz çalışsın.” Uğur’un uzattığı su bardağına sarılıp birkaç yudum aldım alaycı ses tonunu yok sayarak.

Arın bir Uğur’a bir bana baktı ve giderek çatılan kaşlarıyla bu durumdan hiç memnun olmadığını ortaya koydu. Uğur’un mutfaktan çıkarken kapıyı sonuna kadar açık bıraktığı gözümünden kaçmadı.

“Ne iş?” Arın’ın sorusuyla ona çevirdim bakışlarımı.

“Ben olayları tamamen yanlış anlamışım, öyle bir şey yokmuş Uğur ve Ercan arasında.” Ses tonumu kısarak konuştum Uğur’un duyması ihtimaline karşı. O gün beni yakaladığı geldikçe aklıma, utanıyordum zaten.

“Askeriyede olmaz zaten öyle şeyler, sen dediğinde bile inanmadım. Senin uçuk aklın zaten en imkânsızını düşünür.” Arın benimle dalga geçtiğinde gözlerimi kısarak baktım ona.

Zaten ben de en imkânsızı düşünüyordum.

“Halam canını okuyacak. Ne zaman gideceksin? Çoktan haberi olmuştur, sonuçta şoförü hastanelik olmuş.” Yüzüme yerleşen gülümsemeyle bu sefer ben onunla dalga geçtim. Kesinlikle bu yaptığı-
nın bir karşılığı olacaktı.

“Hala deyip durma Menhus, sıkma canımı.” Yüzündeki kaslar gerilirken sert bir dille söylemişti.

Omuz silkip elimin altındaki bardaktan bir yudum daha aldım. Arın’m telefonu çalınca balkona doğru ilerledi, kapıyı açıp çıktı. Benim yanımda konuşmaktan çekinmezdi ama içeride Uğur ve Emre vardı, onların duymasını istememiş olabilirdi. Birkaç dakika sonra geri geldiğinde yüzünde parçalanmış bir ifade vardı. Bu hâlini biliyordum, tanıyordum onu.

“O nasıl?” diye sordum biraz önceki çıkışım yok sayarak.

“İyi değil, testler yapılıyor ama çok zamanı yok. Uyumlu bir donör bulunmazsa diğer organları da iflas etmeye başlayacak.” Ellerini sandalyenin sırt kısmına koymuş sertçe bastırıyordu.

“Eğer yardım ed...” Arın’m keskin bakışıyla sözümü devam ettiremedim.

“Sakın! Sakın bana onun için bir şey daha yapacağını söyleme. Yetmedi mi kendini bu hâle düşürmen? Sen onun yüzünden buradasın. Ölecek mi? Ölsün! Bak bunu ben diyorum, onun için ben söylüyorum, o kadar vicdan bırakmadılar bende!” Hiddetli aldığı nefeslerle göğsü hızlı bir şekilde inip kalkıyordu, gözünü öfke bürümüştü.

“Yapma...” dedim kısık çıkan sesimle. Başımı iki yana sallarken dolan gözlerime inat yüzümü sabit tuttum.

“Ne oluyor burada? Ne bağıırıyorsun kıza?” Uğur’un içeri girmesiyle birlikte onun da öfkeli olduğunu fark ettim.

“Bizim aramızda. Karışma,” dedi Arın.

“Burası benim evim ve Menhus benim misafirim. Sense ne misafirsin ne de tanıdık. Onun sayesinde girdin bu kapıdan içeri. Bir daha o kıza sesini yükselt hadi, ses tellerini sökerim senin.” Elini kaldırıp tehditkâr bir şekilde Arın’a sallarken hiç şakası yoktu. Gerçekten yapacaktı.

“Gidiyorum,” dedi Uğur’a ve son kez bana bakıp arkasını döndüğü gibi çıktı mutfaktan. Biraz sonra çarpılan dış kapının sesini duyunca irkildim.

Uğur’un bakışlarını üstümde hissedince masanın üstündeki bardağı alıp ayağa kalktım. Emre’nin içtiği çorba kâsesini sudan geçirip makineye koydum bardakla birlikte. Ellerimi yıkadıktan sonra kâğıt havluyla kuruladım. Duvarlara bakarken siyah karo üstüne iç içine geçmiş beyaz fayans desenini dikkatle inceledim.

“Menhus.” Uğur’un daha ılımlı çıkan sesiyle ona bakmadım.

“Daha önce dikkat etmemiştim, on yedi tane çizgi varmış zikzak şeklinde göz alıcı duruyor. Mine yeniden yaptırmış sanırım, onun evindekiler bordo beyaz çünkü. Daha gösterişli duruyor.” Elimle fayansı işaret edip çizginin üstünden gittim.

“Gözlerini benden saklıyorsun kız çocuğu.” Elini koluma koyduğunda beni kendisine doğru çevirdi. Parmakları çenemi yukarı kaldırırken göz göze geldik.

“Saklamıyorum ki bak, gözlerim gözlerinde,” dedim mavinin en çok yağmur yüklü yanını ona sunarak.

“Canını yakıyorlar ve sen buna izin veriyorsun. Bana geçirdiğin pençeler neden ona işlemiyor da susuyorsun?” Bilmiyordu ya da anlamak istemiyordu, ben ona da zarar verecek bir şey yapmazdım.

“Arın öyle birisi değil, sadece endişe etmiş telefonlarını açma-

yınca. Bana değer verir, düşünür.” Sözlerimde oldukça samimiydım, içinde bulunduğum durum en çok Arın’ı zorda bırakıyordu.

“Sana tokat atıp canını yakanın camını yak ki diğer yanağını çevirdiğini düşünmesin. Beni insanları yumrukla tanıştırmak zorunda bırakma.” Bir adım geri atıp ellerini üstümden çekti.

Bu bir evlilik teklifi bence...

“Tamam,” dedim gözlerine bakarken yüzümdeki gülümseme gerçekçi bir hâl aldı.

“Bu kadar kolay mıymış sana bir şeyleri kabul ettirmek?” Adama her konuda karşı çıkınca tabii hemen tamam dememe şaşırmıştı.

“Yaralısın ya ondan, iyileş bir bakalım sonra delirteceğim seni.” Koluna girip çok fazla ayakta kaldığı için salona doğru ilerledim.

Uğur bana bir bakış atıp onu ilerletmeme ses çıkarmadı. Salona geçtiğimizde o koltuğa uzanırken ben de tepsiyi alıp mutfığa geçtim. Uğur, Emre’yi uyuyacağını söyleyip göndermişti. Mutfığı toplayıp salona döndüğümde Uğur’un uyuyakaldığını fark ettim. Çatık kaşları düzelmiş, yüz hatları gevşemişti. Kısa saçları biraz uzamıştı, sakallarıysa iki haftalık. Daha önce onu hiç sakallı görmemiştim ama fena hâlde yakışıyordu bu hâli de.

Koltuğun köşesine koyduğum ince pikeyi alıp üstüne örttüm. Normalde uyanırdı bu hareketime ama aldığı ilaçlar ağırdı, görev sırasında doğru düzgün uyuyamadığından da yorgun olabilirdi. Koltuğun başındaki tekli berjere oturup elimi çeneme dayadım. Gözlerimi bir saniye bile üstünden ayırmadım. Uykusuzdum, bütün gece uyumamıştım ama gözümü ondan ayırırsam bir şey olacak diye endişe ediyordum. Şimdi bir çocuk masumluğuna bürünen adamın acısını acım yapmıştım.

Ne kadar onu izlediğimi bilmiyordum ama en sonunda başım koltuğa düşerken gözlerim kapanmaya başlamıştı. Uğur’un uyuduğunu biliyordum, yanımda olduğunu bilmek iyi hissettiriyordu. Gözlerim kapanırken oturduğum yerde uyuyakalmıştım.

Duyduğum fısıltıyla gözlerimi zorlukla açtım. Havanın karardığını fark ettiğimde ne kadar zamanın geçtiğinden habersizdim.

Sitenin içinde yanan lambalar açık perdelerden içeriye loş bir ışık girmesini sağlıyordu.

“Anne, bırakma beni...” Sessiz fısıltısını tekrar duyduğumda gözlerimi Uğur’a çevirdim hızla. Sayıklıyordu.

Elimi alnına koyduğumda ateşinin olduğunu fark ettim. Su gibi olmuştu, alnı ter içindeydi. Hızla kalkıp salonun ışığını açtım. Uğur’un yanına geldiğimde titrek bir nefes verip dudaklarını kıpırdattı ama sesi çıkmadı bu sefer. Üstündeki pikeyi çekip kenara bıraktım. En son uyduğunda durumu iyiydi ya da iyi olduğunu göstermişti.

“Uğur,” dedim ellerimi yüzüne koyup. Kaşları çatılırken gözlerini açmadı.

“Gözlerini aç lütfen.” Korkuyla biraz başını kaldırıp sarstım.

“Üşüyorum...” diye mırıldandı.

Üstündeki tişörtü kaldırıp karnındaki sargıya baktım, üstünde hafif kan lekesi vardı. Korkuyla kesilen nefesimi ve irileşen gözlerimi acıyan kalbim takip etti. Uğur gözlerini açmaya çalışırken acıyla kasıldı yüzü. Telefonumu elime aldığımda ekipten birilerini aramak için hızla kilidini açtım. Ercan toplantı olacağını, görevle ilgili rapor verileceği için geç kalacaklarını yazmıştı. Aradığımda ulaşamıyordum. Telefonu bırakıp Uğur’a doğru döndüm. Ambulansı arasam buraya gelmesi kırk dakika sürerdi, şehir dışındaydık.

“Hadi kalkman gerekiyor, benden destek al. Havale geçireceksin.” Arkasındaki yastığı düzeltirken Uğur gözlerini yavaşça araladı ama çok güçsüz görünüyordu.

Zorlukla ayağa kalktığında elini omzuma atmasım sağladım. Kollarımı sıkıca beline sarıp ezildiğim ağırlığın altında kısa bir an nefessiz kaldım. Ercan’ın odasına kadar gitmemiz gerekiyordu, onun odasında ebeveyn banyosu vardı. Üst kata Uğur’u bu hâlde çıkarmam imkânsızdı.

Koltuktan ve yamndan geçtiğimiz masadan destek alarak Uğur’u Ercan’ın odasına kadar götürmeyi başarmıştım. Başı yana doğru başımın üstüne yaslanmıştı. Dudakları saçlarımın içinde kıpırdanıyordu, kelimelerinin çoğu anlamsızdı.

Ercan'ın yatağının üstüne bıraktım Uğur'u, derin bir nefes alıp elimi belime koydum. Milletin sevgilisi kucağında taşısın, ben burada yerde sürünecek hâle geleyim. Neyse henüz sevgili olmadığımız için kendimi teselli edebilirim.

Ercan'ın banyosuna girdiğimde suyu açıp ılığa getirdim. Odaya çıkıp ilaç poşetini almak için mutfığa ilerledim. İçinden duş alırken su geçirmeyen bandajdan çıkarıp odaya geri döndüm. Uğur'un tişörtünü çıkarırken de epey efor sarf ettim.

"Hay maşallah," dedim taş gibi sert olan üst bedenine gözlerim değince.

Hızlı davranıp bandajı üstüne yerleştirip sabitledim. Uğur'un kolundan tutup tekrar kaldırdım. Bel fıtığı olacaktım bu gidişle. Zorlukla ilerlediğimizde iki adım sonra banyoya girmiştik. Uğur'u duvara doğru yaslayıp duşun altına ittim. Ani gelen suyla yerinden sıçrarken gözlerini açmaya çalışıyordu. Öne doğru uzanan eliyle üstümdeki tişörtten yakaladığı gibi beni kendine doğru çekti. Sırtım duvarın soğuk fayanslarına değerken su ikimizin başından aşağıya akmaya başlamıştı.

"Menhus?" dedi Uğur sanki bu anın gerçekliğinden emin olmak ister gibi.

"Buradayım," dedim yirmi dört saat içinde ona ikinci kez varlığımı hatırlatarak.

Çenemdeki elini çekerek yüzüme düşen ıslak saçlarıma götürdü. Avcunun içi mi yanıyordu yoksa bana dokunduğu için mi yanıyordu bilmiyordum. Karnımın içinden akan o ılık hisle titredim. Başım hafif yana yatırıp yüzümde gezdirdiği eli dudaklarımdan üstünde durdu. Kolumdaki eli belime kayarken başını eğip alnını alnıma yasladı. Gözlerim kendiliğinden kapanırken bu anın gerçekliğine ben bile inanamıyordum.

"Gökkuşağı, açmışsın yine bütün renklerini." İçini çekerken sessizce kurduğu cümleyi zar zor duymuştum.

Elleri ve sıcaklığı benden ayrıldığında boşlukta kalır gibi oldum. Su kesildiğinde gözlerimi açtım. Uğur elindeki büyük havluyu omuzlarıma bıraktı gözlerini yere indirip. Az önce de hissetmişim,

gözlerim dışında bana hiç bakmamıştı. Üstüme yapışan tişörtümü kapatan havluya sarıldım. Uğur geçmem için çekilirken daha iyi duruyordu, su kendine getirmiş olabilirdi. Yanından geçip banyodan çıktım direkt.

Kapı arkamdan kapandığında elim biraz önce Uğur'un parmakları arasında olan dudaklarımm üstüne kondu. İçimi çekerken birden çarpan havayla titredim. Saçlarımdan damlayan su tanecikleri yerleri ıslatmıştı. Böyle odadan çıkarsam üst kata kadar her yer battardı. Uğur hâlâ duş alıyordu, suyun sesini duyuyordum.

Havluyu elimle sıkıca tutup kollarını çıkardığım tişörtü başımdan geçirip yere bıraktım ve altımdaki kotu bacaklarımdan sıyırdım. Kıyafetlerimi daha sonra alacaktım buradan, önce yukarı çıkıp üstümü giymem gerekiyordu. Odadan çıkıp salona ilerledim merdivenleri çıkmak için.

Giriş kapısı ardına kadar açılırken salonun ortasında kalmıştım. Arkamda kapanan kapının sesiyle döndüğümde Uğur belinde siyah bir havluyla birkaç adım arkamda duruyordu. Kapının önündeyse büyük bir kalabalık vardı. Ekiptekiler ve kızlar gelmişti.

“Hassiktir!” İlk tepki Ercan’dan gelmişti.

Biz bu duruma nasıl düşmüştük?

Bölüm 17

Olduğum yerde resmen donup kalmıştım. Görüşümün kapanmasıyla birlikte Uğur'un sırt kaslarıyla bakışmaya başladım. Beni tamamen arkasına almış, önümü kapatmıştı.

"Yanlış bir zamanda geldik galiba." Gamze'nin sesini duyunca ellerimle gözlerimi sıkıca kapattım.

"Dönen olursa sikerim belasını! Sözüm kızlardan dışarı." Uğur'un beton kadar ağır ve sert sesini duyduğumda yutkundum.

Ellerimin üstüne konan ellerle gözlerimi açtım. Yüz kasları tamamen gerilmiş, bakışları derindi. Kapıya doğru baktığımda herkes arkasını dönmüştü. Elimi tutup beni çekti, adımlarımı ona uydurdum. Birlikte merdivenleri çıkıp koridorda durduk. Uğur'un yüzüne baktığımda kaşlarını çatmıştı.

"Üzgünüm seni bu durumda bıraktığım için," dedi elini ensesine atıp ovalayarak.

Kol kasları daha fazla belli olurken karın kasları şişmişti. Günde kaç saat spor yapıyordu acaba?

"Menhus." Sert ses tonunu duyunca başımı kaldırıp gözlerine baktım. "Sen beni dinlemiyor musun?"

"Olan oldu, sorun değil." Omuz silkip üstümdeki havlunun ucunu tuttum.

Uğur'un peşinden merdivenleri hızla çıkarken sıkıştırdığım ucu gevşemişti. Gözleri elimi hareket ettirdiğim yere düşerken sertçe yutkundu. İlk defa benden etkilendiğine dair bir his gördüm yüzünde. Sert ifadesi dağılırken gözlerine arzunun emareleri oturdu. Elini bana doğru uzattığında geri çekilmedim. Boynuma yapışan sarı saçlarımdan oluşan tutamı parmağını tenime değdirmeden ayırdı. Gözleri ağır ağır yüzüme çıktığında onu izleyen beni fark etti.

"Üşüyeceksin, üstünü giyin." Sırtını dönüp odasına girip kapıyı arkasından kapattı.

Öylece durduğumu fark edip odaya girdim. Kapıyı kilitledikten sonra üstümdeki havluyu yere bıraktım. Dolaptan çıkardığım kıyafetlerle üstümü giydikten sonra saçlarımı kuruttum. Uzun saçlarım sıcak havada beni rahatsız edeceği için topladım. Yerdeki havluyu alıp odadan çıktım. Banyodaki kirli sepetine attığımda Uğur da odasından çıkmıştı. Siyah eşofman ve beyaz bir tişört giymişti. Merdivenlerden arka arkaya indiğimizde salonda koltuklara oturmuş olan herkesin bakışı bize doğru döndü.

"Limonata yapmıştım içer misiniz?" diye sordum.

"Evin hanımı da oldu, yakında kapının önüne koyar bu kız beni." Ercan gülerek konuştuğunda Uğur oturduğu koltuğun yastığını ona fırlattı.

"Uğur çok ateşliydi, ben de dedim ki banyoda..." Konuştuğum an herkese kal gelmiş, kaskatı kesilmişti.

"Yuh, yuh, yuh!" dedi Semih gözlerini açmış bir şekilde Uğur'a döndü. "Biz de seni namuslu bilirdik." Başını iki yana salladı.

"Yanlış anladınız!" Panikle konuştuğumda gülmeye başladılar.

"Menhus, kendini yorma yavrum. Bunlar ne dersen de, istedikleri yere çekerler konuyu." Uğur rahat bir ifadeyle bana baktığında başımı salladım.

"Yavrum dedi lan, kalkın nikâh dairesine gidiyoruz!" Ercan bağırarak yerinden kalktığında kızlar bu tavrına kıkırdarken dudaklarını gülmemek için birbirine bastırdı.

"Ben limonata getireyim o zaman." Arkamı dönüp mutfağa

doğru ilerlediğimde kızlar da yardım bahanesiyle hemen arkamdan gelmişti.

Dolaptan çıkardığım limonata sürahisini tezgâhın üstüne koydum. Gamze bardakları çıkarırken Mine ve Mihrem mutfak masasında karşılıklı oturuyordu. Buzluktan çıkardığım buzları bardaklara koydum. Taze nanelerden iki yaprak atmaya başladığımda Gamze bardağın birini ayırdı.

“Uğur’un naneye alerjisi var,” dedi tebessüm ederek.

Ercan’la en son markete gittiğimizde almıştım naneyi limonata-da sevdiğim için. O an aklıma geldi, geldiğimden beri hiç evde nane görmemiştim.

Bardaklara limonata doldurduktan sonra kızların aldığı kuru pastadan koydum tabaklara. Servisler hazır olduğunda kızların hepsi bana bakıyordu. Uğur’la aramda olan durumu biliyorlardı sonuçta.

“Ateşi çıktı, Ercan’ı aradım ama telefonu kapalıydı. Bir şey olacak diye korktum. Banyoda ılık suyun altına tuttum ama bana da bayağı su sıçradı. Yani sizin o buz kütlesi ateşler içinde yanarken bile arkasını döndü bana.” En son cümlede sinirle soluduğumda nasıl beni kendine çekip sonra bıraktığı geldi aklıma. Diyorum tam bir şey olacak, sonra ortada kalıyorum.

“Buradan bir şey çıkar mı komutanım?” Mine, Mihrem’e doğru dönüp sorduğunda ne konuştuklarını anlamamıştım.

“Semih ve Emre üstünden oynanacak hamle tam. Ercan kıyamaz, Mert de o kadar düşmez çekinir Uğur’dan ama o ikisi canını okur.” Ellerini kaldırıp birbirlerine çarptılar gülerek.

“Ne olduğunu bana da söyleyecek misiniz?” Merakla onlara baktığımda Gamze beni kolumdan tutup masaya oturtturdu ve yanıma oturdu.

Biraz sonra elimizdeki tepsilerle mutfaktan çıktığımızda Ercan ve Uğur yan yana, Emre ve Semih çapraz koltuklarda Mert de tekli koltukta oturuyordu. Servisleri verdikten sonra bardağımı alıp Mihrem ve Gamze’nin ortasına, Uğur’un karşısına oturdum. Limo-

natamı alıp yudumladım, içindeki buz erimiş biraz daha soğukluk katmıştı. Mine bana göz kırpıp tam oturacağı zaman yana doğru savruldu ve elindeki limonata Ercan'ın üstüne döküldü.

“Ercan özür dilerim ya, ayağım takıldı,” dedi Mine mahcup bir şekilde.

“Zaten değiştirecektim üstümü, sıkıntı yok.” Ercan oturduğu yerden kalkarken odasına doğru adımladı. Mine de Mert'in yanındaki diğer tekli koltuğa yerleşti.

Gamze ve Mihrem yanımda kıkırdarken ben de gülüşümü saklamak için bardağı dudaklarımın arasına yasladım. Uğur'un bakışlarını üstümde hissedince dudaklarımı ısırp yüzüne baktım. Bir şeyler çevirdiğimizi anlamıştı zeki adam ama bu sefer kesinlikle benim parmağım yoktu. Başımı çevirip elimdeki limonata-dan birkaç yudum daha aldım ta ki Ercan odasından çıkıp gelene kadar.

“Benim odamda! Benim banyomda ya, benim!” diye bağırdığında elinde Uğur'un ıslak tişörtü vardı.

“Ne oluyor Ercan?” diye sordu Mihrem.

“Yatağım dağınık, yerde kıyafetler var ve banyom kullanılmış. Lan sen değil misin küçük, emanet kız diyen. Başımızı yedin üstelik, imasını etsek siktiri çektin hepimize. Ne demek şimdi bu?” Ercan oldukça şaşkın görünüyordu ki salondaki erkeklerin de kaşları çatılmıştı.

“Sen mi ararsın Hasan amcayı, ben mi?” diye sordu Emre, Semih'e bakıp.

“Hasan amca kim?” Yanımda oturan kızlara sessizce sormuştum.

“Buraya en yakın köydeki camide imam,” dedi Gamze.

Gözlerim şaşkınlıkla büyürken Uğur'a pamuk tıkayacaklarını düşünmemiştim. Tamam Emre ve Semih kızar demişti kızlar ama öldürecek kadar da değil diye düşünmüştüm. Uğur'a baktığımda boyun damarları genişlemiş, yüzü kaskatı kesilmişti. Bu adam herkes gidince kesin beni parçalara ayırıp mahzeninde sakladığı derin donduruculardan birine atardı. Ürperdim.

“Biraz daha saçmalarsan Ercan, artık kalacak odayı geç, bir evin olmayacak.” Uğur oldukça kızgın görünüyordu.

“Ben demedim mi bunlar beni eve de almaz diye. Bakın bakın görün,” diyerek yüzüne ağlamaklı bir ifade yerleştirip Uğur’un ıslak tişörtüne burnunu sildi Ercan.

“Menhus, sen ne diyorsun bu konuda?” Emre bana doğru döndüğünde yüzünde ciddi bir ifade olsa da her an gülecek gibi duruyordu. Nedense zamanında da Uğur’un onlarla çok uğraştığını düşünüyordum.

“Ben şey... Yani...” Ağzımda cümleleri geveleyip kızların istediği gibi başım öne eğdim ve sustum.

Hareketlilik sezsem de sesimi çıkarmadım ya da başımı kaldırmadım. Önüme düşen gölgeyle birlikte bileğimden tutulduğum gibi çekildim. Elimdeki bardağı neredeyse düşürüyordum ki son anda tuttum. Bardak elimden alındığı gibi masanın üstüne bırakıldı sertçe. Çekiştirilirken biraz önceki gibi merdivenleri hızla çıkmaya başlamıştık. Arkaya baktığımda Ercan arkamızdan gelecekken Gamze onu durdurmuş ve bana göz kırpmıştı.

Merdivenleri çıktığımızda Uğur elimi bırakmadı ve onun odasına girdik. Kapı arkamdan kapanırken sırtım kapının yüzüne yaslanmıştı. Gelen kilit sesinden sonra anahtar bana gösteren Uğur eşofmanının cebine koydu. Başımı geriye atıp gözlerine bakarken bana doğru başını eğdi ve aramızda santimler kala durdu.

“Oyun oynamak istiyorsun demek *Gökkuşağı*?” Nefesi boynuma çarparken derinden gelen kısık sesiyle yutkundum.

“Mesafeyi korusak mı? Hani sen yeni hastalandın ya bana da geçmesin.”

Adam virüs taşımıyor ya Menhus. Bıçak yarası bulaşıcı hastalık kategorisine giriyor de, tam olsun.

Yüzüne bakmaya devam ettiğimde başım iki yana sallayıp güldü. Bağırır çağırır diye bekliyordum ama o sadece güldü.

Tutup bir tane yapıştır diyor şeytan da dua etsin yaralı.

Kolumu tutup çekerek yatağa götürdüğünde kaşlarım çatıldı.

*“Hayır yalan söyledin madem, boşuna gitmesin icraata dökelim,”
mi diyecek?*

Saçmalama Menhus o kadar da değildir.

Ama bu hiç öyle bakmıyor.

*“Otur,” diyerek yatağı işaret ettiğinde pat diye yatağa oturdum.
Emredersiniz komutanım, diye bağırmama az kaldı.*

Ben bir yükseldim yalnız emir vermeler falan...

Üstündeki tişörtü çıkardığında öksürmeye başladım. Kendi öksürüğünde ölen ilk insan olarak tarihe geçmeme az kalmıştı. Uğur’un uzattığı suyu aldım. Uğur’un odasında kaldığımda benim bıraktığım su bardağıydı verdiği. Suyu içip bardağı uzattığımda alıp sehpanın üstüne geri koydu. Kucağıma bıraktığı poşetle içini karıştırdım, ilk yardım malzemeleri vardı. Yanıma oturduğunda kan olmuş bandajı gördüm. Ellerim buz kesmiş gibiydi. Bana doğru döndüğünde yapışkanlı bandajın üstünü kaldırdım. Alttaki sargıyı ona doğru yaklaşıp çözdüm. Başım göğsüne değdiğinde ben donup kalırken onun da nefes sesleri kesilmişti. Kendime gelip hızla bandajı çözdüm. Yarasının üstündeki dikişleri pamuğa döktüğüm tentürdiyotla silip üstünü temiz bandajla kapattım. İşim bitince geri çekildim.

“Bakamazsın sanmıştım yaraya. Üstelik hemşire kadar iyi pansuman yapıyorsun.” Uğur’un düşünceli çıkan sesiyle başımı kaldırıp ona baktım.

“İltifatın için teşekkür ederim. Ben her konuda iyiyim üsteğmemim.” Gülümseyip topladığım kirli bandajı poşetin içine koydum.

“Sana neden yaklaşıyorum biliyor musun Menhus?” Bana ilk defa açık açık bunu sorduğunda dikkatimi ona verdim.

“Başına bela olacağım için. Yaşım senden küçük olduğundan falan filan,” dedim omuz silkip. Uğur gözlerimin içine ciddi bir şekilde bakarken konuşmaya başladı.

“Sende başka bir şey var. Hatta bazen yanıldığımı kabul ediyorum. Diyorum ki, kendi kendine kuruyorsun Uğur. Sonra sen öyle bir şey yapıyorsun ki içimdeki bütün şüpheler uyanıyor. Beni bile şüpheyeye düşürmeyecek kadar iyi bir oyuncu musun yoksa ben

seni kabul edemediğimden mi bahane buluyorum bilmiyorum ama aklımı karıştırıyorsun. Bizimkiler yardıma ihtiyacı olan birini gördüklerinde sorgulamazlar, içlerine alırlar, kız kardeşleri gibi görür, yardım etmek için çabalarlar, özellikle benim yakınımıdaki birisiyse bu kişi. Şimdi söyle bana, sana sırtımı rahatça dönebilir miyim? Cevabını kabul edeceğim, sadece senin sözüne güveneceğim bütün hislerimi bir kenara bırakıp.”

Bana güvenmiyordu, ki bu beklediğim bir şeydi, o her an tetikte olan bir adamdı. Asker olduğu için söylemiyordum bunu, yaşadıklarını tahmin ettiğim içindi. Her an zarar bekliyordu çevresine yaklaşanlardan. Yetimhanede büyümüştü, hem de bebekliğinden itibaren orada büyümüştü. Hiç bilmediği bir ailenin özlemini çekmiş, sonrasında yüzüstü bırakılmıştı. Kendi öz ailesi bile onu istememiş yanı yolda bırakmıştı ki benden şüphe etmesine, güvenmemesine karşı kırlamazdım ona. Hayatı boyunca gördükleri, yaşadıkları onu böyle sert kabuklu bir adam olmaya zorlamıştı. Sadece alacağı darbelerin etkisini azaltmaya çalışıyordu artık.

“Ben sana zarar vermem ki,” dedim gözlerine bakarak.

“Bu kadar emin olma. Ben kendi kanımdan olana bile sırtımı yaslamam.” Başını iki yana salladı *yapma* dercesine.

“Bana sırtını dön ama için rahat etmeyecekse her zaman elinde bir bıçak olsun. Sen ne yapacağını bilirsin.” Yüzüme yerleştirdiğim gülümsemeye inat dudaklarım titriyordu. İkimiz de bunun anlamını biliyorduk. O bıçakla beni hayatından kesip atabilirdi.

“Arın’ın seni sevdiğini biliyor muydun?” Sorusu beni bozguna uğrattırken yüzümün aldığı şekli gördüğünde kaşları çatıldı.

“Biliyordun,” dedi kendinden emin bir şekilde.

“Uğur, bunu bana o bile itiraf etmemişken ne diyebilirim ki? Üstelik benim ona karşı içimde onun bana karşı beslediği gibi bir his yok. O da bunu bildiği için dile getirmiyor.” Gözlerimi ondan kaçırıp odanın içinde etrafa öylesine bakmaya başladım.

Arın ne zaman oldu bilmiyorum ama bana karşı bir şeyler hissetmeye başlamıştı yakın zaman içinde. Önceden bana öyle bakmıyordu, aradaki farkı net bir şekilde görebiliyordum. Annesi arada

olmasa belki bunu bana itiraf ederdi ama o susmayı seçmişti. Şu ana kadar çok kızla konuşmuş, hatta bazılarını benimle tanıştırmıştı. Belki anlamayayım diye yapmıştı belki de bana olan hislerinin üstesinden gelmek içindi. Bildiğim tek şey, ona karşı içimde Uğur'a karşı olan hissin zerresi olmadığıydı.

“Bu bile senden uzak durmam için bir sebep.” Kısık sesle konuşsa bile ne dediğini kelimesi kelimesine duymuştum.

“O benim için aile kavramına en yakın şey. Kimsesiz bir insanın kimsesi olmak isteyen tek kişi. Kolay mı sanıyorsun öylece vazgeçmek? Hem Arın beni bırakmaz.” Bunu kesin bir şekilde belirttiğimde kalbim bir kez daha kimsesiz olmanın altında ezildi.

“Uyuyacağım ve sen de aşağıdaki gösterinin cezasını çekeceksin,” dedikten sonra Uğur üstünün çıplak olmasını önemsemeden konuyu kapatıp yatağın diğer tarafına uzandı. Bana sırtını döndüğünde bundan ne çıkarmalıyım emin olamadım.

“Tamam, sen uyu ben de gideyim.” Ayağa kalktığımda kapının kilitli olduğu geldi aklıma.

“Aşağıdakiler gidene kadar bu odadan çıkmıyorsun. Bakalım uzun saatler kaldığımız bu odada ne gibi sebeplerle duracağız.” Sesi oldukça keyifli ve karanlık bir tonlamayla gelirken umursamazdı.

“Bağırırım bak, çılgılık atarım,” diyerek tehdit ettim. Tek kolunun üstünde yan yatıp bana baktı.

“Sesli olsun çılgılıkların, alt kata gittiğinden emin ol.” Göz kırptuktan sonra tekrar rahat bir şekilde uzanmıştı.

Madem benim oyunumla beni vurmaya çalışıyordu, bunu onun yanına bırakacak değildim. Pikenin ucunu kaldırıp yatağın içine bıraktım kendimi. Uğur'a doğru dönüp şirince gülümsedim. Gözleri kısılrken bunu beklemiyor gibiydi. Karşısındaki kişinin kim olduğunu ve neler yapacağını henüz bilmiyordu ama öğrenecekti.

Hiç kendimi yoramazdım, zaten bütün gün onunla uğraşmıştım belim hâlâ ağrıyordu. Uğur'un yatağında uzun zamandır uyuduğum için yadırgamadım. Odadan silinmeye başlayan kokusu yeniden yayılırken başımı ona doğru çevirdim. Başını tek kolunun altına almış,

diğer eli de yatağın üstünde duruyordu. Gözleri kapalı olmasına rağmen uyumadığını hafif çatık kaşlarından anlamıştım. Elimi uzatıp iki kaşının ortasından geçirip kırıksıklığı düzelttim.

“Kaşlarım çatma bu kadar, kırış kırış olacaksın, zaten aramızda yaş farkı var.” Huysuzca mırıldandığımda bana bakmasıyla birlikte elimi çektim.

“Susmazsan sustururum.” Ne kaşlarım çattı ne de sinirle konuştu ama sözlerindeki ima beni susturmaya yetti. Hızla sırtüstü dönüp tavanla bakiştım.

Pikenin ucuyla oynarken esnedim. En son bu yatakta birlikte uyuduğumuz gecenin sabahında yanımda yoktu. Öyle sessiz sedasız gitmişti ki korkmuştum. Bir insan bu kadar sessiz gidebiliyorsa kendini hissettirmeden de terk ederdi. Varlığını kendime ispat etmek istercesine arada gözlerim yanımda yatan adama kayıyordu. Bir süre sonra gözlerim kapandı ve uykuya yenik düştüm.

“Deli kız, ne yapacağım ben seninle?” Belime sarılan kollar ve duyduğum kelimelerle uyanır gibi olsam da kavuştuğum sıcaklık öyle güzeldi ki huzurla uyumaya devam ettim.

Gözlerimi açtığımda odanın içi tamamen karanlıktı, sadece açık pencereden içeri giren loş bir ışık vardı. Yan tarafıma dönmek isterken kaşlarım çatıldı, hareket edemiyordum. Uğur kollarını öyle sıkı sarmıştı ki bana nefes aldırmiyordu. Yüzünü göremiyordum çünkü başımı boynuna gömmüştüm, hayran olduğum kokusunun kaynağına. Dudaklarım yukarı doğru kıvrılırken başımı hafif oynatıp saçlarımla huylandırdım. Ben tam bir huysuzlanma beklerken dudaklarını saçlarıma bastırdı. Bu benim için bile fazlaydı. “*Kalp var bende!*” diye bağırasım geldi.

“Uğur...” diye seslendim. Kollarından ben de ayrılmak istemiyordum ama acilen lavaboya gitmem gerekiyordu. O kadar limonatayı içersem tabii olacağı buydu.

“Dur artık, kıpır kıpır uyutmadın.” Kollarını çekerken beklediğim o huysuz tepki de gelmişti.

Kolları arasından sıyrılıp kalktım. Odanın kapısını açmak için anahtara ihtiyacım vardı ki o da Uğur’daydı. En son eşofmanın

cebine koyduğu gelince aklıma yatağın diğer tarafına ilerledim. Bu adama ani bir şekilde yaklaşmak ölüm demekti. En son suyun altına tuttuğu anda nefesimi kesiyordu hem de temelli olarak. Yatağın yanına dizlerimin üstüne ktm.

“Uğur odanın anahtarını ver hadi, herkes gitti,” dedim elimi omzuna koyup hafifçe drttm.

“Cezan bitmedi daha.” Konuşmasıyla yerimde sıçradım. Ses tonu hiç de yeni uyanmış gibi değildi.

“Herkes gidene kadar demiştin. Gece yarısı olmuş saat, şimdiye kimse kalmamıştır.” Biz yukarı çıkınca gitmişlerdir. Ziyarete geldikleri hasta, yanlarında bile durmamıştı zaten.

Uğur başım yastığa gömerken bana sırtını döndü. Ay ışığında parlayan sırtı tüm detaylarıyla karşımda duruyordu. Yedi sekiz santim genişliğinde iki çizik vardı sırtında; biri kürek kemiğinin hemen altında, diğer sol omzuna doğru uzanıyordu. En belirgin olan ikisiydi. Parmağımı kürek kemiğinde olanın üstüne koyup çizgi boyunca üstünden gittiğimde elimin altında kasıldı.

“Ulan kızım manyak mısın sen?” Birden diğer tarafa dönünce sırtındaki elim göğsüne çarpmıştı. Yüz ifadesi çatık kaşlarıyla kendini belli ederken gözleri göğsünde duran elimdeydi.

“Ben izi görünce merak ettim, çok derin görünüyordu,” dedim elimi kendime çekip.

“Kapı açık, hiç kilitlemedim.” Başının altındaki yastığı çekip bana arkasını döndüğünde şaşkınlıkla kaldım.

Buz kütlesi yine yapmıştı yapacağını! Ayaklarımı yere vura vura kapıya ilerledim ve rahatlıkla açtım. Hırsıyla kapıyı açtıktan sonra çarparak kapattım.

“Elinin ayarını senin!” Arkamdan bağırmasıyla geriye dönüp kapıya bir tekme daha vurdum sinirle.

nce lavaboya koşup işimi hallettim sonrasında kendi odama geçip kapıyı kapatıp kilitledim. Grrd o kandırmak nasıl oluyor. Üstümdeki kıyafetleri çıkarıp rahat bir şort ve tişört giyip yatağa uzandım. Uykum tamamen kaçmıştı, Ercan’ın benim için aldığı ki-taplardan birini seçtim okumak için.

Gözlerim ilk sayfada takılı kalırken düşünmeden yapamıyordum bir yandan da. Uğur beni bugün hem korumuş hem de yanında kalmama izin vermişti. Hatta ihtimal vermeyeceğim kadar bana yakınlaşmıştı ve bunu düşündükçe aptal kalbim daha hızlı atıyordu. Bu adam gittikçe hayatımı ele geçiriyordu.

Diğer yandan Arın'ı düşündükçe içim burkuluyordu. Uğur bir bakışıyla bile anlamıştı onun duygularını ve bu durum beni geriyordu. Öylesine tanıdığım bir insan değildi Arın. Yeri geldi birbirimizle ekmeğimizi paylaştık, yeri geldi ağladık, güldük, birbirimize tutunduk. Bu öylece kestirip atacağım kadar kolay bir bağ değildi.

Buraya gelmemi hiç istememişti Arın, başından itibaren karşı çıkmıştı. Ona göre en güvenli yer onun yanıydı ama sonra işler karışmıştı. Beni o bile kurtaramazdı ve ben en dibe batmıştım zaten. Buraya geldiğime pişman olmak istemiyordum, Uğur haklı çıkmalıydı. Başımdaki belaya onları da bulaştıramazdım. Üstelik onları tanımaya başladıkça bu ihtimal beni tedirgin etmeye de başlamıştı. Kimseye benim yüzümden zarar gelsin istemiyordum ve bu olursa Uğur benden tamamen kopardı çünkü en başından beni bu konuda uyarmıştı.

Başımı geriye atıp sıkıntıyla bir nefes verdim. Ayağa kalktığımda odanın ışığını kapatıp çıktım. Merdivenlerden inip mutfığa girdim. Buzdolabını açıp sandviç yapmak için malzeme çıkardım. Ayran şişesini de aldıktan sonra dolabın kapağını kapattım. Uğur da bir şey yememişti. Bir şey yaparken aklımın sürekli onda olması beni daha fazla ona bağlı kılıyordu.

Onun olmadığı iki hafta boyunca da sürekli bu sorularla boğuşmuştum. Yemek yiyor mu, uykusunu aldı mı, başına bir şey geldi mi diye kendimi yiyip durmuştum ve dayanamadığım noktada kendimi Albay'ın odasında bulmuştum. Sesini duymanın verdiği huzur onun iyi olmadığını duyana kadardı.

Merdivenlere doğru bakarken kalbim yeni bir korkunun esiriydi artık. Basamakları çıkıp aralık olan kapıdan baktım. Yatağı boş görünce kapıyı itip içeriye girdim ama yoktu. Bu kattaki balkona doğru ilerlediğimde onu bulmuştum. Koltuklardan birine oturmuş

başını geriye atmış şekilde gözleri kapalıydı. Parmak uçlarında havaya karışan dumanıyla yeni yaktığı belli olan bir sigara duruyordu.

Üstüne tişört giymişti ama geriye doğru yaslandığı için bedeni ne yapışmıştı. Kapıyı girebileceğim kadar açıp ona doğru ilerledim. Beni gördüğüne şaşırmadı, ayak seslerimi duymuş olmalıydı. Tam karşısında durduğumda kirpiklerinin altından bana baktı. Ne kadar izlenilesi bir manzaraydı...

“Bir şey mi oldu?” dedi ben konuşmayınca.

“Oldu,” dedim gözlerimi ondan çekmeden.

“Ne oldu?” Oturuşunu dikleştirip her an tetikte olan bakışlarını etrafta gezdirdi.

Öne doğru eğilip omuzlarından tuttum ve kucağına doğru kaydım. Bedeni ben dizlerinin üstüne yerleştiğimde kaskatı kesilirken ikimiz de göz gözeydik. Aramızda birkaç santim kalırken fısıldadım.

“Ben sana âşık oldum...”

Sonra onun beklemediği o hamleyi yapıp dudaklarını dudaklarımla örttüm. Bir gizi içine alırcasına sıcaklığına yasladım kendimi.

Bölüm 18

Öylece hareketsiz duruyordu. Ne geri çekiliyor ne de bir atakta bulunuyordu. Dudaklarına bıraktığım öpücükle birlikte geri çekilen ben oldum en sonunda.

Ellerim hâlâ omuzlarında dururken Uğur'un kararan bakışları usul usul yüzümden dudaklarıma kaydı. Avcunun içini yanağıma yaslayıp başparmağım dudağımın üstünde gezdirdi sabah banyoda yaptığı gibi. Dokunuşu altında kalbimde patlayan havai fişeklere ek, içimde bir ateş yanmaya başladı. Bana doğru yaklaştığında nefesimi tuttum.

Gecenin sessizliğini çığlık gibi bölen silah sesleriyle birlikte aramızdaki ince duvar yıkılmış, Uğur beni göğsüne bastırıldığı gibi koltuktan kayıp duvar dibine eğilmişti. Silah sesleri gittikçe artarken kalbim bu defa korkuyla çarpmaya başlamıştı. Uğur'a doğru başımı hafifçe kaldırdığımda onun da gözleri endişeyle bana odaklandı.

"Yerden kalkmadan yavaşça içeriye doğru git. Sakın kafam kaldırma. Saklan, beni bekle." Verdiği emirle birlikte başımı hızla salladım.

Beni serbest bıraktığında dizlerimin üstünden kalkmadan koridora çıktım. Silah sesleri artık boğuk bir uğultuyla duyulsa da devam ediyordu... Arkamı dönüp köşeye sindim ve Uğur'a baktım. Odadan

silahını aldıktan sonra beklemeden balkondan aşağıya atladığını gördüm. Birinci kat olduğu için çok fazla bir yüksekliği yoktu ama öylece kendini bıraktığında korkuyla iç çektim.

Yatak odasına girdiğimde hızla telefonumu alıp Ercan'ı aradım. Telefon uzun uzun çaldı ama kimse cevap vermedi. Elimde telefonla odadan çıkıp saklanmak için doğru bir yer aradım. En sonunda çatı katına çıkan merdiveni hatırladım. Gereksiz eşyaları Ercan orada tuttuklarını söylemişti. Koridorun sonuna geldiğimde aşağı sarkan zinciri çektiğimde kapak açılmış merdiven aşağıya doğru düşmüştü. Hızla merdiveni çıkıp zinciri kendime doğru çektim ve kapağı kapattım. Telefonla bu sefer Emre, Mihrem ve Semih'i arka arkaya aramaya başladım ama onlardan da geri dönüş alamadım.

Silah sesleri yedi dakika sonra kesilmişti. Elimdeki telefonla tozlu tavan arasında bir köşeye oturmuş dakikaları sayıyordum. Eğer dışarı çıkarsam Uğur'a ayak bağı olmaktan başka bir işe yaramazdım. Üstelik dikkatini dağıtmak, isteyeceğim en son şeydi. Sessizlik tamamen sağlandığında evin içinde kapı çarpma sesi duydum.

"Menhus!" Uğur'un sesini duyduğumda hızla oturduğum yerden kalkıp zinciri çekip merdiveni indirdim.

Aşağıya indiğimde odaların kapısını açıp beni arıyordu. Beni gördüğü an derin bir nefes verdiğinde neredeyse koşarak ona ulaştım ve ellerimi beline dolayıp sıkıca sarıldım. Yaralıydı ve bu hâlde bile zorlanırken bir çatışmaya girmişti. Başımı göğsüne yasladığımda şoktan çıkmış gibi hıçkırdım ve gözlerimden akan damlalar tişörtüne bulaştı. Elini sırtıma koyup beni sakinleştirmek ister gibi yavaşça sıvazladı.

"Sakin ol yavrum... Sorun yok, herkes iyi," dedi yumuşak bir ses tonuyla.

"Onlar kimdi?" Kesik bir nefes alıp başımı kaldırıp gözlerine baktım.

"Görevde baskın yaptığımız terör örgütünün şehir uzantıları. Sitenin dışından ateş açmışlar, sorun yok hallettik." Gerçekten sorun olmadığını belirtircesine bakıyordu bana.

Biraz sonra Ercan da eve gelmişti, telefonlarını neden açmadık-

larını da öğrenmiştim. Görevli olan herkese kameralara yakalanan görüntülerle haber verilmişti. Uğur telefonunu yanına almadığı için habersiz yakalanmıştı sadece. Siteye Emre, Semih, Erdem, Mert ve Mihrem silahların patladığı anda gelmişti ve çatışma başlamıştı. Sitedeki herkes şu an tek tek kontrol ediliyordu, polisler biraz önce giriş yapmıştı. Korku ve panik havası hâkimdi.

Salonda oturmuş yaşadığımız olayın gerçekliği altında ürperirken zil çaldı. Ercan kapıyı açtığında Gamze ve Mine'nin içeri girdiğini fark ettim. Hızla kalkıp önce Mine'ye daha sonra Gamze'ye sarıldım. Gamze elimi bırakmadan salondaki koltuğa oturdu ve beni de yanına çekti. Bir ablanın şefkatiyle sarıp sımsıcak baktı.

“Uğur herkes iyi dedi ama sorun yok değil mi?” Nedense Uğur beni ikna etmek için her şeyi söyleyebilirmiş gibi hissediyordum.

“Korkma, onların işi bu ve hepsi iyi. Kimseye zarar gelmeden püskürttüler pislikleri. Diğerleri de gelir birazdan, polislerle bilgi veriyorlardı.” Gamze'nin kendinden emin bir şekilde konuşmasıyla biraz daha rahatladım.

Uğur mutfaktan çıktığında Ercan'la üçlü koltuğa oturdular. Kimseden ses çıkmazken Gamze'nin dediği gibi Semih, Mert, Mihrem ve Emre gelmişti. Erkekler salondaki büyük masa etrafına oturduklarında yalnızca Mihrem vardı yanlarında. Gamze ve Mine benimle mutfığa geçmişti. Saat çok geçti, birkaç saate güneş doğacaktı. H herkese kahve yaptıktan sonra salona geri döndük elimizde tepsilerle.

“Ercan, sen bu gece askeriye dönmüş, nöbetinin bitmesine birkaç saat var zaten. Uğur sen evdesin, bir an önce iyileşmeye bak. Emre ve Semih, sizi sabah toplantı odasına bekliyorum, son hareket planının üstünden geçeceğiz. Mert, sen yarın askeriye başında olacaksın. Albay tek kalacak, ben de bütün gün meşgul olacağım, yönetimi sana bırakıyorum.” Mihrem otoriter bir şekilde konuştuktan sonra herkese tek tek bakıp önündeki kahveden bir yudum aldı.

“Emredersiniz yüzbaşım!” Bütün erkekler aynı anda konuştuğunda karşılarındaki kadının arkadaş ya da eş olarak değil komutanları olarak bulunduğunu anladım.

Kahveler içilince Ercan askeriyeye dönmüştü beklemeden. Diğerleri de bu gece kapıda iki ekibin bekleyeceğini söyledikten sonra evden ayrılmıştı. Masanın üstündeki kahve bardaklarını toplayıp mutfığa ilerledim. Sudan geçirip makineye attıktan sonra saate baktığımda sabah beşe geliyordu. Biraz sonra hava aydınlanacaktı. Elime aldığım bardağa doldurduğum suyu yudumladım. Kendimi yorgun hissetmiyordum ama çok gergindim. Bedenim kaskatı kesilmişti. Ensemde hissettiğim nefesle irkildim. Kokusunu duyumsadığımda kalbimin artan gürültüsü en son yaşadığımız ana götürdü beni. Onu öpmüştüm.

Yavaşça arkamı döndüğümde tezgâha dayadığı elleriyle başını hafif eğmiş, gözleriyle beni esir almıştı. Bana hiçbir şekilde temasta bulunmuyordu ama ben biraz ileri gitsem onunla bütünleşecek kadar yakındım. Aramıza bıraktığı mesafeyi koruyarak ne ona doğru adım attım ne de yaklaştım.

“Görüyorsun değil mi? Benim hayatım bu.” Benden çok kendine söylüyordu bence bu sözleri çünkü bana attığı her adımda bir engel olacağını düşünüyordu. Gözlerinde görüyordum.

“Bu mu yani? Güzel bahaneymiş.” Başımı salladım usulca, sesi mi onun aksine soğuk bir tonda tutarak.

“Bahane mi? Kızım sen daha birkaç saat önce kurşun sesleriyle irkildin. Ben o kurşunların içinden geçip geldim bu eve!” Sert bir tona bürünen sözleri bana *kör müsün* diye soruyordu âdeta.

“Benimle uyur musun?” Sorumla birlikte gözlerini sıkıca kapattı ve derin bir nefes aldı. Oysa sadece sakın bir şekilde sormuştum.

“Ayarlarımla oynuyorsun ve ben dur diyemiyorum.” Ses tonu o kadar düşüktü ki bu kadar yakın olmasak onu duymam çok zordu.

Geriye çekilip elimden tuttu ve biz birlikte mutfaktan çıkıp üst katın merdivenlerine ulaştık. Uğur’un odasına girdiğimizde beni bırakıp giysi dolabına yöneldi. İçinden çıkardığı tişörtü bana doğru uzattığında aldım. Fark etmemiştim ama tavan arasına çıktığımda üstümdeki beyaz tişört bayağı kirlenmişti.

Tişörtü sandalyenin üstüne bırakıp odadan çıktım. Sağ taraftaki kapıyı açıp banyoya girdim. Aynada baktığım yüz oldukça solgundu.

Elimi yüzümü yıkadıktan sonra dişlerimi fırçaladım. Saçlarımı açıp daha düzgün duracak şekilde yeniden topladım. Banyodan çıktıktan sonra kendi odama döndüm ve altımdaki pantolonu çıkarıp dizimin biraz üstünde biten şortlarımdan birini giydim. Uğur'un odasına girdiğimde üstünü değiştirmiş, yatağa uzanmış olduğunu fark ettim. Odanın ışığı kapalıydı ama konsolun üstündeki lamba yanıyordu.

Sandalyenin üstünde duran tişörtü aldığım da arkamı döndüm. Uğur gözlerini kapatmış, başını yatak başlığına dayayıp geriye doğru yaslanmıştı. Uyumadığını biliyordum, tişörtü aldığımı görmüş olmalıydı. Üstümdeki tişörtün ucundan tutup çıkarıp sandalyenin üstüne bıraktım. Ağır adımlarla ilerlediğimde gözleri aralandı. Üstümde yarım bir spor atlet vardı, üst gövde mi tamamıyla sarıyordu. Odanın ışığım açtuğum da sırtım ona dönüktü.

"Ne yapıyorsun Menhus?" Sorgulayıcı ses tonu *yine ne karıştırıyorsun* der gibiydi.

"Hani bana dedin ya kurşunların arasından geçtim de geldim diye." Sözümü yarıda kesip yavaşça ona doğru döndüm. Boğazıma düğümlenen yumruyu yok sayıp yatağa ilerledim ve onun olduğu tarafa yavaşça oturdum. Gözleri gözlerimden bir milim oynamadı.

"Ne yapıyorsan kes şunu," dedi kaşları çatılırken sinirli bir nefes verip.

"Ben kurşunlara yabancı bir kadın değilim." Yüzümde asılı kalan tebessümle elimi sporcu atletimin kenarına götürdüm ve tek omzunu aşağıya indirdim. Uğur'un bakışları ilk defa gözlerimden ayrıldı ve elimin olduğu yere kaydı.

"Siktir! Kim yaptı bunu sana?" Oturduğu yerde hızla öne doğru gelirken eli tam köprücük kemiğimin altına doğru uzandı.

"Ben kurşunların arasından geçmedim, ben kurşunların hedefiydim. Ölüyordum Uğur, ben ölüyordum." Ruhsuz hâlim bana bile yabancı gelirken onun şaşırmasını garipsemedim.

Dokunduğu yerde metal bir bozuk para büyüklüğündeki iz neredeyse beni öldüren kurşunun hatırasıydı. Beni onun yanına gönderen bu kurşundu, her şey ben ölümden döndüğüm an başlamıştı. Kargaşa o kadar büyüktü ki her kafadan bir ses çıkıyordu. En so-

unda sürgün dediler. “Onu ancak böyle gözden uzak tutabiliriz.”

Ben sürgün edilmişim ve sürgün edildiğim sadece bu şehir olmamıştı. Ben karşımda duran adama sürgün edilmişim.

Geriye çekilip bana dokunan elinden kurtuldum. Hatırladıklarım canımı yakarken Uğur’un bana verdiği tişörtü üstüme geçirdim. Odanın ışığını kapatıp benim için bıraktığı boşluğa yattım. Bunu bana kimin yaptığını ona söyleyemezdim, hatta bu izi bile bilmemesi gerekiyordu. Sadece bir gecelik kendime izin verdim. Benim de yaralarım olduğunu, normal bir hayatım olmadığını bilsin istedim.

Sırtımı ona döndüğümde göğsünü bana yaslamış ve ellerini belime sarmıştı. Başını saçlarımın arasına gömdüğünde içini çektiğini anladım.

“İrade diye bir şey bırakmadın bende,” diye fısıldadı. Yanlış olduğunu düşündüğü hâlde gizlemedi. Çünkü biliyordu ona ihtiyacım olduğunu.

“Sen sanki bende bıraktın.” Sitemim aramızda kendine yer bulurken beni saran ellerinin üstüne elimi koydum.

Gözlerimi kapattığımda varlığıyla huzur bulduğumu hissettim. Onu öpmüştüm ve o bana sarılıyordu. Eğer o silahlar patlamasa beni öpecek miydi, bilmiyordum. Ona âşık olduğumu söylemişim ve o bana sarılıyordu. Ben bugün bir kez daha hayatımın asla düzene girmeyeceğini anlamıştım. Olsun, buna da olsun. O beni sarıyordu...

Gözlerimi açıp uyandığımda bu sefer soğuk bir yatak değil, koskoca bedeniyle doldurduğu sıcak bir yatak karşıladı beni. Bu, gözlerimi onunla açtığım ikinci gecenin sabahıydı. Saate baktığımda öğlen olduğunu fark ettim ki sabaha karşı uyuduğumuz için bu oldukça normaldi. Uğur’un eli hâlâ belimde dururken başı boynuma yakın bir yerdeydi.

Yorgun olduğu ve düzgün dinlenemediği için hareketsiz kaldım, bir süre daha uyumasını istiyordum. Kapalı olan pencerelerden sızan ışık içeriyi tamamen aydınlatıyordu. Hava çok sıcaktı, üstümdeki ince tişört sayesinde bunu normalde hissetmezdim ama Uğur beni öyle bir sarmıştı ki bedenlerimiz neredeyse bir bütün hâline gelmişti. En azından yastığın soğuk yüzüne başımı koymak istedim

Çünkü başımın altındaki kolu kaslarından dolayı hem sertti hem de aşırı sıcağı. Başımı geriye atıp kendimi yukarı çektiğimde Uğur arkamdan kıpırdadı, uyanmasın diye olduğum yerde durdum. Sakalları boynumu çizerken burnunu boynuma sürttü. Zorlukla yutkunurken boynumda ıslak dudaklarını hissettim.

Deprem mi oluyor? Çünkü ben derinden sarsılıyorum.

Dudaklarını geri çekip tekrar sakallarını boynuma sürttüğünde kısık sesle bir şeyler mırıldandı ama o kadar boğuktu ki sesi hiçbir şey anlamamıştım. Tam kulağımın arkasındaki noktaya tekrar dudaklarını bastırıp içini çekti.

Üstüne atlayıp, “Zorla yoldan ıkartıyorsun adamı!” desem, ne yapabilirdi ki?

En son belimdeki eli yavaşça tişörtümün içine kayıp belime dokunduğunda fazlasıyla huylandım ve yerimden sıçradım.

Adam uyuyor ayağına götürüyor bizi Menhus!

Uğur birden eliyle belimi sıkıdığında acıyla inledim ama aynı zamanda dokunduğı yer karıncalanmıştı. Arkamda duran adam hızla başım kaldırdığında göz göze geldik.

“Menhus?” dedi yüzünde şaşkın bir ifadeyle.

“Elin...” diyebildim. Hâlâ beni kendine bastırıyordu.

Gözümle işaret ettiğimde bakışları onun da eline kaydı. Önce tişörtümü yukarı ektiğı için açılan belime, sonra parmakları arasına sıkıştırdığı tenimi fark etti. Hızla elini çektiğinde beyaz tenimde parmaklarının izi çıkmıştı.

“Sikeyim...” diye telaşla parmağını nazikçe değıdirdi bu sefer bıraktığı ize.

“Sorun yok, tenim çabuk kızarıyor,” dedim sanki şu an tek sorun buymuş gibi.

“Kış uykusuna mı yattın lan!” Kapının birden açılmasıyla Ercan bağırarak içeriye girdi.

Gözleri önce Uğur’u, ardından beni buldu. Uğur’un eli hâlâ belimdeydi ve biz birbirimize sadece birkaç santim uzakta duruyorduk. Uğur hızla ince pikeyi benim üstüme örttü.

“Ercan, kardeşim, gel aramıza gir.” Uğur, hâlâ kapıda donup kalan Ercan’a döndüğünde dişlerinin arasından tısladı.

“Menhus değil o, değil mi?” dedikten sonra bakışları Uğur’a çevrildi. “Götüm açıkta uyuyorum ben kesin,” dediğinde başımı gömüp bir daha çıkarmamak istedim.

“Siktir git lan! Kapıyı kapat kapıyı!” Uğur’un gürlemesiyle Ercan olduğu yerde sıçrarken önce dışarı çıkmış sonra dönüp kapıyı kapatmıştı.

Uğur elini yavaşça çekmişti belimden, sonrasında da tişörtümün ucunu bulup aşağıya doğru indirmişti. Gözlerimi ondan kaçırıp yatakta doğrulup geriye yaslandım. Uğur’a dönüp baktığımda bakışları benim üstümdeydi ama gözlerime bakmıyordu.

“Bunlar ne ara oldu?” Kaşlarını hafif çatıp elini boynuma koyduğunda anlamayarak ona baktım.

Yataktan çıkıp giysi dolabının üstündeki aynaya baktım. Uğur’un sakallarını ve dudaklarım hissettiğim yerler tahriş olmuş, yer yer kızarmıştı. Elimle üstüne dokunduğumda acıımıyordu ama görüntü olarak biri tarafından sömürülmüş gibi duruyordum. Saçlarımı açıp öne doğru geçirdiğimde izler görünmüyordu.

“Uyurken içinden başka bir adam çıkıyor,” dedim ona doğru dönüp. Elini ensesine atıp mahcup bir tavırla bana baktı.

“Olmuş öyle şeyler, kusura bakma.”

Ne kusuru canım? Al senin olsun, aramızda lafı mı olur...

“Acıktım ben, aşağıya ineyim,” dedim diyecek başka bir şey bulamayınca.

Adam seni yerken de sessiz sessiz durdun zaten...

“Bugün askeriye uğrayacağım, sen de gel. Dün akşamla ilgili rapor vermem gerekiyor.” Düz bir ses tonuyla konuştuğunda o da konuyu kapatmıştı.

“Olur, gelirim.” Odanın ortasında dikilmeyi bırakıp kapıya doğru ilerledim. Ben çıkarken Uğur hâlâ yataktan çıkmamıştı.

Banyoya girip elimi yüzümü yıkadım. Kendi odama geçip üstümü değiştirdim. Hava çok sıcak olduğu için mavi-beyaz karışımı ince

kumaşlı bol bir pantolon giydim. Üstüme de mavi renkli bedenime tam oturan sıfır kol bisiklet yaka ince kumaş tişört giydim. Buradaki kıyafetlerim çok azdı, alışverişe çıkmam gerekiyordu. Aynaya bakıp makyaj yapmaya karar verdim. Hava sıcaklığına göre yüzüme çok yapışmayan bir makyaj yaptım. Boynuma da biraz fondöten sürüp dağıttım, kızarıklık belli olmuyordu. Saçlarımı dağınık topuz yaparak topladım. Hazır olunca telefonumu alıp aşağıya indim.

Mutfağa girdiğimde Uğur'un parmakları arasındaki sigarayla sırtı bana dönük tezgâhta bir şeyle uğraştığını gördüm. Sigarasını küllüğe bırakıp bana doğru döndü. Üstünde mavi kot pantolon ve beyaz tişört vardı. Yan yana gelince çok uyumlu görünüyorduk.

“Sandviç yaptım, atıştırıp çikalım.” Elindeki portakal suyu olan bardağı ve tabağı masanın üstüne bıraktı.

“Teşekkür ederim,” dedim sandalyeyi çekip oturduğumda.

“Eyvallah,” dedi beni hiç şaşırtmayarak.

Sigarasını söndürüp karşıma geçip oturdu. Birlikte kahvaltı yaparken oldukça sessizdik, zaten Uğur da bülbül gibi konuşan biri değildi. Ercan bir daha ortalıkta görünmemişti ama bunun dalgasını geçmese bile ne olduğunu soracağını biliyordum. Derin bir nefes alıp bardağımda kalan son yudumumu aldım. Sandalyeden kalkıp tabağımı ve bardağımı kaldırdım. Uğur da yemeğini bitirmiş beni bekliyordu. Bulaşıkları makineye koyup dolduğunu görünce çalıştırdım. Ellerimi kâğıt havluyla kurulayıp arkamı döndüğümde Uğur'un beni izlediğini fark ettim.

Göz göze gelince oturduğu yerden kalkıp, “Çikalım,” dedi.

Beyaz spor ayakkabılarımı giyip yanıma çanta almadan çıktım, zaten uzun süre kalmayız diye düşünüyordum. Evden çıktığımızda arabaya binip emniyet kemerimi taktım. Radyoda iki şarkı dinleyene kadar askeriye gelmiştik. Uğur arabayı park ettiğinde birlikte indik. Yönetici bölümüne geldiğimizde Uğur, Albay'ın odasına çıkarken beni kendi odasına bıraktı. Kapı tıklatılarak açıldığında bir asker içeriye girdi.

“Menhus Hanım, bir ziyaretçiniz var,” dediğinde kaşlarım çatıldı.

Koridorda yürürken ayağımdaki spor ayakkabının çıkardığı hafif sesi net bir şekilde duyuyordum. Yemek saati geldiği için etraf sessizleşmişti, yemekhanenin olduğu bölüme geçmişti eğitimden gelen askerler. Pencereden baktığımda bahçede de kimse görünmüyordu. Yeniden bağladığım saçlarım omzumun üstünden sallanırken merdivenlere yönelip basamakları hızla indim ve yönetici binasından ayrıldım. Adımlarım beni ona götürüyordu.

Bahçeden geçip eğitim alanına girmeden ziyaretçi parkına ilerledim. Ağaçların arasındaki patika yoldan geçerken yaz havasının o müthiş parlıtlı canlılığını hissediyordum. Üstümdeki kot pantolon beni rahatsız etse de elbise giyemiyordum maalesef. Askeriye içinde çiçekli, şifon elbiselerimi giysem ne olur diye düşündüm bir an. Sonra Uğur'un boynundan yukarıya doğru kızarmış, buz gibi donuk gözleri geldi aklıma. "Töube," dedim.

"Geldin demek." Etrafa bakarken fark etmemiştim bile banklardan birine çoktan oturmuş olan adamı.

"Geldim ve gitmemek için bir sebep de göremiyorum. Hızlı ve direkt olarak açıklama yaparsanız sevinirim." Yüzümdeki ifadeyi sabit tutarken karşısına oturmak yerine ellerimi cebime koyup dikilmeye devam ettim.

"Önemli bir konu bu Le..." derken elimi kaldırıp Gökhan'ın sözünü kestim.

"Menhus ismim, Leyla diye birini tanımıyorum." Kesin bir şekilde konuştuğumda başını sallayıp tebessüm etti.

"Menhus, lütfen otur." Israrcı bakışlarına karşılık gözlerimi devirip karşısındaki boşluğa oturdum.

"Kısa ve öz," diyerek isteğimi yeniledim.

"Uğur'un benim kuzenim olduğunu öğrenmiş olmalısın. Hakıkında araştırma yaptığınızı biliyorum." Açıkçası birkaç cümleyle bile beni şaşırtmıştı. Emre ve Semih'in oldukça gizli çalıştığını düşünmüştüm.

"Bu konu beni ilgilendirmiyor. İstersen Uğur'u çağırayım ve durumu ona söyle, yılların hasretini dindirsin." Alayla baktığımda

yüzüme de aynı oranda bir tebessüm yerleşti. İkisi bir araya gelse Uğur'un bedeninin net bir şekilde Gökhan'la tanışacağına emindim, fiziksel olarak.

"Tabii, çağırabilirsin," derken gayet rahattı ama bu rahatlık beni rahatsız etti.

"Ama benden önce seninle ilgili küçük bir konuşma yapabiliriz. Sen sadece küçük, korunmaya muhtaç bir kız değilsin, değil mi?" Yüzümde olan gözleri bu sefer daha derin bakıyordu içimi görmek istercesine.

Gerilme, gerilme, sakın gerilme.

"Ben kimseye muhtaç değilim, orası doğru ama sizin ne demek istediğinizi tam olarak anlayamadım." Tek kaşımı kaldırıp yüzüme umursamaz bir ifade yerleştirdim.

"Uğur'un başını belaya sokacaksın ve ben buna izin vermem. Ben bu kapıdan çıktığımda kimi arıyorsan ara gelip alsınlar seni." Sert bakışlarını üstümde tutarken ifadesi korkutucu derecede kendinden emindi.

Uğur'u benden korumak için miydi bu çabası? Yüzüne karşı attığım kahkahayla donup kalmıştı. "*Senin benden korumaya çalıştığın adama ben deli gibi âşığım,*" demek geldi içimden ama o kadar çok gülüyordum ki dudaklarımı bir araya getiremedim. Elimi karnımın üstüne koyup doğruldum ve gülümsememi yüzümünden tamamen sildim.

"Eğer sen buradan çıktığında ben birini ararsam sen daha arabana binmeden ölmüş, kuş uçmaz kervan geçmez bir yere gömülmüş olursun. Bu ilkti, bir daha beni tehdit etmeden önce düşün ki vazgeçmek için aklına sözlerim gelsin." Ayağa kalktıktan sonra buz gibi hissiz gözlerimi ona dikip göz kırptım.

Bu ailenin genetiğinde vardı sanırım karşılarına baş edemeyecekleri bir kadın çıkınca donup kalmak. Arkamı dönüp geldiğim gibi temiz havanın tadını çıkararak patikaya ilerledim ve ağaçların arasında yürümeye başladım. Biraz sonra Uğur'un beni bıraktığı odaya dönmüştüm ama o hâlâ gelmemişti. Pencereden dışarıya bakarken açılan kapıyla başımı kaldırdım. Uğur elinde kırmızı renkli bir dos-

ayla karşımda duruyordu. Kapıyı kapattığında gözlerinde anlamını bilmediğim bir ifade vardı. Ayağa kalktığımda gitmek için çıkacağımızı sanmışım ama karşıma geçip önümde dikildi.

“Çıkmıyor muyuz?” Bir adım geri atıp gözlerine baktım.

“Neden bana yalan söyledin?” Gözlerindeki hayal kırıklığını gördüğümde tamdım. Zorlukla yutkundüğümde benden bir cevap bekliyordu.

“Uğur, neden bahsediyorsun?” Kaşlarım çatılırken gözlerim elindeki dosyaya kaydı.

“Arın senin kuzenin değil ve senin hiçbir kaydında halan yok Menhus!” Bağırmasıyla birlikte gözlerim yeniden gözlerine odaklandı.

Bitmişim.

Bölüm 19

Bana asla güvenmeyecekti. Gözlerinde beni silip atacak ifadeyi görmektense ona bakmamayı tercih ettim. Bitmişim gözlerinde. Tamamen yabancı birine bakan ifadeyi bana bakarken görmeye dayanamıyordum. Bu kadar kolay mıydı onun için silip atmak? Gözlerine tekrar baktığımda oradaki öfkeyi gördüğümde bir adım geri attım. Benim geri gitmemle başını iki yana sallayıp sinirli bir nefes verdi. Elindeki dosyayı masaya sertçe attığında gözlerimi kapattım sıkıca.

“Aç gözlerini, böyle kaçamazsın!” Ellerimi avuçları arasında tuttuğunda gözlerimi açtım. Kahvenin koyu tonundaki gözleri benden cevap bekliyordu.

Ellerimi geri çektim avuçlarının arasından, parmakları ayrıldı benden. Masanın üstüne attığı dosyayı aldım, sayfalarını açıp bulanık bakan gözlerimle okumaya çalıştım. İsme takılı kaldı gözlerim, yazan ismi tekrar tekrar okudum. Başımı dosyadan kaldırdığımda ellerim titriyordu. Uğur’a doğru fırlattım dosyayı. Göğsüne çarptıktan sonra aşağıya düştü ve içindeki kağıtlar yere döküldü.

“Sen öyle bir aptalsın ki... Sen bana bu yaptığının bedelini öyle ağır ödeyeceksin ki yemin ederim Uğur, öyle kolayca affetmeyeceğim seni!” Gözümden akan yaş sinirle sildim.

“Ne diyorsun sen?” Sözlerimle o da afallamış, ne dediğimi anlamaya çalışır gibi bakıyordu.

Yanından geçip masanın arkasına geçtim. Sandalyenin üstüne bıraktığım çantamı açıp cüzdanımı çıkardım. Elime aldığım kimlikle ona doğru döndüm. Uzattığım kimliği elimden alırken gözlerine bir an olsun bakmadım. Kimliği elimden aldığı anda yere eğilip kayıtlardan birini aldım.

“Sen o kadar aptalsın ki benim soyadımı bile bilecek kadar tanımıyorsun beni! Kim gönderdi bu dosyayı sana bilmiyorum ama ben bu sefer gerçekten anladım Uğur. Sen haklıydın, ben senin gibi biriyle birlikte olamam. Daha yola çıkmadan ortasında bırakacağı belli olan adama inanmak saçmalıktan ibaretmiş.” Hayal kırıklığı sesime de yansırken elinden kimliğimi çekip geri aldım.

Çantamı aldığım gibi kapıyı çarpıp çıktım. Arkamdan gelmeyecekti, maalesef bunu da biliyordum. Gözlerim bana ihanet ederken derin bir nefes aldım. Koridorun sonundaki lavaboya girip soğuk suyla yıkadım yüzümü. Bu kadar kolaydı demek benden vazgeçmesi. Bana gelmemişti ki vazgeçsin, aptal olan asıl bendim! Kalbimi buzdan, her an dağılacak ve dağıtacak bir adama vermiştim.

Lavabodan çıkıp merdivenlere ilerledim, Emre ya da Semih'i bulmam gerekiyordu. Eve gitmek istiyordum, Ercan bugün izinli olduğu için maalesef yoktu. Bir üst kata çıkıp çalışma odalarına baktım ama yoklardı. Askerlerden birine sorduğumda Mihrem'le çıktıklarını öğrenmiştim. Omuzlarım düşerken bahçeye çıkmıştım.

“Menhus iyi misin?” Duyduğum sesle başımı kaldırıp baktığımda Erdem'i gördüm. Birkaç adım vardı aramızda.

“Değilim. Sana sorun olmayacaksa beni eve bırakabilir misin?” diye sordum. Sesim nasıldı bilmiyorum ama Erdem'in bakışları yumuşadı.

“Tabii bırakırım. Gel, arabam şurada.” Eliyle otoparkı gösterdiğinde onunla yürümeye başladım.

Erdem'in arabasına bindiğimde emniyet kemerimi taktım. Arabayı çalıştırdığında başka bir şey sormadı ama arkaya uzanıp aldığı peçete kutusunu kucağıma bıraktı. İçinden çıkardığım peçeteye

gözlerimden akan ılık damlaları sildim. Askeriyeden çıkmak için dönüş yaparken Uğur'u gördüm. Yanından arabayla geçerken ellerini yumruk yapmış bana bakıyordu. Gözlerimi ondan çektim, arabanın dikiz aynasından hâlâ orada durduğunu görmüştüm.

“Anlatmak istersen dinlerim. Bazen bir yabancıya anlatmak iyi hissettirir.” Erdem bana doğru dönüp kısa bir bakış attıktan sonra tekrar yola döndü.

“Zamanın varsa kahve içmek ister misin?” Benden böyle bir şey beklemiyor olmalıydı ki bir süre duraksadı.

“Olur,” dedi sonunda.

Erdem iyi biriydi, onu Uğur'a karşı kullanmak değildi amacım. Sadece yalnızdım ve birisi beni dinlesin istiyordum. Şimdi gidip Ercan'a anlatsam *Uğur böyledir*, der geçerdi. Kızlara söylesem ne kadar benim yanımda dursalar da Uğur'u da sevip anladıkları için orta yolu bulurlardı. Ben orta yolun bulunmasını istemiyordum, ben birisi de bana *haklısın* deyip yanımda dursun istiyordum. Erdem onlarla iş dışında arkadaş değildi. Uğur onun arkadaşlarından uzak durmamı istiyorsa ben de kendi arkadaşlarımı edinebilirdim sonuçta.

Siteye geldiğimizde Erdem arabayı park etti. Anahtarım olmadığı için zile bastım. Birkaç dakika sonra kapı açıldığında Ercan önce bana, sonra kaşlarını çatarak Erdem'e baktı. Sabah bizi Uğur'la bastığı için gözlerimi hızla kaçırdım, umarım bu konuyu açmazdı.

Erdem'le içeri girdiğimizde çantamı vestiyere bırakıp mutfağa doğru ilerledim. Kahve için su koyduktan sonra Ercan'ı salonda kollarını birbirine bağlamış dik dik Erdem'e bakarken buldum.

“Ercan bir gelsene,” diye seslendiğimde oturduğu yerden kalkıp mutfağa geldi.

“Hayırdır, Erdem ne iş?” Başıyla kapıyı işaret ettiğinde merak ediyordu gerçekten de.

“Arkadaş ediniyorum, senden de bu konuda rica ediyorum. Burası benim evim değil. Erdem'le kahve içmek istedim ama dışarıda bunu yapamam. Senden habersiz davet ettim, sonradan söylemek

de tuhaf biliyorum ama arkadaşımı evinde ağırlayabilir miyim?" Kolumdaki bileklikle oynarken bunu düşünmediğim için kızdım kendime. Sonuçta burası benim evim değildi.

"O nasıl söz? Duymamış olayım. Arkadaşlarını tabii ki çağırabilirsin. Ben Erdem'i görünce şaşırdım sadece. Siz konuşun, benim zaten çıkmam gerek. Esra evine yerleşiyor da yardım edeceğim. Sana da gel derdim ama gözlerin kızarmış ağlamışsın ve buraya Uğur'la dönmediğine göre sebebi belli." Anlayışla bana baktığında bu kadar iyi bir insan olduğu için tebessüm ettim.

"İyi ki varsın Ercan, gerçekten. Bu evi benim için katlanılır kılıyorsun." Parmak uçlarımdan yükselip kollarımı Ercan'ın boynuna doladım. O da bana sarıldı, geri çekildiğimde benim gibi tebessüm oluştu onda da.

"Bana da anlatabilirsin, her zaman yanımdayım." Sözlerine gerçekten inanıyordum ama maalesef bunu bu defa yapamazdım.

"Uğur'dan bir gün seni çalarsam bu dediğini yapacağım ama üzgünüm ki sen onun tarafındasın." Omuz silkip *yapacak bir şey yok* dercesine dudak büktüm.

Ercan gülerek mutfaktan çıktıktan sonra salona girip Erdem'e birazdan döneceğini söyledi. Bunu benim için yaptığını biliyordum yoksa geç saate kadar Esra'nın yanından gelmezdi. Ercan gidince Erdem ile mutfığa geçtik. İkimizin önüne de kahve kupasını koyduğumda karşılıklı sandalyelere oturmuştuk. Üstünde kamuflaj vardı hâlâ ama mesai saati bitmişti.

"Buralarda mı oturuyorsun?" diye sordum kahvemden bir yudum alıp.

"Lojmanlara yakın başka bir site var, orada oturuyorum. Buranın aksine iki oda bir salon, küçük bir apartman dairesi." Erdem eliyle etrafı işaret ederken tebessüm etti.

"Evet, burası büyük bir ev. Bence evin büyüklüğü değil, içinde ne kadar huzurlu olduğun önemli. Sarayda da otursan insan yalnız ve huzursuz olduktan sonra bir anlam ifade etmiyor." Gözlerim boşluğa dalarken birkaç ay öncesini düşündüm.

“Psikoloji öğrencisisin bildiğim kadarıyla, bu konularda çıkarım yapmakta iyisin galiba.” Elindeki kahve bardağından içtiğinde tek kaşını kaldırıp baktı.

“Bazen benim bile anlamakta zorluk çektiğim yerler oluyor insan psikolojisiyle ilgili.” Yüzümde alaylı bir tebessüm oluşurken psikolojik olarak şu an kendimi düşünmemek için oyaladığımı da biliyordum.

Erdem yanımda olmasaydı büyük ihtimalle odaya çıkmış ya olanları düşünüp kendi kendimi yiyordum ya da Uğur’un odasını harabeye çeviriyordum. İçimden atamadığım öyle bir kırgınlık vardı ki eğer sakın kalamazsam büyük bir öfkenin esiri olup herkese ama en çok da kendime zarar vereceğimi biliyordum. Ben duyguları anlık yaşayan biriydim, o yüzden önümdeki kahve kupasını sıkıca tutuyordum. Onu arayıp bağırıp çağırarak hesap sormamı engelleyecek tek şey bu kupaydı.

“Neden ağladın bugün?” Yumuşak bir ses tonuyla sorduğunda konuya da girmiş oldu Erdem.

“Kalbim kırıldı,” dedim yüzümdeki tebessümü bozmamaya çalışarak. Bu oldukça zordu çünkü gözlerim yine bana ihanet ederek dolmaya başlamıştı.

“Nedense konunun Uğur Üsteğmen ile ilgili olduğunu düşünüyorum.” Bana bilmiş bir bakış attığında başımı salladım usulca.

“Ona âşığım... Ama o bunu görse bile umursayacak kadar önemsemiyor beni. Kalbimi öyle bir kırıyor ki uçurumdan aşağıya düşmek üzereyken elimi bırakıyor gibi çığlık çığlığa uyanıyorum ona daldığım rüyalarından. Tamam, sevmesin... Tamam ya, sevmesin işte ama böyle de yapmasın. Beni inandırıp sonra elimi bırakmasın.” Elimle akan gözyaşımı tekrar sildim derin bir nefes verip.

Eğer beni çağırmasaydı odasına, almasaydı kollarının arasına kırılmazdım belki bu kadar. Bir soğuk bir sıcak davranmasa ben de derdim, adam zaten uzak duruyor o kadar çabalamana rağmen kes artık umudunu. Bu sefer öyle bir yüzüme vurmuştu ki bu gerçeği, onun buz kütlesi hâline bile şükredecek hâle gelmiştim.

“Uğur her zaman sert biri olmuştur, otoriter bir yapısı var. Ben

aralarına yeni katıldım, fazla tanımıyorum. İnsan psikolojisiyle de ilgili değilim ama bildiğim bir şey var ki buna tecrübe diyebilirsiniz, eğer birisi kimseye güvenemeyecek duruma geldiyse birileri çok fena bir şekilde o güveni kırmış demektir.” Anlayış dolu bir ifade yerleşirken gözlerine, sakince açıklamıştı bana düşüncesini.

Bunu ben de biliyordum, Uğur’a da söylemiştim. Peki o ne yapmıştı? En ufak çatırdamada elindeki bıçağı tereddüt etmeden kalbime saplamış, beni hiç dinlememişti. Yargısız infazdı onun yaptığı. Dosyayı alıp bana getirebilir ya da en azından suçlamak yerine sakince sorabilirdi. Oysa beni bir kalemde silmeye hazırdı, ben de bunu anlamıştım.

“Belki de haklısın ama ben onun güvenini kırarak bir şey yapmadım. Şu ana kadar en çok ona dürüst oldum. Her şeyi geçtim, insan evinde aylardır yaşayan kızın soyadını bilmez mi?” Aklıma geldikçe sinirlerim gerilirken derin bir nefes verdim. Soğumaya yüz tutmuş kahvemden birkaç yudum aldım.

“Senin soyadını bilmeyen o adam, göreve gitmeden önce beni tehdit etti. Eğer sana yaklaşıp, konuşur ya da göz göze gelirsem hemen haberini alırmış,” dedi gülerek Erdem.

Şaşkınlıkla ona bakarken bir an duyduklarımlı algılamakta zorlandım. Tamam bunu tahmin etmiştim ama sadece bir ihtimal olarak kalmıştı aklımda. Erdem sonuçta beni tanımıyordu ve benimle konuşmaması çok normaldi. Uğur görevdeyken zaten benim de aklım onda olduğundan pek fazla şeye odaklanamıyordum. Şimdi bunun gerçek olduğunu bilmekse bambaşka bir durumdu.

“Şu an burada olman sorun olacaksa senin de başının derde girmesini istemem. Sonuçta ona emanet edilen bir kıyım, bu ihtimali de düşünüp uzak durmanı istemiş olabilir.” Bu sefer öyle kolayca kendimi kandırıp *hisleri var bana karşı* demeyecektim.

“Neredeyse bir saattir beraberiz Menhus, ne bomba patladı ne de bir çatışmanın ortasında kaldık. Konu güvenliğin olsaydı sadece bana yapmazdı bu uyarıyı bence.” Hafifçe tebessüm ettiğinde kendi düşündüğü ihtimali dile getirmişti.

“Peki seni tehdit etmesine rağmen bugün neden benimle geldin?”

İşim var diyebilirdin.” Bunu sormamın nedeni Uğur’a âşık olduğumu söylememdi. Uğur’un düşündüğünün aksine Erdem’in benimle duygusal olarak ilgilendiğini düşünmüyordum.

“Senin yanında bir kız kardeşim vardı. Seni eve bırakıp bırakamayacağımı sorduğunda aynı onun gibi baktın. Birine ihtiyacın vardı, o an gözlerine çaresizlik sinmişti. O da bana ihtiyacı olduğunda öyle bakardı.” İcini çektiğinde gözlerini pencereden dışarıya çevirdi.

“Vardı dedin.” Tedirginlikle ona baktığımda bunun düşündüğüm gibi bir anlamı olmamasını istedim.

“Kanserden kaybettik iki yıl önce meleğimi. Organları iflas etti önce, sonra da makinelere bağlı yaşamaya başladı. Beyin ölümü gerçekleştiğinde yirmi yaşındaydı. Üniversiteye kaydoldu ama hiç gidemedi, oysa en büyük hayali çocuk doktoru olmaktı.” Erdem’in sesi titrerken hafifçe öksürüp boğazını temizledi. Ela gözlerinin bir cam kadar parlak olan yüzeyine bulutlar yerleşmişti.

“Başın sağ olsun,” dedim masanın üstündeki elinin üstüne elimi yerleştirip. Bu durumda daha ne denilirdi bilmiyorum ama acısını derinden hissetmiştim. Bir kardeş kaybetmek... Bu his beni mahvetti.

“Sağ ol. Bir arkadaşına ihtiyacın olduğunda seve seve dinlerim seni Menhus.” Kırılğan bir tebessüm yerleşirken dudaklarına, bu konuda konuşmak istemediğini belli etmişti.

“Aynı şey senin için de geçerli. Başım şişirdim kusura bakma,” dedim tebessüm ederek.

Erdem konuşmak için dudaklarını araladığında mutfak kapısı şiddetle çarptı. Olduğum yerde irkilirken gözlerim masaya kaydı. Erdem’in elinin üstünde elim vardı ve biz birbirimize tebessüm ediyorduk. Elim yavaşça kendime çektim, yüzümdeki tebessüm silindi.

“İstersen ben konuşayım,” dedi Erdem durumu fark ederek.

“Gerek yok, kim nasıl isterse öyle düşünebilir. Seni dinlemez, dinlese bile istediği gibi yorumlar, senin de canın sıkılmasın. Yargısız infaz yapmayı sever kendisi.” Soğuk bir tona bürünen ses tonuyla birlikte biraz önceki samimiyet tamamen dağıldı.

Erdem gitmek için kalktığında mutfaktan çıktık. Salonda kimse yoktu, büyük ihtimalle odasına çıkmıştı. Erdem'e tekrar teşekkür ettikten sonra arabasına binene kadar kapıda bekledim. İçeri girdiğimde mutfığa yöneldim, kirli bardakları makineye koyup ellerimi yıkadım. Üst kata çıktığımda önce banyoya uğrayıp elimizi yüzümü yıkadım. Odama girdiğimde kapıyı kilitledim. Üstümdeki kıyafetleri çıkarıp askılı ve şort giydikten sonra yatağa girdim. Serin çarşaf beni karşılarken hiçbir şey düşünmek istemeyerek gözlerimi kapattım.

Uykumun ortasında çalan zille yerimde huzursuzca kıpırdandım. Zil tekrar çaldığında yattığım yerden kalktım. Dolaptan aldığım sweatshirtü üstüme geçirip fermuarını çektim. Odadan çıkıp aşağıya indiğimde kapıyı açtım. Ercan'ı gördüğümde şaşırmadım.

"Kusura bakma Menhus, aceleyle çıkınca anahtarı unutmuşum," dedi içeriye geçerken.

"Sorun değil, saat çok geç olmuş zaten uyandığım iyi oldu." Hava kararmıştı, salona geçtiğimizde saatin ona geldiğini görmüştüm.

"Çok yoruldum ama işin çoğunu hallettik. Hafta sonu Esra ye-meğe çağırıyor bu arada, haberin olsun." Ercan kendini koltuğa attığında gerçekten de yorgun görünüyordu.

"Benim açımdan sorun yok, gideriz." Saçlarımı sırtıma doğru attıktan sonra bileğimdeki tokayla topladım.

"Uğur nerede? Zil sesine çoktan gelmiş bana sövüyor olması gerekiyordu şimdiye." Kaşları çatılırken merdivenlere doğru baktı.

"Bugün bağırma kotasını benimle doldurdu sanırım," dedim alayla gülümseyip.

"Sabah bıraktığımda gayet iyiydiniz, ne oldu yine?" Ercan'ın hatırlatmasıyla birlikte uyuduğumuz geldi aklıma.

"İnan Ercan anlatamayacak kadar yoruldum. Ona sorarsın, anlatmak isterse anlatır. Aç mısın?" Oturduğum yerden kalkıp mutfığa ilerlemeye başladım.

“Yok, Esra ile yedim. Duş alıp yatacağım direkt, çok yorgunum.”
Benden sonra o da kalkmış odasına doğru ilerlemişti.

Mutfağa girdiğimde ocağın üstündeki yemekler vardı. Halime abla ben uyurken gelmişti büyük ihtimalle. Tenceredeki çorba ılık olduğundan ısıtmaya gerek duymadım. Kendime bir kâse çıkarıp çorbadan aldım. Küçük bir tabağa biraz da salata ekleyip masanın üstüne bıraktım. Doldurduğum bir bardak suyu da alıp sandalyeye oturdum. Ağır ağır yemeğimi yerken gözlerim balkon kapısının köşesine konmuş çöp kovasına takıldı. Sudan birkaç yudum alıp ayağa kalktım. Çöp kovasına ilerlediğimde kapağını kenara çektim. İçinde bir demet beyaz gül vardı yaprakları kovanın dışına taşan. Gülleri kovadan çıkardım. Altında çöp olmadığı için biraz zedelenmişlerdi ama hâlâ çok güzellerdi.

Üstündeki küçük kartı fark ettiğimde gülleri sandalyenin üstüne bıraktım. Kartı açtığımda güzel bir el yazısıyla yazılmış iki cümle vardı:

*İnsan en çok yakının ihanetine dayanamıyormuş,
ihtimali bile delirtti beni.
Özür dilerim Gökkuşağı.*

Buz Kütlesi

Kartı okuduktan sonra derin bir nefes verdim. Ben ona en uzak olduğumu düşünürken yakını olduğumu yazmıştı. İçim acıya acıya gülleri geri çöp kovasının içine bıraktım.

Eğer bu gülleri bana getirip verseydi benim için bir anlam olurdu ama bana verilmeyen gülleri sahiplenecek kadar gurursuz değildim. Zarfı da güllerin üstüne bıraktım, kimse benden özür de dilememişti. En kötüsü de hatasını anlamış gibi görünse de yine aynı şeyi yapmış ve o kapıyı bir kez daha benim yüzüme çarpmaktan geri durmamıştı.

Yemek yediğim masayı toplayıp temiz bir şekilde bıraktım mutfağı. Merdivenleri çıkıp üst kata geldiğimde odaya girip kulaklığımı

aldım. Odadan çıkıp bu kattaki balkona ilerledim. Pencereden bakınca kimseyi görmediğim için kapıyı açıp balkona çıktım. Koltuğa oturduğumda başımı geriye doğru yaslayıp kulaklıklarımı taktım. Açtığım müziği dinlerken aklımda sadece buradan gitmek vardı.

Telefonuma gelen mesaja baktığımda kaşlarım çatıldı. Hızla rehbera girip aradığım numarayı buldum. Telefon uzun uzun çaldı ve kapanmaya yakın açıldı. Hıştırtı seslerine ek cevap verdi.

“Menhus, bir şey mi oldu?”

“Ne yaptın sen Allah’ın cezası!” dedim öfkeyle.

“Öğrendin demek... Zaten öğreneceğini biliyordum dosyayı gönderirken,” dedi Arın rahat bir şekilde.

“Sana bunu çok fena ödeteceğim Arın! Bunu sakın unutma!” Sini-
rim tepeme çıkarken yumruk yaptığım elimle tırnaklarım avcuma battı.

“Ona ipucu bırakmıştım senin hakkında ama sana kör olacak kadar bağlanmış ki görmedi. Fark etmedim mi sanıyorsun birbirinize olan bakışlarınızı? Ya seni almaya gelirim hemen ya da gittiği yere kadar devam ederiz.” Baskıcı bir ses tonuyla konuşurken beni köşeye sıkıştırmış olduğunu düşünüyordu.

“Şimdi halamı arıyorum ve o dosyaya nasıl ulaştığını bana değil ona anlatıyorsun. Bakalım sevgili annen yediğin boku duyunca da böyle rahat olabilecek misin?” Öfkeyle telefonu suratına kapattım.

Ellerim titrerken derin bir nefes aldım. Rehberden bulduğum bir diğer ismi aradığımda daha ilk çalışta açıldı.

“Sorun ne?” Bir sorun olduğunu biliyordu çünkü buraya geldiğimden beri ilk defa arıyordum onu.

“Sorun oğlun. Uğur’a bir dosya göndermiş. Gönderdiği dosya benimle ilgili değil ama Uğur benden şüphelendi. Arın dikkatleri benim üstüme çekiyor çünkü onun yanına dönmemi istiyor. Bunu yapmasının sebebini sen de biliyorsun. Ona tahammülümün sınırına geldim. Eğer onun yüzünden burada da beni bulurlarsa ve etrafımdaki insanlara zarar gelirse bu sefer kaçmayacağım. Umarım yeterince net anlaşılmışımıdır.” Sesimdeki tehditkâr ifade her ne kadar böyle konuşmak istemesem de yerini koruyordu.

“Bu konuyu halledeceğim, bana bırak. Tüm ülkede, hatta yurt dışında arıyorlar seni. Kimse benim yaptığım planı bozmaya cesaret edemez, kendi oğlum bile olsa affetmem. Uğur’u arayıp bu durumu da düzeltereğim, onun korumasına ihtiyacın var.” Sert bir ses tonuyla konuştuğunda onun da Arın’ın bu yaptığını onaylamadığını biliyordum.

“Buradayım, gidecek başka bir yerim de yok zaten. Arın’ı uzak tut yeter.” Derin bir nefes verip görüşmeyi bitirdim.

Telefonu ortadaki sehpanın üstüne bırakıp koltukta geriye doğru yaslanıp gökyüzüne baktım. Bulunduğumuz konum şehre uzak olduğu için fazla yapay ışık yoktu ve yıldızlar çok güzel görünüyordu. Hafif esen rüzgâr sonbahar yakın olsa da sıcak bir meltemdi. Kendimi yorgun hissediyordum. Bu fiziksel bir yorgunluk değildi, aksine çok canlı bir enerjim vardı bitmek bilmeyen. Ama kaçmaktan yorulmuştu ruhum...

İçeriden konuşma sesleri geldiğini duyuyordum ama kalkıp bakmadım. Büyük ihtimalle ben telefonu kapattıktan sonra Uğur’u aramıştı. Ne söylediğini ya da cevaplarını duymak istemiyordum. Bu sefer kendimi inandırmaya çalışmayacaktım.

Balkon kapısı açıldığında başımı çevirip bakmadım, onun olduğunu biliyordum. Gözlerim yıldızlardan ayrılmazken karşımdaki koltuğa oturduğunu duvara düşen gölgesinden anlamıştım. Bir süre sessizlik içinde oturduk. Konuşması gereken kişi ben değildim ve o da konuya nasıl gireceğini bilemiyor gibiydi. En sonunda gözlerimi yıldızlardan ona çevirip baktım. Üstünde açık mavi tişört, altında da daha koyu tonlarda eşofman vardı. Bacaklarını öne doğru uzatmış, uzun boyunu dik duruşundan bile belli ediyordu otururken. İki elini koltuğun kenarına koymuş beni izliyordu.

“Bugün için özür dilerim, sana bağırمامam gerekiyordu.” Sesinde hiçbir duygu yoktu, yine buzdan duvarları arkasına saklanmıştı.

“Bağırdığın için özür diliyorsun, öyle mi? Beni haksız yere suçladığın, sanki sana ihanet etmişim gibi baktığın için değil; bağırdığın için özür diliyorsun.” Sesime yansıyan soğukluğun aksine içim cayır cayır yanıyordu.

“Beni bunun için suçlayamazsın, sana güvenmediğimi biliyordun.”

Yüzümde alaydan oluşan bir gülümseme yerleşti. Biraz sonra o benden özür dilememi isteyecek gibi duruyordu. Başımı usul usul sallayıp onayladım. Her defasında bana güvenmediğini yüzüme vurması konusunda ona haksızlık edemezdim.

“Ben senin dengesizliklerine yeteri kadar şahit oldum sanıyordum ama beni şaşırtmaktan geri kalmıyorsun.” Oturduğum yerden kalktım gitmek için.

“Ne saçmalıyorsun? Şurada durmuş özür diliyorum ama sen beni dinlemiyorsun bile!” Buz duvarlarının ardında gizlediği öfkesi ortaya çıkmıştı.

“O zaman bana aldığın gülleri çöp kovasına atmak yerine bana getir! Yazdığın özür cümlelerini söylemek yerine hissettir! Sırf Erdem’le konuştum diye, onun benimle konuşmaya cesareti var diye saçma sapan davranıp beni kırmaya devam etmeye çalışma!” Bağır-mamla birlikte kaşları çatılırken sesim kendimden beklemeyeceğim kadar yüksek çıkmıştı.

“Sen nedenini çok iyi biliyorsun! Ben biraz zaman vereyim sakinleşip konuşalım istiyorum, gelirken çiçekçi arayıp özür için en uygun çiçek ne diye düşünüyorum, sonra eve bir geliyorum Erdem ve sen el elesin! Gülümsüyordun ona, gözlerinle gülüyordun!” Ayağa kalktığı anda karşıma geçmiş bir bir saymıştı yüzüme öfkeli cümlelerini.

“Korkaksın sen,” dedim sakın bir şekilde. “Elimi tutmaya da cesaretin yok, yanımda durmaya da bana güvenmeye de. Ama birisi senin yapamadığını yapıp tutunca tutamadığın eli, böyle deliriyorsun. Benim korkak bir adamla işim yok, gizle kendini buzdan duvarlarının arkasına.” Gitmek için arkamı döndüğümde bileğimden tuttu. Kolumu kendime doğru çekip ona bakmadan çıktım balkondan.

Biraz da onun canı acısın istedim, benim içim kavrulurken. Ya bazı şeylerin artık farkına varmaya başlayacaktı ya da ben gerçekten Uğur’un korkak bir adam olduğunu kabul edecektim. Odama

girdikten sonra üstümdeki sweatshirtü çıkarıp yatağa girdim. Elime aldığım kitabımı okumaya devam ederken en azından içim rahattı artık. Söyleyecek her şeyi söylemiştim.

Kapı aniden açılırken sertçe duvara çarptı. Ben daha ne olduğunu anlamadan Uğur yatağa doğru yaklaştı. Yüzünde farklı bir ifade vardı. Kolumdan tutup odadan dışarı atabilirdi her an.

Kitabı kenara bıraktığımda biraz önceki tartışmanın devam edeceğini anlamıştım. Yataktan çıkıp karşısına dikildim.

“Korkak bir adamım ben, öyle mi? Ben sana göstereceğim korkağı.”

Söylenerek bana doğru geldiğinde belimden tutup beni kendine doğru çekti. Kollarından düşmemek için tutunurken daha ne olduğunu anlamadan dudakları dudaklarıma kapanmıştı.

Bölüm 20

Israrcı bir şekilde geri çekilmezken alt dudağımı dudaklarının arasına alıp hafif bir baskıyla dişini geçirdi. Dudaklarımı baskın bir tavırla öperken hareketsizce durdum. Ne kadar ona karşılık vermek istesem de kendime engel oldum. Benden bir cevap alamayacağını anlamış olmalı ki geri çekildi ama beni bırakmadı. Alnını alnıma yaslarken nefesi tenime değdi. Kollarında duran elimle onu kendimden uzaklaştırdım.

Ne ara kapattığımı bilmediğim gözlerimi araladım. Gözlerine baktığımda yanan o zifirî yangını görmek beni gerse de geri adım atmadım. Bu yaptığına o da şaşırmış mıydı bilmiyorum, yüzünden hiçbir şey belli olmuyordu. Sadece gözleri anlatıyordu bana içindeki ateşi. Aramızdaki sessizliği benim cümlelerim bozdu.

“İlkinde ben seni izin almadan öptüm, şimdi sen beni izin almadan öptün; ödeştik. Eğer bunu bir kez daha yaparsan bırak öpmeyi, konuşacak dudak bırakmam sende. Şimdi çık dışarı.” Elimle kapıyı gösterdikten sonra arkamı döndüm ona.

Odanın kapısı kapanırken derin bir nefes verdim. Kendimi yatağa bıraktığımda elim dudağıma gitti. Isırdığı yer acırken ince bir sızı oluştu dokunduğum yerde. Beni cezalandırmak ister gibi öpmüştü. Karşılık versem yelkenleri suya indirip onu kolayca affettiği-

mi düşünenecekti. İtsem, bassam tokadı benden bir tepki gördüğü için benimle tartışmaya hakkı olacaktı. Oysa ben onun bana davrandığı gibi davranmayı seçmiştim.

Şimdi benim nasıl hissettiğimi tek başına odasında duvarlara bakarak düşünsün.

Yatağın üstündeki kitabı sehpanın üstüne bıraktım. Başımı yastığa koyarken artık bugünün bitmesini istiyordum. Uğur beni öpse havalara uçacak olan ben, şimdi tamamen ismim gibi kasvetle dolmuşum. Sırf bana bir şeyleri ispat etmek amacıyla değil de kendi içinden geldiği için öpmesini istiyordum.

Duygudan yoksun buz kütlesi işte ne olacak!

Hırsla yastığa vurup gözlerimi kapattım.

Kapının tıklatılmasıyla gözlerimi açtım. Yataktan kalkarken dengemi zor buldum. Kapıyı aralayıp zar zor gözlerimi açmaya çalıştım.

“Günaydın Menhus. Yarım saate çıkıyoruz,” dedi Ercan.

“Günaydın. Hazırlanıp geliyorum.”

Ercan merdivenlere yönelirken kapıyı kapattım. Giysi dolabına yöneldim. Tek tek askıları geçerken yüzümde hain bir gülümseme oluştu. Dolaptan temiz kıyafet ahp hızla banyoya yöneldim. On dakikalık kısa bir duşun ardından saçlarımı kuruttum. Saçlarım dümdüz olduğu için sadece düzleştiriciyle kabarıklığını aldım. Yatağın üstüne attığım kıyafetleri üstüme geçirdikten sonra yüzüme nemlendirici sürüp bordo renk bir ruj sürdüm. Gözlerime çektiğim eyeliner ve maskarayla hazırdım. Aynaya bastığımda yarım saatte bence harika iş çıkarmıştım. Saçlarımı omzumdan geriye atıp odadan çıktım.

Merdivenleri indiğimde Ercan kamuflajın ceketini giyiyordu ki kolu havada kaldı. Daha önce beni elbiseyle görmüştü ama o yazlık normal bir elbiseydi. Beni hiç ciddi bir kıyafet giyerken görmemişlerdi. Hoş, üstümdeki kıyafetler ciddiyetten biraz daha uzaktı ama olsun.

“Uğur seni böyle götürdüğümü görünce beni düz yatırıp ters si...” derken başını iki yana sallayıp durdu, devam edemedi.

“Yani?” dedim tek kaşımı kaldırıp.

“Hadi bir an önce gidelim de yüz ifadesine karşı kahkaha atayım.” Yüzünde neşeli bir ifade oluşurken bu hâline güldüm ben de.

Üstümde saten ince bir gömlek vardı, altımda ise kadife mini etek. Eteğin sol kenarından bel hizasında başlayıp aşağıya sarkan demir püskülleri vardı. Yırtmacı ise tam anlamıyla enfes duruyordu, uzun olan bacaklarımı gözler önüne seriyordu. Madem bana güvenmiyordu, madem hayatında istemiyordu, o zaman bana karışma hakkını da tamamıyla elinin tersiyle itiyor demekti. Zaten bütün gün çalışma odasından çıkmıyordum, bana bakıp bakıp kudurabilirdi.

Ercan’la evden çıkıp arabaya bindiğimizde Uğur’u sormadım, bizden önce gittiği belliydi zaten. Radyoda keyifli bir şarkı çalarken Ercan’la eşlik ediyorduk. Ercan’ın insanın modunu yükselten bir enerjisi vardı, kendime benzetiyordum bazen onun bu hâllerini.

Askeriyeye geldiğimizde arabayı arkadaki otoparka bırakmıştı Ercan. Eteğimi düzelterip indiğimde ayağımdaki hafif topuklu ayakkabılarla boyum beş santim daha yükselmişti. Geçtiğimiz yerde bakışlar bana dönerken kimseyi umursamadım. Zaten Ercan’ın sert bakışlarını gören anında geri çekiliyordu. Yönetim binasına girdiğimizde Ercan beni duvar kenarına geçirdi merdivenleri çıkarken. Bu hâlleri beni güldürüyordu.

“Gül sen gül, biraz sonra da ben güleceğim sana, Uğur seni gördüğünde.” Ercan beni birazcık tedirgin etse de omuz silkip çalışma odasının kapısını açtım.

Nefesimi tutup içeriye girdiğimde kimse yoktu. Yüzüm düşerken Uğur’un masasına ilerledim. Çantamı bırakıp sandalyesini çekip oturdum. Ercan kendi masasına geçip bilgisayarını açtı. Masanın üstündeki dosyalara bakarken ben de telefonumu çıkarıp kontrol ettim. Birkaç mesaj vardı, dünden itibaren telefonuma bakmamıştım. Mesajları okuduktan sonra telefonumu geri bıraktım.

“Hadi kahvaltıya inelim.” Ercan dosyaları dolaba koyduktan sonra bana dönmüştü.

“İnelim tabii ki,” dedim. Bu sefer kesin karışılacaktık çünkü herkes orada olacaktı.

Telefonumu yanıma alıp Ercan'la çıktım. Yemekhaneye geldiğimizde Ercan önden ilerlediği için beni kapatıyordu. Omzunun üstünden baktığımda Uğur'un masada olduğunu gördüm. Yanında Havin oturuyordu, sinirle derin bir nefes aldım. Havin ona bir şeyler anlatırken Uğur sessiz bir şekilde duruyordu. O kadın beni merdivenlerden itmişti ve o bunu bildiği hâlde onun kendisiyle konuşmasına izin veriyordu.

Yemek masasını tutup kafalarına geçirsem Albay amca şok olur muydu?

"Gazan mübarek ola," dedi Ercan önümden çekilerek.

Tam o anda Uğur'la göz göze geldik. Önce yüzüme sakın bir şekilde baktı, sonra resmin bütününe gördü. Bakışları yavaşça aşağıya doğru inerken masanın üstünde yumruk olan elini görmüştüm. Yüzümdeki ifadeye kışkırtıcı bir gülümseme ekledim.

Ben o sözleri sana yedirmekle kalmayıp üstüne buz gibi bir bardak su içeceğim.

Masaya geldiğimde bütün bakışlar bana dönmüştü. Uğur'un karşısına, Erdem'in yanına oturdum. Uğur biraz sonra masanın üstünden atlayacak gibiydi, aldığı derin nefesleri duyuyordum. Gözlerini kapattı ve yavaşça geri açtı. Maalesef ki kâbus değildi, tam karşısında duruyordum.

"Menhus, çok güzel olmuşsun." Mihrem'in sesini duyunca başımı ona doğru çevirdim.

"Teşekkür ederim," dedim yüzüme yerleşen gülümsemeyle.

Önümüze konan kahvaltı tabldotlarıyla birlikte yapılan yemek duasının ardından tekrar oturduk. Özellikle Uğur'a bakmıyor, kahvaltımı yapıyordum. Erdem'in önündeki tuza uzandığımda o da aynı anda uzanmıştı. Erdem tuzluğu benim önüme bıraktı.

"Sürmüşsün savaş boyalarını," dedi benim duyacağım kısık bir sesle.

"Canını okuyacağım onun." Yüzümdeki gülümsemeyi bozmadan onun gibi sessizce konuşmuştum.

"Biraz sonra üstüme atlayacak gibi bakıyor, korkmadım değil."

Erdem her ne kadar telaşla söylese de yüzünde aksini iddia eden gülümsemesi vardı.

“Yeni bir aşk mı doğuyor yoksa?” Havin’in kulak tırmalayan sesiyle birlikte bize baktığını fark ettim.

“Canım ya... Sen yolunan saçlarına kaynak yapmışsın ama ancak kafan kapanmış, beynin hâlâ açıkta.” Dudak büküp elime aldığı salatalığı ısırdım.

“Daracık etek giyip buraya gelecek kadar beynimi yitirmedim,” dedi üstüne basa basa.

“Ha sen diyorsun ki hem kadın düşmanıyım hem de kadın aske-
rim. Ben nerede ne istersem onu giyerim, eteğimin boyu da beni ilgilendirir. Senin emrindeki askerin değilim ben, bana karışma ya da laf söyleme hakkını kendinde bulmadan önce iki kere düşün.” Göz kırptıktan sonra yüzündeki ifadeyi keyifle izledim.

“Uğur Üsteğmen size gerekli yaptırımı uygular bence, sonuçta onun evinde misafirsiniz.” Başını Uğur’a doğru çevirdiğinde beni aslanın önüne atmış gibi sırtıyordu.

Uğur’a baktığımda göz göze geldik. Dudaklarımı ıslattığımda bordo rujun etkisiyle daha da ön plana çıkmış dudaklarımda takılı kaldı gözleri. Derin bir nefes alıp mavi gözlerime odaklandı ve geç de olsa Havin’e cevap verdi.

“Evimde misafir de olsa hiçbir kadına ne giyeceğini ya da ne yapacağını söylemem. Ben sadece gerekli bulduğum konularda uyarımı yaparım, uyup uymamak o kişiye kalmış. Üstelik Menhus misafir değil.” Sert bir ses tonu kullansa da sözleri beni çok şaşırmıştı.

Uğur burada doğruyu söylüyordu, hiçbir zaman bana kıyafet konusunda diretmemişti. Dediği gibi uyarmıştı beni ama geçerli sebepler sunarak yapmıştı bu uyarıları. Askeriyede elbise giydiğimde dahi değiştirmem için sebep öne sürmüştü, ben kabul etmeyince *sen bilirsin* deyip çekilmişti. Havin’e karşı beni bu şekilde savunması hoşuma gitmişti.

“Misafir değilse gidiyor mu o zaman?” Havin cımbızla çekmiş, kendi anlamak istediği gibi anlamıştı yine.

Evet, gidiyorum ama nikâh dairesine.

“Gidiyor musun? Benim niye haberim yok?” Ercan söze karşıtığında bir bana bir Uğur’a baktı. Dünkü tartışmamızı bildiği için böyle bir ihtimali düşünmesi normaldi.

“Hayır, gitmiyor. Menhus misafir değil, ev sahibi.” Uğur’un gözlerime bakarak kurduğu cümleyle benim kalp atışlarım öyle bir hızlandı ki her an duyulabilirdi.

“Bakarsın bugün misafir, yarın ev sahibi.”

Havin’e karşı kurduğum cümleyi hatırlayınca onun da duyduğunu anlamıştım. Beni o kadar dışlamış olduğunu düşünüyordum ki şimdi *ev sahibi* derken gözlerime bakması beni derinden sarsmıştı. Masadaki bardağa uzanıp sudan yudumladım. Bu gidişle Uğur’un içeceği o buz gibi suyu ben bardak bardak içecektim.

“Sizin aranızda bir şey mi var?” Erdem’in sorusuyla birlikte ağızımdaki suyu Uğur’a doğru püskürttüm.

Uğur gözlerini kapatırken bugün bilmem kaçınıcı derin nefesini almıştı. Peçeteyle yüzüne gelen damlaları silip bana baktı. Başıyla Erdem’i işaret etti cevap vermemi isteyerek. Kendisi Havin’e cevap verdiği için sıra bana geçmişti sanırım. Erdem de az değildi, bildiği hâlde soruyordu.

“Bilmem, var mı?” dedim Uğur’a bakarak meydan okurcasına.

Hiçbir şeyden haberi olmayan Albay, masanın bir ucunda ayağa kalktığında herkes bir anda ayaklandı. Kahvaltı saatinin bittiğine işaret olan bu hareketle birlikte yemekhanedeki askerler çıkışlara yönelmişti.

“Uğur, bugün eğitime seninle çıkacağız.” Havin sesinden bile belli olan üstünlükle konuştuğunda kaşlarımı çattım.

“Uğur seninle gelemes Havin. Eğitim için raporu bitmedi daha. Ayrıca adam yeni yaralandı. Bütün gün odadan çıkmayıp görev raporlarını tamamla Uğur.” Mihrem’in hükmedici ses tonuyla olay kapanmıştı. Mihrem bana bakıp başını bir kez salladığında öpücük attım ona.

“Emredersiniz komutanım,” dedi Uğur. Ona doğru baktığımda

yüzünde alaylı bir ifadeyle bana bakıyordu. Yakalanmışım sanırım.

Yemekhaneden Ercan'ın peşine takılıp çıkmıştım ama Uğur'un yerine Havin'le eğitime gideceği için bahçede benden ayrılmıştı. Ağır adımlarla yönetim binasına doğru ilerlemeye başladım. Bahçede çimen kokusu vardı, uzayan çimler biçilmiş güller budanmıştı. Yerde gördüğüm gülü eteğime dikkat ederek eğilip aldım. Beyaz gül henüz yeni açmaya başlamıştı, kim dalından kopardıysa yazık etmişti. Dün gece çöp kovalarında olan güller aklıma gelmişti.

Başımı kaldırdığımda askerlerden birinin elindeki tırmağın sap kısmına yaslanmış bana bakarken gördüm. Yüzünde öyle hülyalı bir gülümseme vardı ki güldüm. Aynı yaşlardaydık büyük ihtimalle. Ben gülünce iç geçirdi.

“Ulan sizi bana sayıyla mı verdiler!” Uğur'un bağırmasıyla asker yerinden sıçramıştı.

Asker elindeki tırmağı başına dayayıp selam vermeye çalıştığında Uğur eline aldığı kürekle ona doğru yaklaşıyordu. En sonunda dayanamayan asker koşmaya başladı, Uğur da hemen arkasındaydı. Elimi karnıma koyup gülerken asker gözden kaybolmuştu.

Uğur burnundan solurken küreği bahçeye doğru atıp bana doğru gelmeye başladı. Gülümsemem yüzümde donarken kaçma sırası bendeydi. Arkamı döndüğüm gibi yönetim binasına hızla ilerledim. Geriye doğru baktığımda peşimdeydi ama çok da yakın değildi. Merdivenleri çıkıp nefes nefese odaya girdiğimde belime sarıldı kolları ve kapı arkamızdan kapandı.

“Sana ceza vermeliyim,” dedi karnıma doğru kayan eli beni sıkıca tutarken.

“Hani sen ne giydiğine karışmazdın kadınların?” Sesimi alaycı çıkartmaya çalışsam da titremiştik konuşurken.

“Kıyafetlerine karışmıyorum ama sayende akli başından giden askerlerimin akıl sağlığına acıdığım için karışabilirim bence.” Ses tonundaki ima o kadar belliydi ki kalbim tekledi.

“Demek bana karışacaksın.” Kaşlarım çatılırken elleri arasından çıktım.

“Hıhı sana karışacağım,” dedi gözleri kısılrken.

Kendine gel Menhus, öyle iki güzel lafa tav olacak kadar erimedik. Tamam ağzı iyi laf yapıyor ama bizim tilkilerin kalbini kırdı. Hem güvenmiyor hem karışıyor, yok öyle dava!

Yüzüme yeniden sert bir ifade yerleştirip misafirler için konmuş siyah deri sandalyeye oturdum. Bacak bacak üstüne attığımda Uğur yine ağzının içinde konuşuyordu. Sabır çekiyorsa daha çok sabır çekecekti bu gidişle.

“Anlatsana biraz güvenmediğin, özür bile dileme zahmetine girmediğin bir kadına karışmak nasıl oluyor?” Tek kaşımı kaldırıp ona baktığımda yüz ifadesinin bozulduğunu gördüm.

“Akşam konuşacağız, söz veriyorum sana anlatacağım bazı şeyleri. Anladım Menhus, biz konuşmadıkça olmayacak bu iş. Hep birbirimizi kırıp duracağız. Bu dosya mevzusunu da konuşacağız, benim de almam gereken cevaplar var.” Uğur açıkça konuşmak istediğini dile getirdiğinde gerildim ama onun bana anlatacağı her şey önemliydi bu yüzden geri çevirmeyecektim.

“Tamam, konuşalım. Benim sana cevabını veremediğim hiçbir soru olmadı bu zamana kadar.”

Oturduğum yerden kalkıp Ercan’ın masasına doğru ilerledim. Yanından geçip gidecekken elini öne doğru uzatıp durdurdu beni. Ona baktığımda gözleri bende değil, daha aşağıdaydı. Gömleğimin üstten iki düğmesi açıktı, yukarıdan baktığında normalde görünmeyen yerlerin rahatlıkla görüneceğine emindim. Parmakları üstteki düğmeye değdiğinde saten kumaşın üstünden tenimde hissettim dokunuşunu. Arada çatırdama gibi elektriklenme olduğunda nefesini tutan tek kişi ben değildim. Düğmeyi iliğe geçirip kapattığından gözleri gözlerime ulaştı yavaşça.

“Şimdi daha sağlıklı,” dedi kendinden çok da emin olmayan bir ses tonuyla.

Onu etkilediğimi bilmek hoşuma giderken alayla güldüm. Kolumu bilerek ona sürterek yanından geçtim ve Ercan’ın boşta kalan masasına ilerleyip sandalyesine oturdum.

Uğur raporlarla uğraşırken arada başını kaldırıp bana bakıyor, sonra işine geri dönüyordu. Burada bıraktığım kitabıma devam ederken ben de ara ara ona bakıyordum. Oldukça sıkılmış görünüyordu dosyaların içinde. Öğle yemeği saati geldiğinde Mihrem gelmiş ve beni resmen çalmıştı. Uğur daha ağzını açmadan Mihrem'in odasında bulmuştum kendimi.

“Dur bir nefes alayım,” dedim sandalyeye oturup.

“Hafta sonu Uğur’un doğum günü.” Mihrem gülümseyerek konuştuğunda şaşkınlıkla kalmıştım.

“Ben bilmiyordum.” Gerçi onun hakkında bildiklerim bile bana kendisinin anlattıkları değildi.

“Öğrendin işte, onu geç. Esra yemeğe çağırıyor hafta sonu, biz de sürpriz doğum günü yapalım istiyoruz. Sen baş başa bir şeyler hazırlamak istersen bilemeyiz tabii.” Tek kaşım kaldırıp bana baktığında Ercan’ın da yemekten bahsettiğini hatırladım.

“Yok hep birlikte olalım, iyi düşünmüştünüz. Sürpriz olacak sanırım bu kutlama.” Uğur’un sürpriz gibi şeyleri sevdiğini pek düşünmüyordum açıkçası.

“Evet, senden istediğim Uğur’u yemeğe kadar oyalaman çünkü herkes Esra’da toplanmış olacak hazırlıklar için. Bir de Uğur, Esra’ya karşı ön yargılı geçmişten dolayı. Yemeğe gelmek istemeyebilir. İkna edersin artık, sana güveniyorum.” Mihrem öyle hevesle konuşunca ben de heveslenmişim.

“Merak etme, altından girer üstünden çıkar getiririm o buz kütesini,” dedim gülererek. En çok da herkes *sürpriz* diye bağırınca yüzündeki ifadeyi merak ediyordum.

“Oldu bu iş! Hadi sana yemek ısmarlayayım.” Mihrem telefonunu eline alıp bizim için yemek siparişi verirken ben de rahatça oturmıştım.

Yemeklerimizi yerken sürpriz partinin detayları hakkında konuşmuştuk. Mihrem bize kahve söylediğinde ben de ne hediye alacağımı düşünüyordum. Ercan’a sorduğumda alışverişe çıkacağımızı söylemişti, hediye işini de o arada hallederdim. Kapı tıklatıldığında benim de bakışlarım oraya çevrildi.

“Komutanım, istediğiniz dosyaları getirdim.” Erdem içeriye girip selam verdikten sonra dosyaları bıraktı.

“Sağ ol Erdem. Geçen ayın hareket raporları kayıtlara geçilmiş ama iki günlük bir eksiklik var biz görevdeyken. Havin sana teslim etmedi mi?” Mihrem dosyaları açıp içinden bir sayfayı göstermişti.

“Havin Üsteğmen raporları getirmedi komutanım. Şikâyet etmek istemiyorum, üstüm sonuçta ama siz görevdeyken kalan raporları da çavuşa hazırlattığını duydum. Son anda düzenleyip öyle girdim raporları. Açıkçası komutanım, sizin yokluğunuzda bayağı aksama yaşadık.” Erdem sıkıntılı bir nefes verirken bu durumun onu ne kadar zorladığı ortadaydı.

“Bana Havin Üsteğmen’i çağırın!” Mihrem kapıdaki askere bağırırken elimdeki kahve fincanını sehpa bıraktım.

“Ben gidiyorum Mihrem, konuşuruz yine,” diyerek ayağa kalktım. Her ne olursa olsun ben burada görevli değildim ve Havin’in iş dolayısıyla Mihrem’den azar yiyeceği ortadaydı.

“Tamam konuşuruz.”

Ben odadan çıkıp merdivenlere yönelirken Havin de yüzünde öfkeli bir ifadeyle merdivenleri çıkıyordu. Beni gördüğünde kaşları çatılırken onu umursamadan Uğur’un odasına yöneldim.

Odaya girdiğimde Uğur üstündeki kamuflajın ceketini çıkar-
mış, sadece asker yeşili tişörtüyle duruyordu. Geriye doğru elleri-
ni götürüp ensesini tuttuğunda saatlerdir sandalyede oturmaktan
boynunun tutulduğuna emindim. Kapıyı kapatıp koltuğa oturdur-
duğumda bir şey demedi, ben de konuşmadım zaten. Mesai saati bi-
terken Ercan odaya uğramış birkaç eşyasını alıp Esra’ya gideceğini
söyleyip çıkmıştı.

Uğur’la askeriyeden çıkarken Havin’i görmüştüm. Yüzünde öyle
sinirli bir ifade vardı ki Mihrem’le olan konuşmasının iyi geçmediği
belliydi. Havin hırslı adımlarla bana doğru geldiğinde biraz sonra
kopacak olan gürültü şimdiden canımı sıkıyordu. Mihrem’i doldurup
üstüne saldığımı düşünüyordu büyük ihtimalle. Bu sefer sadece saç-
larıyla yetinmeyecek, olmayan beynini de eline verecektim.

Uğur da Havin'in geldiğini fark etmiş olmalı ki duraksadı. Sonra beni şaşırtacak hamleyi yapıp elini belime attı ve beni kendine doğru çekti. Bedenim onun bedenine yaslanırken gözlerim irice açılmıştı. Hafif bir baskıyla beni ilerletirken başımı kaldırıp yüzüne baktım. Havin'e tek kaşını kaldırmış gayet sert bir ifadeyle bakıyordu. Karşımızdaki kadına baktığımda adımları durmuş öylece kalmıştı.

Uğur arabanın olduğu yere doğru ilerlerken beni de kendisiyle birlikte ilerletiyordu. Arabanın kapısını açtığında elini belimden çekti.

Kapımı mı açmıştı az önce o?

"Binecek misin yoksa şoför koltuğunu mu tercih edersin?" Sorusuyla yüzüne baktığımda yüzünde yarım alaylı bir tebessüm vardı.

"Bineceğim," dedim. Gözleri parlarken fesat olan adama ne dediğimi fark edip arabaya apar topar bindim. Kapıyı hırsla kendime çekip kapattığımda küçük kahkahası yankılandı.

Yan taraftaki sürücü koltuğuna oturduğunda yüzünde hâlâ gülümseme vardı.

Ben kendime arsız derdim, bu benden de beter çıktı.

Acilen tilkilerimi toplanma alanına çağırıyorum! Bizi buradan acilen sağ çıkartın, benim yelkenler inmeye başladı!

Arabayı çalıştırdığında askeriyeden çıkış yapıp eve doğru yola çıktık. Hava biraz daha serindi ama tam anlamıyla yazın son zamanlarını belirtircesine güneş hâlâ gökyüzündeydi. Araba siteye girdiğinde evin önündeki park alanında durdu. Kapımı açıp beklemeden indiğimde Uğur da hemen arkamdan inmişti. Anahtarını çıkarıp kapıyı açtığında eve girdik.

"Üstünü değiştir gel konuşacağız," dedi hatırlatırcasma.

"Tamam." Üst katın merdivenlerine yöneldiğimde konuşacağımız için heyecanlanmaya başlamıştım.

Odaya girdiğimde kapıyı kapatıp çantamı yatağın üstüne bıraktım. Giysi dolabımı açıp içinden tişört ve kapri çıkardım. Üstümü değiştirdikten sonra banyoya ilerledim. Saçlarımı toplayıp yüzümü yıkadım makyajdan arındırıp. Yüzümü kurulayıp banyodan çıktığımda

Uğur da kendi odasından çıkmıştı. Evde giydiği eşofmanlardan lacivert olanını giymişti. Üstünde gri renkte kısa kollu tişörtü vardı. Beni görünce duraksadı o da.

“Şimdi daha iyi,” dedi beni baştan aşağıya süzerek.

“Ben aynısını söyleyemeyeceğim, kamuflaj daha çok yakışıyor sana.” Üniforma tutkum yoktu ama cidden iyi duruyordu adamın üstünde.

“Konuşacağız demiştim.” Sesi ciddi bir tona büründüğünde anladım, gerçekten de ciddi bir konuşma yapacaktık.

Elini uzattığında ne yapacağını anlamasam da elimi avcunun içine bıraktım. Uğur’un odasına geri girdiğimizde beni yatağının yanına götürdü. Elimi bırakmadığında ne yaptığını hâlâ anlamamıştım. Avcumu açıp hafif eğildiğinde ben de onunla eğildim. Yatağın altına elimiz birlikte uzandığında bazanın kenarında sert, soğuk bir şeye elim değdi. Uğur aradığını bulduğunda tuttuğu gibi geri çekilirken elimi de bırakmıştı. Karşılıklı durduğumuzda elindeki ucu kapalı olan kabzası demirden olan bir bıçak olduğunu fark ettim. Kabzasından çıkardığında keskinliğini dokunmadan bile fark etmiştim.

“Her zaman en yakınımda bir bıçak bulundururum. Bu alışkanlığı beş yaşımda edindim yetimhanede. Mutfaktan çaldığım meyve bıçağını yastığımın altına saklıyordum ama orada yakalanınca bir dahakine yatağın iç kısmına yerleştirmiştım.” Bıçağa bakarak konuştuğunda sesi sakın olsa da gözlerinden geçen o anın hatıralarıydı.

“Çok mu kötüydü?” Boğazıma düğümlenen öyle bir his vardı ki yutkunamıyordum.

“Kötü yanında hafif kalır. Birini bıçakladığımda on üç yaşındaydım. Ben o zaman öğrenmişim; insan, çaresizliğin içindeki acıyı hissedince her şeyi yapabilirdi.” Başını kaldırıp gözlerime baktığımda sanki onun çaresizliği benim çaresizliğim olmuştu.

Odadaki karşılıklı duran berjerlere oturduk. Elindeki bıçağı aramızda duran sehpanın üstüne bıraktı. Karşımda otuz yaşındaki Uğur yoktu şimdi, her yaşında ayrı ayrı kimseye güvenmemesi gerektiğini tecrübe etmiş olan o çocuk vardı.

“Ortaokuldaydım, yetimhaneden bir tek okula gidip geliyordum o yaşlarda. Bir arkadaşım vardı, birlikte büyümüştük yetimhanede. Sonra o kaçtı, sokaklarda yaşamaya başladı, bir uyuşturucu çetesi-nin eline düştü. Bağımlı yapmışlardı daha on iki yaşında, okul önle-rinde torbacılık yaptırıyorlardı. İyi çocuktu ama kimsesizdi işte. Sa-hip çıkan olmayınca sokaklarda birilerinin eline düşmek kaçınılmaz o yaşlarda.” Gözleri pencereden dışarıya daldı. Arkadaşını sevdiğini, onun için üzüldüğünü anlamak için sözlerine bile gerek yoktu.

“Sonra ne oldu arkadaşına?” Tereddütle sorduğumda sonunu tahmin etmek kaçınılmazdı aslında.

“On dört yaşında girdiği uyuşturucu krizinde bir köşe başında öldü.” Sıkıdığı yumruğu, gerilen çenesi, yüzündeki o katı ifadesi öyle sertti ki biraz daha kendini sıkırsa paramparça olacak gibiydi. Gözle-rini kapatıp biraz bekledi kendini toparlamak için.

“Ara ara okul çıkışlarında yanıma geliyordu. ‘Sen benim gibi olma Uğur,’ derdi bana. Önce ona sonra kendime söz verdim, ben onun gibi olmayacaktım. Tabii bu söz, o toprak olana kadardı.” Acı kesif bir his bırakırken damağımda, Uğur cebinden çıkardığı siga-rasını yaktı. Pencereyi açtı oturduğu yerden biraz doğrulup. İçine derin bir nefes çektiğinde devam etti.

“Bir gün okul çıkışı onu bu pisliğe bulaştıran torbacıyı gördüm. Bizim okulun önünde durmuş çocuklara bakıp gözüne kestirdikle-riyle konuşuyordu. O şerefsizin peşine takıldım, takip etmeye baş-ladım. O gidiyor, ben gidiyorum ama nereye bilmiyorum. Hava so-ğuyor, kararmaya başlıyordu. Issız bir mahalleye girdiğinde elimi cebime atıp çakıyı çıkardım. Fatih ölmeden önce en son geldiğinde vermişti çakıyı bana, biliyordu yatağın altına bıçak sakladığımı. ‘Bu hem kolay saklanır hem de benden hatıra kalsın, belli mi olur,’ dedi hissetmiş gibi. Bilmiyorum belki de hissetmiştir.” Gözlerime baktı-ğında bir cevap bekler gibi değildi, daha çok o yıllardaki düşüncele-rine geri dönmüş kendi içinde hesaplaşıyormuş gibiydi.

Derin bir nefes daha aldı, tükettiği sigara değil de çocukluğuy-muş gibi içine çekerek...

“Sana değer vermiş,” dedim zorlukla.

“Ben de ona çok değer verdim. O ıssız sokakta ona bunu yapacak adamı öldürmek isteyecek kadar değer verdim hem de. Adama arkadan yaklaşıp bıçağı bel kemiğine yakın bir yere sapladım. Öylece önüne yığıldı kaldı. Kan parmaklarıma bulaştığında ilk defa korktum. Korkum kendim için değildi, Fatih’e verdiğim sözü tutamamıştım. Ben de bu pisliğe bulaşmıştım işte, elimde şerefsizin birinin kanı vardı.” Sağ avcunu açıp eline baktı şimdi, on üç yaşında arkadaşı ölmüş o çocuk.

Elimi uzatıp avcunun içine koydum bir an bile düşünmeden. Belki onun ihtiyacı yoktu ama benim ona dokunmaya, burada olduğumu hissettirmeye ihtiyacım vardı. Dolan gözlerimi yok saymaya çalışarak titrek bir nefes verdim.

“Birisi tuttu kolumdan, dedim şimdi her şey bitti yolun sonundayım. Aldı elimdeki çakıyı etrafa baktı. Ellili yaşlarda saç sakalına girmiş bir adamdı. Üstünden başından sokakta yaşadığı belliydi ondan da korktum bana bir şey yapacak diye. ‘Git buradan çocuk, bir daha arkana bakma,’ dedi bana. O gittiğim yolları koşa koşa geri döndüm. Hiç kimseye bahsetmedim bu olaydan ama o gün yatağa başımı koyduğumda sabaha kadar ağladım. Kendim için değil, Fatih için ağladım. Çünkü kimsesiz olmak onun suçu değildi.” Sigarasından son bir nefes alıp söndürdü. İçini çektiğinde dolan gözlerini görmüştüm. Uğur ilk defa bu kadar şeffaftı.

Onun hayata güvenememek için o kadar haklı sebepleri vardı ki ne kadar kırılırsam kırılıyım bunu görmezden gelemiyordum. Yaralı bir adamdı o, bu yaşına kadar kendini sardığı kabukla birlikte gelmişti. En yakın arkadaşının daha çocuk yaşta ölüm haberini almıştı. Kimsesizliği yüzünden önüne sürekli engeller konmuştu. Elim elindeyken derin bir nefes verdim.

“Çok kırdın beni, doğru ama güven benim için önemli Uğur. Geçmişin konusunda anlattığın her şey bende sır olarak kalacak. Madem konuşuyoruz bana cevap ver, neden hemen suçladın beni? Hadi suçladın, neden en ufak şeyde bu kadar yaralamaya hazırsın? Ben ne yaptım ki sana?” Elim elinden kurtuldu usulca. Gözlerime ellerimi bastırıp saçlarımın arasından geçirdim parmaklarımı.

“Emre’nin eşı Gamze’yi biliyorsun,” dediğinde başımı sallayıp onayladım ama ne diyeceğini anlamamıştım.

“Emre, Gamze’ye ilgi duymaya başladığında ondan da şüphe ettim çünkü Emre benim kardeşim gibiydi. Gamze’ye güvenmedim, sorguladım hatta onu. O ara işler de karıştı, Emre bu yüzden kızdı bile bana. Sonra zamanla Gamze’nin aslında Emre için en iyisi olduğunu gördüm. Emre’den bir farkı yok Gamze’nin benim için. Güven öyle kolay oluşmuyor, zaman lazım. Bir anda sana güveniyorum dersem inanma çünkü kimse kimseye bir anda güvenmez. Bak Menhus, benim hayatım hiç kolay değildi. Otuz yaşımdayım ama ben bu otuz yıla neler sığdırdım bir ben bilirim bir de Allah. Şimdi yanımda sırtımı yasladığım dostlarım var sadece ve onlara zarar gelirse ben, ben olmaktan çıkarım çünkü benim ailem onlar. Ben sana dürüst olurum olmasına da sen bana ne kadar dürüst olabilirsin asıl soru bu.” Gözlerime ciddiyetle baktığında bir dönüm noktasına geldiğimizi anlamıştım.

“Yirmi üç yaşımdayım. Senin yaşadığın çoğu şeyi anlayamam belki ama benim de hayatım hiç kolay olmadı. Sen ne sorduysan ben sana hiç yalan söylemedim hayatım hakkında. Eğer yalan söyleseydim Arın konusunda söylerdim, sen ilk sorduğunda yok öyle bir şey diye geçiştirirdim ama ben sana yine dürüst davrandım.” Bileğimdeki bileklikle oynarken gözlerim ondaydı.

“Özür dilerim, dün sana olan davranışım için pişmanım. Hak etmedin, ne olursa olsun seni dinlemem gerekiyordu. Soyadı mevzusuna gelince, senin soyadını tabii ki biliyorum Menhus. Benim düşüncem soyadının bile sahte olduğu yönündeydi. Sonradan oluşturulmuş bir kimlikle hayatımıza dâhil olabilirdin. En çok da buna öfkelen dim sanırım, senin hiç olmadığın birisi gibi hayatımıza dâhil olmana. Dediğim gibi suçlamadan dinlemem gerekiyordu, özür dilerim tekrar.” Özründe samimi olduğu gözlerinden belli oluyordu, ses tonu yumuşak ve oldukça içtendi.

“Birkaç şartla affederim seni. O çöpe attığın güllerin üç katını istiyorum. Üstünde *beni affet* yazan bir tişört giyip askeriyede herkesin önünde tek dizinin üstüne çöküp özür dileyeceksin.” Omuz

silkip geriye yaslandım. Öyle kolay affedeceğimi sanıyorsa yanıliyordu.

“Tişörtü ve tek dizin üstüne çökmeyi unut ama ne kadar istersen o kadar gül alırım.” Tedirgin bir şekilde bakarken yüz ifadesine güldüm.

“Hafta sonu Esra yemeğe çağırdı, itiraz etmeden uslu uslu geleceksin benimle.” Mihrem’in isteğini böylelikle aradan çıkartabildim.

“Ona da kabul,” dedi içten olmayan zorlu bir şekilde.

“Tamam o zaman, şartlarımı yerine getirdiğinde affedeceğim seni, henüz barışmadım.” Ortamın gergin havası dağılırken üstümdeki ağırlık biraz olsun gitmişti.

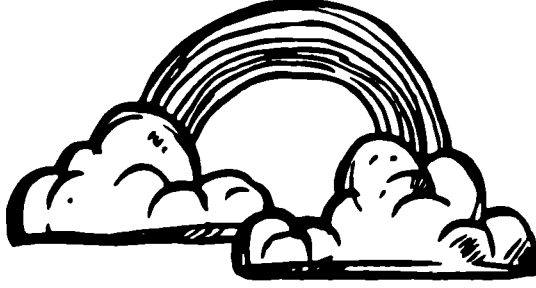
“Son bir şey daha var. Bana gönderilen dosya senin değildi ama birinin olduğu kesin çünkü sistemde kaydı var. Dosyanın kime ait olduğunu sen biliyorsun Menhus. Arın’ın bana bilerek gönderdiği dosya kime ait?”

Ona söylememem gerekiyordu ama ben Uğur için bir yasak daha çiğnedim.

“Kız kardeşime,” dedim.

Arın’ın Uğur’a verdiği ipucu aslında buydu.

Düzenleme
Ny.ozlem

Bölüm 21

Uğur duraksarken yüzüne şaşkınlık dolu bir ifade yayıldı. Benim hakkımda ne kadar kısıtlı bilgiye sahip olduğunu düşününce şaşırması normaldi. Bir gün benim hakkımda araştırma yapsa bile ulaşamayacağı kadar uzaktım ona. Gökhan'ın da dediği gibi ben yardıma ihtiyaç duyan küçük bir kız değildim.

“Kız kardeşin mi var? Bana kimsesiz olduğunu söylemiştin, annenin ve babanın senin doğumunda öldüğünü...” Kaşları çatılırken arada tutarsızlık olduğunu düşündüğü ve anlamadığı için aklı da karışmıştı.

“Ben sana hiçbir zaman kız kardeşim yok demedim. Annem ve babam öldü dedim sadece. Ben sana bir abin olsun ister misin diye sormuştum, eğer sen de bana sorsaydın sana zaten bir kız kardeşim olduğunu söylerdim. Bana güvendiğinde sana bütün kapılarımı açacağım.” Omuz silkip normal bir şekilde konuşmuştum. Gizlememi beklerdi belki benden ama ben ona karşı hep dürüst olmuştum.

“Dosyada yazanlar gerçek o zaman?” Onu neyin bu kadar sinirlendirip çileden çıkarttığını biliyordum.

“Evet, gerçek. Bu arada Uğur, bir kız kardeşimin olması aramızda sadece kan bağıının olduğunu gösterir, ben hâlâ kimsesizim.” Son kez ona bakıp kapıyı açıp odadan çıktım.

Kendi odama girdiğimde kapıyı kapatıp derin bir nefes aldım. İsmimle bir derdim yoktu ama aynı ismi paylaştığım bir kız kardeşimin olması çok saçmaydı. İsmimi değiştirmeyi bile düşünmüştüm bir ara ama hayatım o kadar karışmıştı ki buna cesaret edememiştim. Zaten bu durumdayken de ismimi değiştirmek bana sadece zarar verirdi.

Odadan telefonumu alıp aşağıya indim. Akşam yemeği her zamanki gibi ocağın üstündeki tencerelerde hazırды. Uğur da indiğinde birlikte masayı hazırladık ve sessizce yemeğimizi yedik. Sanırım artık bazı şeyleri ikimiz de zamana bırakmıştık. O bana güvenmeyi öğrenecekti ben ondan sır saklamamayı.

Cumartesi

Son bir haftadır Uğur'la aramızda bir anlaşma var gibiydi. Birbirimize uyum sağlamaya çalışıyorduk. Bazen Uğur'un sessizce beni izlediğini fark ediyordum ki göz göze geldiğimizde eskisi gibi gözlerini benden çekmiyordu. Birlikte akşamları bir film seçip izliyor, gündüzleri ise Uğur odasında evrak işlerini hallederken kitap okuyordum. Sağlığı eskisi gibi yerine gelirken günden güne daha iyi görüyordum onu. İkimizin de kendimize ait derin düşünceleri vardı artık. Aramızda bir sınır çizmiş, aşk ve savaşa kısa bir ara vermiştik.

Arın en son konuşmamızın üstünden bir daha beni aramamış ya da mesaj atmamıştı. Onu köşesine böyle çekilmeyeceğini bilecek kadar tanıyordum, sıradaki hamlesini belirleyip üstüme gelmesi yakındı. O, dışarıdan sakın biri gibi görünse de içinde yatan öfkeye çok yakından tanık olmuşum. Benim için yaptıkları ve yapacaklarının bir sınırı olmadığını defalarca söylemişti ama bunu gördüğüm zaman anlamıştım. Yerimi dahi bilmemesinin sebebi buydu ama o yine de öğrenmişti.

“Hazır mısın?” Uğur’un kapının dışından gelen sesiyle dudağıma sürdüğüm ruju masanın üstüne bıraktım.

“Geliyorum,” diye seslenip aynada son kez kendime baktım.

Üstümde lila renginde mini, yazlık bir elbise vardı. Kolları ince kumaştan, hafif belinde açıklık olan, göğüs kısmı tam oturan elbiseyi iki gün önce Ercan’la çıktığımız alışverişten almıştım. Esra evde olacak kutlamadan sonra dışarıda eğlenmeye çıkacağımızı, ona göre hazırlanmamı söylemişti. Çantamı da alıp telefonumu koyduktan sonra kapıyı açıp çıktım.

Uğur çoktan aşağıya inmiş beni bekliyordu. Üstünde siyah polo yaka tişört ve lacivert keten pantolon vardı. Saçlarını geriye doğru taramış, koluna lacivert kayışlı siyah bir saat takmıştı. Pantolonuyla uyumlu lacivert ceketini giydiğinde saatini kontrol etti. Her zamanki gibiydi ama ilk defa onu bu kadar özenli görüyordum. Çok yakışıklı bir adamdı zaten ama şimdi aynı zamanda ilgi çeki- ciydi de.

Beni merdivenlerden inerken fark etti. Baştan aşağıya süzdüğünde yüzüme konan tebessüm genişledi. Birkaç gün içinde değişen bir şey daha: artık benden gözlerini esirgemiyordu. Gözlerinde oluşan hayranlık ve beğeniyle birlikte karnıma hafif bir ağrı saplandı, kalp atışlarım hızlandı.

“Güzel görünüyorsun,” dedi yumuşak bir ses tonuyla.

“Teşekkür ederim, sen de bayağı iyi görünüyorsun.” Arsızca baştan aşağıya süzdüm onu karşısında durduğumda.

Sinirle kaşlarını çatmak yerine hafif bir gülümseme eşlik etti dudaklarına. Biz evden çıktığımızda herkesin çoktan gittiğini biliyordum. Biraz önce Ercan mesaj atmıştı her şeyin hazır olduğuna dair. Uğur planlanan kutlamanın Ercan ve Esra’nın ilişkilerinin yeniden başlama kutlaması olduğunu düşünüyordu. Bütün planı onlar yapmıştı, ben sadece uyum sağlamıştım. Uğur’un ne tepki vereceğini merak ediyordum.

Ercan’la çıktığımız alışveriş sırasında da istediğim hediye bulmuş olmanın sevinci vardı üzerimde. Çantamı arka koltuğa bırakıp öne oturdum. Uğur arabayı çalıştırdığında Esra’nın merkezde olan

evine doğru yola çıkmıştık. Esra, Ercan, Mihrem, Semih, Gamze, Emre, Mert ve Mine'yle olacaktık, eşli davet gibiydi sanırım.

“Bu özen neden, senin bir fikrin var mı? Bir ev daveti için abartı değil mi?” Eliyle kendi üstünü ve benim üstümü gösterdiğinde güldüm.

“Tabii ki biliyorsun,” dedi ben sessiz kalınca.

“Söz verdim söyleyemem ama fikir benim değildi ben sadece uyum sağladım.” Eğer Uğur kızarsa şimdiden aradan sıyrılmak için yolumu yapıyordum.

“Gidelim bakalım.” Başını iki yana sallarken bu belirsizlikten hoşlanmadığını biliyordum.

Ercan'ın attığı konumla geldiğimiz yer üç katlı, sarı boyalı, bahçesinde renk renk gül olan ve balkonlarından çiçekler sarkan çok şirin bir apartmandı. Uğur arabayı park ettiğinde çantamı arka koltuktan alınca birlikte indik. Esra son katta oturuyordu, binada asansör olmadığı için merdivenlerden çıktık. Zili çaldığımızda kapıyı Esra açmıştı.

“Hoş geldiniz,” dedi yüzünde tebessümle. Kıvrıkcık saçlarını düzleştirmiş, ela gözlerini öne çıkartan hafif bir makyaj yapmış, bedenini saran siyah bir elbise giymişti. Oldukça güzel görünüyordu.

“Hoş buldum,” dedim ona sarılarak.

Uğur sadece başım hafif eğmiş, sabit bir yüz ifadesiyle kalmıştı. Anladım ki Uğur güvendiği bir arkadaşına yanlış yapılırsa bile unutmuyordu. Onun güvenini kazanmadan bu kadar soğuk duruyorsa güvendiğinde bu güveni parçalamak nasıl olur kısa bir an düşündüm. Sonuçlarını düşünmek bile buz kesmeme neden oldu. İhtimali bile çok kötüydü.

İçeri girdiğimizde önce kızlarla sarıldık sonra da diğerleriyle selamlaştım. Esra çok güzel bir masa kurmuştu, çeşit çeşit soğuk-sıcak yemekler ve salatalarla donatılmıştı. Ev sahibi olmanın hakkını veriyor, herkesin rahat etmesi için uğraşıyordu. Mine buz mavisi bir takım giyerken içinde beyaz crop vardı. Gamze daha sade takılmış, beyaz üstünde minik detayları olan bir elbise tercih etmişti. Mihrem

yine baskın karakterine göre siyah etek-cekete takımı giymiş, içine de bordo rengi ince askılı badi giymişti. Erkekler siyah ve lacivertten yana kullanmışlardı tercihlerini. Hepsi oldukça şık ve sade duruyorlardı.

Yemek için masaya geçtiğimizde ortada bir sohbet dönmeye başlamıştı. Onları dinlerken tabağıma eklediğim yemeklerden atıştırmaya başlamıştım. Uğur karşımda otururken bir yanımda Gamze diğer yanımda Mihrem vardı. Herkes eşiyle, sevgilisiyle karşılıklı oturunca bana da Uğur kalmıştı ne tesadüf ki.

“Poligon muhabbeti döndü erteledik, kaldı öyle. Ne zaman yapıyoruz?” Gamze’nin sorusuyla birlikte ben de heyecanlandım. Uğur’un beni sinir edip götürmemek için bahane uydurduğu gelmişti aklıma.

“Yarın kapalı, pazartesi gideriz yer ayırtıp,” dedi Emre eşinin isteğini kırmayarak.

“Beni saymayın, silah sesini sadece dizilerde ya da filmlerde duymayı seviyorum.” Mine başını iki yana salladığında Mert eşinin elini tutup, “Beni de yok sayın,” diye ekledi.

“Pazartesi işe başlıyorum, zaten kullanmayı da bilmiyorum Ercan öğretecekti.” Esra’nın sözleriyle onun da silah kullanamadığını öğrenmiş oldum.

“Pazartesi nöbetçiyim zaten ben de.” Ercan da pas geçmişti.

“Ben gelirim,” diye atıldığımda gereğinden yüksek çıkan sesimle bütün bakışlar bana döndü.

“Harika! Tek kalacağım diye üzülmüştüm.” Gamze beni destekleyerek tebessüm ettiğinde ben de ona gülümsedim.

“Beni de sayın, uzun zaman oldu yüzbaşım sizinle atışmaya-
lı.” Semih, Mihrem’e göz kırptığında aralarında sözsüz bir bakışma geçti.

“Titremesin eliniz üstüğemim, bilirsiniz ben temiz oynamam.” Mihrem’in yüzünde imalı bir gülümseme oluşurken bu kadının çok fena olduğuna yemin edebilirdim. Semih başını eğdiğinde bu bir kabullenişti.

“Aile var burada aile!” Ercan elini ikisinin arasına uzatıp bağırdığında hepimiz gülmeye başladık.

Pazartesi günü poligona gitmek için plan yapılmıştı. Erkekler kendi aralarında maç muhabbetine dönünce kızlara yöneldim ben de. İşin tuhaf yanı hepsi de ayrı takımı tutuyorlardı. Esra başıyla mutfağı işaret ettiğinde kalktım. Uğur kalkmamla bana bakarken sorun yok dercesine tebessüm ettim. Esra’yla mutfağa girdiğimizde buzdolabından pastayı çıkardı. Üstünde *iyi ki doğdun* yazıyordu sadece. Pastaya üç tane mum diktikten sonra tek tek yaktım, otuz mumun sığacağını pek sanmıyordum. Esra önden içeriye giderken ben de pastayı alıp hemen arkasından salona geçtim.

“İyi ki doğdun Uğur!” Hep bir ağızdan melodiyle söylediklerinde elimde pastayla Uğur’un karşısında durmuştum.

Kalbim heyecanla atarken tepkisini merak ettiğim için gözümü kırpmadan izliyordum onu. Pastayı önüne bıraktığımda gözleri önce pastaya sonra bana odaklandı. Bilmiyordum gözlerinden tam olarak ne gibi yaşanmışlıklar geçti ama emin olduğum bir şey vardı ki bu, Uğur’un kutlanan ilk doğum günüydü.

“Hadi bir dilek tut,” dedim beş yaşındaki Uğur’a. Şimdi otuz yaşına giren adam, beş yaşındaki çocuk hâli için gözlerini birkaç saniye kapatıp dilek diledi.

Mumları üflediğinde diğerlerine katılıp alkışladım ben de. Herkes yeni yaşını tebrik ederken Uğur kısaca teşekkür etti. Ne tepki vereceğini bilmiyordum ama bağırpıp çağırmayacağına da emindim. Burada bulunan insanlar için dostum, ailem demişti. Onlar Uğur’u tanıyordu ve tepki vereceğini, kırılıp kızacağını düşünseler zaten doğum gününü kutlamaya kalkışmazlardı.

Sıra hediyelere gelince Gamze ve Emre önceliği aldı, ben zaten sona saklıyordum. Gamze hediye olarak çok güzel bir gömlek almıştı, Uğur’un tarzıydı, sportif ama şık. Emre de kol saati almıştı, Uğur’un kolunda gördüğüm markanın saatiydi. Semih ve Mihrem çift kişilik hafta sonu tatili hediye etmişti. Bu yaz birlikte gittikleri, Uğur’un da çok sevdiği bir tatil beldesinde tarihi belirsiz olarak ayarlanmıştı.

Esra dolma kalem almıştı, üstünde Uğur'un adı ve soyadı yazıyordu. Tabii Ercan bizi şaşırtmadı, tişörtün üstüne kendisinin ve Uğur'un çekildiği bir fotoğrafı bastırmıştı hediye olarak. İşin komik yanı, fotoğrafçı sevgili tişörtü olarak basmış, fotoğraf karesini kalp içine almıştı.

"Birbirimize ait ya kalbimiz, bence önemi yok yani Uğur'um," dedi Ercan göz kırparak. Sırf Ercan'ın bu hâllerini bilmiyorum diye zamanında neler düşünmüştüm neler...

"Ercan sevgili de yaptın oğlum aklın hâlâ bende." Uğur'un kaşları çatık olsa da kızmadığı belliydi.

Mert, Uğur için zippo alırken Mine de sigara tabakası almıştı uyumlu olarak. Siyah renkli çakmak ve tabakada Uğur'un isminin ve soy isminin baş harfleri vardı. Oldukça kaliteli duruyordu ve Uğur da beğenmişti.

"Ee sarı civciv, sen ne aldın?" Ercan bana merakla bakarken ona hediyemi söylemediğim için gözlerini kısıp hedefe beni koymuştu.

Uğur da merakla bana döndüğünde hiç söylemese de gözlerinde bir beklenti olduğu belliydi.

"Benim hediyem evde, sürpriz olduğu için yanımda getirmedim." Zaten getirmek istesem direkt anlardı Uğur.

"Bari bana söylesen... Kulağıma söyle bak, benden sır çıkmaz." Ercan bana doğru yaklaştığında bu meraklı hâli güldürdü beni.

"Sana ne oğlum benim hediyemden. Rahat bırak kızı." Uğur, Ercan'ı azarladığında burada söylemek istemediğim için sessiz kaldım.

"Bak bak hemen de sahiplenmiş hediyem falan. Neyse gel sevgilim, biz mutfağa gidip pastayı yiyelim. Bu ikisi canımı sıktı." Ercan küskünce konuştuğunda Esra'ya öpücük atıp bize arkasını döndü. Esra onu yüzünde gülümsemeyle onaylarken ben de pastayı ona uzatmıştım. Esra pastayı aldıktan sonra birlikte mutfağa doğru ilerlediler.

Yemek masası yavaş yavaş toplanmış, üzerini kahve ve pasta tabakları almıştı. Keyifli bir sohbetten daha tatlı bir şey yoktu. Onları izlerken yüzümde oluşan tebessüm bir an olsun düşmedi. Hepsi

birbirini tamamlıyordu. Böyle güzel bir dostlukları olmasına imrenmemek elde değildi.

Kısa bir an Uğur'u aradı gözlerim, son anda salondan çıkarken gördüm onu. Balkona doğru geçtiğini görünce elimdeki kahve fincanını bırakıp sessizce ayrıldım ben de. Balkonun açık kapısından girdiğimde arkamdan perdeyi çektim. Uğur balkondaki sandalyelerden birisine oturmuş sigarasını yakıyordu. Dudaklarının arasında ucu yanan sigarasından bakışlarını kaldırıncı beni fark etti. Çakmağını indirirken iki parmağı arasına aldığı sigaradan derin bir nefes alıp usulca üfledi. Başıyla karşısındaki sandalyeyi işaret ettiğinde gösterdiği yere oturdum.

"Sıkıldın mı?" diye sorduğunda başımı iki yana salladım.

"Aksine çok eğleniyorum. Ercan biraz önce Semih'i gaza getirmeye çalışıyordu, iki buçuk litrelik kolayı tek dikişte içmesi için. Bahse girecekler sanırım." Söylediklerime hiç şaşırmadı, Ercan'dı bu çünkü yapardı.

"Dur tahmin edeyim, Mihrem en yüksek bahsi oynadı." Alaycı bir gülümseme oluşurken dudaklarında geriye doğru yaslandı.

"Aynen öyle. Emre araya girip, 'Kızın evini batıracaksınız,' diye azarlayınca süt dökmüş kedi gibi geri çekildiler." Sanırım Uğur'dan sonra içlerinde en sakini Emre'ydı.

"Emre baba gibidir, Semih abi, Mert iyi dosttur, Ercan da evin yaramaz çocuğu." Tebessümü şimdi daha sıcak bir hâl almıştı. Gerçekten de ailesi gibi seviyordu onları.

"Gamze'de anne, Mihrem'de abla, Mine'de arkadaş ve Esra'da kız kardeş sıcaklığı var." Şimdi söylediğimle daha iyi fark etmiştim biraz önceki düşüncelerimin doğruluğunu çünkü hepsi birbirini tamamlıyordu.

"Peki ben neyim?" Bir an duraksarken bana ciddiyetle bakan adama odaklandım. Şaka yapmıyordu, gayet ciddiydi sorarken.

Düşündüm, benim için ne anlam ifade ettiğini anlatmak için kelimeleri toparlamaya çalıştım. Aslında çok basitçe bir cevap verebilirdim ama bunu yapmak yerine gerçekten onun hakkında düşün-

düklerimi derin bir şekilde anlatmak istiyordum. Uzun uzun baktım gözlerine. Uğur benim için neydi? Dudaklarımı aralayıp birkaç gece önce denk geldiğim düzeyi söyledim.

“Sen ciğerlerimdeki nefes, gözlerimdeki ışık, kalbimdeki çarpıntı ve beynimdeki düşünce gibisin.”¹

Bakışlarımı gözlerinden çekip balkondaki renk renk çiçeklere çevirdim. Uğur’un verdiği sesli nefesi duyduğumda onun da bunu beklemediğini biliyordum. Önüme düşen saçlarımı parmaklarımın arasına alıp oynadım. Göz ucuyla ona baktığımda sigarasını söndürüyordu. Öne doğru eğildiğinde dirseğini dizine yaslayıp bana baktı.

“Sen sormadın ama ben söyleyeyim yine de. Sen benim için *gökkuşağısın*.” Bana ne zaman gökkuşağı dese bu ses tonunu kullanıyordu ve sanki bu kelime içinde binlerce gizemi taşıyordu.

“Hadi çıkıyoruz!” İçeriden bize seslenmeleriyle birlikte ayağa kalktık.

Ben önden çıkarken Uğur da beni takip etmişti. Çantamı alıp yanlarına geçtiğimde hep birlikte merdivenlerden inip arabaların yanına geldik. Saat dokuzu geçiyordu, çoğu kişi evinde dizisini izleyip meyvesini yerken güven içinde oturuyordu. Tehlikeli saatlerin başlangıcıydı sokakta kalanlar içinse, onlar bu saatlerde insanların kötülüğüyle baş başaydı.

Uğur’un arabasına bindiğimde arka kapı açılmış Ercan ve Esra da bize katılmıştı. Semih’in arabasına da Mert ve Mine binmişti. Emre ve Gamze lojmanlarda oturdukları için kendi arabalarına geçmişlerdi. Arka arkaya sırayla sokaktan çıktığımızda Semih’i takip ediyorduk. Radyoda hafif bir müzik çalarken yağmur atıştır-maya başladı. Yaz yağmuruydu, iri damlalı, bir anda bastırıp bir anda dinen.

“Menhus bir ara kahveye gel bana, diğer kızlara da söyledim ama çok yoğunlar bu ara.” Esra’nın konuşmasıyla birlikte başımı arkaya çevirip ona baktım.

“Üzgünüm Esra, çok istesem bile Uğur olmadan tek başıma bir

1. Nazım Hikmet Ran - Piraye’ye Mektuplar, YKY.

yere gidemem.” Onu geri çevirsem üzüleceğini bildiğim için Uğur’u öne sürmüştüm. Çünkü tek başıma bir yere gidemeyeceğim kesin olan bir şeydi.

“Ne olacak ki gelsen? Uğur misafirini çalsam sorun etmez ben-
ce. Hem yatılı kalırsın belki ben de.” Esra hevesle konuşunca açıkça-
sı ben de hevesleniyordum.

Bir kız arkadaşla yatılı kalmak... Hayatım boyunca bu benim için hiç gerçek olmamıştı. Esra ile yaşlarımız daha yakındı; Mihrem, Mine ve Gamze bana abla olarak geliyordu, daha çok korumacı bir tavırları vardı. Oysa Esra’nın bana daha çok yakın olduğunu hissediyordum, onda da biraz heyecan fazlaydı ve sabırsızdı.

“Gelemez Esra, böyle yaparak onu da heveslendiriyorsun. Sonradan üzülmesini istemiyorsan ısrar etme. Çünkü bunu ona söyleyen ve hevesini kıracak kişi sonunda ben oluyorum.” Uğur soğuk bir ses tonuyla konuştuğunda Esra geriye yaslanıp sessiz kaldı.

Uğur bana baktığında yüzümün asıldığını belli etmemeye çalıştım ama yine de onun dikkatli gözlerinden kaçmadı üzüntüm. Önüne döndüğünde derin bir nefes verdi.

“Menhus gelemez ama istersen sen gelebilirsin, üst katı size bırakır alt katta kalırsınız biz.” Uğur kendi kurallarından ödün verdiğinde yüzümde büyük bir gülümseme oluştu. Ona doğru baktığımda göz göze geldik ve yüzümdeki gülümsemeyi görünce o da tebessüm etti.

“Olur tabii,” dedi Esra karşı çıkmayacak.

Ercan, Esra’ya gitmem konusunda bir şey demedi çünkü Uğur’un haklı olduğunu o da biliyordu. Tek başıma olduğum zaman ne olacağını bilmiyorlardı ve Esra beni koruyabilecek donanıma sahip değildi. Ercan ile çıkmama bir şey demiyordu Uğur çünkü beni ve kendini en iyi şekilde koruyacağını biliyordu. Aynı şekilde Mihrem ve Gamze de yanımda olunca gözü kapalı beni bırakabiliyordu.

Mine’nin yanında Mert olduğu için de o akşam onlarda kalma izin vermişti. Üstelik iki ev ileride oturuyordu ve emindim ki bütün gece uyumamıştı ettiğimiz kavgadan sonra. Bu yüzden Uğur’un güvenliğim söz konusu olduğunda kararları almasına bir şey demiyordum.

Araba durduğunda Semih'in arabasının hemen yanına park etmiştik. Esra merkezde oturduğu için zaten çok fazla sürmemiştii yolculuk. Arabadan indiğimizde geldiğimiz yerin bar tarzı ama daha elit bir yer olduğunu fark ettim. İçeriye girdiğimizde basamaklardan indik. İçeride loş bir ışık yanıyor ve sürekli renk değiştiriyordu, yüksek sesli müzikle dans eden çiftler vardı. Semih ve Mihrem önden ilerlerken onları takip ediyordum.

Belimde hissettiğim elle yan tarafımda duran Uğur'un beni açtığı yoldan insanlara değmeden yönlendirmesine izin verdim. Parmakları açıkta kalan bel oyuntuma değdiğinde sıcaklığıyla irkildim. Benim gözlerimin aksine onun gözleri etrafı taniyordu. Biraz sonra bize ayrılan masaya geçtiğimizde Uğur beni yanına oturtmuştu.

"Ne içersiniz?" Semih'in sorusu içerideki yüksek müziği bastırıp bize ulaştı.

"Meyve kokteyli, içinde az oranda likör olabilir," dedim. Alkollü bir yere gelmiştik ama çok fazla kendimi bırakmak istemiyordum.

"Ben alkolsüz alayım kokteyli, arabayı ben kullanacağım." Gamze, Emre'ye bakıp tebessüm ettiğinde Mine de alkolsüz içecek tercih etmişti.

Masaya konan bardakların ardından mekânın içini incelemeye başladım. Tavanda üç büyük ışıklandırma vardı. ses sistemi ve sahne sol tarafta, bar olan kısım ise tam karşımızda kalıyordu. Sağ tarafta lavabolar yer alıyordu ve acil çıkış kapısı vardı. Önümdeki kokteylden bir yudum aldığımda gözlerimi sıkıca kapatıp öksürdüm. Az önce içtiğimin meyve kokteyliyle alakası yoktu.

"O benimdi," dedi Uğur elimden bardağı alıp peçete uzatırken. Dalgınlıkla onun bardağını almıştım anlaşılan masadan.

"Bunu nasıl içiyorsun?" Öksürüklerim dururken boğazımdaki yakıcı his yerini koruyordu. Kokteylden bir yudum alıp az önceki tadı yok etmeye çalıştım.

"Baskın bir aroması var sadece, alkol oranı çok yüksek değil." Tebessüm ettiğinde bardağını kendi önüne çekti ve yüzünde normal bir ifadeyle büyük bir yudum aldı.

“Dans edelim hadi!” Esra elimden tutup beni kaldırdığında ona ayak uydurdum. Arabada yeterince soğuk rüzgârlar esmişti ve ben Esra’yı üzme istemiyordum.

Dans edenlerin arasına karıştığımızda bir yandan dans ediyor diğer yandan şarkıya eşlik ediyorduk. Arın’la çoğu gece halamdan gizli çıkardık ve neredeyse hepsinde de eve dönüşte yakalanırdık. Onu hatırlayınca yüzüm düşer gibi oldu ama Esra elimden tutup beni kendi etrafımda döndürdüğünde kahkaha attım. Sırtım sert bir göğse yaslanırken düşecek gibi oldum ama kolumdan tutulmamla dengemi sağladım.

“Daha dikkatli olmalısın.” Sesi duyduğum an buz kestim. Bir adım geriye atıp çarptığım kişiye baktım.

“Sana uzak durmanı söylemiştim.”

Gökhan yüzünde sert bir ifadeyle bana bakarken hiç de hoş görünmüyordu. “Senden uzak durmak oldukça zor, üstelik senin uzak durman gereken birisi varken. Ka...” dediğinde elimi hızla ağzına kapattım.

“Seni öldürürüm!” Gözlerime yerleşen öfkeyle hızla arkamı kontrol ettim ama Esra’dan bayağı uzaklaşmış, görüş alanından çıkmıştım. Elimini hızlıca çektim.

“Beni tehditlerinle sindiremezsin. Neden burada olduğunu biliyorum, sen de benim kim olduğumu biliyorsun. Ondan uzaklaş, söz seni yanıma alacağım.” Kolumu tuttuğunda gözleri oldukça ciddi bakıyordu.

Yüzümde sinsi bir gülümseme oluşurken bu yaptığına onu pişman edecektim. Neden güldüğümü anlamamıştı ki kaşları daha çok çatıldı. Güçlü bir çığlık attığımda kaşları havalandı. Kolumda duran elinden kurtulup onu geriye doğru ittiğimde bunu beklemiyor olacak ki iki adım geriledi ve başka bir bedene çarptı. Yüzüme panik dolu bir ifade yerleştirirken hiç zorlanmadım.

“Menhus!” Uğur’un bana doğru geldiğini gördüğümde hiç şaşırmadım. Nerede olursam olayım beni duyardı.

“Bu adam sözleriyle beni taciz etti! Benden uzak duramıyor-

muş!" Yüzüme saf dehşet yayılırken bir adım geri atıp Uğur'un arkasına geçtim.

"Ben hayır..." Gökhan daha ne olduğunu anlamadan Uğur'dan güçlü bir yumruk yedi.

Hemen arkasından gelen Emre, Ercan, Mert ve Semih de olaya karıştığında Gökhan'ın helvasını yemek üzereydik.

"Demek uzak duramıyorsun, öyle mi? Gel bana da yakın dur o zaman!" Elini tekrar kaldırıp burnuna doğru attığı yumrukla Gökhan'ın burnundan kan akmaya başladı.

Emre zorlukla Gökhan'ı elinden aldığı anda barın güvenlik görevlileri geldi. Asker kimliğini gösterdiğinde müdahale etmezlerken Gökhan elini burnuna bastırmış öfkeli görünüyordu.

"Gökhan!"

Bir sen eksiktin zaten Havin, şimdi kadro tamamlandı.

Gökhan'ın koluna girip ona destek oldu.

"Götür şunu buradan yoksa elimde kalacak!" Uğur sinirle bağırırken Semih onu zor tutuyordu.

"Ne oluyor Uğur?" Havin şaşkınlıkla Gökhan ve Uğur'a bakıyordu.

Havin'in görüş açısına girmek için öne doğru adımladığımda beni fark ettiği an gözlerine nefret yerleşti. Soğuk ifademi korurken kollarımı önümde birleştirdim.

"Sevgilin bana asıldı! Olan bu. Ona çarptığım için özür dileycekken benden uzak duramadığım ve Uğur'un yanından ayrıлып onun yanında durmamı istedi." Gözlerim yavaşça Gökhan'a döndüğünde herkes ona bakıyordu.

"Gökhan doğru mu bu?" diye sordu Havin. Ben sevgili olduklarını inkâr etmesini beklemiştim oysaki.

"Doğru." Gökhan dişlerinin arasından tıslarcasına konuştuğunda öfkeyle bana bakıyordu.

"Al sevgilini git Havin yoksa elimde kalacak!" Uğur konuştuğunda Havin başını sallayıp onayladı.

Onlar giderken Uğur da bana doğru adımladı. Diğerleri bizi yalnız bırakırken Uğur ellerimi tutup beni kendine doğru çekti. Benim için endişelendiğini anlamıştım. Eğer bana böyle sarılacaksa sürekli olay çıkartabilirdim.

Gökhan çıkmadan önce dönüp baktığında göz kırptım, kendi kaşınmıştı. Onu ilk uyardığımda peşimi bırakması gerekiyordu ama o bunun yerine beni dinlememiş ve takip etmeye devam etmişti. Havin'in ona haber uçurduğuna da emindim artık, sürekli gizli saklı konuştuğu kişi Gökhan'dı. Havin sürekli ona Uğur hakkında bilgiler veriyordu.

Masaya geçtiğimizde kızlar nasıl olduğumu sordular. İyi olduğumu söyleyip tebessüm ettim. Emre ve Semih'in gözleri benim üstümdeydi çünkü Gökhan'ın, Uğur'un kuzeni olduğunu biliyorlardı. Esra, Mihrem ve Gamze'yi dansa kaldırmıştı ama çok fazla uzaklaşmamışlardı. Uğur derisi hafif soyulmuş ellerini yıkamak için lavaboya gittiğinde Semih ve Emre'nin yanına doğru ilerledim.

"O adam Uğur'un kuzeni değil miydi?" Emre'nin buna dikkat edeceğini elbette biliyordum. Dedikleri gibi Kurt'tu o, kokuyu her yerde alırdı.

"Sizinle konuşmak istedim ama göreve gitmiştiniz, sonra da Uğur yaralı dönünce konu dağıldı. Beni görmeye askeriyeye geldi siz görevdeyken. Uğur hakkında tehdit etti beni. Burada zorunlu kaldığımı, başımın belada olduğunu biliyor. Ona Uğur'un karşısına çıkıp gerçeği söylemesini söyledim. O günden sonra bir daha görmedim ama bugün yine takip etmiş, Havin de yardım ediyor. Beni sıkıştırdıncaya ne yapacağımı bilemedim." Olayları hızlı bir şekilde özet geçtiğimde ikisi de beni dinliyordu dikkatli bir şekilde.

"Adamın kaldığı yerin adresi var, bir gidip konuşalım derdi neymiş." Semih yumruk yaptığı elini avuç içine vururken konuşacak birisi olarak görünüyordu ama daha çok yumruk konuşması olur gibiydi.

"Bence siz hiç karışmayın. Uğur eğer bunu bilip gizlediğinizi öğrenirse güveni kırılır. Gökhan değil ama Havin konusunu düşünün derim çünkü içeriden bilgi sızdırması daha tehlikeli. Gökhan,

Uğur'un başına bela olmamı istemiyor." Gökhan'la konuşmaları işime gelmezdi hem de söylediklerimde haklıydım. Bu zamana kadar Uğur için bir tehlike oluşturmamıştı.

"Pazartesi çağırırım seni Menhus, Uğur eğitime başlayacak. Bu olayı iyice bir konuşalım." Emre'nin sözlerine karşılık başımı sallayıp onayladım.

"Hayırdır?" dedi Uğur üçümüzü yan yana görünce.

"Beni koruyorlar, çok dikkat çekiyormuşum," dedim yüzümde yaramaz bir gülümsemeyle.

Uğur'un yüzündeki şüpheli ifade kaybolurken derince bir iç çekti. Eminim içinden, *ne yapacağım ben seninle*, diye söyleniyordur.

Kızlar masaya geldiğinde yüzleri kızarmıştı dans etmekten. Uğur'un yanına oturup bir daha da kalkmadım. Yarın pazar olduğu için Uğur gündüz nöbeti için askeriyede olacaktı, Ercan da pazartesi gece nöbetçiydi. Saatler ilerlerken masadakiler hafif çakırkeyif olmuştu ama herkesin bilinci yerindeydi. İçtiğim kokteylin alkol oranı çok düşük olduğu için ben sadece gülümsüyordum, pek fazla etkisi olmamıştı.

Kalkmak için hazırlandığımızda hesabı ödemişlerdi. Uğur beni yine kendine doğru çekerken başımı göğsüne doğru yasladım bu sefer. Ercan bayağı dağıtmış, hatta bir ara Esra ile dans pistine çıkıp göbek atmıştı. Semih elindeki parayı, önünde ters dönüp eğilen Ercan'ın alnına yapıştırmıştı. Bense o anları gülerek videoya almıştım.

Arabaya bindiğimizde sürücü koltuğuna Uğur geçmişti. Ercan'la Esra arkaya oturmuştu. Önce Esra'yı evine bırakmış sonrasında eve gitmek üzere yola çıkmıştık. Başım geriye doğru düşerken gözlerim kapandı yavaşça. Sabah çok erken kalkmıştık ve ben uykusuzluğa pek dayanıklı biri değildim.

"Menhus geldik." Uğur'un seslenmesiyle birlikte gözlerimi araladım. Olduğum yerde dikleşip çantamı aldım.

Ercan sızdığı için Uğur onu taşıırken arabanın kapılarını kilitleyip peşlerinden gittim.

Hayaller Uğur'un kucağında yatağa gitmek, hayatlar Ercan'ı taşımasını izlemek...

“Yatırıp geliyorum. Bekle beni, uyuma. Hediye mi istiyorum.” Uğur'un konuşmasıyla birlikte uykum bir anda dağıldı.

“Yukarıdayım,” dedim merdivenleri çıkarken.

Odaya girdiğimde üstümdeki elbiseyi çıkarıp makyajımı temizledim. Siyah kaprimi giydikten sonra üstüme tişört giydim. Saçlarımı topladığımda kapım tıklatıldı. Kapıyı açtığımda Uğur karşımda duruyordu. O da üstünü değiştirmiş, eşofman ve tişört giymişti.

“Hediyem?” dedi tek kaşını kaldırıp.

“Ne meraklıymışsın sen de hediye ye, bir sürü hediye aldın zaten bugün.” Benden heyecanla bir şey beklemesi beni mutlu ediyordu aslında.

“Ama hiçbirisi senin hediyen değildi.” Ciddiyetle kurduğu cümleyle gülümsedim.

“Gel,” dedim kapıyı açarak.

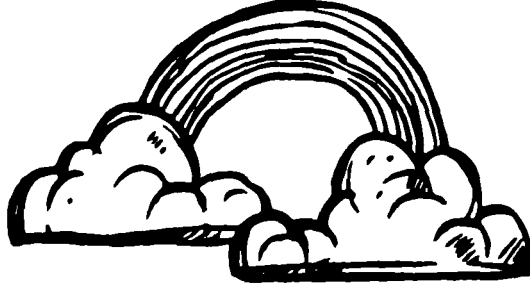
Uğur içeriye girdiğinde pencerenin kenarında duran sehpanın üzerindeki hediye paketini ona uzattım. Ne olduğunu bilmediği paketi alıp açmaya başladı. Üstündeki renkli kâğıt çıktığında duraksadı, gözlerime baktı.

“Bu...” dedi ama devam edemedi, derince yutkundu.

“Doğum günün kutlu olsun,” dedim gülümseyerek.

Fatih sekiz, Uğur yedi yaşındayken yetimhanede çekilmiş bir fotoğraftı Uğur'un elindeki çerçevenin içindeki.

Bölüm 22

Gözlerinden bir sürü ifade geçerken çerçeveyi tek eline alıp beni kucakladı. Şaşkınlıkla birlikte yüzüme yerleşen tebessümle karşılık verdim ona. Kolları belimi sıkıca sararken içten sıcak sarılması kalbimin atışını misliyle katladı. Ona onun gibi özel bir şey vermek istemiştım. Uğur çok özel bir adamdı ve parayla alınacak bir hediye yerine değer verdiği, onun için önemli olan ve anlam ifade eden bir şey olsun istemiştım. Bu sarılmaya bakacak olursak bunu da başarmıştım.

“Nereden buldun bu fotoğrafı?” Geri çekildiğimizde gözleri hâlâ fotoğrafın üstündeydi. Konuşmaya başladığımda başını kaldırıp bana baktı.

“Ercan’dan öğrendim kaldığınız yurdun ismini. Gazeteci bir arkadaşım var, ondan araştırmasını istedim. 1999 yılında yetimhaneyi haber yapmak için ziyarete gelen gazeteci çekmiş fotoğrafı. Arşivden bulup bana gönderdi orijinal hâlini. Ben sadece fotoğrafçı bulup çıkarttırdım ve yeni bir çerçeve aldım.” Fotoğraf için çok fazla uğraşmamıştım, Ercan’la alışveriş için çıktığımızda fotoğrafçıya uğramam yetmişti sadece.

“Bunun anlamı benim için çok büyük... Teşekkür ederim.” Uğur gözlerime minnetle bakarken içten verilen bir hediyenin bütün kapıları açtığını ben bu gece fark etmiştim.

“Rica ederim. Çalışma masandaki fotoğrafları görünce aklıma geldi aslında bu fikir. Orada ailem dediğin ve değer verdiğin arkadaşlarının fotoğrafları vardı. Sen Fatih’ten bahsedince onun da orada olması gerektiğini düşündüm.” Bana bu fikri veren de oydu aslında. Biraz gözlem yaparak onun değer verdiği şeyleri çözmek benim için zor olmamıştı.

Uğur’u ben daha yeni yeni görmeye başlıyordum. Herkesin söylediği ama benim bir türlü başta kabullenemediğim o buzdan duvarlarının arkasında aslında kalbi yumuşak bir adamdı. Buzdan duvarları öyle sert çarpmıştı ki bana, bazen paramparça olduğumu hissetmiş ve geri adım atarken onun da canını yakmaktan vazgeçememişim. Şimdi bana güvenmese bile hayatında bir yerim olduğunu biliyordum.

Elimi tuttuğunda birlikte odadan çıktık. Uğur’un odasına girdiğimizde çalışma masasının önünde durduk. Uğur elindeki çerçeveyi ortadaki boş alana koyduğunda bütün dostları bir aradaydı. Yüzünde büyük bir gülümseme olan yedi yaşlarındaki Uğur kadrja bakarken oldukça tatlıydı.

Hediye kutularından birini açtığında sese doğru döndüm içinden çıkan başka bir çerçeveyi gördüğümde dikkatle onu izledim. Uğur çerçeveyi kaldırdığında duraksadım. İçinde benim ve onun olduğumuz fotoğraf karesi nefesimi kesti. Birbirimize bakıyorduk; benim yüzümde büyük bir gülümseme vardı, Uğur ise sadece dudaklarının ucunu kıvrırmış kaşları hafif çatıktı. Habersiz çekilmişti ve büyük ihtimalle Ercan çekmişti çünkü birkaç gün önce kahvaltıdan sonrasıydı. Mutfakta tezgâha yaslanmıştık ve çok güzel görünüyorduk.

“Ercan’ın bir diğer hediyesi. Tişörte fotoğraf bastırırken aklıma gelmiş sanırım.” Fotoğraflı alıp yanıma geldiğinde bir elindeki çerçeveye bir ona bakıyordum. Geri masaya doğru döndüm çerçeveyi nereye koyacağını merak ederek.

Çerçeveyi en üste koyduğunda tam arkamdaydı. Göğsü sırtıma temas ederken kolu omuzuma değdi. Nefesini boynuma işlerken gözlerim çerçevenin olduğu yerdeydi. Bir gün burada bizim de bir

fotoğrafımız olacak derken Uğur'un kendi eliyle o fotoğrafı oraya koyacağını bilmiyordum. Gerçekten yapmıştı.

Yavaşça ona doğru döndüğümde yüz yüzedik ama bedenlerimiz arasında hiç mesafe yoktu. Başımı kaldırıp mavi gözlerimi onun kahvenin en koyu tonundaki gözlerine çevirdim. Yüzüme düşen saçını parmaklarının arasına alıp geriye doğru kulağımın arkasına koydu. Parmak uçlarımda yükseldiğimde elleri belime yerleşti ve bu sefer ikimiz de isteyerek bir öpüşme başlattık.

Dudakları dudaklarıma değdiği an bedenimden geçen elektrik yüklü hücreler büyük bir patlama yaşadı. Alt dudağımı kavrayıp kendine doğru çektiğinde kollarına tutunup kendimi ona doğru ittim. Gözlerim çoktan kapanmış, bana verdiği sıcak ve tutkulu öpücüğün tadını çıkarıyordu. Dudakları bir nefeslik mesafe bıraktığında tekrar dokundu usulca ve daha yumuşak ama derin bir öpüşmeye araladı dudaklarımı. Bu sefer baskısı yoktu ve sanki tadımı almak ister gibi yavaşça usul usul öptü.

"Bunun bir anlamı var mı?" Nefesim düzene girmemişti ama sormam gerekiyordu. Kalbimin kırılmaması için bilmem gerekiyordu.

"Gökkuşağı, yağmurlarımı dindirecek misin?" Fısıldadığında şakağıma yasladığı dudakları usulca değdi tenime.

"Yağmur olmadan gökkuşağı olmaz ki. Demek ki senin de yağmurlarının yağması gerekiyormuş benim sana gelmem için." Elimi yüzüne koyduğumda gözlerimiz birbirine değdi.

Ona gelmiştim. Gökkuşağı şimdi onun için bütün renkleriyle açacaktı.

"Birlikte öğreneceğiz; yağmur ne kadar yağarsa yağsın, hava ne kadar kasvetli ve gri olursa olsun gökkuşağı hep gökyüzünde bütün parlaklığıyla gözleri kamaştıracak. Orada olacak mısınız?" Eli saçlarının arasına girerken başparmağı boynumu okşadı, gözleri gözlerimi esaretine aldı.

"Hava ne kadar berbat olursa olsun, gökkuşağı hep orada olacak." Ses tonum kısık olsa da kendinden emindi.

Uğur geri çekildiğinde boşluğa düşer gibi oldum, çalışma masasına elimi dayayıp ayakta durdum.

“Bir baskın daha istemeyiz.” Uğur kapıyı kilitleyip ışığı kapattıktan sonra bana doğru geldi.

Elimi tuttuğunda yatağın önüne gelmiştik. Üstündeki tişörtü çıkarıp kenara koyduğunda ben de ince pikeyi açıp yatağın sağ tarafına uzandım. Diğer tarafa uzandığında yatak büyük ölçüde çökmüştü. Bu beni gülümsetirken perdeden sızıp odanın içine yayılan loş ışık içeriyi biraz olsun aydınlatmıştı. Ona doğru döndüğümde tek kolunu başının altına almış düz bir şekilde yatıyordu. Bu gece bizim için çok fazla şey değişmişti.

“İsmi seviyor musun?” Gözleri kapalıyken sorduğu soruyla bir an düşündüm.

“Bana ailem diyeceğim kişilerden kalan tek şey ismim, ben-den nefret eden babaannem bana bu ismi verse de. Çok acınası değil mi?” Alayla konuştuğumda Uğur gözlerini açıp bana doğru döndü.

“Kız çocuğu, kalbin aslında çok kırık değil mi? Bu acıyı bilirim, bu acıyı tanırım.” Uzanıp saçlarımdaki tokayı yavaşça çekip aldı. Dağılan saçlarım yastığa düşerken parmakları yavaşça saçlarımın arasına daldı.

“Bana bir isim verecek olsaydın bu ne olurdu?” Merakla ona baktığımda gecenin karanlığında bile parladı gözleri.

“Loya,” dedi içinde binbir türlü gizemi barındıran sesiyle.

“Anlamı ne?” Daha önce hiç duymadığım isimle sesim daha da meraklı çıkmıştı.

“Lazcada tatlı kız demek.” Hafif tebessüm ettiğinde ben de gülümsedim.

“Sevdim.” Gerçekten de sevmiştim. Değişikti ama kötü değildi, *benim gibi*.

“Bizim bir arkadaş vardı Dursun, fotoğraflar da gördüğün sarışın, mavi gözlü olan adam. Onun düğünü için Trabzon’a gittiğimizde öğrendim *Loya’yı*, sonra seni düşününce hep bu isim geldi aklıma.”

İtirafıyla birlikte göğsümün altında yatan dört odacıktan oluşan kalp dedikleri organ arşa kalktı.

“Bir gün cesaret edip de ismimi değiştirirsem Loya güzel bir seçenek olabilir.” Mırıldanırken yavaşça gözlerimi kapattım.

Uğur’un odaya sinen kokusu beni daha çok mayıştırıyordu. Ona yaklaşmak yerine olduğum yerde kaldım, nasıl olsa uyuduğumu anlayınca beni kendine doğru çekecekti. Nefesim düzene girerken beklediğim hamle geldi ve Uğur yavaşça beni kendine çektiğinde sırtım göğsüne doğru yaslandı. O an dağılmış olan saçlarımda nefesini hissettim. Usul usul dokunması saçlarıma, öyle güzel hissettiriyordu ki huzurlu bir uykuya dalmıştım.

Gözlerimi açmadan yatakta diğer tarafa doğru döndüğümde elim boşluğa düştü. Kaşlarım çatılırken kirpiklerimi araladım. Uğur akşam nöbetçi olacağı için bugün evde olacaktı, gözüm saate kayarken on bire geldiğini gördüm. Yataktan çıkarken ne kadar çok uyuduğumu anladım. Zaten uykuya bağımlı birisi olduğum için bu durum beni çok da şaşırtmadı.

Odadan çıkıp banyoya ilerledim. Elimizi yüzümü yıkayıp saçlarımı topladım. Uykumu almıştım ve cildim gayet sağlıklı görünüyordu. Banyodan çıkıp merdivenleri indiğimde mutfaktan çok güzel kokular geliyordu. Kapının kenarına yaslanıp baktığımda Uğur keyifli bir ıslıkla elindeki tavayı ustaca çevirdi ve tavada ters dönen omlet tavayla yeniden buluştu.

Mutfak becerisi olan erkek... Severiz.

“Günaydın,” dediğinde bana doğru dönmemişti bile.

“Günaydın,” diyerek içeriye doğru adımladım.

Masanın üstünde çok güzel bir kahvaltı sofrası hazırdu. Ekmekler kızartılmış, omlet yapılmış, taze portakal suyu sıkılmış ve kahvaltılıklar konmuştu. Elindeki tabakları da masaya koyduğunda Uğur başım kaldırdı ve göz göze geldik.

“Otur hadi seni bekledim, bu saate kahvaltı yapmayı bırakmıyorum normalde.” Eliyle sandalyeyi gösterdiğinde karşısına oturdum.

“Kaçta uyandın?” Kızarmış ekmeklerden birisini alıp ısırđım.

“Sekizde kalkıyorum her sabah, işe gitmesem bile alışkanlık.” Çayını aldığı anda şeker atmadan yudumladı.

“Dersim olmasa hayatta o saatte kalkmazdım ben. Gerçi buraya geldiğimden itibaren sabah yedide ayağa dikiliyorum.” Bu durumdan memnun değildim başta ama sonra uyku düzenim oturmuş daha erken uyuyup uyanmaya alışmıştım.

“Üzgünüz prenses isteklerinizi karşılayamadığımız için.” Alayla konuştuğunda ekmeğine bıçakla bal sürüp ısırdı.

“Askeriyede yatakhaneler varmış. Eve çıkmadan önce bir süre orada kalmışsınız hepiniz, Ercan söyledi.” Askeriyede kalsaydık nasıl olurdu diye düşünmedim değil. Uğur için felaket, benim için mü-kemmell olurdu sanırım.

“Sana şu hâlde bile söz geçiremiyorum, bir de askeriye de kalsak kim bilir neler yaparsın.” Düşüncesi bile ürpertmiş gibi başını iki yana salladı.

Güldüğümde gülüşüme takıldı gözleri, sonra başını hafif eğip tabağına odaklandı. Kahvaltıya başladığımızda önümdeki tabağa bir şeyler ekleyip yemeye başladım bende. Omlet gerçekten de çok lezzetli olmuştu. Portakal suyum içerken ferahladığımı hissettim. Mandalina ve portakalı ayrı bir seviyordum.

Kahvaltımız bittiğinde birlikte topladık masayı. Uğur’un telefonu çaldığında salona geçerken ben de makineye kirli bardak ve tabakları koydum. Geçen gün doldurup çalıştırmıştım, Halime abla temizleri yerleştirmişti büyük ihtimalle. Ben de Uğur ve Ercan’la askeriye de olduğum için geliş gidiş saatlerimiz denk gelmiyor, onu da göremiyordum.

Mutfakta işim bittiğinde ellerimi kurulayıp salona doğru geçtim. Uğur’u göremeyince yukarı çıktığım düşünerek merdivenlere yöneldim. Son basamakları çıkarken sesini duyduğumda nerede olduğunu anlamak için olduğum yerde durdum. Elim duvara dayanırken Uğur’un sesi bu kattaki balkondan geliyordu. Adımlarımı devam ettirdiğimde balkona açılan kapının cam bölmesinden gördüm onu. Elinde dumanı gökyüzüne karışan sigarası vardı, dudaklarına yaklaştırıp derin bir nefes alırken sırtı bana dönüktü.

“Arın denen adamı araştırın bir, altından ne çıkacak bakalım. Menhus onu görsün istemiyorum ama buralarda dolanıyor, Emre görmüş.” Uğur’un konuşmasıyla birlikte olduğum yerde kaldım.

Arın burada mıydı? Gitmemiş miydi? Şaşkınlığım yerini sini-re bırakırken şimdiye kadar beni aramamasının nedenini gitmesine bağlıyordum ama burada kaldığı için beni aramıyormuş. Halama söylediklerimden sonra burada kalamayacağını düşünüyordum, demek ki annesine bile isyan etmişti. Bu oldukça şaşırtıcı bir durumdu. Yeni bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyordu.

“Tamam haberleşiriz.”

Uğur telefonunu kapattığında kapının koluna elimi koyup bastırdım ve açılan aralıktan içeriye girdim. Bana doğru başını çevirdiğinde dirseklerini demir korkuluğa yaslamıştı ve parmakları arasındaki sigara ise bitmek üzereydi.

“Arın’ın gitmediğini neden söylemedin?” Tekli koltuğun kenarına oturup ellerimi göğsümün altından bağladım.

“Tedirgin olmanı istemedim, en son geldiğinde gerilmiştin. Üstelik ben de sabah öğrendim.” Sigarasını söndürürken sakince cevapladı beni.

“Dosyayı onun gönderdiğini öğrendim, kıskanıyor beni sanırım.” Sözlerimle başını bir anda bana çevirip tek kaşını kaldırdı.

“Daha önce hiç sevgilin olmadı mı senin?” Bu soruyu sorduğunda benim en çok aklıma takılan kendini benim sevgilim yerine koyup koymadığıydı.

“Oldu tabii, hatta yaşıma göre biraz fazla bile diyebiliriz. Ne yapabilirim, ben tam bir flört kadınıyım.” Gülümseyerek imayla baktığımda başını iki yana salladı.

“Bu neyin kıskançlığı o zaman?” Sonuna eklediği küfrü ağzının içinde yuvarlamıştı.

Oturduğum yerden doğrulup yanına adımladım. Onun gibi demir korkuluğa doğru yaslandım ama yüzümü ona, sırtımı demirlerle verdim. Sert yüz hatları, hafif çatık kaşları ve birbirine bastırdığı dudaklarıyla çok çekici görünüyordu. Dün gece o dudakların ken-

di dudaklarımla buluştuğunu düşünmekse beni heyecanlandırdı.

“Nereye bakıyorsun sen?” Meraklı bir tınıda çıkan ses tonuyla gözlerimi biraz yukarı kaldırdım, onunla göz göze gelmek için.

“Dudaklarına...” dedim son harfini uzatarak yüzümde yaramaz bir gülüşle.

“Sabır, sadece sabır.” Söylenmeye başladığında derin bir nefes aldı.

“İlk kez sevgilim olmuyor, onun gözünde biz sevgili olarak mı görünüyoruz onu da bilmiyorum.” Ciddi bir şekilde konuştuğumda bana baktı. “Ama ben ilk defa âşık oldum ve o da bunu biliyor.” Sözlerimi tamamlayıp saçlarımı geriye doğru attım rahat bir şekilde.

Yine donup kaldı. Acaba açma kapama düğmesi mi vardı ki? Her ona âşık olduğumu söylediğimde böyle kaskatı kesilecekse daha çok işim var demektir benim. Elimini göz hizasına getirip salladım ama tık yoktu. Acaba bilmeden ayarlarını mı bozdum ki? *Yok canım daha kullanmadım bile ben bunu, nasıl bozulabilir ki?*

“Üç saniye içinde tepki vermezsen şak diye yapışırım dudaklarına.” Başımı ona doğru yaklaştırıp konuştuğumda Uğur irkilirken kahkaha attım.

“Her defasında ben sormaktan yoruldum ama sen bıkmadan devam ediyorsun. Nasıl bir kızsın sen?” Konuştuğunda gülümseme bastırıp başımı kaldırıp baktım ona.

“Valla kapımda yatan çok yani, beğenmiyorsan söyle.” Meydan okuyarak tek kaşımı kaldırdım.

“Kimmiş o kapıda yatanlar? Söyle bir de paspas gibi çırpayım!” Hiddetle yükselen sesiyle kaşları çatıldı.

Çok kolay düşünüyor ama bu ya...

Geriye doğru gidip balkon kapısını açtım ve çıktım. Yüzümdeki gülümsemeyi serbest bırakıp merdivenlerden inmeye başladım. Yanaklarını parmaklarımla arasına sıkıştırıp *sen beni mi kışkandın*, diye sıksam en fazla ayaklarımdan tutup beni balkondan aşağıya doğru sarkıttırdı sanırım. Fikir hoş ama yazdım ben bunu bir kenara.

Mutfağa girip kahve suyu koyduktan sonra telefonumu çıkar-

~~Annem~~ Keyifli bir müzik açtıktan sonra buzdolabını açıp tatlı yapmak için malzemeleri çıkardım. Regl dönemim yaklaşıyordu ve canım acıyıp şekilde tatlı istiyordu. Geniş bir kabın içinde kırduğım yumurta ve şekeri karıştırırken şarkıya eşlik ettim sağ sola sallanıp.

"Kimse sana beni zorla sev de âşık ol demiyor.

Allah'tan yüreğim çok temiz ah, kurşun işlemiyor.

Yoksa ne nazara gelmiştim, çoktan göze gelmiştim.

Senden daha deli kalbim var da düşman çatlatıyor."

Kakao ekleyip çırpma teliyle iyice birbirlerine karışmasını sağladım. Vanilya ve kabartma tozunu ekleyince fırının derecesini ayarladım ısınması için. Bir yanda da şarkıyı söylerken nedense izlendiğimi hissettim. Arkamı dönünce Uğur omzunu kapı pervazına yaslamış beni izliyordu. Şarkının hareketli yerine gelince belimi kıvrıp gözlerine bakarak devam ettim söylemeye.

"Seni öpmesi bile kabahat, senin olması bile kabahat.

Sana âşık olana inat, hepsi birbirinden boş, ah!"

Benim bu hâlime karşı güldüğünde onu gülerken çok nadir gördüğüm için gözlerimi kaçırmadan izlemeye devam ettim. Güzel gülüyordu vicdansız. Onu izlediğimi fark edince içeriye doğru adımlayıp kendine bir sandalye çekip oturdu.

Sırtımı ona dönüp yavaş yavaş un eklemeye devam ettim kıvama oturan keke. Yağladığım tepsinin içine keki yerleştirdikten sonra fırını açıp içine tepsiyi koydum. Keki fırına verdikten sonra iki kupa çıkarıp hazır kahve paketlerini içine döktüm. Kaynayan suyu ekleyip karıştırdığımda kupanın birisini Uğur'un önüne diğerini de kendi önüme koydum ve karşısına oturdum. Bu gece nöbete gidecekti, biraz daha uyuması gerekiyordu ama artık az uyuduğunu öğrenmiştim.

Kahvenin kokusunu içime çekip kupadan bir yudum aldım. Kahve kokusunu çok seviyordum. Uğur telefonuna gelen mesajlara bakarken ben de telefonumu çıkarıp bu sene alacağım derslerin notlarına baktım. Bu sene dondurmuştum ama derslerden de geri

2. Serdar Ortaç, Kabahat.

kalmak istemiyordum. Bilgilerimi taze tutmam gerekiyordu yoksa tekrardan aynı dersleri almak zorunda kalacaktım.

“Esra’yı hafta sonu çağırmayı düşünüyorum burada kalması için.” Telefonumun ekranını kapatıp ona döndüm.

“Olur. Ercan’ın sizi rahat bırakacağını sanmıyorum ama.” Uğur haklıydı, Ercan sevgilisiyle aynı evde kalıp da onu görmemeyi kabul etmezdi.

“Esra’ya güveniyorum onun hakkında gelir bence. Bu arada siz yukarıda kalın isterseniz, üst katta fazladan misafir odası yok, benim yatağa da Esra ile sığmayız.” Alt katta sadece Ercan kaldığı için fazladan bir oda daha vardı. Bebek odası olduğu için biraz küçüktü ama tek kişilik bir yatak vardı misafir için.

“Sen benim yatağıma geçersin, Esra senin yatağında yatar.” Uğur kısaca cevap verdiğinde telefonundan başını kaldırıp bana baktı.

“Bana uyar, senin yatağın daha rahat.” Omuz silktiğimde sözlerimde oldukça gerçekçiydim aslında. Onun yatağında çok rahat uyuyordum ve uyanmakta bir o kadar da zor oluyordu.

Kahvelerimizi içtiğimizde kek de pişmişti. Uğur hazırlanmak için çıkarken ben de bardakları makineye attım. Keki dinlenmesi için fırından çıkardım ve üstüne sos hazırlamaya başladım. Süt ve çikolata kullanarak yaptığım sosu üstüne döktüğümde çok güzel kokuyordu. Sıcak olduğundan pencereyi açıp biraz ılınmasını bekledim. Kapıdan gelen sesle salona geçtiğimde Ercan’ın içeriye girdiğini gördüm. Esnerken eliyle ağzını kapattı, yorgun ve uykusuz görünüyordu.

“Hoş geldin,” dedim gülümseyerek.

“Hoş buldum civciv,” dedi bana yeni taktığı lakabımı kullanarak.

“Çıkıyorum ben.” Uğur merdivenlerden inerken seslendiğinde üstüne kamuflajını giymiş, hazırlanmıştı.

“Tamam kardeşim görüşürüz. Menhus, ben uyumaya gidiyorum. Üçüncü dünya savaşı çıkmadan uyandırma beni.” Ercan odasına doğru ilerlerken Uğur da yanıma gelmişti.

“Telefonum açık en ufak şeyde arayabilirsin, Ercan’a söylemek-
ten de çekinme sorun olduğunda. Geç uyuma, sabah erken gelece-
ğim ve bana söz verdiğin kahvaltıyı da istiyorum yedide.” Gözlerime
bakarak ciddi bir şekilde konuştuğunda ona kahvaltı sözü verdiğimi
hatırladım.

“Emredersiniz komutanım!” Elimi askerler gibi başıma koyup
önünde hazır ola geçtim.

“Şimdi oldu,” dedi elimin iç kısmını biraz daha büküp yukarı
kaldırıp. “Aferin asker! Rahat!” Sert ses tonuyla konuştuğunda onun
askeri olmadığım için şükrettim.

“Kendine dikkat et, iyi nöbetler. Sen de sıkılırsan, merak eder-
sen ne yapıyor falan diye, hiç çekinme mesaj at bana.” Elimi indirip
tatlı tatlı baktığımda yüzümü inceledi ve başını salladı.

Uğur’u kapıya kadar geçirip arabasına binene kadar da bekle-
dim. Arkasından ağzım açık bir şekilde baktığımı fark edince hafifçe
öksürüp kapıyı kapattım. Aşk insanı aptallaştırıyor muydu bilmiyo-
rum ama bu adam beni fena hâlde etkisi altına alıyordu.

İçimi çekip mutfığa yöneldiğimde kek tepsisini görünce dudak
büktüm, tadına bakmadan gitmişti. Büyük bir istekle hazırladığım
kek gözüme o kadar da çekici görünmemeye başlamıştı. Üstünü
streçle kapatıp tezgâhın üstüne bıraktım. Pencereyi kapatıp merdi-
venlere doğru adımladım.

Odama girdiğimde üst üste duran kitaplarımdan henüz başla-
madığım bir tanesini alıp yatağa bıraktım kendimi. Uğur sabah ge-
lecekti, Ercan uyuyordu ve benim yapacak bir işim yoktu. Kitabın
sayfaları arasında kaybolurken yeni bir dünyanın kapısı benim için
aralandı ve ben bu daveti büyük bir mutlulukla kabul ettim.

Kapım tıklatıldığında kitapta bayağı ilerlemiş, hatta sevdiğim
karakterleri bile birbirine eşleştirmiştim. Kitabımı bir kenara bı-
rakıp kapıyı açtığımda karşımda geldiğinden daha iyi görünen bir
Ercan vardı. En azından artık ağzı esnemeyi bırakmış kapanıyordu.

“İşin yoksa gel de senin şu keki gömelim.” Eliyle karnını ovuş-
turduğunda niyetini belli etmişti.

“Olur, biriniz işe diğersiniz uyumaya gidince kaldı öyle mutfakta,” dedim peşinden odadan çıkarak.

Birlikte aşağıya inip mutfığa girdiğimizde dolaptan limonata çıkardım. Yanına tepside kestığım kek dilimlerini tabığa koyup masaya bıraktım. Ercan çatal ve peçete alınca karşılıklı oturduk. Ağzına attığı kocaman parçayla gözlerini kapatıp gülümsediğinde ben de bu hâline güldüm.

“Enfes olmuş, sen bu kek işini biliyorsun. Bir pastane mi açsak sana ne yapsak?” Daha ben bir çatal alamadan hem konuşup hem yiyerek tabağım bitirmişti.

“Gelen müşterilere de ayaküstü psikolojik tam koyarım artık,” dedim önümdeki tabağı Ercan’ın boş tabağıyla değiştirip.

“Sen yemiyor musun?” Tek kaşı kalkarken çatalını keke batırmıştı çoktan.

“Sana bir sır vereyim mi? Ashnda keki ben değil Esra yaptı ama içine ne koydu bilmiyorum. Muhakkak sana yedirmem gerektiğini söyledi. Ha bir de ritüel miydi neydi öyle bir şeyler söyledi.” Yüzümü sabit tutup Ercan’ı izlemeye başladım.

Ağzındaki lokmayı zorlukla yutup önce önündeki kek tabağına sonra bana baktı. Tekrar kek tabağına baktığında başını iki yana salladı. Kekten bir çatal daha alıp havaya kaldırdı ve kokladı. Tüm bunları yaparken yüzünde oldukça ciddi bir ifade vardı.

“Esra’m yapmaz ya, seviyorum ben zaten onu. Yok yok yapmaz benim kıvrıcığım.” Çatalda hâlâ duran keke gözlerini kısıp baktığında kahkaha attım.

“Yaa Ercan şaka yaptım,” dedim gülerek. Çatalımla onun tabağındaki kekin kenarından az bir şey alıp yediğimde kaşlarını çatmış bana bakıyordu.

“Hain civciv.” Tabağı biraz daha kendine doğru çekti söylenirken.

“Sana afiyet olsun, benim canım istemiyor.” Çatalımı ve boş tabağı alıp lavabonun içine koydum.

“Hayırdır? Bizim seninle şu an kavga etmemiz gerekiyordu bu

kek için. Malum sende de sağlam boğaz var.” Tabakta kalan son keki de ağzına attığında ona doğru döndüm.

“Uğur yemeden gitti, kahvaltıyı öğlen yaptık sonra bir şey yediğini de görmedim.” Askeriyedeki yemekler güzel çıkıyordu ama yemek yemiş miydi bilmiyordum.

“Âşık civciv iş başında. Hadi koy bir saklama kabına da götürelim senin buz kütlesine.” Ercan yüzünde tebessümle gayet yumuşak bir şekilde söylediğinde ciddi mi diye baktım ama ciddi duruyordu.

“Hemen hallediyorum.”

Dolabın altından çıkardığım saklama kabına kekten koyarken Ercan da tabakları ve çatalları sudan geçirip makineye koydu. Karton poşete saklama kabıyla birlikte çatal ve peçete koydum. Cam su şişesine de yaptığım limonatadan doldurduğumda her şey hazırды. Karton çantayı alıp çıktığımda Ercan kapıda beni bekliyordu. Ayakkabılarımı giyip ben de evden çıktım. Arabaya bindiğimizde Uğur’a haber vermemiştik, sürpriz yapacaktık.

Askeriyeye geldiğimizde elimdeki karton çantayı alıp arabadan indim. Ercan beni bekleyeceğini söylediğinde hızla yönetim binasına doğru ilerledim. Bizi yalnız bırakmak istiyordu sanırım düşünceli davranıp. Yüzümdeki gülümsemeyle merdivenleri çıkarken saat epey geç olduğu için ortalık çok sessizdi. Uğur’un odasının önüne geldiğimde derin bir nefes aldım, elim kapı kolundayken duyduğum sesiyle duraksadım.

“Menhus konusunda araştırma yapmanı istiyorum, bugün Arın denen adam bana bir dosya daha gönderdi.” Sert ve soğuk çıkan sesle olduğum yerde donup kaldım.

Birkaç dakikalık bir sessizlik olduğunda burada durmamam gerektiğini bildiğim hâlde durmaya devam ettim. Kapıyı açıp içeriye girersem onunla kavga edecektim çünkü ben ona dürüst oldukça asıl benden bir şeyler gizleyen kendisiydi. Derin bir nefes verip sakinleşmeye çalıştım.

“Ona güvenmiyorum ama bana güvenmeye başlarsa işime yarayabilir planlarımda.”

Duyduğum cümleyle beynimden vurulmuşsa döndüm. Benim üstümden kurduğu planları mı vardı? Ben buzdan duvarlarını indirdi diye için için sevinirken meğerse o benim üstümden kurduğu planlarını hayata geçiriyordu. Kapıyı birden açıp içeriye girdiğimde karşı karşıya geldik.

“Menhus...” dedi şaşkın bir tonlamayla.

“Böldüm mü? Sürpriz yapmak istemiştım.” Elimdeki karton çantayı havaya kaldırıp gülümsedim.

“Geçsene,” dedi şaşkınlığını üstünden atıp. “Sonra konuşuruz,” diyerek telefonunu kapatıp cebine koydu.

“Kekten yiyemedin, Ercan da sana getirmeyi teklif edince kabul ettim ben de.” Karton çantadan çıkardığım saklama kabını ve limonata şişesini masanın üstüne bıraktım. Elime aldığım çatalla ona döndüğümde göz göze geldik.

“İyi yapmışsınız, yemek yiyecek vakit bulamadım pek.” Masasının arkasına geçip saklama kabını açıp ona uzattığım çatalı aldı. Kekten birkaç parça yediğinde ben de siyah deri kaplama sandalyeye oturmuştım.

“Çok lezzetli olmuş, eline sağlık.” Başını kaldırıp bana baktığında limonatadan büyük bir yudum aldı.

“Afıyet olsun. Limonatayı ben yaptım, içine taze nane koyunca çok ferahlatıcı oluyor.”

Gözlerimi kısarak ona baktığımda limonatayı dudaklarının arasına götürmüş içerken bir anda öksürük tuttu. Öksürük krizi içinde kalırken gözleri kızarmış, eliyle boğazını tutuyordu. Aslında nane yoktu limonatanın içinde ama psikoloji böyle bir şeydi. Yoksa da var gibi hissettiriyordu.

“Yok bu o şişe değilmiş, şişeleri karıştırdım sanırım.” Masanın üstündeki peçeteyi iki parmağımın arasına sıkıştırıp ona uzattığımda aldı ve öksürüklerini bastırdı.

“Benim naneye alerjim var, ölümcül boyutta.” Kısık sesiyle konuştuğunda gözleri beni buldu.

“Öğrendiğim iyi oldu, bundan sonra çok dikkat ederim.” Yü-

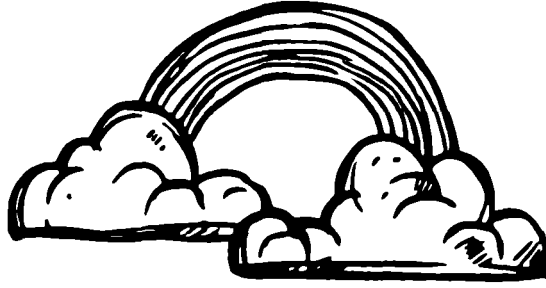
rûmdaki gülümsemeyi silip yerine düz bir ifade yerleştirdim.

“Bir garipsin, gerçi her zaman öylesin de şu ifaden bana çok yabancı.” Ses tonu gergindi, gözlerime bakıyor ama sanki bana ulaşmıyor gibiydi.

“Benim de yüzlerim var Uğur ama ben sana hiçbirini göstermedim ve hep kendim olarak geldim.” Ayağa kalktığımda rahat bir şekilde konuşmamla kaşları çatıldı.

“Bu ne demek?” Az önceki konuşmasını duyup duymadığımı ölçüyordu beni inceleyerek.

“İstersen yedi ceddimi araştır, ben söylemeden benim hakkımda tek bir bilgi kırıntısı öğrenemezsin. Oysa ben senin bütün sülaleni ezbere biliyorum. Annen ve babandan başlayalım mı?” Ellerimi masaya koyup ona doğru eğildiğimde gözlerinden geçen fırtına bizi büyük savuracaktı.

Bölüm 23

Uğur'un yüzü sert bir ifadeyle kaplanırken sandalyesini geriye doğru devirip ayağa kalktı. Düşme sesi odanın içinde yankılanırken geri çekilmedim. Elini kaldırıp işaret parmağını aramıza soktu ve gerilen boyun damarları verdiği nefesle şişti.

"Buradan da vurmazsın be," dedi sesine yansıyan buz gibi soğuk ama gözlerinin içine düşen kor alevlerle.

"Sen beni vuruyorsun ya. Her sana sırtımı yasladığımda hiç çekinmeden beni sana açtığım kalbimden vuruyorsun ya! Ben mi acımasız oldum şimdi?" Başımı iki yana sallayıp gözlerine bakmaya devam ettim. Haklıydım, o beni vururken sorun yoktu ama benim en ufak hareketim vicdansızlık oluyordu.

"Defalarca söyledim sana güvenmediğimi ama çalıştım, çaba gösterdim! Şu an bile çabalıyorum. Sen bunu göremeyecek kadar kör bir kadın mıydın? Ulan ben seni evime, odama, yatağıma aldım!" Yüzüme doğru sesini giderek yükselttiğinde ilk defa tepkisi bu kadar büyüktü.

Ellerimi masanın üstünden çekip bir adım geriye atıp uzaklaştım ondan. Karşımda öyle hâldeydi ki her defasında nasıl yapıyordu bilmiyorum ama kendisine daha sert bir kabuk inşa ediyor, sonra da savunma mekanizmasını devreye sokup kılıçlarını kuşanıyordu.

Karşısında kim var görmüyordu, sadece daha derine saplamak istediği kılıçla nefes almadan yaralıyordu.

“Vazgeçtim Uğur. Sana bir gün ben vazgeçersem geri dönüş olmayacağını söylemiştim. Şu dakika senden vazgeçiyorum. Benim için artık kalple değil, akılla verilecek karardan başka bir şey değilsin. Ve aklım diyor ki; *değmez.*” Gözlerine baka baka kurduğum her cümlede ikimiz de derinden sarsılmıştık.

Olduğu yerde donup kalırken bunu benden beklemiyordu. Sarsak adımlarla kapıya doğru ilerleyip ona arkamı döndüm. *Gitme* demezdi biliyorum ama bekledim, sadece bir an elim kapıyı açmak için uzanırken titreyerek bekledim. Gözlerim kapanırken titrek bir nefes aldım ve tuttuğum kulpu aşağıya indirip açtım. Odadan çıktığımda çarptığım kapının sesi boş koridorda yankılandı. Elim ağzıma kapayıp hıçkırığımı bastırırken merdivenlere doğru koştum.

Kendimi bahçeye attığımda Ercan'ı beni beklerken gördüm. Koşarak ona ilerleyip sarıldığımda şaşırsa da beni sardı. Kendimi tutamayıp içimi çeke çeke ağladığımda daha sıkı sarıldı bana. Hiçbir şey sormadı, hıçkırıkları azalana kadar sırtımı sıvazlayıp ona sığınmama izin verdi. Gözyaşlarım durmamıştı ama hızla inip kalkan göğsüm biraz olsun sakinleştiğinde ilk geri çekilen ben olmuştum.

“Arabaya git bekle beni.” Anahtarı avcuma koyduğunda başımı sallayıp onayladım, itiraz edecek gücüm yoktu.

Ben arabaya doğru ilerlerken Ercan yanımdan hızla geçip biraz önce çıktığım binaya girdi. Arka tarafa geçtiğimde elimdeki anahtarla kapıların kilidini açıp bindim. Telefonumu çıkarıp rehbera girdim. Bulduğum numarayı ararken ıslak gözlerim canımı yakıyordu.

“Haklıydın, değmezmiş,” dedim telefonu açtığında.

Uğur

Kapı şiddetle açılıp duvara çarptığında Ercan'ı fark ettim. Sinirli ifadesini çok nadir gördüğümünden bu hâli yabancı geldi. Bana doğru adımladığında oturduğum koltuktan yakalarımдан tutup

kaldırdı. Yumruk yaptığı eli yüzüme inerken acı hızla bedenime çarptı, yarın moraracağı kesindi.

“Senin yapacağın işi sikeyim Uğur!” Sinirle bağırırken beni geriye itip sandalyeye düşmemi sağladı.

“Elin de ağırmış hayvan herif,” dedim sağ gözümün altındaki sızıyla.

“Ya sen nasıl bir şerefsiz oldun benim aklım almıyor! O kız hevesle girdi bu kapıdan, sen yemeden gittin diye elini bile sürmedi tabağına. Sen o kızı harcayamazsın Uğur! Yapamıyorsan siktir git, ben korurum!” Son sözlerinden sonra ben de sinirle ayağa kalkıp karşısına dikildim.

“Yalan söylüyor, saklıyor hayatını! Kalbinden vurulmuş, kalbinden! Hastane kayıtlarının hiçbirinde ameliyat geçmişi bile yok. Bana güven diyor, çabalıyorum ama her defasında başka bir açığı çıkıyor ortaya. Ne yapayım Ercan, sen söyle? İçimizden o kadar çok hain çıktı ki ben artık kimseye güvenemiyorum.” Beni anlaması gerekiyordu, en iyi o biliyordu yaşadıklarımızı.

“Sen korkuyorsun. Menhus’a kapılıp gidersen onun da seni sırtından vurmasından korkuyorsun. Sen Menhus’a âşık olmuşsun.” Afallayarak kurduğu cümlelerin ardından doğruluğunu teyit etmek için bana baktı.

“Eğer ona âşık olsaydım *vazgeçtim* dediğinde şu kapıdan çıkıp gitmesine izin vermezdim. Basit bir etkilenmeydi sadece, küçük çocukların gönlünü avutacak hâlim yok.” Soğukkanlılıkla kurduğum cümlelerle yutkundum.

“Siktir git oradan! Ama senden vazgeçmesi iyi olmuş, asla destek olmayacağım sana. İt gibi pişman olsan da ben bugün o kızın hâlini unutmayacağım!” Arkasını dönüp geldiği gibi sinirle çıkarken kapıyı da çarpmıştı.

Menhus

Başımı yastıktan kaldırıp saate baktığımda gün aydınlanıyordu. Eve geldiğimizde direkt odama çıkmış yatağımın içine girmiştım.

Gözlerim uykusuzluktan ve nefes almadan ağladığım için ağrıyordu. Kalbimin kırıkları ciğerime batıyor her defasında nefes almamı zorlaştırıyordu. Ben kendi kendimi bir yalana inandırmış; onun da beni sevdiğini, sadece güven sorunu yaşadığını düşünmüştüm. Aslında o beni hiç sevmemişti.

Gözlerim artık yaş akıtamaz derken yeniden dolmaya başladı. Üstümdeki pikeyi atıp yataktan kalktım. Odadan çıktığımda bu kattaki balkona ilerledim. Kapısını açtığımda gözüm direkt onu ilk öptüğüm köşeye kaydı. Daha bir gece önce onun odasında kolları arasındaydım, mutluluktan kalbim yerinden çıkacaktı. Şimdi kalbim gerçekten de yerinden çıkmıştı ama mutluluktan değil acıdandı.

Onun hep oturduğu koltuğa yerleştiğimde sehpanın üstündeki sigara ve çakmak ona aitti. Hep burada bir paket bırakıyordu, odasının çekmecesinde de vardı. Uzanıp çakmağı elime alıp yaktım. Mavi sarı karışımı titrek kıvılcımlar çıkartarak ateş aldı. Elimi çektiğim an sönen ateş aynı benim gibiydi. Ben Uğur'a her yaklaştığımda alev alıyor, o benden her gittiğinde sönüyordum. Yine yeniden ve beklenen şekilde terk edilmişim. Giden ben olsam da o hiç kalmamıştı.

Balkonun kapısı açıldığında Ercan sessizce içeriye girmişti. Sağ el parmaklarının üst kısmında gördüğüm sıyrıkla içim titredi. Ona vurduğunu anladığımda gözlerimi yukarı çıkarıp Ercan'a baktım. Yüzümde kırık bir tebessüm oluştuğunda o da gülümsedi.

“Uyumamışsın.” Gözlerimin kızarıklığı aslında net bir şekilde söylüyordu bunu.

“Uyuyamadım. Nöbetten çıktın asıl senin uyuman lazım.” Sesim kısık tondaydı boğazım ağrıyordu.

Karşıma geçip oturdu, sehpanın üstündeki sigaradan aldığımda elimdeki çakmakla uzanıp yaktım. Çakmağı parmaklarımın arasında çevirirken başımı aydınlanmaya başlayan gökyüzüne çevirdim. Turuncuya çalan kırmızılık, mor gökyüzünü yavaş yavaş ele geçiriyordu. Ay silik bir gölge gibi tamamen karanlığa çekilmişti.

“Esra'dan ayrıldığımda canım çok yandı, o gece sabaha kadar kaç paket sigara içtim bilmiyorum. Bana yalan söylemişti, ona olan güvenimi sarsmıştı. Ruh gibiydim, âşıktım, acı çekiyordum. Ama

en çok da bunu neden yaptığını anlamamak canımı yakıyordu. Ne yapmıştım da bana yalan söylemişti? Anlatsa anlardım, seven insan anlar çünkü her şeyiyle kabul eder.” Sigarasını kül tablasına fıırttı, benimle ilk defa bu kadar ciddi konuşuyordu.

“Ama sonunda affettin onu,” dedim sorar gibi bakarak.

“Affettim çünkü korkuyordu. Beni kaybetmekten korktuğu için bana yalan söylemişti. Ben Esra’nın bana olan aşkından bir kez bile şüphe etsem ona dönmez, bana gelmesine izin vermezdim.” O kadar net ve dolu dolu söyledi ki gerçekten de ne demek istediğini anladım.

“Uğur bana değil, ona olan aşkıma güvenmiyor. Benimle aynı yatağa girer ama bana kalbini vermez.” Bütün açıklığıyla bunu söylediğimde Ercan başını ağır ağır salladı onaylayarak.

“Hiç sevilmemiş bir adamdı ben onu tanıdığımda. Hep görmezden gelinmiş, başkalarına tercih edilmişti. Ailesi onu kabul etmemişti ve o, bu durumun altında eziliyordu. Berbat bir çocukluğu olmuş, zaten gençliği desen dağlara heba edilmiş. Bir olay mı var, en önce Uğur giderdi. Tehlikede miyiz, hepimize Uğur kalkan olurdu. Görevde sıkıntı mı yaşıyoruz, Uğur kendini öne atardı. Çünkü hepimizin bir ailesi vardı, geride bırakacağı insanlar, ama o hep tekti. Nasıl öğrendi biliyor musun onun da seilmeye değer olduğunu?” Sigarasından derin bir nefes alırken gözleri dalgındı.

“Nasıl?” dedim boğazımdaki düğümlere bir yenisini daha ekeleyerek.

“Emre dedi ki, ‘Olmayacak böyle, bu gidişle kör bir kurşunla ölüp gidecek ansızın.’ Hepimiz farkındaydık ne olduğunun ama bize hiç anlatmadı. Dosyasından öğrendik kimsesiz olduğunu, yetimhanede büyüdüğünü. Gamze’nin deyimiyle tam bir kapalı kutuydu Uğur.” Sol kolunu öne çıkarıp tişörtünü yukarı doğru sıyırdı ve omzundaki benim kalbimdekine benzer olan izi gözler önüne serdi. “Önüne atladım bir operasyonda vurulmasın diye, kurşun deldi geçti ama ben o günü hiç unutmam. Uğur dağıldı, ödü koptu bir şey olacak diye, kanını verdi bana. Uyandığımda bana ilk söylediği, ‘Kan kardeşi olduk biz seninle, ölsem de bırakmam artık,’ demesiydi. Anlayacağın ne olursa olsun ben Uğur’u değil, Uğur beni bırakmaz.”

Sigarasını söndürüp geriye yaslandığında kafamın içi öyle doluydu ki derin bir nefes aldım.

“Diyorsun ki ona sevdiğini söyleme, hissettir. Gerekirse öl ama o senden gidemesin.” Ellerimi saçlarımın arasından geçirip ağrıyan alınımı ovdum.

“Ona hiç yalan söyledin mi Menhus?” Sorusuyla birlikte duraksadım.

“Gizledim ama yalan söylemedim. Sorsaydı söylerdim ama sormak yerine arkadan iş çevirmeyi tercih eden oydu. Şimdi dizlerinin üstüne çöküp yalvarsa doğrular için ona söylediklerimin aslında yalan mı gerçek mi olduğunu asla bilmeyecek. Ben Uğur’dan vazgeçtim.” Kalbim ağrırken zorlukla nefes aldım, vazgeçmiştim.

“Dilin geçtim deyip dursun, kalbin geçmedikten sonra... Uyu biraz.” Yavaşça ayağa kalkıp son kez bana baktı ve balkondan çıktı.

Başımı çevirdiğim gökyüzü şimdi tamamen maviye boşanmış yeni bir gün olduğunu haber verircesine güneşi kendine kalkan edinmişti. Mavi gözlerim mavi gökyüzü ile buluştu ve ben canım yansa da gözlerimi çekmedim. Araba sesini duymamla başımı site-nin girişine çevirdim. Uğur’un arabasını gördüğümde içim titredi, nöbeti bitmişti. Karşı karşıya gelmek beni daha kötü yapacağı için kalkıp odaya geçtim.

Giyisi dolabını açtığımda beyaz tişört ve açık mavi kot pantolonu çıkardım. Saçlarımı taradıktan sonra gevşek bir örgüyle omzumun üstünden serbest bıraktım. Her zamankinin aksine göz altılarıma yoğun kapatıcı uygulayıp göz makyajımı biraz daha belirgin yaptım. Hazır olduğumda yatağı ve çıkardığım kıyafetleri toplayıp telefonumu cebime koydum. Uğur’un odasının kapı kapanma sesi geldiğinde kapıyı açıp çıktım.

Düşündüğümün tam tersi odasından çıkmıştı. Karşı karşıya geldiğimizde gözlerimi hızla ondan çekip merdivenlere doğru bir adım attım. Bileğimden tuttuğunda gözlerimi kapattım, şimdi bu konuşmayı yapmak istemiyordum ama o benimle aynı fikirde değildi ki beni durdurdu. Derin bir nefes alıp gözlerimi açtım ve ona doğru döndüm. Göz göze geldiğimizde kaşları hafif çatık, ifadesi duygusuz

olduğunu kanıtlayacak kadar düzdü. Yüzüme en samimiyetsiz gülümsememi yerleştirip tek kaşımı kaldırdım. Benim sessiz kalacağımı anladığında konuşmayı kendisi başlattı.

“Dün gece söylediklerin doğru muydu? Onlar hakkında her şeyi biliyor musun?” Buz gibi ses tonuyla konuştuğunda derdi anlaşıl-mıştı.

“Blöf yaptım seni sinirlendirmek için. Her şeyi bilmiyorum.” Rahat bir şekilde konuştuğumda gözlerini kısarak bana baktı.

“Bana yalan söylemezsin, değil mi Menhus?” Gözlerimin içine bakarken gülümsememi yüzümden sildim.

“Sana yalan söylemem demiştim.” Ciddi ifademi takındığımda başını salladı.

“Peki,” dedi diyecek başka bir şeyi kalmadığında.

“İzin verirsen,” diyerek hâlâ avuçlarının içinde sıkıca tuttuğu bileğimi işaret ettim gözlerimle.

Şaşkınlık yüzündeki ifadeyi kırarken bileğimi bıraktı. Kendi bile fark etmemişti tenimden kopamadığını. Ona o kadar çok yakın olmuştum ki kendisine itiraf edemese bile bana alışmıştı. Başımı dik tutup arkamı döndüm ve basamaklardan inmeye başladım. Benim için bu konuşmamın da bu dokunuşların da bir anlamı yoktu artık.

“Ercan bekle, geliyorum ben de.” Tam kapıdan çıkarken yakalamış, hızla kalan basamakları inmiştim.

“Gel hadi,” dedi bekleyerek.

Birlikte çıktığımızda arabaya doğru ilerledik. Sabaha karşı yaptığımız konuşmayı düşünürken buldum kendimi. Ercan ne kadar Uğur’un içini görse de ben bana kendini açmayan bir adam uğruna daha fazla kendimi heba etmeyecektim. Defalarca söylemiştim ona ben vazgeçersem dönüşü olmaz diye ama bunu anlamamış, daha doğrusu anlamak istememişti.

Askeriyeye geldiğimizde Ercan eğitim için çıkarken ben de odada kaldım. Biraz kitap okuduktan sonra odadan çıkıp kantine girdim. Ercan’ın ısrarını rağmen kahvaltıya inmemiştim. Dün gece de yemek yemediğim için başım dönmeye başlamıştı. Aldığım tost ve porta-

kal suyuyla birlikte bahçeye çıkıp ziyaretçi parkına doğru yürüdüm.

“Menhus!” Erdem’in sesini duyduğumda arkamı dönüp bana doğru gelen adamı bekledim.

“Günaydın,” dedim saatin on bir olmasını umursamadan.

“Günaydın. Ağladın mı sen?” Yanıma gelir gelmez sormasıyla gözlerimi ondan kaçırdım.

“Birazcık olabilir,” dedim kısık bir sesle.

“Hadi gel, bir saat aram var oturalım biraz.” Elinde tuttuğu çayla birlikte boş banklardan birini işaret etti.

Birlikte yürürken tostumdan yavaş yavaş yemeye başladım. Ağaçların altında gölgede kalan bir bank bulduğumuzda oturduk. Vücuduma giren besinle en azından baş dönmem geçmiş biraz olsun enerji yüklenmişti. Kollarımı bankın sırt kısmına dayayıp başımı geriye doğru attım. Gökyüzü çok güzeldi, parlayan güneş ısıldıyordu. Her şey bu kadar güzel giderken ben nasıl bu kadar karabulutları üstüme çekiyordum anlamıyordum. İsmim bile *uğursuz*du benim, normaldi aslında.

“Söylesene Erdem, güvenmediğin birini sever misin?” Gözlerimi ona çevirdiğimde sorum onu duraksattı ve ciddi ciddi düşündü.

“Severim. Kalp bu, kimi seveceğini seçemez.” Alnı kırışırken içtenlikle cevaplamıştı beni.

“Nedense devamında bir *ama* seziyorum.” İçimi çekip tostumun son kalan parçasını ağzıma attım ve buruşturduğum kâğıt çöp kovasını boyladı.

“Sevmek yetmiyor bazen, kalbin ne kadar istese de işin ucu başka noktaya geldiğinde insan kendine sınırlar koymasını da biliyor.” Ketum bir şekilde konuştuğunda gözlerini kaçırıp biraz ilerideki ağaçlara baktı.

“Yaşamış gibisin,” diye mırıldandım.

“Rütbeli asker olarak yeni başlamıştım göreve, bir kızı seviyordum. Doğu’da görev yapıyordum o zaman, Mardin’deydim. Kürt kızına fena vuruldum, öyle böyle değil.” Dudağının ucu kıvrıldı anlatırken merakla baktım.

“Sonra ne oldu?”

“Bana bir mektup gönderdi yanındaki kızlardan biriyle. Âşığım ya, çok seviyorum ya hani, kıza da yazdım gönlüm var sende diye. Telefon numarasını aldım sonra, bir süre konuştuk. Neredesin, ne yapıyorsun derken samimiyeti ilerlettik. Bir gün dedim ki, ‘Operasyona çıkacağım, bana ulaşamazsan merak etme.’” Zorlukla yutkundu. Gerildiğini anladığımda sonunu merak ettim bu hikâyenin.

“Başkasıyla mı evlendi sen operasyondayken?” Tahminimi sesli bir şekilde dile getirsem de keşke demeseydim diye düşündüm.

“Keşke öyle olsaydı, en azından sadece kalbim ağrırdı ama o benim vicdanımı ağrıttı. Benim konuştuğum kız meğer aşiret kızıymış, ailesi kaçakçı hem de ileri gelenlerden. Operasyonu o gün ben onun ailesine yapmışım, abilerini yakalayıp cezaevine gönderdim. Annesi kalp krizi geçirip vefat etti, babasıyla bir başına kaldı. Sonra duydum ki kendi isteğiyle amcasının oğlu ile evlenmeye karar vermiş. Düğün günü tayinimi istedim duramadım daha fazla, nefes alamadım, aynı şehirde bile kalamadım.” Başını eğip baktığında ben duyduklarımın etkisindeydim hâlâ.

Çok ağırdı Erdem’in yaşadıkları. O, sevdiğinin hayatını bilmeden bitirmişti, bütün ailesi dağılmıştı. Üstüme çöken ağırlıkla bir süre sustum ve düşündüm. Erdem’in bir daha birine güvenip sevmesi ne kadar zordu kim bilir. Sevdiği kadın üstelik şimdi bir başkasının karısıydı, belki çocukları vardı. İçim titrerken bu düşüncenin gerçekliği ve yaşanmış olması daha da fazla etkiledi beni.

“Uğur’la bitirdim. Zaten başlayan bir şey yoktu, ben kendi kendime gelin güvey oluyordum ama vazgeçtim. Benim kalbim kimsenin elinde oyuncak olamayacak kadar değerli.” Portakal suyumu bitirdiğimde sinirle onu da çöp kutusuna attım.

“Vazgeçtim demekle vazgeçiliyor mu?” Tek kaşını kaldırıp hafif bir tebessümle baktı bana.

“Beni tanımıyorsun. Bende öyle bir inat var ki bir kez söyledim mi bitmiştir benim için.” Omuz silkip ellerimi bankın oturak kısmına koydum. Spor ayakkabımın ucuyla taşları iterken aldığım kararın arkasmdaydım.

“Öyle olsun,” dedi Erdem.

“Sen de biraz daha düşünmemi, Uğur için çabalamam gerektiğini ve onu anlamaya çalışmamı söylemeyecek misin?” Kaşlarım çatılırken rahat bir ifadeyle arkasına yaslanmış Erdem’e baktım.

“Neden ki? Seni üzüyorsa, seni kırıyorsa ve kalbini ona uzattığın hâlde elinin tersiyle itiyorsa daha fazla kendini yıpratmanın ne anlamı var? Belki seni tanımıyorum ama güçlü bir kadın olduğunu biliyorum. Sen göğsünü gererek seviyorum deyip arkasında duruyorsan duramayanlar utansın.” Göz kırptığında gülümsedim.

“Sen harika bir arkadaşsın,” dedim koluna hafifçe vurup.

“Uğur’a söylemezsin değil mi bu konuşmamızı? Zaten bana biliniyor seninle konuşuyorum diye, iyice adamı üstüme salma.” Sözleri ciddi gibi dursa da gözleri alayla bakıyordu.

“Her şeyi gidip anlatacağım şimdi. Özellikle ondan vazgeçmem için bana haklı sebepler sunduğun kısmı abartarak yaklaşık bir saat anlatmayı düşünüyorum.” Oturduğum yerden kalkıp geriye doğru adımladım.

“Sakin,” diyerek Erdem de kalktığında bu hâline güldüm.

“Teşekkür ederim Erdem, birinin de benim yanımda olmasına gerçekten ihtiyacım vardı,” dedim minnetle.

“Her zaman bir abi, dost, arkadaş olarak buradayım. Uğur’dan kurtulursan geri kalanını düşünürüz.” Çapkın bir gülümseme yüzünde yer alırken başımı salladım.

Erdem’le ziyaretçi parkından çıkıp bahçeye doğru ilerledik. Onunla konuşmak bana gerçekten iyi gelmişti. Ercan bana Uğur açısından kendi fikrini sunarken Erdem de kendi açımı daha net görmemi sağlamıştı. Yönetim binasının merdivenlerini çıkarken karşı karşıya kaldığım adamla birlikte durdum. O da beni görmeyi beklemiyor olacak ki duraksadı.

“Konuşabilir miyiz?” En sonki konuşmamıza göre daha yumuşak bir ton kullanmıştı Gökhan.

“Konuşalım,” diyerek basamakları çıkmaya devam ettim, o da benim peşimden geldi.

Çalışma odasına girdiğimde içeride kimse yoktu. Ercan eğitimden sonra direkt öğle yemeğine geçeceği için tereddüt etmeden Gökhan'la burada konuşmaya karar vermiştim. Kapıyı kapattığında karşılıklı durduk. Siyah deri sandalyeye oturduğumda karşımdaki boş sandalyeye yerleşti. Uğur ile bu kadar fazla benzerlikleri olması beni rahatsız ediyordu.

“Gitmeyeceksin değil mi?” Tek kaşını kaldırıp sorduğunda sorunun cevabını o da biliyordu.

“Gitmeyeceğim, gidemem.” Nefesimi seslice verip bu konuda ne kadar sıkıldığımı görmesini istedim.

“Gerçekten seviyor musun Uğur’u?”

Bu millet de takmış benim Uğur’u sevmeme arkadaş!

“Seviyorum desem ne olacak? Koşa koşa gidip çok sevgili amcana ve yengene mi yetiştireceksin size gelin geliyormuş diye?” Alayla konuştuğumda yüzümde de büyük bir gülümseme oluştu.

“Dalga geçme Menhus, Uğur’u önemsiyorlar. Bunca yıl ayrı kalmış olmasına rağmen oğulları Uğur onların, arada kan bağı var.” Gökhan benim tavrım karşısında sinirlenirken ben hiçbir şekilde sözlerini kabullenmedim.

“Hadi ya? Doğur sonra bir çöp gibi at başından gitsin. Siksinler öyle kan bağı.” Gözlerimi yüzüne dikerek küfrettiğimde yüzünü buruşturdu.

“Ağzının bozuk olduğunu duymuştum.” Rahatsız bir şekilde yerinde kıpırdandı.

“Başka şeyler de duyduğun için karşımda kıvranıyorsun biliyorum... Ve sen duyduklarını yutacak bir adamsın.” Sert ifadeyle konuştuğumda Gökhan gerilmişti.

Kapı birden açıldığında odaya giren Uğur’u görmeyi beklemiyordum.

“Ama ben duyduklarımı yutacak bir kadın değilim,” diyerek ayağa kalktım. Uğur bir bana bir Gökhan’a bakarken kaşları çatıldı, ne olduğunu anlamaya çalışıyordu.

“Hayırdır?” dedi sonunda gözleri bende sabit kalırken.

En son Gökhan'la gittiğimiz eğlence mekânında karşı karşıya gelmiş ve en sonunda Uğur'dan dayak yiyen Gökhan'la geceyi kapatmıştık. Uğur'un elleri yumruk olurken tekrar saldıracak gibi duruyordu. Gözleri benden bir milim kaymazken gülümsedim.

“Yapma,” dedi Gökhan sesindeki uyarıcı tonlamayla.

“Gelsene Uğur, biz de senden bahsediyorduk. Gökhan da bana şimdi sizin aile ilişkilerinizi anlatıyordu. Kuzenin kan bağına çok önem veriyor anlaşılan.” Yüzümdeki gülümsemeyi bozmadan Uğur'un anbean değişen yüz ifadesini inceledim.

“Kuzen?” Sorar gibi gözlerime bakarken başımı salladım yavaşça.

“Amcanın oğlu, hani senin babanın kardeşi olan. Aile ilişkilerine senden bir tık daha yakın olduğum için daha iyi biliyorum sanırım kuzen dendiğini. Sonuçta benim de bir kuzenim var, her ne kadar bana âşık olsa da.” Dudağımı ısırp pot kırmış gibi parmak uçlarımı dudaklarıma vurmuştum hafifçe.

“Arın burada mı? Menhus o psikopatı cidden buraya kadar getirdin mi?” Gökhan oturduğu yerden hızla kalktığı anda sesini yükseltti.

“Bir telefonum kadar uzakta ama belki de tek sözümle ensende olur. Ona psikopat diyenlerin sonunu ben bile düşünemiyorum ki Uğur'un kuzeni olduğuna dua et bence, bunu küçük sırrımız olarak saklayacağım. Şimdilik!” Yumuşak bir ses tonuyla konuşmuş, Gökhan'ın kızaran yüzünü alayla izlemiştim.

“Ne oluyor burada amına koyayım?” Uğur küfürlü sorusuyla olaylarla ilgili bir şey anlamazken onun için kısa bir an üzüldüm.

“Menhus'la tanışıyorsun. Şimdiye kadar merak ediyordun diğer tarafımı, ben de gösteriyorum sana bak her şey ortada. Şimdi ben bu kapıdan çıkıyorum ve ikiniz isterseniz birbirinizi öldürün, isterseniz *ah canım kuzenim* diyerek birbirinize sarılın. Hadi eyvallah.” Uğur'un yanından geçip arkamı döndüm ve kimsenin beni durdurmasına izin vermeden açık olan kapıdan çıktım.

Gökhan benim hakkımda tek kelime edemezdi o yüzden içim rahatı. Merdivenlerden seke seke inerken keyifli bir şarkı mırıldanmaya

başladım. Ben ağlamayı da sevmezdim zaten. üstelik beni kıracak, yarı yolda bırakacak biri uğruna yeterince kendimi kaptırmıştım. Burada olmamdaki tek amaç güvende olmamdı ve ben buna odaklanmalıydım sadece.

Öğle yemeği saati olduğu için herkes yemekhanedeydi. Kantine girip karnım tok olduğu için sadece kahve aldım. Sabah oturduğum yere geçtiğimde bugün kabul günümdü, karşımda içeriye giren Havin'i fark etmiştim. Yanındaki Semih'e bir şeyler söylüyordu, ellerinde dosya vardı, işle ilgiliydi sanırım konuşmaları. Umursamadan kahvemi içmeye devam ettim.

"Nasılsın Menhus?" Semih'in sesiyle birlikte başımı kaldırdım.

"Oldukça iyiyim, sen nasılsın?" Tebessümüm dudaklarıma yerleşirken yanındaki kadına bakmadım.

"Ben de iyiyim. Akşam poligona gideceğiz, unutmadınız değil mi?" Sorusuyla birlikte içimi çektim, ne hevesle istemiştim.

"Poligona mı gidiyorsunuz? Uzun zaman olmuştu atış yapmalı, ben de geleyim." Havin benden önce lafa atlarken aklında Uğur vardı büyük ihtimalle.

"Çift olarak gidiyoruz biz komutam, öyle yer ayırttık. Uğur, Menhus, Emre, Gamze, Mihrem ve ben." Semih benden önce konuştuğunda tek kaşımı kaldırdım.

"Biz de Gökhan'la geliriz," diyerek bana baktı. Onları sevgili olarak itham ettiğimi hatırlıyordu sanırım.

"Tabii ki Uğur onu sağ bırakırsa gelirsiniz. Ne kadar kavga ederlerse etsinler sonuçta kuzenler, barışırılar sanırım. Gerçi en son Uğur'un çalışma odasında kan bağının öneminden konuşuyorduk üçümüz." Kahvemden bir yudum alırken şaşkınlık dolu bir ifadeyle omuz silktim.

"Sen... Sen ne yaptın!" Havin sinirle bana sesini yükseltirken üstüme atlayacak gibi duruyordu.

"Ben Uğur'a yalan söyleyemiyorum, bilmiyor musun sen? Ne olduğunu sordu, ben de ne kadar zor bir durumda kalırsam kalayım gerçekleri açıklamak durumunda kaldım, bu bana çok fazla acı

verse de.” Sözlerimin aksine yüzümde keyifli bir gülümseme vardı.

Havin bana bir şey diyecekti ki yanımızda hâlâ Semih’in olduğunu fark edip sessiz kaldı ve hızlı adımlarla kantinden çıktı. Büyük ihtimalle Uğur’un odasına gidiyordu ki hâlâ ambulans çağrılmadıysa ve silah sesi duyulmadıysa ölümcül oranda bir şey yok demekti. Fazla telaş yapıyordu.

“Gerçekten söyledin mi?” Semih’in sorusuyla başımı salladım.

“Emre’ye de söyle bildiğini belli etmesin, Uğur mutlaka size anlatacaktır.” Biten kahve bardağını elime alıp arkamda duran çöp kovalasına attım.

“Üstüne alıyorsun her şeyi.” Onların da bildiğinin ortaya çıkmasının hiçbir anlamı yoktu.

Sessiz kaldığımda başka bir şey demeden kantinden ayrıldı Semih de. Ercan’ı bulmak için bahçeye çıktığımda bir grup askerle birlikte olduğunu gördüm. Bahçedeki sakin bir köşeye geçtiğimde güllerle etrafı çevrili banklardan birine oturdum. Yönetim binasından çıkan Uğur’un hızlı adımlarla otoparka ilerlediğini gördüm. Hemen arkasından Gökhan ilerliyordu, beklediğim gibi ölmemişti.

Havin koşarak Gökhan’ın kolunu tuttu gitmesini engelleyerek. İkisi de birbirine sinirli olduğu belli olan sözler sarf ederken bacağını diğer bacağımın üstüne atmış onları izliyordum. Gökhan birden arkasını dönünce göz göze geldik. Havin de beni fark ettiğinde ikisine gülümseyip el salladım.

“Yine çıldırtmışsın birilerini.” Ercan bana doğru gelirken o da Havin ve Gökhan’ı fark etmişti ama arkası dönük olduğundan Uğur’u görmemişti giderken.

“Ben masum ve küçük bir kızım, hiç yapar mıyım öyle şeyler?” Dudağımın ucu kıvrılırken masumca baktım yüzüne.

“Bazen Uğur’a acıyorum,” diyerek güldü.

Ercan’la konuşurken Gökhan sonunda Havin’le birlikte gitmeye ikna olmuştu. Biz yönetim binasına girerken onlar ziyaretçi parkına ilerliyordu. Ercan’dan Esra’nın numarasım istedim, hafta sonu bize

gelmesi için davet edecektim. Mesaj kısmına girip kısa bir mesaj yazıp gönderdim.

“Ben Menhus, numaramı kaydet bebek.”

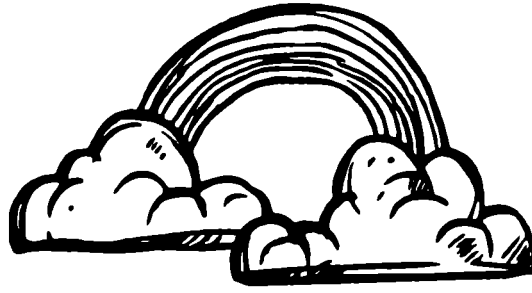
Mesajı gönderdikten sonra kısa süre içinde cevap geldi kaydettiğine dair. Çalışma odası bıraktığım gibi değildi, dağılmıştı. Dosyalardan birkaç tanesi yerdeydi, sandalyeler de bir arbede çıktığını belirtir nitelikte yerlerinden oynamıştı. Ercan görünce şaşırdı ve kapıdaki askeri çağırdı. Uğur’un geldiğini söyleyen askerle birlikte telefonunu çıkarıp Uğur’u aradı ama karşı taraftan bir cevap alamadı. Sakince dosyaları yerden alıp masanın üstüne bıraktım. Sandalyeleri düzelterip biraz önce masaya bıraktığım kitabımı alıp yerime geçtim. Kaldığım yeri bulduktan sonra kitabımı okumaya devam ettim. Ercan bir yandan söylenip bir yandan da aramaya devam etti. Sonrasında o da pes etmiş olacak ki yerine geçip raporları bilgisayara işlemeye başladı.

Mesai saati bitiminde Ercan’la geldiğim gibi eve geri döndüm. Uğur ne durumdaydı bilmiyorum ama düşünmek de istemiyordum. Arabadan inip evin kapısını anahtarla açtığımda içeriye adımladım. Ercan da benimle içeriye girdiğinde salona geçmiştik.

Uğur’u salonda oturmuş görmeyi bekliyorum muydum emin değildim. Üstünde siyah kot pantolon ve lacivert polo yaka tişört vardı. Saçları dağınıktı. Beni fark edince başını yukarı doğru kaldırıp göz göze gelmemizi sağladı. Bakışlarını benden kaçırdığında önündeki dosyayı fark ettim. İçimdeki sıkıntı giderek artarken orta sehpanın üstündeki dosyaya bakmak için ilerledim.

Dosya açıldı ve Uğur kapatmak için hiçbir hamlede bulunmadı. Kalbime saplanan ağrıya inat elimdeki çantayı koltuğun üstüne attım ve dosyayı elime aldım. Hâlâ dosyaya inmeyen bakışlarım Uğur’un yüzündeydi.

“Menhus ismini kabullenmiştim ama Kardem ismi de tam uyuyor sana,” dedi.

Bölüm 24

Menhus Kardem Korkmaz.

Ben buydum işte. Babaannemin bana uygun gördüğü ismin yanında halam bana başka bir isim daha vermişti. Karın yağdığı ilk gün doğmuştum. Bu ismi kullanmayı sevmiyordum çünkü annem ve babamı da karın yağdığı ilk gün kaybetmişim ben.

“İte köpeğe beni sorduracağına benden öğren istedim. Dosyada yazarlar benim senin bilmemi istediklerim, bunu da unutma. Dedğim gibi sorsan söylerdim, şimdiyse sadece benim verdiklerimle yetineceksin.” Dosyayı masanın üstüne attım.

“Sen mi gönderdin? Kapının önünde buldum dosyayı.” Gözlerine bulaşan şaşkınlık bunu beklemediğini gösteriyordu.

“Ben gönderdim dosyayı sana. Bak burada tıbbi kayıtlarım da var, hastane raporları falan filan işte. Benim hakkımda arayıp bulamadığın şeyler. Neyse ben yukarı çıkıyorum, sen okumaya devam et. Belki ucundan bir yerden bana yeni ithamlarda bulunup hakaret edecek bir şey çıkar. Belki de evli arkadaşımın kocasını ayarttığım falan yazıyordur.” Yüzümdeki alaylı gülümsemeyle baktım hiç kendimi bozmadan.

Unutmuş gibi yapsam da unutmamıştım bana Emre ile ilgili yaptığı imaları. Daha geldiğim ilk günlerden öyle bir yapıştırmıştı ki

düşüncelerini yüzüme, kalbimin kırıklarını ondan saklamam bunun için üzülmediğim anlamına gelmiyordu. Beni daha hiç tanımadan sırf uçarı biriyim diye zehir zemberek sözler söylemişti. Gerçi şimdi de değişen bir şey yoktu, yine aynısını yapıyordu.

“Menhus o olayı karıştırma, özür diledim senden bunun için.” Kaşları çatılırken sert bir ifadeyle baktı.

“Bunu da mı yaptın?” Ercan hayal kırıklığıyla konuştuğunda onun bilmediğini unutmuştum o an.

Konuşursam Uğur’un yerin dibine girmesini umursamazdım ama daha yeni kavga ettikleri için koltuğun üstünden çantamı alıp merdivenlere yöneldim. Aralarının bozulması umurumda değildi, benim yüzümden olmasını istemiyordum sadece. Uğur’un bana bir cephe daha açmasını kaldıramazdım. Şu an bile canını yakmak için yeterli sebeplerim varken bence beni daha fazla kıskırtmamalıydı.

Odaya girdiğimde kapıyı kilitledim. Üstümdeki kıyafetleri çıkarıp rahat bir tişört ve kot pantolon giydim. Saçlarımı toplayıp, telefonumu cebime koydum. Banyoya ilerleyip elimi yüzümü yıkadım. Birkaç saat sonra poligona gidecektik, yeniden üstümü değiştirmek istemiyordum. Aşağıya indiğimde Ercan’ı mutfakta üstünü değiştirmiş masayı hazırlarken buldum. Ben de ona yardım ettiğimde dış kapının sesini duyduk. Pencereden baktığımda Uğur arabasını çalıştırdı ve siteden çıktı.

“Seni Gamze alacakmış, Uğur’un işi çıkmış.” Ercan sakince konuştuğunda başımı salladım.

Karşılıklı oturup yemeklerimizi yerken su bardağımdan büyük bir yudum aldım. Bugün onun canını fazlasıyla yakmıştım, yüzüme bakmasını zaten beklemiyordum. Acımasız olduğumu düşünebilirdi ama ben ona iyilik yapmıştım aslında. Ben söylemesem kimsenin Uğur’a gerçekleri söyleyecek cesareti yoktu. Gökhan çok fazla askeriye girer olmuştu Havin sayesinde ve Uğur’un da durumdan haberi yoktu. Temkinli olması gerekiyordu ve hiçbir şey bilmezken bu mümkün değildi.

“Dün kötü görünüyordun, bugün daha iyi misin?” Ercan’ın konuşmasıyla başımı kaldırıp ona baktım.

“İyiyim Ercan, kötüye bir şey olmaz.” Gülümsediğimde bana inanmıyormuş gibi tek kaşını kaldırdı.

“Sana bir sır vereyim, asla bir askere yalan söyleme.” Gülümserken *iyi olmadığını biliyorum*, demek istemişti.

Cevap verecek bir şeyim olmadığından başımı salladım sadece. Yemekten sonra mutfağı ben topladım, Ercan bugün eğitimde çok yorulmuştu. Uğur olmadığı için onun yükünü de almıştı. Ellerimi yıkadıktan sonra mutfaktan çıktım. Gamze’nin geldiğini görünce kot ceketimi alıp kapıya ilerledim. Ercan benden önce kapıyı açmıştı.

“Hazırsan çıkalım.” Gamze, Ercan’la vedalaşırken ben de ayakkabılarımı giydim.

“Geç kalmayın.” Ercan’ın uyarısıyla el salladım.

Gamze’yle arabaya bindiğimizde emniyet kemerimi taktım. Emre’nin nerede olduğunu bilmiyordum ama sormadım. Uğur belki de onun yanına gitmişti. Radyoda hafif slow bir parça çalarken yola çıktık.

“Nasıl gidiyor?” Gamze yola dikkatle bakarken yandan bana döndü bir an.

“Harika gidiyor. Her şey mükemmel.” Öne doğru eğilip radyoda daha canlı bir şarkı açıp sesini yükselttim.

“Menhus, gerçekten nasıl gidiyor?” Gamze ciddi bir tonda konuştuğunda yüzümdeki gülümseme silindi.

“Berbat gidiyor ama ben alışmışım *her şey yolunda gidiyor* demeye.” Yolu izlerken keyifsizce konuştum.

“Bu savunma mekanizmasını nerede görsem tanırım. Hiçbir şey umurunda değilmiş, her şey yolundaymış gibi davranmak.” İçini çektiğinde yoldan gözlerimi alıp ona baktım.

“Sende de mi böyle oluyor?” Merakla sormuştum çünkü tanıyorsa bu durumu biliyor demekti.

“Ben iç sesimle kavga ederim genelde. İkileme düştüğümde, korktuğumda, çok mutlu olduğumda aşırı tepkilerimi böyle törpülüyormuşum. Psikoloğumla konuştuktan sonra bunu daha iyi fark ettim sadece.” Sözlerine şaşırmışım nedense psikoloğa ihtiyacı varmış gibi durmuyordu hiç.

“Ben genelde ikileme düşmem, diğer ihtimali yok ederim. Korkmam, korkularımı ortadan kaldırıyorum. Mutlu olduğumdaysa endişe etmem, zaten çok uzun sürmez.” Genelde hayatım üzerinde kontrolüm kendimde olduğu için belirli bir kalıba girmeyi hep reddettim ve kendi bildiğim yoldan ilerlemeyi tercih ettim.

Oysa şimdi geldiğim bu şehirde tanımadığım insanların arasına girmiştım. Hayatımın kontrolünü elimden bırakmış ve gelişine yaşamıştım. Bunun ne kadar yanlış bir karar olduğunu biraz geç fark etmiştim. İlk görüşte etkilendiğim adam için çabalamış ve verdiğim bütün çabanın elimde patlamasını izlemiştim.

“Psikoloji bölümünü bitirip askerlik için sınava gir bence. Sendeki büyük bir azim görüyorum.” Gamze ortamı yumuşatmak için konuştuğunda güldüm.

“Askerlik ve ben... Uğur’un komutanı olduğumu düşünsene, şimdi keyfim yerine geldi işte.” Hâlâ gülerken Gamze de bana katılmıştı.

“Bir ara Mihrem’e Semih ile nasıl tanıştıklarını sor. Eminim zevkle anlatacaktır.” Gamze içten bir şekilde konuştuğunda Mihrem’in de Semih’ten rütbe olarak üstte olduğunu hatırladım.

“Oldu bil, mutlaka soracağım.”

Gamze ile sohbet ederken çoktan gelmiştik poligona. Arabadan indiğimizde giriş kapısının önünde Emre’yi gördük. Elindeki sigarayı bitmemesine rağmen atmış, Gamze’nin yanağını öpüp elini beline koymuştu. Gamze’nin gülümsemesi genişlerken yüzünde hayran bir ifade vardı.

“Hoş geldiniz, Semih’le Mihrem içeride bekliyor.” Emre’nin yönlendirmesiyle onların arkasından ben de açık kapıdan içeriye girdim.

Uğur yoktu. Nerede olduğunu bilmiyordum ve kimseye de sormadım. Buraya gelmenin sözünü bana o vermişti ama gelme zahmetine bile girmemişti. Çift olarak ayrıldığı için yerler duvar dibinde en son köşeye geçtim. Gelen görevli kulaklıkları ve silahları dağıtırken kullanılanların gerçek mermi olmadığını özellikle söyledi. Hedefler ayarlanırken Mihrem yanıma geldi, silahımı iki elimle tuttum ve

bana duruş pozisyonunu gösterdi. Söylediklerine göre 200 metre-den bakmadan bile hedefi tam on ikiden vuruyormuş. Semih'in gözlerinde gurur vardı konu açıldığında. Mihrem ise hiç umursamamış, bana yardımcı olmaya devam etmişti.

"Silahın atışta geri tepebilir, o yüzden omuzlarını çok kasma. Ellerin silahı sıkı kavrasın yeter. Omuz genişliğinde aç bacaklarını, sağ ayağın biraz önde olsun. Tamam şimdi atışını yap." Mihrem'in direktiflerine uyararak tetiği çektiğimde kulaklığa rağmen atış sesini net duymuştum.

"Gayet iyi, çabuk öğreniyorsun." Mihrem takdir dolu bir gülümseme sunduğunda ben de gülümsedim.

Mihrem'den kaptığım taktiklerle birkaç kez daha atış yaptım. Daha sonrasında onlar kendi aralarında yarışırken izledim. Emre, Gamze'yi yenerken Mihrem de Semih'i yenmişti. Zaten Mihrem'in yeneceğini tahmin etmiştim, silahlar konusunda çok iyiydi. Gamze ise Emre kadar iyi olmasa da hiç boş geçmemişti. Yemeği Semih ısmarlayacağını söylediğinde poligondan çıktık. Cadde kenarında bir restorana geldiğimizde yerimize oturup siparişlerimizi verdik.

"Silah aldın mı daha önce eline?" Mihrem'in sorusuyla başımı salladım.

"Eniştemin vardı, bize dokundurtmazdı ama ben çok meraklıydım çocukken. En sonunda baş edemeyip birkaç kez parçalara ayırıp toplamayı öğretmişti. Arın zaten silahlara bayılıyordu, benimle o da öğrenmişti." Eski günlere daldığımda ilk silahı gördüğümde gözlerimin nasıl şaşkınlıkla açıldığını hatırladım.

"İlginin olduğu gözlerinden belli, neden hiç öğrenmedin peki?" İçimi çektim gelen soruyla. Gamze'ye dönüp cevapladım.

"Halam izin vermedi, ben de onu kırmamak için ısrar etmedim." Anlayışla baktıklarında onlar da halam dışında bir ailem olmadığını biliyordu.

Yemeklerimiz geldiğinde servis tabağındaki et sote çok güzel görünüyordu. Konuşmalar gündelik bir hâl alınca ben de arada onlara katıldım ama kendimi yalnız hissetmekten alıkoyamadım. İki çift de o kadar mükemmel görünüyordu ki ara ara diğer masada oturanların

gözü bile onlara değiyordu. Beni de sohbete katmaya çalışsalar da onları dinlemek daha iyiydi. Sohbetleri bile güzeldi.

“Ben bir lavaboya gideyim.” Mihrem’e sessizce söylediğimde, “Ben de geleyim,” dediğinde başımı iki yana salladım. “Gerek yok, ellerimi yıkayıp geliyorum şimdi.” Oturduğum yerden kalkıp itiraz etmesine izin vermeden sol tarafa doğru ilerledim.

Tuvalet işaretini gördüğümde beklemeden içeriye girdim. Aynada kendime baktığımda yüzüm biraz solgun gelmişti gözüme. Suyu açıp enseme ıslattım, havanın sıcaklığı yeni yeni kırılmaya başlamıştı henüz. Ellerimi de yıkadıktan sonra kâğıt havlu alıp kuruladım. Lavabodan çıktığımda masaya ilerlerken birisinin arkasını dönmesiyle omzuma çarpması bir oldu. Geriye doğru bir adım atarken başımı kaldırdım.

“Özür dilerim, sizi fark etmedim. İyi misiniz?” Kaşlarımı çatarak karşımdaki adama baktım, endişeli gözlerini yüzüme dikmişti.

“Sorun yok,” dedim uzatmadan yanından geçerken.

“Sizi bir yerden tanıyor muyum? Yüz simanız çok tanıdık.” Konuşmasıyla birlikte ben de durup adama baktım.

Yirmili yaşlarının sonunda olabilirdi, siyah saçları ve ela gözleriyle oldukça karizmatik bir adamdı. Boyu 1.85 civarı olmalıydı. Kaşının üstünde üç santim derinliğinde dikiş izi vardı. Üstündeki takım elbise özel dikimdi, bedenine tam oturmuştu, oldukça klas duruyordu. Onu incelediğim süre boyunca sessiz bir şekilde bekledi beni.

“Tanışsaydık sizi unutmazdım ama beni bir yerde görmüş olabilirsiniz.” Benim sözlerime gülerken ben oldukça ciddiydim. Yüz hafızası vardı bende, gördüysem mutlaka tanırdım.

“Olabilir, belki de bir yerde gördüm ve unutmadım.” Dudağını *bilmem* der gibi büktü.

Yanma onun gibi takım elbiseli başka bir adam gelip kulağına bir şeyler söyledi. Kaşları aniden havalanırken burada neden durduğumu anlamamıştım. Arkamı dönüp masaya doğru ilerledim. Biraz önceki çarpışmanın olduğu yer kolonların arkasında kaldığı için ma-

sadakiler görmemişti. Görseler mutlaka geleceklerini biliyordum. Hesap ödendiği için ceketimi ve çantamı aldım, kalkıyorduk artık saat epey ilerlemişti. Kapıdan çıkmadan önce aynı adamı yine gördüm ama bu sefer daha farklı bakıyordu, sanki beni nereden tanıdığını çözmüş gibiydi.

Kapıdan çıktığımızda derin bir nefes aldım, hava gerçekten de güzeldi. Arabaya kadar yürüyüp hava aldık. Semih ve Mihrem kendi arabasına geçerken ben Emre ve Gamze'nin arabasına bindim. Güzel bir akşamüstü olmuştu benim için. Beni eve bıraktıklarında içeriye girene kadar beklediler. Onlar evlerine giderken ben de vestiyere kot ceketimi astım ve salona geçtim.

“Ben geldim.” Ercan'ı salonda oturmuş televizyon izlerken bulmuştum.

“Hoş geldin. Hadi gel güzel bir film buldum yeni başladı.” Mısır kâsesini uzattığında içinden birkaç tane alıp oturdum ben de.

Evin içinde hiç ses yoktu, Uğur daha gelmemişti anlaşılan. Benimle aynı evin içinde olmaya bile tahammülü yoktu herhâlde. Derin bir nefes daha alıp bütün kötü enerjimi dışarıya bıraktım nefesimi verirken. Mısırdan yerken kendimi filme vermeye çalıştım. Aksiyon-romantik karışımıydı. Sanki hayatım çok sakin gibi bir de aksiyon filmi izliyordum.

“Ben uyumaya gidiyorum. Sen de çok geç kalma sabah erken gideceğiz askeriye.” Ercan bir abi edasıyla beni tembihlerken başımı salladım.

Uyumak için odasına giderken koltukta biraz daha yayıldım ve kanallar arasında gezdim. En sonunda televizyonu kapatıp sırtüstü yattım. Salonun ışığı kapalıydı ve ben bir türlü ne yukarı odaya çıkabiliyordum ne de Uğur'un nerede olduğunu merak etmekten kendimi alabiliyordum. Bu histen nefret ediyordum. Dakikalar ilerlerken gözlerimi kapattım.

Sırtım sert bir gövdeye çarptığında kaşlarım çatıldı. Uykumun en tatlı yerinde uyanmamı sağladığı için sinirlenmişim. Gözlerimi zorlukla açıp başımı arkaya doğru çevirdim. Yanağıma sürten çene-
siyle yutkundum. Eli belimi sıkıca kavrarken içimi çektim.

Bunu bana neden yapıyordu?

Nefesim kesilirken belime sarılı olan kolunu sertçe ittim uyanmasını umursamadan. Yataktan kalktığımda fark ettim ki kendi odamda değil, onun odasında uyanmıştım. Ellerimi saçlarımın arasından geçirip dağıtırken yatakta yeni uyanmaya başlayan adamdaydı gözlerim. Kirpiklerini araladığında gözlerimiz bir mahşer yerinde buluştu.

“Sen artık çok fazla oluyorsun!” Sinirle kurduğum cümleye karşı yattığı yerden doğrulup yatakta oturdu.

“Koltukta uyuyakalmıştın,” dedi normal bir ses tonuyla.

“Sen de beni alıp yatağına getirdin. Her uyuyan kızı kolundan tutup yatağına getiriyorsan başka tabii.” Alayla konuştuğumda kaşlarını çatarak gözlerini yüzüme dikti.

“Menhus, tamam.” Üstündeki pikeyi kenara atıp ayağa kalktı.

“Neye tamam ya, neye tamam? Sen beni oradan oraya sürükleyemezsin! Bağırıp çağırıp sonra da hiçbir şey olmamış gibi saramazsın! Güvenmiyorum deyip yatağına alamazsın!” Gözlerim dolarken nefesimin yettiği kadar yüzüne bağırarak konuştum.

“Haklısın,” dedi sakince karşımda durup.

“Haklı olmak yetmiyor anlıyor musun, yetmiyor! Dokunsam elimi tutacak kadar yakınsın ama dokunamıyorum. Çünkü biliyorum elim sana dokunmak için kalktığı anda bir boşluğu sarmalayacak ve kalbim yine bir yalana aldanacak. Yapma, ne olur yapma... Kokunu tenimde bırakma, hiç bırakmayacak gibi sıkıca sarılma, gözlerimin içine böyle bakma! Çünkü kanıyorum, aldanıyorum her defasında!” Gözlerimden akan tek damla yaşla birlikte elimin tersiyle sertçe sildim.

“Kardem, ağlama... Tamam ağlama, yapmayacağım bir daha.” Bu sefer onun eli kalktı gözyaşına dokunmak için ama yine dokunmadı.

Onun bana değmeyen eline baka baka ağladım. Dün hayatını cehenneme çevirip bugün onun için ağlayabilirdim. Kalbini parça parça ettiğim sadece o değildi, o da beni parçalıyordu. Yapmasın,

canımı bu kadar yakmasın. Çünkü ben canım yandıkça yakacaktım onu ve ikimiz kül olacaktık sonunda.

“Ağlama diyorsun ya bana, inanmıyorum artık gerçekten içinden geldiği için söylediğine. Birazdan Ercan benim bu hâlimi görecek ve seninle kavga edecek yeniden. Sen bana ağlama diyorsun ya, ben artık benim için dediğine bile inanmıyorum.” Başımı iki yana salladığımda bana uzanan eli yanına doğru düştü sözlerimle.

Umursamaz gibi davransam da gece yastığa başımı koyduğum an içim içimi yiyordu. Üzülmüş müydü ailesinden birini karşısında görünce? Gelmiş miydi aklıma beş yaşında bir yatakta elinde bıçakla korka korka uyuduğu geceler? Hatırlamış mıydı en yakın arkadaşının öldüğünü?

Ah Uğur, ben en çok sana yapma diyorum ama ben en çok kendime yapıyorum. Niye görmüyorsun beni?

“Güvenini kırdım değil mi senin de? Gözlerin artık başka bakıyor. Vazgeçtin değil mi benden?” Kısık ses tonu, yere inen gözleriyle derin bir nefes verdi.

“Sen kazandın, güvenim yok artık sana. Şimdi eşitlendik işte. Bu arada ben güvenmediğim adamla ne aynı yatağı paylaşırım ne de sevmeye çalışırım.” Son sözlerimi söyledikten sonra odadan çıktım.

Kendi odama girince kapıyı kapatıp kendimi yatağa attım. Bu kadar acıtmamalıydı. Bir insan bir insanı bu kadar acıtmamalıydı. Kalbimi önce parmakları arasına sıkıştırıyor, biraz gevşetip nefes aldırdıktan sonra geri sıkırmaya başlıyordu. Hafif doğrulup üstümdeki kokusu sinmiş tişörtü çıkarıp attım. Yatağın içine gömülüp gözlerimi tavana dikip öylece baktım. Uyuyamayacağımı bile bile gözlerimi bir hayale daha kapattım.

Telefonun alarmı çalarken uyku girmeyen gözlerimi açtım birkaç saat sonra. Yataktan kalkıp telefonu kapattım. Dolabın önüne geçip mavi renk kot pantolonumu çıkarıp giydim. Üstüme salaş buz mavisi bir tişört giydim. Saçlarımı tarayıp toplamak yerine bu sefer açık bıraktım. Düne göre daha hafif bir makyaj yapıp küçük çantanın içine telefonumu atıp çıktım.

“Günaydın.” Ercan’ı kapının önünde görünce tebessüm etmiş, büyük ihtimalle beni uyandırmaya gelmişti.

“Günaydın cıvcıv, hadi çıkalım.” Başımı sallayıp onunla merdivenlere yöneldim.

Gözlerim Uğur’un odasının kapısına kaysa da hızla çekip basamakları inmeye başladım. Bugün sabaha karşı olanlar yüzünden benimle karşı karşıya gelecek cesareti yoktu bence. Gerçi Uğur ne zaman cesaretli bir adam olmuştu bana karşı bu da bir başka detaydı. Kurşunların arasına korkusuzca atlar ama benim karşımda hislerini açıkça söyleyemezdi.

“Kahvaltıyı çalışma odasına isterim, bugün eğitime Uğur çıkacak raporlar bende.” Kapıyı kilitlerken Ercan’ın anlattıklarını dinliyordum. Uğur’un arabası yoktu, bizden önce gitmişti.

“Fark etmez,” diye mırıldandım.

Askeriyeye geldiğimizde çalışma odasına çıktık. Ercan bizim için tost ve çay söylerken ben de Uğur’un boş koltuğuna geçip oturdum. Biraz sonra askerlerden birisi elinde tepsiyle içeriye girip tostumu ve çayımı bıraktı. Ercan bilgisayardan işlem yaparken bir yandan da kahvaltısını yaptı. Ben de boş odada gözlerimi gezdirip durdum. Tostun yarısını bıraktım yiyemediğim için. Öğlene doğru odada içim daralınca bahçeye çıkmaya karar verdim. Mesai saati ve etraf kalabalık olduğundan Ercan itiraz etmedi. Telefonumu yanıma alıp odadan çıktım. Merdivenlerden inmek için koridorda ilerlerken açılan bir kapıyla başımı o tarafa doğru çevirdim.

Uğur, Havin’in çalışma odasından çıkıyordu ve hemen arkasında duran kadın ise yüzünde büyük bir gülümsemeyle ona bakıyordu. Olduğum yerde donup kaldım.

“Dün gece için teşekkür ederim, yemek de harikaydı.” Havin’in neşeli çıkan sesi koridorda yankılanıp bana ulaştı.

“Rica ederim Havin.” Uğur’un ses tonu ne zaman yumuşamıştı ve ne ara böyle gülümser olmuştu?

“Aslında poligona gitmedin diye üzül müştüm, Semih çift olarak katılım olacağını söylemişti. Menhus tek kaldı, misafir kız sonuçta

ama yanımda kalmayı seçmen de mutlu etti beni.” Başını çevirip kısa bir an beni gördü ve yüzündeki gülümseme büyürken Havin zehrini sundu.

“Seni yalnız bırakamazdım. Neyse bir şeye ihtiyacın olursa haberim olsun.” Sakin konuşması samimiydi, gerçekten de onunla ilgili bir şeyler bilmek istiyordu.

Koridorun köşesini dönüp hızlı adımlarla ilerlemeye başladım. Merdivenlerden inerken bir daha dönüp arkama bakmadım. Bahçeye çıktığımda nefes nefese kalmıştım. Durup etrafa baktıktan sonra arka taraftaki ormanlık alana açılan kapıya yürümeye başladım. Kimsenin itiraz etmesine izin vermeden kapıyı açıp ormana girdim. Ayaklarım beni patika yolda götürürken ellerimin ve dizlerimin titrediğini hissediyordum. Hırıltılı nefeslerim boğazımı tırmalıyordu. Canım yanıyordu.

Ben nerede, ne yapıyor diye düşünürken o, ona âşık olduğunu bildiği bir kadınla geçirmişti gününü. Bana bunu yapmamalıydı. Daha kaç kez beni yıkmak için iki dudağının arasından çıkan kelimelere izin verecektim? Ona dönme ihtimalimi yok ediyordu, kapıları bir bir yüzüme çarpıyordu. Affedilemez hatalar yapıyordu ve ben ona dönme isteğimi bile kendi içimde bastıramazken o bile isteye yakıyordu beni.

Sırtımı yasladığım ağacın dibine çöküp dizlerimi kendime çekip oturdum. Başımı dizlerime yaslayıp kollarımı etrafına doladım. Kuş seslerini ve esen rüzgârla ağaçların yaprak hışırtısını duyarken gözlerimi kapattım. Öyle bir kaybolmak istiyordum ki şu an dünyada tozum bile kalmasın. Öyle bir silineyim ki hiç var olmamış gibi unutulayım herkes tarafından. Hiçliğin kıyısındaki son sarmaşıktım ben; dallarım yerinden sökülmüş, kalan köklerim uçurumdan sallanıyordu. Ben her an düşmek üzereydim.

Çakmak sesi duyduğumda başımı hızla kaldırdım. Üç dört metre ilerimde sırtım ağaca yaslanmış, dudaklarının arasındaki sigarayı yakıp derin bir nefes almıştı. Gözleri yerdeydi, bana bakmıyordu. Nefret ediyordum bana böyle sessizce yaklaşmasından, kaybolmak istediğimde bile eliyle koymuş gibi beni bulmasından. Zorunluluktum onun için; bakılması gereken bir emanet.

“Sigaramı bitirince gideceğiz.” Ağzından çıkan tek cümlede emirden başka bir şey olmamıştı.

“Seviyor musun onu?” Sorumla birlikte başını kaldırıp gözlerini birleştirdi.

“Saçmalıyorsun.” Ciddi bir ifade takındığında gözleri boş konuştuğumu ifade eder gibi bakıyordu.

“Menhus zaten hep saçmalar. Şımarık, bencil, küçük kız çocuğu değil mi? Ben zaten hep saçmalarım. Seni sevmem de saçmalıktı.” Ellerimi toprağa bastırıp ayağa kalkarken alayla güldüm.

“Hislerine hiçbir zaman saçma demedim Menhus, sen de deme.” Kaşları çatılırken sigarası bitmeden yere atıp üstüne bastı.

Hislerime saçma demek yerine hislerime güvenmemeyi seçmişti. Bunun saçma demesinden bir farkı olmadığını birisi ona söylemeliydi. Derin bir nefes alıp adımlarımı tam tersi yönüne çevirdim. Ne kadar konuşursam konuşayım bir duvarla aynı etkiye sahipti.

“Ters yöne gidiyorsun.” Peşimden geldiğini bu sefer adım seslerinden anlamıştım.

“Senden uzağa gidiyorum. Yaklaşma artık bana, bozma dengemi. Görmezden gelmeye devam et ve arkam dönüp git.” Sinirle söylenirken kolumdan tuttuğunda durdum.

“Gidemem. Nedenini sen de biliyorsun.” Verilmiş bir sözü vardı ve o sözlerini tutan bir adamdı.

“Sor hadi bana, neden yanında olduğumu sor. O kadar yer varken beni neden senin yanına yerleştirdiler sorsana bana. Sor bana!” Avazım çıktığı kadar yüzüne bağırırken kolumu hızla elinden çektim.

Gözlerime bakmak dışında tek kelime etmedi. Göğsüm hiddetle inip kalkarken başımı iki yana salladım. Sormayacaktı çünkü o da biliyordu aldığı cevaplar o nedeni ortadan kaldıracak, beni göndermek zorunda kalacaktı. Uğur başından itibaren bu yüzden bana sormuyordu çünkü sorsa anlatırdım. Anlatırsam burada kalamazdım.

“Tamam bağır, çağır ama gitme. Göndermem seni hiç kimseyle duydun mu Menhus, hiç kimsenin seni almasına izin vermem. Ya-

lansa yalan söyle, inanmam ama inanmış gibi yaparım. Öyle güzel inanmış gibi yaparım ki sen bile inanırsın söylediğin yalanlara.” Bana doğru adım atıp karşımda durdu. Ellerini kaldırıp bu sefer dokundu onun için gözlerimden akan iki damlaya.

“Uğur sorun da burada ya. Ben hep sana inanıyorum sonra paramparça oluyorum. Sıkıca sarıyorsun ve asıl sen kandırıyorsun yalanlarınla beni. Ben sen değilim, kanmış gibi yapmam. Canımı bile bile yakan bir adama, beni yalnız bırakan bir adama bir daha kalbimi açmam. Gideceğim, bu işi en kısa sürede bitirip hayatından tamamen çıkacağım.” Gitmek istiyordum, kalmak yalnızca bana acı veriyordu.

Anlamıyordu, ben her gün onu görüp her an yanında olup hislerimi görmezden gelemedim. Havin’e karşı bir şey hissetmediğini biliyordum ama ya olur da bir gün başka bir kadına güvenip severse. O zaman ne yapacaktım? Gözlerimin önünde bir başkasını sevmesini izleyemezdim. Benim gitmem gerekiyordu. Bir an önce ondan uzaklaşmam, eskisi gibi sadece kendimi düşünmem gerekiyordu.

“Bulunduğun an öleceğini söylediler bana. Sen daha yirmi üç yaşında ne yaptın da her yerde arıyorlar seni?” Gözleri kısılrken aklı bu düşünceyi almıyormuş gibiydi.

“Bak gördün mü? Öyle güvensizsin ki bana ne yaptığımı sordun direkt. Hiç düşündün mü aslında bu hikâyedeki en masum, en suçsuz kişinin ben olabileceğimi? Ben senden bile masumum Uğur. Belki ilk geldiğim zaman eşittik ama artık değiliz. Sen de oynadın benimle. Hislerimi önce kabullenmiş gibi yaptın, sonra umursamadan yaktın beni. Senin için de kolaymış birini harcamak.” Yüzüme tebessüm yerleşirken kırgınca baktım ona.

“Sana ne yaptılar Kardem? Gözlerinin arkasına sakladığın bir yıkıntı var, her an üstüne düşecekmiş gibi duruyor. Gülümsemenin ardına saklıyorsun her şeyi. En kötüsü de ne biliyor musun, nendes o yıkıntının sebebinin ben olduğumu düşünüyorum. Ben sana ne yaptım Kardem? Daha önce hiç tanıştık mı biz? Gördün mü beni? Konuştun mu benimle? Belki de ilk kez tutmadın elimi, bakmadın gözlerime. Sor dedin soruyorum. Kimsin sen Kardem?” Gerçekten

meraklıydı ses tonu. İlk defa bana benim hakkımda sorular soruyordu.

“Tanışsaydık beni unutmazdın, bunu sen de biliyorsun. Sen bana hiçbir şey yapmadın güvenmemek dışında. Bana yapılanlar ise öyle yıkıntı falan değil Uğur. Beni uçurumdan aşağıya ittiler ama ben kökümü zaten uçurumun dibinde bırakmıştım. Aylarca hastanede yattım, komada kaldım. Beni vurdular, canımı çok yaktılar. Kaç kez kalbim durdu bilmiyorum ama çok kez durmuş farkındayım. Menhus’un hiç doğmaması gerekiyordu, Menhus hiç yaşamamalıydı. Belki öyle olsaydı bu kadar acı çekmezdim.” Kalbimdeki kurşun izi sızladı acımasız sözlerim karşısında. Ben hiçliğin kıyısından dönmüş bir kadındım, ölüm beni artık korkutamazdı.

“Ben Menhus’u tanıdım ama Kardem benim için yabancı. Bir yabancının gözlerinin ardına sığınıp canımı yakmana rağmen, beni en umulmadık yerimden vurmana rağmen kal diyorum sana.” Ellerimi sıkıca tutarken gözlerime bakarak konuştu. Ses tonu sakın, gözleri içimi görüyor gibiydi.

Onu ailesinden vurmuştum, Gökhan’ı bir an bile düşünmeden onun önüne atmıştım. Pişman değildim, yine olsa düşünmeden yapardım. Canım yandığında gözüm hiçbir şey görmüyordu çünkü benim canımı çok yakmışlardı. Şimdi durup ona Kardem’in yaşadıklarını anlatsam ne kadarına dayanabilirdi? Ben daha anlatmadan gözlerimde bir yıkıntı görüyordu, anlatsam ne olurdu?

“Sen Kardem’i kabul etmezsin Uğur, sen onu hiç sevmezsin. Menhus’a bile zorla katlanıp yanında oluyorken bütün güvensizliğine rağmen gitme diyebiliyorsun. Ama Kardem seni öldürür.” Başımı iki yana sallayıp kollarının arasından çıktım.

Ona arkamı dönüp bu sefer patika yola doğru ilerledim. Askeriyeye geri dönüş yoluna girdiğimizde ne kadar uzaklaştığımızı o an fark ettim. Uğur sessiz bir şekilde arkamdan gelirken bir daha bu konuşmanın tekrarı olmayacağını ikimiz de biliyorduk. Ben ona Havin konusunda hesap soramazdım bile, onun hayatında sadece bir misafirdim. Gitmek için gün sayan bir misafir...

Çalışma odasına girdiğimde Ercan bıraktığım yerde oturuyor-

du. Öğle yemeği saati geldiğinde yemekhaneye indiğimizde Uğur gelmemiştir. Çaprazımda Havin'in boş sandalyesini de görünce zorlukla derin bir nefes aldım. Önüme gelen yemekten birkaç kaşık alıp kalktum. Çalışma odasına geri döndüğümde kendimi koltuğa bırakıp hiçbir şey düşünmemeye çalıştım.

Mesai saati bitiminde Esra sürpriz yapıp gelince Ercan'la çıkmışlardı. Uğur'un arabasına doğru ilerlerken bugün yaptığımız konuşmalar beynimin içinde dönmeye başladı. Ne severim ne güvenirim ama yine de kal diyordu. Çok bencilce değil miydi bu? Beni neden hiç düşünmüyordu? Onun yanında kalmak öyle zorken neden anlamıyordu.

Arabasının önünde beklerken köşeyi dönünce gördüm onu. Arabanın kilidini açtığında beklemeden bindim. Sürücü koltuğuna yerleşerek arabayı çalıştırdı. Gözlerim yolu izlerken askeriyeden çıkmıştık. Dün Halime abla alışveriş lisesi bırakmıştı, büyük markete gidiyorduk. Normalde zevkle yapacağım bir alışveriş olurdu ama şu durumda nedense içimden gelmiyordu.

Yarım saat sonra araba büyük bir süpermarketin önünde durdu. Kapıyı açıp indiğimde yavaş adımlarla ilerledim yanında. Aldığımız market arabasına listede olan ürünleri ekleyip ödemeyi yaptı. Arabanın bagajına poşetleri yerleştirdiğinde eve dönmek üzere yola çıktık. Uzanıp radyodan bir şarkı açtığım da sesini de yükselttim.

"Ben bilmezdim renkleri.

Bir çıktın karşıma,

İndirdin gökleri."

Şarkının sözleri arabanın içinde yankılanırken bir anda yolda sarsıldık ama Uğur hızla topladı. Göz ucuyla ona baktığımda derin bir nefes verip direksiyonu daha sıkı tuttu. Şarkı devam ederken ikinci nakarata girmişti.

"Ben bilmezdim sevmeyi.

Sen koydun aklıma;

Kuşları, maviyi..."

3. HiraîZerdüş, Ben Bilmezdim Renkleri.

Şarkı sanki ne bileyim, aramızda bir köprü gibiydi. Belki o da anlamıştı bunu ve böyle gerilmesinin sebebi de buydu. Bazı şarkılar söylemek isteyip söyleyemediğimiz hisleri barındırıyordu içinde. Biz susardık onlar bizim yerimize konuştu.

*“Yağmurlarla girdin de koynuma,
Saldın alevleri bu körpe canıma.
Yağdır keder dönsün mevsim,
Yandım dersem içim ölsün.”*

Verdiği sesli nefesle birlikte gözlerim yeniden ona doğru dönerken kısa bir an gözlerimiz buluştu. Şarkı son sözlerinden sonra biterken uzanıp radyoyu kapattı. Önüme dönerken tekrar açmadım ben de.

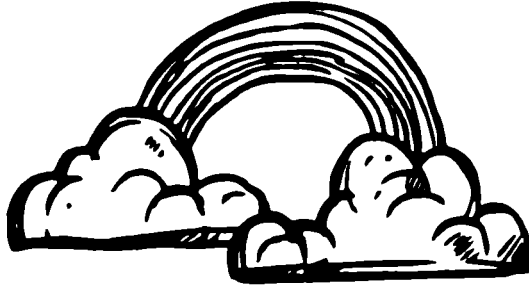
Siteye ayrılan yola girdiğimizde ileride bir kalabalık dikkatimi çekti. Uğur’un da dikkatini çekmiş olmalıydı ki aracı yavaşlattı. Bir küfür savurup aracı tamamen durdurup direksiyonu kırdığında arkamızda başka bir araç belirmişti. Bizi sıkıştırmışlardı. Kapıyı açıp beklemeden indim.

“Menhus arabaya bin hemen!” Uğur kapısını açıp bana seslenirken onu dinlemedim. Arkadan ve önden sıkışmıştık, buradan çıkamazdık.

Arka arkaya duran üç siyah arabadan en öndekinin kapısı açıldı. İçinden çıkan adam arka kapıyı açtığında dışarıya başka bir adam daha çıktı. Diğer arabaların da kapısı açıldığında yirmiye yakın takım elbiseli adam vardı karşımda. Arabadan çıkan adama gözlerimi dikerek bekledim. İndiğinde gözlerimiz buluştu, yüzünde hafif bir tebessüm vardı.

“Hatırladım sonunda seni Kardem Korkmaz. Kız kardeşin hâlâ seni öldürmek için peşinde mi?” Alayla kurduğu cümle yıldırım misali düştü aramızdaki boşluğa.

Dün akşam restoranda karşılaştığım adamdı.

Bölüm 25

“Bir dakika,” diyerek işaret parmağımı havaya kaldırdım.

Cebimden telefonumu çıkarıp rehberimin en başındaki isme tıklayıp aradım. Telefonu hoparlöre verip beklemeye başladım. Karşımdaki adam tek kaşını kaldırırken ne yaptığımı anlamaya çalışıyordu büyük ihtimalle. Telefon üçüncü çalışta açıldı.

“Karşımdaki adam kim?” Tek bir soru sormuştum telefon açıldığında.

“Hakan Katar, Katar Holding firmasının sahibi. Şirketi iflasın eşiğinde. Aslında seni bulmak için geldi Iğdır’a, yardım istemek için. Tabii sen istemesen seni bulamazdı, açık kapı bıraktığın için şu an karşında duruyor.” Yeterince bilgi aldığıma ikna olduğum için aramayı sonlandırdım.

“Daha önce yüz yüze tanışmadığımız için karşıma çıkmanızı bekledim. Tabii restoranda şüphelerim vardı ama emin oldum karşıma çıkmanızla. Biraz önce yaptığınız kabalığı görmezden geleceğim.” Yüzümde alaylı bir gülümseme oluşurken arkamdaki arabaya yaslandım.

“Siz nereden...” Şaşkın ses tonunun ve yüz ifadesinin esiri olan adam kaşlarını çatmış bu olanlara anlam vermeye çalışıyordu.

“Çok fazla dostum var Hakan Bey ve bana sürekli bir şeyler

fısıldarlar. Şimdi hazırladığınız sözleşmeyi getirin, eğer maddeler benim istediğim gibiyse yarın şirketinizin hisseleri borsada büyük bir çıkış yapacak.” İfade-siz ama sert bir şekilde konuştuğumda kol-larımı göğsümün altında bağladım.

Adamlarından birisine emir verdiğinde arka arabadan çıkan siyah çanta Hakan’ın eline ulaştı. Başımı çevirip baktığımda Uğur tehlike olmadığını anlamış olmalı ki sigarasını yakmış arabasının kaputuna yaslanarak beni izliyordu. Gözlerimiz kesiştiğinde önüme uzatılan dosyayla kollarımı çözüp dosyayı elinden aldım.

“%51 hisse hakkı bende olacak. İlk madde hemen düzeltilsin.” Dosyayı geri uzattım.

“Eşit haklara sahip olmamız gerekiyor, bunu kabul edemem.” Karşı çıkmasını elbette bekliyordum.

“Siz bilirsiniz. Yarın iflas ettiğinizde binecek bir arabanız bile kalmayacak. Size bir fırsat sunuyorum.” Dosyayı göğsüne doğru at-tığımda son anda tuttu.

Metin yeniden düzenlenirken birkaç dakika bekledim. Dosya tekrar elime geldiğinde maddeleri okuyup imzaladım. Hakan da imzalayınca dosyanın bir kopyasını aldım. Hakan elini uzattığında kravatından tutup kendime doğru çektim. Sağ elimi havaya kaldı-rıp parmaklarımı kapattım ve sıkı bir yumruk attım yüzüne. Bütün adamları hareketlenip silah çekerken Uğur da hızlı adımlarla silahı-nı çekmiş ve yanımda yer almıştı.

“Bir daha ilgimi çekmek için dahi olsa kız kardeşimin adını ağ-zına almaya kalkıp kullanırsan şirketini batırmakla kalmaz, temeli-ne gömülmeni sağlarım. Umarım anlamışsındır.” Kravatını bırakıp geriye çekilirken tehdidimin gerçek olduğunu ikimiz de biliyorduk.

“Geriye çekilin, yolu açın!” Hakan gözü seğirirken adamlarına bağırdı.

“Güzel bir anlaşmaydı.” Gülümsemem yüzüme yerleşirken ya-nağını tutan adam bana çok garip bir şey söylemişim gibi bakıyordu.

Uğur hâlâ silahını indirmemişti, elinin üstüne elimi koyup aşağıya indirdim. Gözleri bana kayarken tuttuğum elini bırakıp yürü-

neye başladım. Üç siyah araba yanımdan hızla geçerken kısa sürede gözden kaybolmuştu. Arabaya bindiğimizde sözleşmeyi çantama koydum. Telefonum çalarken beklemeden açtım.

“İmzaladı mı sözleşmeyi?” Sorusuna karşı telefonu hoparlöre verip dizime koydum. Emniyet kemerimi takarken cevapladım.

“Sanki başka şansı mı vardı? Ağzını açtığı an şirketinin iflas edeceğini bildiği için hiçbir şey söyleyemez.” Kemerin tokasını takıp geriye doğru yaslandım.

“Sanki adamın şirketini sen iflasa sürüklememişsin gibi ne de rahat konuşuyorsun.” Alayla konuştuğunda telefonu normale alıp kulağıma koydum.

“Seni ararım sonra. Sözleşmede pürüz yok ama sen yine de avukatlara baktır. Görüşürüz.” Karşı taraftan onay geldiğinde telefonu kapattım.

Uğur sessiz bir şekilde yanımda oturup arabayı sürerken eve kadar böyle olacağını biliyordum. Eve girdiğimiz an soruları başlayacaktı. Artık ondan kendimi saklamıyordum, en önemlisi artık karısındaki kadını o da tanı mıyordu.

Kardem Korkmaz, Uğur’un daha önce tanışmadığı biriydi. O, Menhus’la tanışmış, sıradan bir psikoloji öğrencisi olarak onunla vakit geçirmişti. Şimdiyse ona Kardem’in dünyasını gösteriyordum.

Siteye geldiğimizde arabadan inip eve doğru yürüdüm. Uğur kapıyı açtığında ayakkabılarımı çıkarıp çantamı kenara koydum. Salona doğru adımlayıp koltuğa oturdum. Birkaç dakika sonra karşıma geçip oturduğunda göz göze geldik. İkimiz de birimizin konuşmasını bekliyordu sanırım.

“Birkaç dakika içinde bir şirkete ortak oldun.” Sessizliği bozduğunda kaşları çatıktı, inanamıyor gibiydi.

“Zenginim. Ben sana daha önce hiç söylemedim mi? Pardon hiç sormamıştın.” Mesaj gelince telefonuma cebimden çıkarıp baktım. Elimle saçlarımı geriye attım, çok sıcaktı.

“Varlıklı bir ailenin kızı olduğunu biliyordum ama bu kadarı beni bile şaşırttı. Kendine bir koruma ordusu satın alabilirsin, yurt

dışına çıkabilirsin. Bu kadar imkânın varsa neden hâlâ buradasın?” Zenginlik falan değildi konu, benim neden burada olduğumdu.

“Eğer senin dediğin gibi davranırsam beni elleriyle koymuş gibi bulurlar. Burada kimsenin bilmediği bir yerde elimi kolumu sallayarak geziyorum. Bak ben geleli kaç ay oldu, Hakan dışında kimse beni bulamadı. Gerçi Hakan’ın da bulmasını sağlayan kişi yine bendim.” Mesajı hızla cevaplarırken bir yandan da Uğur’u yanıtladım.

“Bana demiştin ki, *‘Bir kız kardeşimin olması sadece kan bağıının olduğunu gösterir, ben hâlâ kimsesizim.’* Sadece bunun cevabını ver. Senin nasıl bir kız kardeşin oluyor, annen ve baban o gece...” derken sustu, ölmüş diyemedi.

Nefesim boğazıma düğümlenirken elimdeki telefonu koltuğun üstüne bırakıp ona döndüm. Yüzümde bomboş bir ifade olduğuna emindim. Bunu anlatması o kadar zordu ki benim için ve anlatacağım tek kişi de Uğur olacaktı büyük ihtimalle. Ondan başka kimse de beni bunu anlatmaya ikna edemezdi. Gerçeği söyledim ona, yine.

“Babam, annemi aldatmış. Kız kardeşim benden dört ay sonra dünyaya geldi, başka bir kadından.” Bunu tahmin etmiş olmalıydı, zeki bir adamdı. Biraz duraksayıp devam ettim sözlerime. “Kaza yaptıkları gece annem ihaneti öğrenmiş. O gece kavga etmişler, evdeki hizmetliler şahit olmuş konuşmalarına. Annemin doğum sancısı tutmuş tartışma sırasında, babam da hemen hastaneye götürmek istemiş çünkü annemin düşük riski varmış. Yolda giderken de kaza yapmışlar. Onlar o lanet arabanın içinde öldüler ve beni bu dünyada yalnız bıraktılar.” Kalbimin üstündeki sızı artarken gözlerimi ondan çektim.

Yerinden kalktığını gördüm ama bir şey demedim. Biraz sonra yanımdaki boş yere oturdu. Eli saçlarımin arasına girerken titrek bir nefes aldım. Şu an ne kadar berbat bir durumda olduğumu en iyi o biliyordu çünkü o da ailesiz kalmıştı benim gibi. Doğduğu günden itibaren tek başına mücadele vermişti. İkimizin de kanadı aynı yerden kırılmıştı ve bir türlü iyileşmiyordu.

“On sekiz yaşıma geldiğimde elime bir dosya verdiler.” Kısık bir sesle anlatsa da onu dinlediğimi biliyordu. “Yemin ederim fakir bir

aileye bile razıydım; açlıktan bırakmış olsunlar beni, yoksulluktan mecbur kalsınlar istedim. Sonra öğrendim ki beni bilerek bırakmışlar. İnsan, evladını nasıl isteyerek kapıya atar? Köpekler bile...” Sıkı dişlerinin arasından derin bir nefes verip durdu. “Köpekler bile sahip çıkıyor yavrusuna, atmıyor dışarıya kendi ayakları üstünde durmadan. Paramparça oldum Gökkuşığı, ben o gün bir daha içimi toplayamadım.” Başımı kaldırıp ona baktığımda dolu dolu olan kahve gözlerini bana çevirdi.

“Senin bu güvensizliğin bizim sonumuzu getirdi. En kötüsü de ne biliyor musun? Sana bu yüzden kızamıyorum bile ama affedemiyorum da.” Yüzümde duran elini geri çekerek boşluğa düşürüp yanından kalktım.

Ona bir daha bakmadım çünkü bakarsam bana ne anlatsa yine dinleyecek, ne sorarsa yine cevap verecektim. Çantamı alıp direkt üst kata yöneldim. Odaya girip giysi dolabım açtım. Temiz kıyafet aldıktan sonra banyoya yöneldim. Güzel bir duş aldıktan sonra üstümü giydim. Çamaşır makinesini çalıştırıp saçlarımı taradım. Hava sıcak olduğu için kurutmayıp örerek topladım. Banyodan çıktığımda aşağıya inip mutfağa girdim. Kendime kahve yaparken Uğur’la konuştuklarımızı düşünmekten kendimi alıkoyamadım.

Her ne kadar orada oturup onu dinlemek istesem de yapamazdım artık. Uğur bana bir adım geliyorsa beş adım geri gidiyordu. Ben yorulmuştum artık onun için çabalamaktan. Bu saatten sonra eğer isterse kendisi çabalardı. Çok kırmıştı beni, kırdığı kadar kırmadan bırakmazdım ki bunu da yapamıyordum. Benim ona zararımın dokunduğu hâllerde bile yararım vardı.

Ercan, Esra’ya gittiği için geç saatte döneceğini biliyordum. Kahvemi alıp mutfağın balkonuna çıktım. Üst kattaki balkonda Uğur vardı büyük ihtimalle. Bugün olanlardan sonra biraz uzak durmaya ihtiyacımız vardı. Özellikle onun durup düşünmesi ve anlattıklarını sindirmesini istiyordum.

Kız kardeşim konusunda oldukça hassastım ve daha önce onun hakkında kimseyle konuşmamıştım. Birbirimizden uzak büyümüştük, sadece iki kez görmüştüm onu. Benim sarı saçlarıma inat onun

kısa kahverengi saçları ve yeşil gözleri vardı. Annesine benziyordu, ben de kendi anneme benziyordum. Güzel bir kızdı, geçtiğimiz haftalarda yirmi üç yaşına girmişti.

İkimizin bir ortak yönü de babaannemin nefretinden pay almamızdı. Oğlunun ölümüne neden olan iki kız çocuğuyduk biz, torunu değildik. Annesi, babaannemden kurtulmak için kızına kendi soyadını vermişti ama babaannemin tek bir şartı vardı. Benim gibi onun adı da Menhus olacaktı. Beni uğursuz ilan ettiği yetmiyormuş gibi günahsız bir bebeğin daha hayatına müdahale etmişti. Kızını korumak için her şeyi yapan kadın kabul etmişti bu isteği. Halam sonradan benim ismime Kardem eklese de o sadece Menhus olarak kalmıştı. Soyadları farklı, isimleri aynı iki kız kardeş...

Kahvem bittiğinde kupayı sudan geçirip makineye yerleştirdim. Mutfaktan çıktığımda salona ilerledim, televizyonu açıp kanalları gezdim. Müzik kanallarından birinde durup telefonumu çıkardım. Maillerime girip birikmiş iş ve proje dosyalarına baktım koltuğa uzanıp. Kapıdan gelen anahtar sesiyle başımı kaldırıp baktığımda Ercan'ın geldiğini gördüm. Beni koltukta uzandığım için fark etmemiş odasına doğru ilerliyordu.

“Erken geldin,” dedim koltukta oturarak.

“Bismillah! Aklımı aldın kızım, ne o sessiz sessiz hareketler. Gören de seni asker sanır.” Ercan yerinde sıçrarken beni görünce saydırmaya başlamıştı.

“Asker değil de ajanım ben, senin haberin yok sanırım.” Omuz silkip geriye doğru yaslandım ifadesiz bir şekilde.

“Lan, lan, lan! Sen harbi ajan mısın şimdi? Uğur, evimize bir ajan sokmadığın kalmıştı Uğur!” Ercan merdivenlerin başında yukarı doğru bağırırken merdivenlerden ayak sesleri geldi.

“Ne bağıryorsun oğlum kuyruğuna basılmış enikler gibi.” Uğur kaşlarını çatıp salona girdiğinde Ercan'la karşı karşıya durdular.

“Ne diyor bu kız? Ajanım diyor, sizi diyor gözetliyorum diyor, senin haberin var mı diyor.” Ercan elini yukarı kaldırıp beni işaret ettiğinde Uğur da tek kaşını kaldırıp bana baktı.

“Oynama şu adamın ayarlarıyla. Geçen gün de ritüel mi büyü mü ne demişsin, bütün yemeklerini önce bana yediriyor.” Dudaklarımı birbirine bastırdım gülmemek için.

“Arkadaşın da senin gibi kolay düşüyor.” Oturduğum yerden kalkarken Ercan’a göz kırptım.

İkisinin yanından geçip merdivenlere yöneldim. Ercan tabii ki düşmemiştii, sırf Uğur’la aramız bozuk diye böyle davranıyordu ama ben yemiyordum. Odama girip telefonumu komodinın üstüne bırakıp yeni bir kitap alıp yatağıma oturdum. Sabahları erken kalktığım için zaten erkenden uyuyordum uykuya düşkün birisi olduğum için. Saat on deyince benim şalterler kapanıyor direkt uyku moduna geçiyordum. Sabah yedi buçukta uyanmak eziyet gibiydi.

Kitabın satırları arasında gezinen gözlerim yorgun düşünce kitabı yerine bıraktım. Üstüme eşofman geçirip ışığı kapattım. Yatağıma girdiğimde bugün olanları tekrar tekrar düşündüm. Hem beni bu kadar yaralayıp hem de onu bu kadar sarma hissi uyandırdığı için Uğur’a kıızıyordum. Ben onu sarmaya çalıştıkça o bende yaralar açmıştı. Şimdi bedelini ikimiz de ödüyorduk.

“Menhus Kardem Korkmaz?” Adımın tam hâlini duyduğumda başımı okuduğum kitaptan kaldırdım merakla.

“Benim,” dedim gözlerimi kapıda bekleyen genç adama çevirip.

“Bir imzanızı alacağım.” Elindeki kâğıdı birkaç adımda yaklaşıp bana uzattığında kaşlarımı çatıttım.

“Nedenini sorabilir miyim?” Şaşkın ses tonuma ek meraklı bir tınıyla sormuştum.

“Getirin oğlum içeriye!” Adamın kapıya doğru bakıp seslenmesiyle ben de başımı oraya çevirdim.

İki adam kucaklarına zorlukla sığdırdıkları rengârenk gül buketiyle içeriye girdi ama kapıdan girerken bir hayli zorlanmışlardı. Renk renk olan güller o kadar çoktu ki oturup adetini saysam unutup

baştan başlayacağım kadar fazlaydı. Sarı, mor, pembe, kırmızı, beyaz, mavi renklerdeki güller o kadar canlı ve güzel görünüyordu ki renk cümbüşü gözümü alıyordu. Ortada sadece tek bir tane siyah gül vardı ve bu kadar rengin arasında kendini belli ediyordu.

“Kimden geldiğini öğrenebilir miyim?” Aslında kimden geldiğini tahmin ediyordum ama kesin bir şekilde öğrenmek istiyordum.

“Abla kollarım koptu, önce şunu bir bıraksak.” Gençlerden birinin isyanıyla birlikte başımı salladım.

“Şöyle bırakın,” diyerek önümdeki masanın üstündeki dosyaları ve kalemleri kaldırdım. İki genç devasa boyuttaki gül buketini bıraktığında derin bir nefes aldılar.

“İmzanız.” Elime tutuşturulan kâğıtta ismimin olduğu yeri imzaladım.

Adamlar ben daha sorumu tekrar edemediye kaçır gibi çıktılar. Askeriye olduğu için sanırım biraz da çekindiler. Gül buketini incelerken kenarına altın sarısı küçük bir çengel iğneyle tutturulmuş beyaz zarfı fark ettim. Avcuma sığacak kadar minyatür zarfı buketin kurdelesinden çıkarıp açtım.

*“O siyah gülün çevresini sardığı gibi diğer renkli güllerin,
tüm renklerinle kaşattın beni.*

Bayraklarımı indirdim Gökkuşağı, sana teslim oluyorum...”

Bana Gökkuşağı diyen tek bir adam vardı hayatımda ve o bana teslim olduğunu söylüyordu. Zarfı çantamın içine koyup kapıya doğru yürüdüm. Odadan çıktığımda bir alt kata inip kapıdaki iki askeri çağırdım. Burada artık herkes beni tanıdığı için tereddüt etmeden isteğimi kabul ettiler.

Aradan geçen bir saatte herkesin yüzü gülüyordu. Bugün cuma olduğu için ziyaretçi parkı çok kalabalıktı. Elimde tuttuğum sadece tek bir siyah gül vardı, onun dışındakileri iki askere ziyaretçi parkına getirtmiş ve buketi açtırmıştım. Ziyaretçisi gelen askerler anneleri,

sevgilileri ya da gelen kadın akrabaları için birer tane gül almış ve onlara gelen sevdiklerini mutlu etmişti.

“Yine yapmışsm yapacağını.” Erdem’in sesini duyduğumda elindeki çaylardan birini bana uzattığında aldım. Yanıma oturduğunda omuz silktim.

“Beni öyle birkaç gülle kandıracağını sanıyorsa çok yanılıyor.” Çayımdan küçük bir yudum aldım etrafa bakarken.

“Orada en az üç yüz gül var. Maaşımın yarısı eder.” Gülerek konuştuğunda benden daha çok etkilenmiş gibi görünüyordu.

“Valla Erdemciğim bu kadar hoşuna gittiyse Uğur’a söyleyeyim sana da yaptırısın bir buket.” Alayla ona baktığımda yudumladığı çay boğazında kaldı, öksürmeye başladı.

“Helal helal. Gerçi çayı nereden getirdin bilmem helal mi?” Sırtına pat pat vurduğumda kızaran yüzüyle derin bir nefes aldı.

“Askeriyenin malı helaldir,” dedi o kadar şeyin içinde buna takılıp.

Ben dediğine gülerken bahçede gezdirdiğim gözlerim bana doğru gelen Uğur’a takılı kaldı. Hızlı ve sert adımlarla bana doğru gelirken yutkundum. Acaba çiçeklere mi kızmıştı yoksa Erdem’le oturup güldüğüm için mi, yoksa arabasının arkasına *yıka beni* yazdığım için mi? Hızla aklımdan yaptıklarım geçerken aramızdaki mesafe gittikçe azaldı.

“Erdem senin eğitimin yok mu? Çok boş bırakıyoruz anlaşılan seni!” Uğur’un gözleri Erdem’e dönerken onu yeni fark eden Erdem hızla ayağa kalktı.

“Çay molası vermiştim komutanım, hemen dönüyorum.” Erdem bana bir kez bile bakmadan hızlı adımlarla eğitim yerine doğru ilerledi.

Vay be Erdem, sattın beni demek.

Oturduğum yerde umursamaz bir şekilde etrafı izlemeye devam ettim. Yan tarafımdaki boşluğa oturduğunda kalan son güllerin sahibini bulmasını izliyordum. Gül buketi tamamen bitmişti, kenara koyduğum tek bir siyah gül ise hâlâ benimleydi.

“G lleri sevmedin mi? Dağıtmışsın hepsini.” Biraz öncekine göre daha yumuşak bir ses tonuyla konuştuğunda ona döndüm.

“Ben kendimi dağıttım da bir seni dağıtamıyorum. Ne acı değıl mi?” Elime aldığım siyah g l  dizlerimin üstüne bıraktığımda o da fark etti.

“Belki de beni avcunun içinde tutuyorsundur da ben bir türlü sana ulaşılamıyorumdur.” Kendi bakış açısını dile getirdiğinde yüksek sesli bir kahkaha attım.

“Ben mi seni avcumun içinde tutuyorum? Uğur, ben vazge tiğımi  zg r bırakırım. Sen de bunu istemiyor muydun?” Yüzüme bas bas bağırp ondan vazgeçmem gerektiğini, güvenmediğini söyleyen adamdı karşımdaki.

“Düşündüm, gerçekten düşündüm. Bu hikâyenin en masumu benim dedin ve ben sana inanmayı seçiyorum Menhus. Sen bana hiç yalan söylemedim dedin ve ben senin s ylediğın her şeyi doğıru kabul etmeyi seçtim. Senin bana s ylediğın hiçbir şeyi sorgulamadan kabullendim. Sence de bu güvenmek değıl mi?” Gözlerimin içine bakarken ciddiymi, gerçekten düşündüğünü belli ediyordu.

“Değıl Uğur. Sen benim söylediklerimi doğıru kabul etseydin beni araştırmaya kalkmazdın.” Başıımı iki yana sallayıp kalbimin kırıklarını sakladım yine ondan.

“Bahsettiğim Menhus sen değıldin. Telefon konuşmasındaki adı geçen kişı kız kardeşindi. Bana güvenmesini istediğimse Havin’di.” Şaşkınlıkla ona bakarken bunları söylemesini beklemiyordum. “Evet, sana açıklama yapıyorum, ben hayatımda ilk kez birine hesap veriyorum. Hep diyorsun ya bana sor diye, bu sefer sen sor Menhus. Yalan söylemem bilirsin ama yine de söz dürüst olacağım.” Uğur’un ifadesinde farklı bir şey vardı, bir şeyler değışmişti.

“Neden benim yanıma gelmek yerine Havin’e gittin? Sen söz vermiştin bana poligona götürmek için. Niye yaptın bunu?” Sor dedi bana ve ben buradan kalkıp gitmek yerine sormayı seçtim.

“Havin’in başından beri bir işler çevirdiğini biliyordum ama Gökhan’ı öğrendikten sonra bir şeyin daha farkına vardım. Havin benim kim olduğumu, Gökhan ile bağıımı biliyordu. Hatta o soktu

Gökhan'ı yanımıza, o gün kafede karşılaşmamız da tesadüf değildi. Bir şey arıyorum, benim için önemli bir şey. Havin'in ya da Gökhan'ın bileceğini düşünüyorum." Kısa bir es verip anlamamı ister gibi baktı gözlerime.

"Yani telefondaki konuşmanın benimle bir ilgisi yoktu? Peki neden bana anlatmadın bunları?" Eğer bugünkü gibi açıklama yap-saydı biz o kavgayı etmez, ben ondan vazgeçecek kadar üzülmezdim.

"Sadece dinle. Poligona geliyordum, yoldaydım, akşama oturup sana her şeyi anlatacaktım zaten ama biraz zamana ihtiyacım vardı. Ben yoldayken kaza oldu. Havin'in arabasına çarpmışlar arkadan, o da bayağı sarsılmıştı, arabadan inip kazaya bakarken fark ettim. Sadece evine götürdüm, yemek siparişi verdim bilerek. Havin'in dikkatini çekmek istemiyordum. Bilgisayarına, çalışma odasına bakmam gerekiyordu, evinde biraz daha kalmam lazımdı. O gün askeriyede senin koridorda olduğunu yanımızdan geçip gittiğinde fark ettim. Amacım Havin'i şüphelendirmemektir sadece." Sakin bir şekilde anlatırken her daim bir planının olduğunu fark ediyordum.

Havin'den almaya çalıştığı ya da bulmaya çalıştığı her neyse o akşam Uğur ona karşı oynamıştı. Yoksa benim yüzümden Havin'i evden kovduğunu çok iyi hatırlıyordum. Havin de bunu biliyordu ama bizim aramızın açık olduğu son günlerde çok belliydi. Uğur odadaysa ben yoktum, sabahları Ercan'la gelip onunla dönüyordum. Uğur aslında aramızdaki mesafeyi Havin'e karşı kullanmıştı.

"Yine de bu beni üzdüğün gerçeğini değiştirmiyor. Gelip anlatsaydın dinlerdim Uğur ama sen kaçak dövüşmeyi seçtin. Üstelik çok ciddiydin bana o sözleri söylerken. Şimdi çıkıp istediğin kadar de ki teslim oluyorum, ben sana hiç silah çekmemiştim derim sana. Eğer bir gün sana silahlî çekersem o zaman tekrar konuşuruz bu konuyu." Oturduğum yerden kalktığımda bankta uzun zamandır oturduğum için uyuşan bacaklarım karıncalandı.

"Farkında değildim çünkü Gökkuşığı, artık fark ediyorum hayatımdaki yerini. Senden uzak kaldıkça sana çekildiğimi görüyorum. Ne acı değil mi senden vazgeçenin aslında sana iyi gelen olduğunu anlamak?" Sözleriyle olduğum yerde durdum, kelimelerinde

kırgınlık vardı. Yavaş yavaş işlemişim onun içine ve o yeni farkına varıyordu.

“Dediğiniz gibi üsteğmenim, vazgeçen geçtikten sonra kalan geride kalmıştır.” Yutkunduğumda boğazıma düğümlenen o hissi yok sayıp onu arkamdan bırakıp yürümeye başladım.

Çalışma odasına çıktığımda elimde duran siyah gülün sapını çok kısa kalacak şekilde koparıp okuduğum kitabın arasına koydum. Kitabı çantama yerleştirip maillerime baktım. Hakan’ın ortak olduğum şirketi değer kazanırken borsada hızlı bir yükselişe geçmişti verdiğim sermayeyle birlikte. Gelen birkaç sözleşmeyi inceleyip maddelerine baktım, işlerden fazlasıyla uzak kalmıştım. Hem okulu hem işi idare etmek kolaydı ama uzaktan bunu idare etmeye çalışmak zorluyordu.

“Efendim Arın,” dedim çalan telefonumu beklemeden açarak.

“Hakan’ın seni bulmasına izin vermek de ne demek Menhus? Anladım gelmiyorsun ama kendini açığa çıkartma bari!” Kızgın ses tonu yüksek perdeden çıkarken konunun bu olacağını biliyordum.

“Merak etme, ağzını açtığı an şirketinin gideceğini biliyor. Ayrıca hâlâ buralarda olduğunu da biliyorum. Ne zaman döneceksin? Ben de yokum, çok boş kaldı ortalık.” Gözüm kapıya kayarken Uğur gelecek miydi merak ediyordum.

“Yarın sabah çıkacağım yola, artık istesem de daha fazla kalamam. Anneannem çağırıyor, çok özlemiş.” Sesindeki imayı duymazdan geldim. Benim aksime Arın’ı çok severdi, el üstünde tutardı.

“Uğur’un peşinde olduğu bir şey var. Ne olduğunu bilmiyorum ama Havin ve Gökhan’ın elinde olduğunu düşünüyor. Burada olman bir bakıma iyi oldu. Git bak bakalım Gökhan iyi mi, hâli vakti yerinde mi?” Gökhan’ın, Arın’ın adını duyunca verdiği tepki geldi aklıma. Şimdi karşısında görünce ne yapacaktı bakalım.

“Gökhan bende zaten. Seni tehdit ettiği için hesabı vardı da kapatmadım henüz.” Bu ses tonunu sevmemiştim.

“Fiziksel zarar istemiyorum Arın. Biliyorsun bizim için fiziksel zarar ikinci planda, ilk işimiz psikolojiyle. Ona göre at adımını, be-

nim de buradan yürüteceğim işler var onları halledeceğim.” Çalışma masasının üstündeki kalemlerden birini alıp boş bir kâğıda gelişiğüzel karalamaya başladım.

“Ararım seni, dikkat et kendine. O adama da fazla yaklaşma, en son kavgalı olsak bile biliyorsun bizim birbirimizden başka kimsemiz yok.” Bastırarak kurduğu cümleyle içimi çektim. Onun bir ailesi vardı ama benim ondan başka kimsem yoktu.

“Arın, psikopat damarını içeri sok ve beni dinle. Hayatımın bütün anlarını seninle geçirdim ve sen her zaman iyi bir kuzen, arkadaş oldun bana. Ben yaşarken de ben ölürken de elin hep üstümdeydi. Son şansın Arın, bütün köprüleri yıkıp atmadan önce son şansın bu sana verdiğim. Mahvetme.” Bağları koparmak o kadar kolay değildi, ne olursa olsun bizim birbirimizde yıllarımız vardı. Arın artık hata kaldıramayacağımı da biliyordu.

Telefonu kapattığımda önümdeki kâğıda baktım. Yine yapmıştım, işte sayfanın tamamı onun isminin farklı şekillerde yazımıyla doluydu. Kâğıdı buruşturup çöp kutusuna attım. Uğur ve Ercan’ın mesaisi bitene kadar biraz telefonumla biraz da sürekli yanımda taşıdığım kitaplarla ilgilenerek oyalandım. İkisi birlikte odaya girdiğinde çantamı hazırlayıp onlarla çalışma odasından çıktım.

Birlikte bahçeye çıktığımızda Havin’i üstünü değiştirmiş, oldukça güzel bir şekilde hazırlanmış beklerken buldum. Gözlerim anında yanımda yürüyen adama kayarken bu hazırlığın ona olduğunu bilmek canımı sıktı. Adımlarımı hızlandırdığımda Uğur ben onları geçmeden çantamın kulpundan tuttu. Ani hareketiyle şaşırırken bir an duraksayıp ona baktım.

“Ağır görünüyor bana ver.” Kulpunda tutup çekince elim boşluğa düştü çantayı bıraktım.

İçinde bugün birkaç kitap getirdiğim için fazladan bir ağırlık vardı ama bunu beklemiyordum. Siyah deri çantamı hiç zorlanmadan diğer eline alıp taşıırken yürümediğimi fark edip elini belime koydu. Elini başka bir yerine koymasını söyleyecektim ki sinsi Havin’in biraz önceki gülen yüzüne tezat çatık kaşlarla ve sinirli bir yüzle bizi izlediğini görünce gülümsedim.

“Teşekkür ederim hayatım, ne kadar da düşüncelisin.” Uğur başını çevirip bana bakarken gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı, o da biliyordu nedenini.

“Ne demek hayatım, her zaman,” dedi beni taklit ederek.

Bu adamı al koy çamaşır makinesine, sonra aç oradan bir *per-vane döne döne*, sabaha kadar makinede dönen Uğur’u izleyerek dinle.

Madem bu sözleri biliyordun daha önce niye söylemedin de kalbimizi kırdın?

Tilkilerim yeniden sahalara çıkarken yüzlerinde intikamcı bir ifade vardı. Geri döndüler.

“Uğur, ben de sana bakıyordum.” Bizim bakışmamızı bölen kadının sesiyle derin bir nefes aldı.

“Bir şey mi vardı?” Başını ona çevirip düz bir sesle sorduğunda Havin’in yüzü biraz daha asıldı.

Uğur durduğunda eli belimde olduğu için ben de durdum. Mecburiyetten tamamen yani. Şaka şaka, ben bu kadının en zayıf yönünü bulmuşken hiç onu Uğur’la tek bırakır mıyım? Havin beni çok hafife alıyordu ama o da nasibini alacaktı benden.

“Belki yemek yeriz dedim. Geçenki yemeği sen ödedin ya içim rahat etmedi.” Gözlerini Uğur’a dikmiş gülümseyerek bakıyordu.

“Ver parasını,” dedim.

“Ne?” Havin bana doğru bakmak istemese de bir anda sormuştu.

“Yemeğin diyorum parasını ver ödeşmiş olursunuz. Uğur’un o yemeği yemediğine eminim, hepsini de sen yediğine göre parasını ver de ödeşin.” Gayet rahat bir şekilde sanki kendi paramı ister gibi istedim.

Havin’in yüzü allak bullak olurken yandan Uğur’a baktım. Yine dudaklarını birbirine bastırmıştı ama gözlerinde *ciddi misin* diye soran bir parlaklık vardı. Gayet ciddiydim.

“Sen bilmiyorsun sanırım canım, yaşın küçük ya. Birisi sana yemek ısmarlayıp ilgilendiğinde sen de yemek ısmarlar ve ilgilenirsin.”

Yüzüme bakarak tane tane açıkladığında başımı salladım usulca.

“Tamam, gayet basit bir çözümüm var bunun için de. Uğur, Havin Hanım’la yemeğe çıkıp seninle ilgilenmesini istiyor musun?” Yönümü yanımdaki adama çevirdiğimde tek kaşımı kaldırdım. *Hadi bakalım söyle.*

“Bir yanlış anlaşılma oldu sanırım. Ben o gün yardıma ihtiyacınız olduğu için yanınızda kaldım. Kendinizi kötü hissettiğinizi söylediniz ve hastaneye götürmek istediğimde kabul etmediniz. Komutanım, ilgi konusuna gelirsek sizin yerinizde Erdem Astsubay bile olsa inanın aynı ilgiyi ona da gösteririm, görev arkadaşım sonuçta. Şimdi izninizle o günü telafi etmek için bu güzel kadını yemeğe çıkarmam gerekiyor.” Uğur elini tekrar belime koyup başıyla Havin’e selam verdikten sonra beni de ilerleterek yürümeye başladı.

Böyle bir şeyi kesinlikle beklemiyordum. Havin dili tutulmuş bir şekilde geride kalırken ben koridordayken gördüğü hâlde canımı yakacak sözler söylediği için asla üzülmedim bu hâline. Tilkilerim ve ben tencere kapaklarını birbirine vurup dans ederken içeride, dışarıdan gayet sakin bir şekilde arabaya binmiştik.

“Emrelerle gittiğin restoranı sevmişsin, oraya gidelim mi yoksa başka bir yer mi tercih edersin?” Uğur’un arabayı çalıştırırken sormasıyla emniyet kemerimi bağlayıp ona döndüm.

“Yemek konusunda ciddi miydin?” Ben sadece Havin’e karşı söylediğini sanmıştım oradan ayrılmak için.

“Ben her konuda ciddiyim Menhus. Telafi edeceğim, bunu sen de göreceksin.” Askeriyeden çıkarken her zamanki Uğur gibi kararlı konuşuyordu.

Ona bana yaşattığının mislini yaşatacak bir Menhus vardı karşısında ve o bunu biliyor, kabulleniyordu. Kabullenmesi de gerekliydi çünkü o da biliyordu hak ettiğini. Bakalım bu savaşta kim galip çıkacaktı.

“Gittiğimiz restoranı sevdim, orası olur,” dedim onaylayarak. Bana bir yemek sözü vardı, bakalım telafi etmeye çalışan Uğur nasıl bir adamdı?

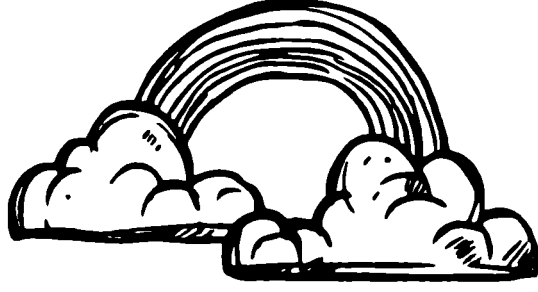
Merkeze geldiğimizde Uğur restoranı kolaylıkla buldu. O gün de restorana gelmek üzere yolda olduğunu Emre'nin ona attığı konumdan doğrulamıştım. Havin'in kaza yaptığını görmese o akşam hep birlikte olacaktık. Araba durduğunda kapımı açıp indim. Restorana girdiğimizde cam kenarı dört kişilik bir masaya oturduk.

Garson menü getirdiğinde telefonum çaldı. Arın'ın beni aramasını bekliyordum ama bu kadar kısa bir süre içerisinde değildi beklentim. Masanın üstünde duran telefonla Uğur da kimin aradığını görmüştü. Telefonu alıp açtığımda Uğur'la göz göze geldik.

“Efendim,” dedim.

“Uğur'un neyin, daha doğrusu kimin peşinde olduğunu öğrendim. Bir kardeşi varmış, Uğur'dan yıllar sonra doğmuş. Kayıp olarak bildirilmiş. Uğur onun peşinde,” dedi Arın.

Bölüm 26

“Tamam, seni sonra arayacağım,” dedim. Telefonu kapattıktan sonra masanın üstüne geri bıraktım.

Gözlerim karşımda duran adama bakarken elindeki menüye bakıyordu ama ilgisinin bende olduğunu biliyordum. Bir kardeşi vardı. Kız ya da erkek olduğunu bilmiyordu büyük ihtimalle çünkü Arın bahsederken cinsiyet belirtmemişti. Uğur, Havin’e bu yüzden yaklaşmıştı, Gökhan’ın ona söylemediği şeyleri ondan öğrenmek istemişti. Havin’in haberi olmadığını öğrenince bugün geri adım atmış, benim yanımda durmuştu.

Yine mi Uğur?

Her bana geldiğinde aslında kendi parçalarını birleştirmek için arkasına saklandığın olmaktan yoruldum ben. Neden bir plan dâhilinde olmak zorunda hep bana gelişlerin? Uğur, ah Uğur... Bana hep sana karşı duracak bir neden veriyorsun. Keşke demekten ben yoruldum sen bana keşkeler vermekten yorulmuyorsun. Keşke şu an sırf söylediğin gibi her şeyi toparlamak için karşımda oturuyor olsaydın.

“Karar verdin mi?” diye sordu menüyü masaya bırakıp bana döndüğünde.

“Karar verdim,” dedim gülümseyerek. Bu sefer kararımı kesin vermiştim.

Garson tekrar masamıza uğrarken siparişlerimizi vermiştik. Camdan dışarıya kayan gözlerimle bir süre etrafı izledim. Zaten o hep sessizdi, sessiz bir adamdı. Benim gürültülerimin yanında sessizliği bir çığ gibi büyüyordu aramızda. Ben sor dedikçe susmaları da sessizliğine sessizlik katmış, onu tamamen bir sırrın içine hapsetmişti.

“Sessizsin.” Başımı sallayıp onayladım onu camdan gözlerimi çekip.

“Sen konuş istiyorum. Telafi edeceksin ya, söz verdin bana. Anlatsana Uğur, parçalara ayırmak kadar kolay mı toplamak?” Masanın üstündeki peçetenin kenarıyla oynarken yüzüne bakmadım, bakamadım.

“Zor. Toplarken kırdığın kırıklar keser seni, kanatır. Sen sadece kırılır zannedersin ama kesilince kanayan da yine sen olursun.” Başımı usulca kaldırıp gözlerine baktığımda fark ettim onun da benim yüzüme bakmadığını.

“Peki sen beni kırdığın yerden kesildin mi? Beni çok acıttı, seni de acıtıyor mu?” Gözleri gözlerime denk düşerken kahvelerinden geçen pişmanlık bir nefeste düştü aramıza.

“Yağmurlar yağıyordu önceden sadece, şimdiyse sis bastı ortalığı göz gözü görmüyor, kasvetli gri bir karanlık. Net bir insandım ben, dümdüz. Sen gelip girdin hayatıma, artık ben önümü göremiyorum. Bekliyorum gökyüzünde yerine alıp önümü aydınlatmanı Gökkuşağı.” Masanın üstünden uzanıp elimi tuttu ve parçaladığım peçeteyi esaretimden kurtardı.

“Sinirini benden çıkart çünkü hak ediyorum, tırnaklarını bana geçirebilirsin.” Dudağmda yarım bir gülüşle elime bakarken kızarmış parmak uçlarıma dokundu.

Elimden tutarken oldukça nahifti, benim sıcak ellerime oranla onunki daha soğuktu. Elimi tutan eline baktığımda dokunduğu her yerde küçük bir elektriklenme oluyordu. Neden mutlu değildim? Kendi isteğiyle elimi tutuyordu, yanımda olacağını söylüyordu ama

bunlar beni mutlu etmiyordu. Çünkü artık nedenini biliyordum ve o hâlâ benim canımı yarmaya devam ediyordu.

Elimi avcundan kurtarıp kendime doğru çektim. Kaşları hafifçe çatılırken garson siparişlerimizi getirmiş masada kısa bir an çatal, bıçak sesleri yerini almıştı. Uğur telefonu çalınca bir an durmuş izin isteyerek masadan kalkmıştı. Benim yanımda konuşmak istememesi benden sakladığı konulara bir yenisinin daha eklendiğini işaret ediyordu. Kapının önüne çıktığında bir sigara yakmış, telefonda konuşurken aramızdaki camdan gözleri ara ara bana dönmüştü. Telefonu kapatırken biten sigarasını söndürüp içeri girmişti.

“Yemekleri güzelmiş gerçekten.” Yerine oturup tabağındaki et soteden yerken beğeniyle dile getirmişti.

“Evet, o gün de herkes beğendi. Yeni açılmış ama bayağı yoğun bir yer.” Akşam saatleri olmasıyla oldukça kalabalıktı, neredeyse bütün masalar dolmuştu.

“Yemekten sonra yürüyüşe çıkalım mı? Uzun zamandır ev-askeriye arasında gidip geliyorsun. Belki hava almak istersin.” Suyundan birkaç yudum alıp bardağını masaya bıraktı.

“Eğitime çıktınız bugün, yorgun olmalısın. Belki başka bir zaman,” diyerek reddettim.

“Benim için sorun yok, daha ağır eğitimlere gittiğim oldu.” Göz kırparken onu düşünüp reddetmem hoşuna gitmiş gibi duruyordu.

“Tamam çıkalım o zaman ben doydum.” Elimdeki çatalı kenara bırakıp peçeteyle dudaklarımı sildim.

Uğur hesabı isterken çantamı ve telefonumu alıp kalktım. Birlikte restorandan çıktığımızda arabaya yöneldik. Yolcu koltuğuna oturduğumda emniyet kemerimi taktım. Uğur arabayı çalıştırırken radyoyu açtım, müziksiz duramıyordum. Bir kitaplar bir de müzikler vardı zaten beni mutlu eden.

On beş dakikalık bir yolculuğun ardından büyük bir yürüyüş parkına gelmiştik. Arabayı bırakıp indiğimizde etraf çok canlı görünmüştü gözüme. Bir tarafta çekirdek ve kolasını almış gençler çimlerin üstüne oturmuş sohbet ediyordu, diğer tarafta aileler ahşap

kamelyalara oturmuş çay eşliğinde çocuklarına bir şeyler yedirmeye çalışıyordu. Yanımızdan geçen iki bisikletle birisi kız değeri erkek iki çocuk yarış yapıyordu. Hepsi bir bütünün parçasıydı. Gözlerim yanımdaki adama döndüğünde ne ara yaktığını fark etmediğim sigarasını içerken beni izliyordu. Biz iki kayıp ruh, hiçbir yapbozun parçası olamamıştık.

“Daha sakın bir yere gidebilir miyiz?” diye sordum arabanın yanından ayrılmayarak.

Usluca başını sallayıp onayladı. Sanki içeriye girmeyeceğimi bilir gibi o da hareket etmemiş kapattığı kapıya yaslanmıştı sadece. Arabaya tekrar bindiğimizde gözlerim biraz önce dört ya da beş yaşlarında kızının peşinde koşan kadında kaldı. Annesi olduğunu biliyordum çünkü çocuk, “*Anne beni yakalasana!*” diye bağırmıştı.

“Aile olmak böyle bir şey mi?” diye sordum bir anlığına.

“Dünyada en yanlış adama soruyorsun bu soruyu.” Ses tonu ifadesiz olsa da altında yatan acıyı ben anlamıştım.

Bu sefer daha uzun süren yolculuk ikimiz için de sessiz geçmişti, radyoyu bile açmaya yeltenmedim. Ara ara ona gözlerim kayıyor sonra da yolu izlemeye devam ediyordum. Ne düşündüğünü deli gibi merak ediyordum ama sormaya da cesaret edemiyordum. Benim herkese her şeyi sormaya cesaretim varken bir ona gelince böyle kalıyordum. Bir kez ona sormuştum ve o andan sonra benim acılarıma da birisi dokunsa ne hissederim deyip geri çekilmiş konusunu dahi açmamıştım. Ta ki Uğur benim canımı yakana kadar.

Araba boş bir yol kenarında durduğunda indik. Uğur yol kenarındaki küçük bir kulübede nöbet tutan askere elini kaldırıp selam verdi. Yol ışıklarla aydınlatılmış, arsanın etrafı telle çevrilmişti askeriye aitti. Kimse yoktu etrafta ama sessizlik bazen her şeyden güzel geliyordu insana. Kulübeden uzaklaşırken arabaya binerken yarım bırakıp attığı sigarasının yerine yenisini yaktı. Derin bir nefes aldığı anda dumanını havaya karışmasını sağlayarak üfledi.

“Bunu bize neden yaptılar ki?” Gözlerim benden bağımsız dolarken başımı yukarı kaldırıp siyaha bulanan yıldızlı gökyüzüne baktım.

“Hayatımın yarısında bu soruyu sordum kendime ama hiçbir zaman bir cevaba ulaşamadım. Bazen düşünmemek daha iyi.” Sakince cevap verdiğinde başımı ona çevirdim.

“Senin karşında cevap alacak birileri var ama sen istemiyorsun. Benimse soru soracağım tek kişi şu an bir mezarın içinde yatıyor. Kendi kızının hayatını mahvettikten sonra huzurla uyuduğunu sanmıyorum orada.” Bana bu kadar şeyi yaşattıktan sonra uyuyamazdı, hissediyordum. Bir kere bile *baba* diyememiştim ben hayatımda.

“Senden sonra korkmaya başladım ben cevaplardan,” diye itiraf ettiğinde gözleri değdi bana. İçimi yakan bakışıyla adımlarım durdu.

“Oysa en çok sana cevaplar vermek istemiştim ben en başından beri. Benim kim olduğumu biliyor musun Uğur? Gerçekte kim olduğumdan haberin var mıydı evine ilk geldiğimde? Söz veriyorum var dersen bile gitmem. Kandırmış olsan bile kalırım yanında, anlarım seni ve tutarım elini.” Sözlerimin birinde bile yalan yoktu ona yine doğruları vermiştim.

“Bilmiyordum ve hâlâ bilmiyorum. Duymak da istemiyorum Gökkuşağı, söyleme kimsen. Kimsin bilmek istemiyorum. Benim için tek bir anlamın var.” Yine doğruları söyledi bana, yalansız; gözlerinde görüyordum.

Başımı iki yana sallayıp içimi çektim. Uğur biten sigarasını söndürürken ben de yoldan çıkıp çimlere ilerledim. Yol kenarındaki lambaların aydınlığından fark ettiğim papatya tarlasında boş bulduğum alana oturdum. Bacaklarımı öne doğru uzatıp üst üste attım. Ellerimi toprağa doğru geriye dayayıp başımı geriye attım. Burada yıldızlar o kadar parlaktı ki her bir tanesini sırayla sayabilirdim.

Yanıma oturduğunu hissettiğimde başımı hafif ona çevirdim. Benim gibi bacaklarını öne doğru uzatmıştı ama oturuşu daha dikti. Papatya tarlasının ortasında iki çocuktuk belki de. Ellerimi topraktan çekip saçımdaki tokayı çıkardım. Yan döndüğümde dizlerine uzandım. Gözlerinden kısa bir an şaşkınlık geçerken ifadesini sabit tuttu. Bunu beklemiyordu ve ben hep onun beklemediği şeyler yapıyordum.

“İlkokulda okul çıkışlarında halam almaya gelirdi bizi. Arın

benden yaş olarak büyük olduğu için okulda bana dalaşan çocukları döverdi. Tabii ben de çirkeftim biraz, hem ilk ben döverdim hem de Arın'a söyledim dövmesi için." Yüzümde hüznü bir gülümseme oluşurken beni dikkatle dinliyordu.

"Hiç şaşırmadım," dedi yüzüme gelen saçımı kenara çekerken.

"Okul toplantılarımız hep denk gelirdi Arın'la, halam onunki-ne giderdi. Hakkını yiyemem ertesi gün de benim öğretmenlerimi tek tek dolaşır sorardı durumumu. Neyse işte sınıftan birinin annesi öğretmene şikâyet etmiş beni, annemi çağırmış konuşmak için. Öğretmen de anne ve babamın olmadığını söylemiş kadına. Ertesi gün bütün sınıf benimle dalga geçmişti. Ben çok hırçınmışım çünkü annemle babam yokmuş. O zaman öğrenmişim çocukların da çok acımasız olabileceğini." Gözümden akan tek damlayı başparmağı takip ederek sildi.

"İlk kavgamı bu yüzden yaptım ben, kimsesiz olunca *piç* diye çıkıyor adın. İsmimi bile söylemez, beni çağırırken *piç* derlerdi. Üçüncü sınıftaydık sanırım, dörtte olabilir, yatırdım çocuğu burnundan kan gelene kadar bırakmadım. Sonra kimse cesaret edemedi bir daha bana öyle demeye." Daha yeni söndürmesine rağmen bir sigara daha çıkarıp yaktı cebinden.

Ona bir kez bu kelimeyi kullanmıştım ama o zaman bilmiyordum bu konuda bu kadar yaralı, bu kadar hassas olduğunu. Şimdiyse bana araladığı kapının ardından ışık tuttuğu kadarıyla herkesten sakladığı çocuğu görüyordum ve o çocuk, çok yaralıydı...

"Kız kardeşime çok özenirdim, onun en azından bir annesi vardı. Benimse anne ya da baba diyeceğim kimse olmadı hayatımda. Zaten baba kavramı çok daha yabancı bana, onu hâlâ affedemiyorum." Titrek bir nefes verdiğimde gözlerimi kapattım.

"Bir gün kız kardeşinle karşılaşp konuşmak ister misin?" Sorusuyla birlikte kısa bir an duraksayıp düşündüm.

"Biz birbirimize acılarımızı hatırlatıyoruz sadece, o yüzden onu görmek istemiyorum. İyi olsun ama benden uzakta olsun." O kendi annesine benziyordu, ben kendi anneme. Bizim kaderimizin ayrı olması için uzak olmamız en doğrusuydu.

Uğur hafifçe hareket ettiğinde üstüme örtülen kumaşla ceketini çıkardığını anladım. Ceketin tişörtümün açıkta bıraktığı kollarımı örterken akşam rüzgârı hafifçe esiyor, sesi kulaklarıma doluyordu. Uğur'un verdiği nefeslerden sigarasını içmeye devam ettiğini anladım. Bir süre sonra saçlarımla arasına giren parmak uçları hafif hafif okşamaya başladı. İyi hissettiriyordu.

"Her ne kadar Arın'dan hoşlanmasam da iyi ki yanımdaymış Gökkuşığı. Ben olsaydım yanında tutardım elinden. Kim kırdıysa kalbini hepsi için elini tuttuğum kızıdan korkması ve yaklaşmaması için eğitirdim seni. Erkeklerin hassas noktalarını gösterirdim ki eminim sen tekme atmayı çok severdin." Alaylı ses tonuyla ben de gülümsedim.

"Sanırım artık biliyorum nereye tekme atacağımı," dedim mırıldanarak.

"Biliyorum affetmedin beni, hâlâ kızgınsın ama çabalıyorum Gökkuşığı, bu sefer ikimiz için çabalıyorum." Fısıltısı rüzgârın sesiyle bana ulaştığında biraz daha sokuldum ona.

Öyle güzel hissettiriyordu ki açık havada uyumak, bedenim sanki buna hazırmış gibi yavaşça bilincim karanlık sulara gömüldü. Emindim ki bir şeyleri anlatıp rahatlamak, ağlamak ve saçlarımla arasında gezinen eliyle birlikte dizlerinde uyumak da büyük bir etkendi. Emin olduğum bir şey daha vardı ki onun yanında güvende hissediyor ve rahatça uyuyordum. Onu hâlâ çok seviyordum.

Gözlerimi açtığımda yatakta kollarımı geriye doğru hareket ettirip esnedim. Kendi odamda kendi yatağımda uyanmıştım. Bu sefer beni gerçekten dinlemeye karar vermiş gibiydi. Yataktan çıkıp saate baktığımda erken uyuduğum için alarmdan önce kalkmıştım. Alarmı kapatıp odadan çıkıp banyoya ilerledim. Elimi yüzümü yıkayıp dişlerimi fırçaladım gece direkt uyuduğum için. Saçlarımla toplayıp odaya geri döndüm. Dolabı açıp bordo pantolon üstüne de beyaz tişört çıkardım. Hafif bir makyaj yapıp üstümü değiştirdim. Yatağı toplayıp odadan çıktım.

"Günaydın," dedim Ercan'ı hazırlanmış bir şekilde gördüğümde.

“Günaydın, erken kalkmışsın,” dedi gülümseyerek.

“Evet uykumu aldım.” Mutfğa ilerlediğimde peşimden gelmişti. Bir bardak çıkarıp sürahidenden su doldurup içmeye başladım.

“Ben de gece kucakta gelsem, uyandırılmadan yatağıma yatırılsam tabii ki iyi uyurum.” İmayla konuştuğunda içtiğim su boğazımda kaldı, öksürmeye başladım.

“Helal helal,” dedi sırıtırken. Kötü kötü baktığımda gülüp mutfaktan çıktı.

Ben bunu düşünmemiştim. En son papatya tarlasında Uğur’un dizinde yatmışım. Eve gelirken hiç uyanmamış olmam garipti aslında ama uykum ağır olduğu için şaşırmamışım. Biz o kadar yol yürümüştük bir de. Kucağında arabaya kadar nasıl taşımıştı bu adam beni?

Bir Gece Önce

Uğur

“Menhus,” diye seslendim ama derin bir nefes alıp uyumaya devam etti.

Hava giderek soğurken biraz daha burada uyumaya devam ederse üşüyeceğini biliyordum. Hasta olmasını istemiyordum, zayıf olmasa da bünyesi o kadar kuvvetli değildi. Başımı tutup kaldırdığımda altına çantasını koydum. Ayağı kalktığımda sürekli aynı şekilde durmaktan bacağımda hafif bir karıncalanma oluşmuştu. Sarı saçları dağılmış, bir papatya tarlasının ortasında öylece uyuyordu. Yüzümde oluşan gülümsemenin farkına vardım.

Cebimden çıkardığım telefonla rehbera girdim. Aşağılara doğru indiğimde bulduğum numarayı aradım. Telefon birkaç çalışta açıldığında sessiz olmaya özen göstererek konuştum. Yanına oturup onu izlerken bir sigara daha yaktım. Bugün ona yaktığım kaçınıcı sigaraydı saymamışım. Olsun, kaç tane yaktırırssa o kadar yakardım.

Araba sesi geldiğinde başımı kaldırıp yola baktım. Arabanın

uzun ışıkları iki kere yanıp söndüğünde Menhus'u kucağıma alıp çantasını parmaklarımın arasında tuttum. Aracın arka kapısı açıldığında önce onu yatırdım, sonra da diğer tarafa geçip başını dizlerime koyup oturdum. Kapıyı kapattığımda araba hareket etti.

“Çok derin uyuyor,” dedi Mihrem.

“Kusura bakma Mihrem, seni de rahatsız ettim bu saatte,” kucağımda uyuyan altın saçlı kadına gözlerim kaydı usulca.

“Zaten yakınlardaydım. Yürüyüşe mi çıktınız?” Arabamın yanından geçerken Mihrem görevli askere elini kaldırmıştı.

“Hava alsın istedim biraz ama kalabalık yerleri sevmediğini fark ettim bugün. Zaten başı dertte olduğundan çıkamıyor doğru düzgün.” Yüzüne düşen saçlarını geriye çektiğimde elini bacağıma koyup mırıldandı.

“İyi yapmışsın. Affedecek mi seni? Umut var mı?” diye sordu.

Ona gidip Menhus'la ilgili danıştığımdaya anlattıklarını dinlemiş ve anlamaya çalışmışım. Mihrem'in de annesi ve babası trafik kazasında vefat etmişti ama o zamanlar Mihrem liseye gidiyordu. Benim de ailem yoktu ama kadınlar daha hassastı bu konuda ve ben bazen anlamakta güçlük geçiyordum. Bana yakın olan ve durumu anlayacak tek kişiydi Mihrem. Menhus'a nasıl yaklaşmam gerektiği konusunda ondan yardım istemiştim.

“Çok kırdım onu, çok yanlış şeyler söyledim. Bazen affetmesin istiyorum, uzak duramıyorum o benden uzak dursun istiyorum ama olmuyor. Yine yakınında buluyorum kendimi.” Başımı kaldırdığımda dikiz aynasından bir an göz göze geldik Mihrem'le.

“Âşık olmuşsun Uğur, bunu rahatça söylerim sana çünkü en iyi bildiğim duygu benim için. Ama hiçbir zaman unutma, hiç kimsesi olmayan bir kadının kimsesi olmaya kalkışmak kolay değil. Menhus'un yaraları da derin ve o gülüşlerinin arkasına saklıyor acılarını. Bir bıçak kadar keskin, ne tarafından tutacağını da iyi bilmen gerekiyor.” Sözlerini tamamladıktan sonra arabayı durdurdu.

Ben Menhus'u kucağıma ahp eve girerken Mihrem de kendi evine doğru ilerliyordu. Kapıyı açan Ercan bizi gördüğü hâle şaşırırken

ben üst katın merdivenlerine yöneldim. Menhus'u yatağına yatırıp üstünü örttükten sonra ona son kez bakıp odadan çıktım.

Şu An

Menhus

“Uğur nerede?” diye sordum hazır olan kahvaltı masasına otururken.

“Arabasını almaya gitti, sizi Mihrem bıraktı akşam. Ben de fazla bir şey sormadım, sadece seni ben götüreceğim bugün onu biliyorum.” Ercan kendine ve bana doldurduğu çayları masaya bırakıp karşıma oturdu.

“Anladım,” dedim tabağıma kahvaltılıklardan alırken.

Akşam ben uyuyunca Mihrem'i çağırmış olmalıydı bizi alması için. Arabaya bayağı uzak bir yerdeydik. Beni arabaya taşısa asker vardı orada, şüpheli bir durum olarak görülebilirdi. Arabayı getirmeye gitse ben uyuyordum, tek bırakmak istememiş olabilirdi. Mihrem'i arayıp çağırmakta bulmuştu anlaşılan çareyi beni uyan-dırmak yerine. Bu durum nedense derin bir gülümseme bıraktı dudaklarımda.

“Hadi civciv, çikalım artık,” dedi Ercan kahvaltımız bittiğinde.

Son kahvaltılıkları da dolaba koyup mutfaktan çıktım. Spor ayakkabılarımı giyip askıdan kot ceketimi aldım. Çantamın içine telefonumu attığımda Ercan kapıyı kilitledi. Arabaya binip askeriyeye geldiğimizde yolda keyifli şarkılar dinlemiş, gülerек eşlik etmiştik.

Uğur'u bir kez çalışma odasına girdiğimde iki dakikalığına görmüştüm, sonrasmda Ercan ile birlikte eğitime gitmişlerdi. Çantamdan çıkardığım kitabı okurken uzun saatler geçirmiş sıkılmaya başlamıştım. Çalışma odasmdan çıktığımda bir üst katın merdivenlerine yöneldim.

“Semih, Mihrem odasında mı?” diye sordum onu gördüğümde.

“Çıktı biraz önce. Hadi gel sana bir kahve ısmarlayayım,” dedi kendi odasına girerken. Başımı sallayıp peşinden ilerledim.

Askerlerden birisi getirdiği kahveleri önümdeki masaya bıraktı. Semih bir yandan raporlarla ilgilenirken bir yandan da hâlimi hatırlamı soruyordu. İki gün önceki yemekte sessiz ve geri planda durduğum için herkes bendeki sıkıntıyı fark etmişti. Uğur konusunu bildikleri için de beni neşelendirip konuşmaya katmak için çabalamışlardı, hepsi çok iyi dosttu.

“Gökhan canımı sıkıyor,” dedim elimdeki kalemi parmakları arasında çevirirken.

“Havin’i kullanıyor, o yüzden bu kadar rahat buraya gelmekte,” diye cevap verdi Semih sözlerime karşılık.

“Gitmesini sağlarsam Havin’in sorunu çözülür mü sence?” Tek kaşımı kaldırıp karşımdaki iri adama baktığımda söylediklerimle duraksadı. İlgisini çekmiş olmalıydı gitme meselesi.

“Bunu yapabilir misin?” dedi temkinli bir ifadeyle.

“Çok param var ve emin ol insanlar parayı kendilerinden çok seviyor. Son zamanlarda harcayacak bir yer de bulamıyorum, malum küçük bir yer İğdir.” Omuz silkip arkama yaslandığımda Semih bir kahkaha patlattı. Şaşkınlıkla ona baktığımda çenesini sıvazlayıp hâlâ yüzünden eksik olmayan bir gülüşle konuştu.

“İğdir’ın küçük bir yer olduğunu en son birine hatırlattığımda Mihrem’le tanışmıştık. Sen bunu bence bir Uğur’a söyle.” Sanki o güne dönmüş gibi başım iki yana salladı keyiflenmişti.

“Yüzbaşım yere sermiş ama seni, şimdi benim Uğur’u önce yere sermem gerekiyor. Ben Uğur’a parmağımın ucuyla dokunsam beni havada üç beş tur attırır,” dedim gülerek. Aslında hiç fena fikir değildi, şöyle gelişigüzel bir dayak yese belki rahat ederdim.

“Taktiği verdim ben, gerisi sende. Neyse Havin konusunda bir ilerleme kaydet bakalım, Gökhan’ı bana bırak. Özel olarak ilgileneceğim ben onunla.” Açtığı avcuna yumruğunu vururken bu özel ilginin çok özel olacağı belliydi.

“Tamamdır, haberleşiriz,” dedim oturduğum yerden kalkarken.

Semih ve Emre'nin paylaştığı çalışma odasından çıktığımda merdivenlerden iki kat aşağıya inip yönetim binasından ayrıldım. Havin konusunda oldukça ciddiydim, son zamanlarda çok fazla karşıma çıkıyordu ve ayakaltından çekmek istiyordum onu. Gökhan benim için tehlike arz etmiyor olsa bile Uğur onu görmek istemiyordu. Bunu ona acımasız bir şekilde söylesem de psikolojik olarak bir anda duyması daha iyiydi çünkü bunun yavaşça söylenip sindirilecek bir yanı yoktu.

“Erdem, nereye?” Bahçede gördüğüm adamın yanına doğru ilerlerken sorumla birlikte durmuştu.

“Albay'ın yanına gidiyorum. İmzalaması gereken raporlar vardı, onları halledeceğim.” Kolunun altında duran mavi klasörü yukarı kaldırdı.

“Sana eşlik edeyim, çok sıkıldım. Uğur ve Ercan eğitimde, Mihrem de köylerden birinde olay varmış, Emre ve Mert'i alıp çıkmış. Semih'in yanından geliyorum şimdi de herkesi dolaştım resmen.” Anlatınca fark etmiştim sabahtan beri kapı kapı gezdiğimi.

“Havin Üsteğmen'e neden uğramadın? O buralardaydı biraz önce,” dediğinde yüzümü buruşturdum.

“Yılanlarla sohbet etmiyorum, sokuyorlar sonra ben de kafalarımı koparmak zorunda kalıyorum.” Elimle bir şeyi ikiye bölüyormuş gibi yumruklarımı ayırdığımda güldü.

“Burada yerin kulağı var, aman duymasın sonra rahat vermez sana. Dikkatli ol.” Beni bir abi edasıyla uyardığında başımı salladım sadece.

“Böyle konuştuğunda abimmişsin gibi hissediyorum,” dedim samimi bir şekilde. Yönetim binasına geri gelmiş en üst kata çıkmıştık.

“Sen ona, yani kız kardeşime fazlasıyla benziyorsun delilik yönünden. Onun da öz abisi değildim ama kız kardeşim olarak kabul etmiştim, o da beni abisi yerine koyuyordu. Ben bebekken evlatlık almış şu anki ailem beni, yıllar sonra da Yeşim doğdu.” Erdem'in gözleri dolarken ben söylediği cümlelerin etkisiyle durdum.

“Erdem, hangi şehirdeki yetimhaneden almış ailen seni?” Böyle garip bir soru sormayı ben de istemiyordum ama içime düşen şüphe çok büyüktü.

“Kahramanmaraş,” dedi o da benim gibi durarak.

Uğur da *Kahramanmaraşlıydı*.

Erdem’e dikkatli bir şekilde baktığımda kahverengi gözleri ve Uğur’la aynı boylarda olması dışında bir benzerlik yoktu aralarında ama kız kardeşim ve ben de birbirimize benzemiyorduk, hatta tam tersiydik. Uğur babasının genlerini almış olmalıydı çünkü Gökhan’la inanılmaz benziyorlardı, erkek kardeşi de annesinin genlerini almıştı belki.

“Ne oldu?” diye sorduğunda Erdem, yüzüne dik dik baktığımı fark ettim.

“Hiç, yok bir şey.” Gülümsemeye çalışırken bunun tesadüf mü yoksa planlanmış bir şey mi olduğunu merak ediyordum.

Ercan ve Uğur’u yönetim binasına girerken görünce duraksadım. Onlar da bizi görmüşlerdi. Uğur çatık kaşlarıyla bir bana bir Erdem’e bakarken benim gözlerim de ikisi arasında gidip geldi. İçimde küçük bir fırtına koparken ihtimaller o kadar da uzak değildi.

“Seninki beni öldürecek gibi bakıyor.” Erdem sadece benim duyacağım bir ses tonuyla konuştuğunda yutkundum.

“Belki de çok sıcak bakıyordur sen yanlış anlamışsındır,” dedim gülümsemeye çalışarak.

“Adam utanmasa üstüme atlayıp yumruk atacak, gözlerinden ateş çıkıyor.” Erdem gergin bir şekilde konuşurken adımlarımız gittikçe onlara yaklaşıyordu.

“Aşk ateşidir canım, hava da sıcak ya hani.” Giderek saçmaladığımı fark edince sustum en sonunda.

“Komutanım,” diye selam verdi Erdem, Ercan ve Uğur’un karşısında durduğunda.

“Nereden siz?” Uğur tek kaşını kaldırıp bir bana bir Erdem’e baktı.

“Nereden olacak canım, yolda yürümek de mi yasak? Kar-

deş kardeş yürüyoruz,” dedim Erdem’den iki üç adım uzaklaşarak.

İki kardeşi de birbirine düşürmezsin be Menhus.

“Kardeş kardeş?” Uğur’un ifadesi gittikçe değişirken hızla başımı salladım.

Erdem ve Ercan içeriye girerken biz de peşlerinden ilerliyorduk ama aramızda mesafe vardı. Erdem bir üst kata çıkarken biz çalışma odasına ilerledik. Ercan lavaboya girdiğinde Uğur benimle birlikte çalışma odasına girmişti. Gözlerinin hapsinde olduğumu biliyordum, başımı kaldırıp baktığımdaysa emin oldum.

“Sen yine bir şey karıştırıyorsun ya hadi bakalım,” dedi kısık bir ses tonuyla.

“Ben kim, bir şey karıştırmak kim? Günahımı alıyorsun.” Başımı iki yana sallayıp siyah deri sandalyeye oturdum.

Uğur sessiz kalırken mesai saati bittiği için hazırlanmaya başladı. Yarım saat sonra birlikte yönetim binasından ayrılmıştık. Uğur arabasını sabah gidip aldığı için onun arabasına bindim. İki gün sonra Esra yatılı kalmak için gelecekti ev için alışveriş yapmak istiyordum. Uğur’a bunu söylediğimde beni onaylamış, yarın iş çıkışı alışveriş için büyük marketlerden birisine uğrayabileceğimizi söylemişti. Ercan bugün Esra’yı işten almaya gitmişti, birlikte yemek yiyeceklerdi.

Uğur’un telefonu çalarken arabanın hızını düşürdü. Telefonuna bakıp birkaç saniye sonra açtığında gözlerim cama doğru kaydılar ama kimin aradığını da merak etmiyorum değilim.

“Tamam, aldım ben evrakları. En son 1999 kayıtları var sonrasında görünmüyor.” Uğur’un sözlerinden kardeşi hakkında konuştuğunu anlamamak mümkün değildi.

Uğur 1995 doğumluydu, kardeşi ondan dört yaş küçüktü. Erdem’in yaşını düşündüğümde 25 ya da 26 yaşlarında olduğunu biliyordum. Hatta Uğur’u bu yüzden kızdırdığımı hatırlıyorum. Nedense aklıma gelen bu ihtimal gittikçe güçleniyordu.

“Ne gerekiyorsa yapın. Öldüyse bile mezar yerini bilmek istiyorum.” Ses tonu titrerken bunu söylerken ne kadar zorlandığını maalesef görmüştüm.

Uğur telefonunu kapatıp yola odaklandığında kısa süren yolculuğumuz, arabayı sitenin içine girip de evin önüne park ettiğinde bitti. Arabadan indiğimizde çantamı elime alıp onu takip ettim. Eve girdiğimizde vestiyere çantamı bırakıp yanıma sadece telefonumu aldım. Mutfığa yanına gittim, kendine bir bardak su doldurmuş yudumluyordu. Suyu bitirdiğinde bardağı bıraktı, gözleri beni buldu.

“Yardım edeceğim bir şey var mı? Sıkıntılı gibi görünüyorsun,” dedim normal bir şekilde konuşmaya çalışarak.

“Var,” dedi gözlerimin içine bakarak. Sanırım bana güveniyordu artık ve söyleyecekti.

“Söyle,” dedim ona doğru adımlayıp karşısında durduğumda.

Kahve gözleri üstümde gezinirken elini kaldırıp öne gelen saçlarımı geriye doğru attı. Avcunu enleme yaslarırken başparmağı boyununda kendine oluşturduğu yolda ilerliyordu. Göz bebekleri biraz daha büyürken kahveleri bana odaklandı. Bir anlığına dudaklarıma takılan gözleri bir hamle yapmadan öylece durdu. Onu henüz affettiğimi söylememiştim, bu yüzden önce benden bir hamle bekliyordu.

“Beni öperek bana çok büyük bir yardımda bulunabilirsin.” Başımı biraz daha bana eğdiğinde elimi yanağına koydum.

“Büyük bir zevkle,” dedim. Beklentiyle bakan gözlerine karşı gülümsemem büyüdü. Boşta kalan yanağına dudağımı yaslayıp küçük bir öpücük bırakıp geri çekildim. Nereden öpmemi istediğini söylememişti sonuçta.

İçini çekerken yüzüne bir tebessüm yayıldı. Beni serbest bırakırken başımı iki yana salladı. Sanırım onun aklından çok başka şeyler geçiyordu. Onu öpmem içim yalvarana kadar bir daha onu, onun istediği gibi öpmeyecektim. Aramızdaki çekimin farkında olan sadece o değildi ve ben bunu kullanmaktan geri kalmayacaktım.

“Süründüreceksin yani?” Tek kaşını kaldırıp sorduğunda cevabı aslında kendisi de biliyordu.

“Şüpheli mi vardı?” Göz kırıp yanağından makas aldım.

Gözleri şaşkınlıkla açılırken sesli bir şekilde güldüm. Biraz önce su içtiği bardağı alıp bir bardak su doldurdum. Mutfaktan çıkmadan

önce Uğur'un eline tutuşturup öpüyormuş gibi dudaklarımı büzüp havaya bir öpücük bıraktım. Arkamı dönüp mutfaktan çıkarken bir bana bir elindeki bardağa baktığına emindim. Bakalım ne kadar dayanacaktı bana.

Üst kattaki odama çıktığımda beklemeden üstümü çıkardım. Hava bugün çok sıcaktı ve ben kot ve tişörtle yanmıştım resmen. İnce bir şort ve üstüne bol tişört giydim. Saçlarımı tepeden toplayıp banyoya yöneldim. Elimi, yüzümü yıkadıktan sonra biraz daha rahatlamıştım. Telefonum çalarken odaya geri dönüp açtım.

"Efendim," dediğimde numara tanıdık olmadığı için kaşlarım çatıldı.

"Birini arıyormuşsun." Ses orta yaşlı bir adamın sesi gibiydi ama hiç tamdik gelmiyordu.

"Siz kimsiniz?" Sandalyemi çekip oturduğumda bu numaradan bana ulaşmanın imkânsıza yakın olduğunu bildiğim için daha çok merak ettim.

"Kim olduğumu sana söyleyeceğim ama öncesinde konuşalım. Aradığın bilgiler bende. Eğer istediğimi yaparsan sana istediğin bilgiyi veririm." Kendinden emin çıkan ses tonu hiç hoşuma gitmemişti.

"Kimse benimle şart koşarak iş yapamaz. Ben istersem anlaşmalar yapar, anlaşmalar bozarım. Şimdi derdini söylemen için bir nefeslik zamanın var yoksa telefon kapanacak." Sert bir ses tonuyla konuştuğumda karşı tarafta kısa bir sessizlik oldu.

"Uğur'un kardeşini arıyorsun. Yerini ve kim olduğunu biliyorum." Sözleriyle birden ayağa kalktım.

"Kimden öğrendin bunu ve karşılığında ne istiyorsun?" Ses tonumu sabit tutmaya çalışsam da heyecanımı bastıramadım.

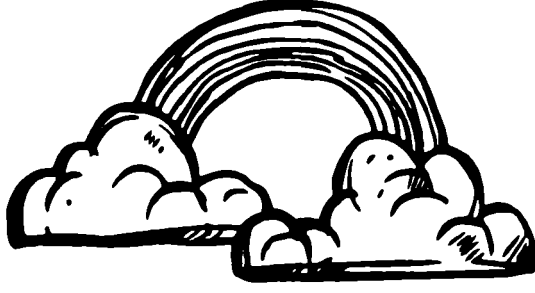
"Gökhan'ın babasıyım ben. Şimdi dinle beni küçük hanım, kim olduğunu biliyorum ama sırrın bende güvende. Oğlum için susacağım, sen de onun can güvenliği konusunda bana bir söz vereceksin. Bir daha oğluma dokunmayacak kimse."

Kahretsin, bu olmamalıydı.

“Söz veriyorum Gökhan ve sen sessiz kaldığınız sürece güvenliğiniz benim güvencem altında olacak. Şimdi söyle, Uğur’un kardeşi kim?” Bunu yapmaktan başka bir çare bırakmamışlardı. Madem kendi ayaklarıyla gelmişlerdi, bir cevap alacaktım elbette ben de.

“Halan da bilmiyor, doğduğunda hastanede ölen bebeğinin yerine yeğenimi koydular. Arın, Uğur’un kardeşi. Onlar aynı anne ve babadan bir kardeşler.”

Sözleriyle başım dönerken elimi sandalyeye zorlukla koydum. Açık olan kapıya kayan gözlerim, Uğur’un gözleriyle birleşti.

Bölüm 27

Çok dokunuyordu içime öğrendiklerim ve hâlâ içimdeydi söyleyemediklerim. Bir kez daha baktım gözlerine ve bir kez daha anladım bunu yapamayacağımı. *Bakma öyle*, dedim ama sesim çıkmadı. Elimdeki telefon yavaşça aşağıya düşerken aramızdaki sessizlik atılmış bir atom bombasının yeryüzündeki izleri silmesi gibi yakıcı ve yıkıcıydı. *Durma öyle*, dedim ve yine sesim çıkmadı, duyamadı beni.

Gözlerini elimden yere düşen telefona doğru çevirdiğinde kapanan aramanın sesi duyuldu. Sendelediğimde bana doğru hızla ilerleyip ben düşmeden tuttu. Başım öyle kötü bir şekilde dönüyordu ki kollarına sıkıca tutunup gözlerimi sıkıca kapattım. Nasıl atlatacaktık biz bunu? Her şeyle başa çıkmakta zorlanırken bir de bunu kendime yük edinmiştim.

“Ne oldu? Hadi konuş benimle.” Elleri yavaşça beni sardığında karşı koyamadım ona, kollarının arasına iyice girdim.

“Çok yorulдум,” dedim acıdan inler gibi bitkin bir hâlde.

“Ben yanıdayım, kollarım senin yükünü almak için var.” Belimden tutup beni yukarı doğru kaldırdığında ayaklarım yerden kesilmiş, ağırlığımı tamamıyla kendine almıştı.

Başım göğsüne düşerken beni koltuğa kadar taşımasına bir şey demedim. Oturduğu zaman yine bütün ağırlığım onda kalmış, elleri

saçlarının arasında usul usul dolaşmaya başlamıştı. Kalbimde öyle bir ağırlık vardı ki nefes alsam dahi verene kadar geçen sürede ölecekmiş gibi hissediyordum. Üstümdeki yükler öyle ağırdı ki ne bırakabiliyordum bir kenara ne de kurtulabiliyordum. Bir bataklığa saplanmışım, çıkmaya çalıştıkça beni içine çekiyordu.

“Gülüşünü soldurmuşlar, birkaç dakika önce gülüyordun oysa.” Düşünceli bir sesle konuştuğunda başımı kaldırıp baktım, ilk gördüğüm keskin yüz hatları olurken içimi çektim.

“Buraya geldiğimde yeni bir hayata başlamış gibiydim. Babaannemin baskıları yoktu, peşimdekilerden kurtulmuştum; ölümden dönmüştüm, nefes almak için aylarca bağlı kaldığım solunum cihazları sonunda çıkartılmıştı. Üç ay hastanede yattım, gördüğüm tek şey beyaz duvarlar ve etrafımdaki korumalardı. Arın, halam ya da başkasının yanıma gelmesi yasaktı yerimi bulmaları ihtimaline karşı. Bana hep diyorsun ya peşinde birilerinin olmasına rağmen çok rahatsın diye, onlar beni öldü bildikleri için burada bu kadar rahatım.” Sakin bir şekilde ona hayatımın ondan önceki kısımlarından bahsederken ölümümünden bahsettiğim an beni daha çok sardı.

“Öğrenirlerse tekrar seni...” dedi, devam edemedi.

“Öldürene kadar durmazlar. Sadece ölmemi istemiyorlar Uğur, benim olan her şeyi istiyorlar. Onlar amacına ulaşamadan öldüğümü düşündükleri için üstümde olan mirası kullanmam sorun olmuyor. Halamın her şeyi kontrol ettiğini düşünüyorlar, aslında yapılan bütün anlaşmaların arkasında ben varım.” En son Hakan’la yaptığım anlaşmada yanımda olduğu için anlaşmanın ne olduğunu biliyordu artık.

“Holdingin var, daha çok genç değil misin bu kadar sorumluluk için?” Omuzlarıma bu kadar yük bırakılmasından hoşlanmamış gibiydi.

“Aslında bir tane değil, holdingler desek daha doğru olur. 15 yaşımdan itibaren en alttan başladım çalışmaya, çocukluğum kadar genç kız olmanın da tadını çıkaramadım. Her gün okuldan sonra bir şoför beni alır holdinge bırakırdı, akşam dokuza kadar orada işleyişi öğrenirdim. 18 yaşıma gelip mirasçı olarak kabul gördüğümde

trilyonluk bir mirasa sahip reşit bir kızdım sadece. Yirmi ikimde vuruldum, yirmi üçümde gömdüler beni toprağa doğum günümde.” Yedi ay önce bir mezarım olmuştu.

Daha fazla saklanarak yaşayamayacağımın elbette ki farkındaydım ama buradan gitmeden önce güçlenmem ve kendimi toparlamam gerekiyordu. Ömür boyu Uğur’un yanında kalamazdım, ben ona gelmiş bir misafirdim sonuçta. Zorunlu kaldığı bir misafir.

“Bana oldukça canlı görünüyorsun,” dedi ortamdaki ağır havayı dağıtmak isteyerek. Dudaklarını yanağıma sürttü.

“Hiç bahsetmedin ama merak ediyorum halamla nasıl tanıştığını. Ona da soracak zaman bulamadım aceleyle geldiğimiz için. Sadece sana çok güvendiğini biliyorum.” Merakla ona baktığımda yüzünde oluşan tebessüme takıldı gözlerim.

“Askerî liseye halan sayesinde girdim ben, sınav parama kadar yatırdı. Hatta beni sınav için Ankara’ya götürdü Kahramanmaraş’tan alıp. Öğretmenlerimden birisi beni yönlendirdi lisenin son senesinde askeriye girmem konusunda. Halanla arkadaşlarmış, benden bahsetmiş. Ders notlarım iyiydi, son senede bayağı asılmıştım çünkü başka şansım yoktu. Sonra bir gün halan geldi okula konuştuk, sınav başvurumu yaptık. Sınavı geçtim, beni yerleştirdi, okul bitene kadar da hiç çekmedi desteğini üstümden. Vefa borcu biraz benimki çünkü ilk defa insanların da karşılıksız iyilik yaptığını halanla öğrendim ben.”

Uğur geçmiş anılarını anlatırken benim aklım çok başka bir yerdeydi. Acaba halam Arın’ın kim olduğunu ve abisinin Uğur olduğunu öğrenmiş de ona bu yüzden yardım etmiş olabilir miydi?

Bunu yapmamasını istiyordum, bu kadar da olmamalıydı. Uğur, hayatında gördüğü ilk iyiliğin bile bir amaç uğruna olduğunu bilmemeliydi. Zaten hayattan umudunu kesmiş bir adamdı, bu kadarını onun bile kaldıramayacağını biliyordum. Canını o kadar çok yakmışlardı ki bunu bilip görüp susmak çok ağır geliyordu bana. Böyle sıkıca sararken beni, yaralarım sanki kapanıyor gibi geliyordu.

“Birinin hayatında çok önemli bir bilgiyi biliyorsun diyelim ama bu öyle basit bir şey değil. Hayatım tamamen, kökten değiştirecek

bir bilgi. Bunu o kişiye söyler misin yoksa kendisinin öğrenmesini mi beklersin?” Gözlerine bakarak kurduğum cümlelere ek olarak gelen soruyla birlikte kaşları çatıldı.

“Bu kişinin hayatımdaki yerine bağlı sorunun cevabı. Eğer sadece tanıdığım biriye bunu ona söylerim çünkü beni ilgilendiren bir durum yoktur ama çok sevdiğim biriye sanırım sessiz kalırdım. Benim sevdiğim kişiler sayılı ve benim yüzümden üzölmelerini istemem.” İçime derin bir nefes çekerken başımı salladım usulca.

“Anladım,” dedim sadece.

Söylemeyecektim. Zaten Uğur bu işin peşini bırakmazdı ve kendi öğrendiği zaman bana gelip de neden söylemediğimi sorarsa ona kendi cümleleriyle karşılık verecektim. Çünkü benim hayatta sevdiğim sayılı kişiler iki elin parmaklarını geçmezdi ve Uğur benim için sıranın başındaydı.

“Kim bu hayatı değışecek kişi?” Gözlerini yüzüme dikip baktığında sesindeki merak açıkça ortadaydı.

“Arın,” dedim hiç düşünmeden.

Sessiz kaldığında gözlerini benden çekip derin bir nefes vermişti. Adını duyduğunda bile sıkıntıya girdiği kişinin öz kardeşı olduğunu nasıl açıklayacaktım ben bu adama? Bu yüzden geri çekilip her şeyin kendiliğinden çözölmesini beklemekten başka bir şey yapamazdım.

“Daha iyi misin?” diye sordu aradan geçen dakikaların ardından.

“Evet, sanırım biraz uzansam daha iyi olacağım. Tansiyonum düştü galiba, bugün çok sıcakta kaldım.” Başımı göğsünden kaldırıp ayağa kalktım.

Odanın köşesinde duran yerdeki telefonumu aldığımda o da gitmek için kapıya ilerlemişti. Karşı karşıya durduğumuzda nasıl olduğumu anlamaya çalışır gibi baştan aşağı süzdü tekrar ama ayaklarım bu defa sağlam basıyordu zemine.

“Kendini kötü hissedersen bekleme geçsin diye, hastaneye gideriz. İyi uykular.” Kapıyı arkasından kapatıp çıkmadan önce söyledikleriyle, “Tamam, iyi geceler,” dedim onaylayarak.

Uğur odadan çıktığında biraz önce ondan aldığım birkaç tel saç hızla masadaki defterin arasından bir sayfa koparıp içine koydum. İsimi sağlama almam gerekiyordu, önce DNA testi yaptıracaktım. Telefonumu aldığım da rehber girip en son aramalardan ismini bulup hızla aradım.

“Arın’ın saç telleri lazım bana. Sana göndereceğim saç telleriyle hızlı bir şekilde DNA testi istiyorum.” Gözlerim beyaz kâğıdın üstündeki saç tellerindeyken konuya direkt girmiştim.

“Bugün şirkete gitmiş Arın ama çok kısa kalmış. Evden alabilirim sanırım saç tellerini. Hâlâ onu izletiyor musun?” Yatağın kenarına çökerken kapalı olan kapıya bir bakış attım.

“Bırakmıştım izletmeyi hastaneye yattığımda ama yine izletmem gerekecek anlaşılan. Uygur’a haber ver düşün peşine, her adımından haberim olacak.” Arın benim için şu an tehlike çanları çaldırarak tek kişiydi. Kuzen olmadığımızı öğrenirse ne yapardı tahmin bile edemiyordum.

“Anlaşıldı, bu arada Hakan’ın şirketini ne zaman bitiriyoruz? Hisselerin satışını vermek üzereyiz.” Bir de bu vardı, bitmiyorlardı.

“Elimizde kalsın biraz daha, diğer şirketleri de beklemeye al. Gücümü toplamam gerekiyor, az bir zamanım kaldı. Kapatmam gerek, etrafa göz kulak ol. Her şeyden haberim olacak, eskisi gibi devam ediyoruz.” Açığa çıkmak istemiyordum ama son zamanlarda her şey üst üste geliyordu ve bu kaçınılmaz gibi görünüyordu.

“Tamam patron, sen gelene kadar işler bende.”

Telefonu kapatıp komodinin üstüne bıraktım. Üstümdeki kıyafetleri çıkarıp rahat bir gecelik takımı giydim. Yatağa girdiğimde kendimi çok yorgun hissediyordum hem duygusal olarak hem de fiziksel olarak. Uğur’a karşı her ne kadar açık olsam da bu konu için benden yardım istememişti ve o istemediği sürece ben ona gitmeyecektim.

Gözlerimi kapattığımda gözlerimin önünden çocukluğum geçti. Benim çocukluğumun diğer adıydı Arın. Şimdi bir cephemi daha kaybetmiş olmanın verdiği yenilgiyle baş başa kalmıştım. Arın’ı da Uğur’a vermiş, yine kimsesiz kalmıştım. Bari o kalsaydı benimle

ama ben biliyordum zaten bir gün herkesin gideceğini. Çünkü benim hayatıma giren herkes hiç girmemiş gibi giderdi. Hayat bir bana adil değildi; hep almış, hiç vermemişti. Benden çaldıkları çok fazlaydı, çok yaralayıcıydı.

Yatakta kendime yer ararken en sonunda pes etmiş, hem zihnen hem de fiziksel yorgunluğum beni bu dünyadan ayırıp huzursuz bir uykuya teslim etmişti. Bütün gece yatağın içinde kıpırdanıp durmuş, sabaha karşı uyanmış, bir süre boş tavanı izlemiş sonra tekrar uyumuştum. En sonunda yataktan kalktığımda gün aydınlanmak üzereydi.

Odadan çıkıp banyoya geçtim, oradan da mutfığa geçip kahvaltı hazırlamaya başladım. Çayı demleyip kahvaltılıkları çıkardım ve omlet yaptım. Ekmekleri kızartıp üstüne peçete serdiğim tabağa aldım. Bir kenarda doğradığım salatalık ve domatesleri tabağa yerleştirip hazırladığım masaya bıraktım.

“Günaydın.” Uğur’un sesini duyduğumda hazırlanmış bir şekilde kapıda durduğunu fark ettim.

“Günaydın,” dedim gülümseyerek. Dün geceden sonra aramızdaki kırılğan iletişim bir tık daha ileri gitmişti.

“Çok güzel görünüyor.” Gözleri üstümdeyken bir an masaya kaymıştı.

“Ercan kalkmadı mı?” Soru dudaklarımdan döküldüğünde Uğur’un omzunun arkasından kafasını uzatmış hâlâ esneyen Ercan’ı gördüm.

“Günaydın,” dedi gözleri kapalı ağzı açıkken.

“Bize aydı da sana pek aymamış.” Doldurduğum çay bardaklarını masaya bıraktığımda ikisi de içeri girmiş, bir sandalye çekip oturmuşlardı.

“Gece geç döndüm Esra’dan. Film izlerken uyuyakaldı omzumda ben de kaldırmaya kıyamadım, uyuyamadım da.” Tabağına bir şeyler eklerken konuşmasıyla gülümsedim.

“Ay ne romantik...” Gözlerimi kırıştıtırıp iç çektiğimde Uğur’un bakışlarını üstümde hissettim.

“İki saat tuvalete gitmek için bekledim, baktım uyanmıyor en son kızı üstümden atıp tuvalete kaçınca pek de romantik olmadı aslında.” Ensesini kaşırken mahcup bir ifadeye bürünen yüzüne baktım, ciddiye.

Uğur sesli bir şekilde gülerken ben de dudaklarımı birbirine bastırdım ama maalesef küçük bir kıkırtı çıkmıştı. Ercan bize kötü kötü bakarken Uğur öksürüğünün arkasına saklarken gülmesini ben de çayımdan bir yudum aldım. Esra neye uğradığını şaşırmıştır öyle uyanınca tabii.

“Bir şey demedi mi Esra?” Tabağından başını kaldırdığında Ercan gözlerini kıstı.

“Senin yapacağın romantikliğe başlarım! Belim gitti öküzl’ falan dedi. Biraz sert ittim sanırım.” Ercan gerçekten mahcup görünüyordu.

“İş yerine çiçek gönder, eminim sevecektir.” Yardım amacıyla kurduğum cümleyle bir an Uğur’a doğru kaydı gözlerim.

“Yok kardeşim çiçek falan gönderme. Sonra el âleme dağıtır, sapı da sana kalır. Git karşısına çık, çiçeği de kendin ver özrünü de kendin dile,” dedi sesindeki imayla gözlerime bakarak.

“Yaran var herhâlde,” dedim meydan okuyan bir ifadeyle. Ne dediğimi anladığı için sessiz kaldı.

Kahvaltıyı yaptıktan sonra ben hazırlanmaya giderken ikisi mutfığı topladı. Hızla dolabımı açıp içinden beyaz kot pantolonumla açık mor rengindeki tişörtümü çıkardım. Üstümü giydikten sonra çantamı ve telefonumu alıp aşağıya indim. Beyaz spor ayakkabılarımı giyince dışarıda bekleyen Uğur ve Ercan’ın yanına ilerledim. Siyah arabanın ön koltuğuna oturduğumda Uğur da sürücü kısmına yerleşmişti.

Askeriyeye geldiğimizde Uğur ve Ercan içtima için bahçeye çıktılar ben de çalışma odasına çantamı bırakıp yanıma telefonumu alıp çıktım odadan. Merdivenlere yöneldiğimde Albay amcaıy gördüm. Etraftaki askerler sürekli söylenip duruyordu Albay hakkında, ne tatlı adamdı hâlbuki neyine söyleniyorlarsa.

“Menhus, nasılsın kızım?” Sevecen bir ses tonuyla konuştuğunda gülümsedim.

“İyiym Albay amca, git gel aynı her şey. Siz nasılsınız, devam mı rejime?” Islak kek yapıp Uğur görevden dönünce getirmiştim ama toplantısı olduğu için kapıdan bırakıp çıkmıştım.

“Ben de iyiym, uğraşıyoruz işte bu yaramazlarla. Bir sorun olursa gel muhakkak.” Başımı usulca sallayıp onayladım tebessüm ederken.

“Gelirim Albay amca, siz de bir şey olduğunda çekinmeyin lütfen. Elimden geldiğince yardımcı olmaya çalışırım.” Yaşım kızı yaşımda olsa da benim kim olduğumu bilen sayılı kişilerdendi, bu yüzden söylediklerimi ciddiye alacağını biliyordum.

“Tamam kızım.”

Albay amca yukarı merdivenlere ilerlerken ben de aşağıya inmeye başlamıştım. Bahçeye çıktığımda Erdem'i görünce içimi çektim.

Ah Erdem, seninle ikili olup nasıl güzel Uğur'u delirtirdik bir bilsen.

Ziyaretçi parkına doğru yöneldiğimde ismimin seslenilmesiyle bahçenin yol tarafında durdum. Havin bana doğru hızlı adımlarla gelirken rahat bir ifade takınmıştı. Oysa rahat gibi görünse de belli ediyordu gerginliğini. Gökhan ona her şeyi anlatmış olamazdı, sadece Uğur ve Gökhan'ın kuzen olduğu kısmı biliyordu. Arın'ın gerçekte kim olduğunu Gökhan bile bilmiyordu, bilse ilk önce bunu söyleyen o olurdu.

“Elini kolunu sallaya sallaya gezemezsin burada.” Zehirli çatal dilini çıkarıp bana üstten bakmaya çalıştığında tek kaşımı kaldırdım.

“Aylardır geziyorum. Kim engel olacak buna, sen mi?” Alayla konuştuğumda ifadesi gittikçe bozuldu.

“Bana sökmez şu şımarık tavırların. İki sözüne gözünün içine bakan adamlardan değilim ben.” Bana doğru bir adım attığında derdi anlaşılmıştı.

“Uğur değilsin yani? E orasını görebiliyorum.” Kollarımı göğsümün altında birleştirip baştan aşağı süzdüm usulca başımı sallayarak.

“Menhus canımı sıkıyorsun, ismin gibi uğursuz bir kızsın. Sen geldiğinden beri herkesin huzuru kaçtı, gittiğin yere bela götürüyorsun.” Nefret dolu sözlerine eklenen bakışlarıyla birazdan üstüme atlayacak gibi bakıyordu.

“Senin suyun ısınmıştı çoktan ama merak etme ben soğutmasını bilirim. Benden sana tavsiye, bavulunu toplamaya başla şimdiden yarın sabah buranın kapısından içeri bile giremeyeceksin.” İşaret parmağımı nizamiyeye doğru savurup konuştuğumda artık oldukça ciddiydim.

“Sen mi yapacaksın bunu küçük kız?” Yüzüme karşı güldüğünde gerçekten de benim hakkımda bir şey bilmediğine emin olmuşum.

“Bu küçük kız senin hayatını kaydıracak.” Öne doğru eğilip fısıldadığımda donup kalmıştı.

Havin’i arkamda bırakıp ziyaretçi parkına ilerlemeye devam ettim. Telefonumu çıkarıp mesaj kısmına girdim, o kadın yarın sabah burada olmayacaktı. Gerekli mesajı attıktan sonra Uğur’la oturduğumuz çiçeklerin ortasında olan banka ilerledim. Burayı seviyordum hem düşünecek hem de dinlenecek bir yerdi. Banka sırtımı yaslayıp geriye doğru kaydım. Güneş bulutların arasında yükselirken gelen maillerimi ve sözleşmeleri okudum.

Çok uykum vardı, bütün gece uyumamanın etkisini şimdi görüyordum. Öğle yemeği saati geldiğinde herkesle birlikte yemekhanedeki masada oturuyordum. Havin bana attığı kaçamak olduğunu sandığı sinirli bakışlarla oturduğu yerde kudururken ben oldukça sakindim. Uğur yanıma oturduğunda onun yerine de Erdem geçmişti. Yer değiştirmişlerdi.

“Afiyet olsun!” Yemek duasının ardından Albay’ın sözleriyle herkes eline çatalını almıştı.

“Yorgun görünüyorsun.” Uğur’un sessizce bana doğru eğilip konuşmasıyla ona döndüm.

“Gece pek uyuyamadım, senin yatağın daha rahat.” Huysuzca söylediğimde gamzesi görünecek şekilde gülümsedi.

“İstediğin yerde uyuyabilirsin.” Bana açık bir kapı bırakırken

en son onun yatağında uyandığımda fena bir kavga yaşadığımız için sadece önermekle yetiniyordu artık. Gece yarıları beni yatağına taşımaya çalışmıyordu.

“Bahçeye çıkıp eğitim yapan üç bin askerin önünde uyusam da sorun yok o zaman?”

Nereden vuracağını bilerseniz cümleler öldürücü etki yaratabilir. Bakınız, Uğur’un bozulan surat ifadesi.

“Ben uyuturum seni üç bin erkeğin içinde sen merak etme.” Çattık kaşlarıyla söylendiğinde güldüm.

Öğle yemeğinden sonra herkes yavaş yavaş dağılırken Uğur beni yanma çağırmıştı. Birlikte nereye olduğunu bilmediğim bir yere yürümeye başlamıştık. Biraz sonra yatakhanelerin olduğu bölüme girdiğimizde dönüp bakmıştım ama yüzünü bana çevirmedi. İkinci kattaki *Rütbeli Yatakhanesi* yazan yere geldiğimizde baştan ikinci kapıyı açtı. İçeri girdiğimizde kapının arkasındaki anahtarı çevirip kilitledi.

“Ne yapıyorsun?” Şaşkınlıkla sorduğumda üstündeki kamuflajın ceketini çıkarıp sandalyenin üstüne attı.

“Burası benim odamdı askeriyede kalırken, yani burayı kullanıyordum.” Yatağa doğru ilerleyip uca oturduğunda elini yan tarafındaki boşluğa vurdu oturmam için.

Odanın içinde bir yatak, ikili küçük giysi dolabı, dikdörtgen masa ve iki sandalye vardı. Yanına otururken geriye doğru yaslanmıştım. Uykusuzluğa dayanamayan birisi olarak yatağı da bulunca gözlerim direkt uyumaya programlanmış gibi kapanmaya başlamıştı. Başım Uğur’un göğsüne düşerken kolunu kaldırıp rahatça yatmam için yer açtı.

“Seni hâlâ affetmedim,” dedim uyumadan önce mırıldanarak.

“Biliyorum,” dedi kısık bir ses tonuyla ama duymuştum, sonrasında tamamen uykunun içine çekildim.

Islak kirpiklerimle içimi çekerken yan dönüp ellerimi dizlerimin arasına aldım. Gözlerimi aralamaktan korkuyordum ama bu kâbustan uyanmam gerekiyordu. Yatakta küçülürken aylar önce

olan anılar bir bir doldu zihnime. Tam atlattım dediğim anda yeniden başa sarıyordum. Elim kalbimin üstüne giderken kurşun izinin yeri sızladı. Nefes alamıyordum, kulaklarımda çınlayan merminin sesi bir türlü gitmiyordu. Ellerimi kulaklarıma bastırıp dizlerimi kendime doğru çektim. Susmalıydı, susması gerekiyordu.

Gözlerimden arka arkaya yüzüme inen damlalar görüş açımı kapatırken hıçkırığımı serbest bıraktım. Alıştım ben yalnız kalınca yorganın altına girip ağlamaya, gece olunca bütün korkularım üstüme çöker nefes aldırılmazdı bana. Üstünü örttüğüm ne varsa karşıma çıkıyordu ama bu sefer başkaydı. Kollarımda hissettiğim temasla başımı kaldırdım. Uğur'un yüzünü gördüğümde daha çok ağlamaya başladım.

"Ağla, ağla rahatla." Beni bir kez daha kendine çektiğinde sırtımı okşadı usulca.

"Çok kan vardı, çok kan, çok kan... Anlamadım başta ne olduğunu çünkü dersten dönüyordum." Titreyen sesime inat anlatmaya devam ettim. "Ehliyetimi aldığım andan itibaren hep kendim kullandım, araba sürmeyi seviyordum. Yolumu kestiler. Arkadaki arabada dört koruma vardı, benimle birliktelerdi. Gözlerimin önünde hepsinin kafasına bir kurşun sıktılar. Yalvardım, yemin ederim durmaları için çok yalvardım. *Öldürün beni dedim, durun dedim, yapmayın dedim.*" Giderek artan gözyaşlarımla isyan ede ede o günkü gibi çaresizlik içinde kaldığımı hissettim.

"En son elindeki silahı bana doğrulttuklarında ölmek için bekliyordum, hazırdım. Arkamdan üç beş gün ağlarlar unuturlar dedim. Dayanamazdım, yaşarsam dayanamazdım, bu acı katlanılmazdı. Giray abinin yeni oğlu olmuştu, Tolga'nın nişanı vardı bir ay sonra, Umut kız kardeşini okutuyordu, Vedat abi memleketindeki annesine babasına para gönderiyordu. Hepsini en az iki yıldır tanıyordum. Tek bir kurşun Uğur, tek bir kurşunla kıydılar onlara gözlerimin önünde. Delirdim ben, delirdim, kendimi paramparça ettim. Kalktım sonra o silahın önünde durdum gözümü kırpmadan." Ellerim göğsünü döverken daha sıkı sardı beni.

Çok kalabalıklardı, her yerden etrafımızı sarmışlardı. Kaçacak

ya da gidecek bir yerimiz yoktu. Beni alırlarsa onları bırakırlar sandım. İndirin silahlarınızı dedim onlara. Zaten çatışma çıksa yirmi-den fazla adama karşı dört kişiydiler. Kaçın dedim onlara ama dinlemediler beni. Önüme geçtiler, etten duvar oldular bana. Yüzüme sıçrayan taze kanın kokusunu, bir bir yere yığılmalarını, cansız bakan gözlerini hatırladıkça kalbim şiddetle çarpıyordu.

“Nefes al, çek ellerini!” Kendi boğazıma sardığım ellerimi boynumdan çekerken Uğur endişeyle bakıyordu bana.

“Ben hatırlamıyordum. Hastanede uyandığımda tek hatırladığım namlunun ucunda durduğumdu. Bana işlerine son verdik dediler, beni koruyamadıkları için gönderdiklerini söylediler. Ama ben hatırlıyorum artık Uğur, onlar öldü! Öldürdüler!” Beynimin aralanan kapısı öyle şiddetli geriye doğru çarpmıştı ki o günün tüm detayları üst üste atılan bir düğümün çözülmesi gibi zihnimde belirdi.

Uğur beni kendine daha çok çekerken kollarının arasına tamamen görünmeyecek kadar sığınmıştım. İçimi çekerken hatırladığım her şey beni daha dibe çekti. Beni vuran adamın yüzünü hatırladığımda buz gibi oldum. Yüzünde boydan boya bir yara izi vardı, gözleri siyahtı, otuzlu yaşlarının sonundaydı. Çok korkunçtu.

“Sakin ol, nefes al Gökkuşığı.” Titremelerim artarken Uğur’un beni yatıştırmaya çalışan ses tonuyla birlikte dudaklarımı aralayıp derin bir nefes çektim içime.

Ne kadar süre öyle kaldık bilmiyorum ama gözyaşlarım artık akmayı durdurmuştu. Uğur’dan kendimi çekip ayağa kalktım. Oadaki küçük lavaboya girip elimi yüzümü yıkadım. Aynadaki dağılmış hâlim çok kötü görünüyordu. Kendime bakarken bir yemin ettim, kendim için istemediğim o intikamı abi yerine koyduğum adamlar ve ailesi için alacaktım. Bunu benden saklayan herkesten de hesabını soracaktım.

“Menhus.” Uğur’un seslenmesiyle kapıyı açıp çıktım. Ona baktığımda endişeli gözlerle beni izliyordu.

“İyiyim,” dedim buz gibi çıkan sesimle. Bana inanmadığını biliyordum ama yine üstüme gelmedi.

“Hadi eve gidelim.” Kamufajın üstünü giyip bana yöneldiğinde başımı salladım usulca.

Birlikte yatakhanelerden çıktığımızda arka taraftaki otoparka yöneldik. Arabaya bindiğimde geriye yaslanıp gözlerimi kapattım. Bir şey diyecek ne hâlim vardı ne de mecalim. Siteye girdiğimizde arabanın durmasıyla indim direkt. Çantam odada kalmıştı ama Ercan getirirdi. Uğur yolda Ercan’ı aramış, rahatsızlandığım için eve geçtiğimizi söylemişti. Uğur’la birlikte evin kapısına geldiğimizde durduk.

“Arın,” dedim şaşkınlıkla kapının önünde beni beklediğini görünce.

“Sonunda.” Yaslandığı kapıdan ayrılıp kenara çekildiğinde hâlâ şaşkınlıkla ona bakıyordum.

“Ne yapıyorsun burada? Sana işlerin başına dönmeni söylemiştim.” İfadem sert bir tutum alırken gözlerim anlık olarak Uğur’a kaydı.

“Önemli olmasa gelmezdim. Acil bir durum var, konuşmamız lazım.” Ciddi bir şekilde söylediğinde kalbim sıkıştı. Acaba biliyor muydu?

Uğur yanımdan geçip evin kapısını anahtarıyla açtı. Kapıyı açık tutarken arkasından ilerledim ben de. Arın konuşmadan gitmeyecek gibiydi ki Uğur da onunla dışarıda görüşmeme karşı çıkacaktı bu yüzden bir şey dememişti. Eve girdiğimizde salona ilerlerken Arın’la karşılıklı oturduk. Uğur üst katın merdivenlerine doğru yönelmişti. Tamamen gözden kaybolduğunda Arın’a baktım.

“Ne bu acil olan iş?” Kaşlarım hafifçe çatılırken merakla sordum.

“İş değil, özel bir konu. Annem son günlerde epey garip davranıyor.” Arın düşünceli bir şekilde konuşurken derin bir nefes verdi.

“Halam her zaman biraz garip olmuştur.” Geriye doğru yaslanıp bileğimdeki tokayla saçlarımı topladım rahat görünmeye çalışırken.

“Öyle değil, bu sefer başka. Avukatla görüştüm, işler için bana bir dosya verdi. İçinde annemin vasiyetnamesi vardı Menhus.” Ellerini iki yana açarken bu duruma ben de oldukça şaşırmıştım.

“Her zaman tedbirli bir insan oldu halam, belki son olanlardan sonra önlem almak istemiş olabilir.” Arın’ın endişelerini gidermek için söylesem de bu olabilir bir şeydi.

“Vasiyetnamenin maddelerinin hiçbirinde ben yokum. Bütün mal varlığını sana bırakmış.” İşte asıl olduğum yerde çakılı kalmamı sağlayan sözler bunlar olmuştu.

Halam kesinlikle Arın’ın öz oğlu olmadığını biliyordu. Halamın hayatta en yakın akrabası bendim, benden önce de annesi yani babaannemdi. Halam ve babaannem hiç iyi anlaşamadıkları ve babaannemin bana olan tutumu yüzünden sık sık tartışma yaşadıkları için onun olmamasını normal karşılayabildim ama Arın’ın olmaması tamamıyla tuhaftı. Halam öz oğlu gibi büyütse de yine de Arın’a hiçbir şeyini bırakmamayı tercih etmişti.

“Arın, halamın mülkü de az değil ama babaannem zaten kendine düşen hisseleri sana verdi. Senin bunların hiçbirine ihtiyacın yok zaten ama yine de halamın bütün her şeyi bana bırakması da garip,” dedim düşünceyle. Ona bunları ben açıklayamazdım.

“Aslında aklıma bir neden geliyor. Anneme kalan mal varlığı babandan kaldı. Yani zaten senindi hepsi, annem de geri iade etmek istiyor olabilir diye düşündüm. Bir de dediğin gibi senin kadar olmasa da hisselerin çoğunluğu da bende ihtiyacım yok.” Biraz daha yumuşamıştı konuştuklarımızla birlikte mantıklı gelmiş olmalıydı ki sakın ifadesi geri gelmişti.

O an farkına vardığım bir şey daha vardı ki Arın, Uğur’un yani eğer doğruysa abisinin evindeydi şu an. Merdivenlerden gelen sesle başımı çevirdiğimde Uğur altına lacivert eşofman üstüne de aynı tonlarda tişört giymişti. Islak saçlarından kısa bir duş aldığı da belliydi. Salona doğru adımladığında Arın’ın gözleri de ona doğru çevrilmişti.

“Aç mısın?” diye sorduğunda gözleri bende idi.

“Yok, öğle yemeğini çok yedim canım bir şey istemiyor.” Zaten aç olsam bile yiyecek durumda değildim.

“Ne zaman döneceksin?” Arın araya girdiğinde ısrarlı bakışlarını üstümden çekmedi.

“Biraz daha beklemem gerekiyor, ortaya çıkmak için uygun zaman değil.” En başında doğrusunu öğrenmem gereken sırlar vardı.

“Benimle dön bu gece, herkes seni öldü biliyor zaten kimse peşine düşmez.” Onunla gelmemi istediği o kadar netti ki görmemek elde değildi.

“Menhus hiçbir yere gidemez.” Uğur’un sert ses tonunu duyduğunda gözlerimi kapattım.

Zaten gerilimim en üst seviyedeydi, bir de onların benim yüzmünden kavga etmelerini hiç çekemeyecektim. Başımı kaldırıp Uğur’a baktığımda buz kütlesinin geri döndüğünü anladım ama bu sefer Arın’a bakıyordu. Bir tartışma yaşansa aralarında kalacağım kesindi ve ben bunu istemiyordum.

“Sen kimsin de karışyorsun? Annem bir hata yapıp sana emanet etmiş olabilir ama bu onun üstünde söz hakkı olduğun anlamına gelmez.” Arın da aşağı kalmayarak tartışmanın fitilini ateşlediğinde ben de ayağa kalktım.

“Uzatmayalım, Arın sen git hadi ben seni arayacağım.” Aklıma gelen en iyi fikir buydu şu an.

“Asıl sen kimsin? Benim evimde bana ahkâm kesmeye kalkıyorsun çocuk, ayağını denk al.”

Onu demeseydin iyiydi Uğur.

“Ulan senin var ya gelmişini geçmişini yatırırım masaya! Kim olduğumu göstereyim ben sana!” Arın hışımla ileri atıldığında önüne geçtim.

“Ne yapıyorsunuz ya siz? Kafayı mı yediniz? Masayı kenara çekelim güreşin isterseniz!” İkisine birden değen gözlerim ve sinirli çıkışımla kısa bir sessizlik oldu.

“Misafirin diyorum, evime alıyorum ve bilmeme rağmen sabrediyorum Menhus. Bence de uzatmayalım.” Uğur gözlerini bana dikerken dudaklarının arasından sinirli bir nefes çıktı.

“Neyi biliyorsun lan sen?” Ortam Arın’ın ani çıkışıyla yeniden gerilirken elimi göğsüne koyup geriye ittirdim.

“Kuzenim dediğin kıza âşık olacak kadar alçak olduğunu biliyorum

mesela! O kızın senden başka sığınacak kimsesi yokken senin hislerini önemseydiği için anlatamadıkları yüzünden içindeki savaşı biliyorum ben! O kıza nasıl manyak bir ailede parçaladığınızı da biliyorum!” Uğur her şeyi bir bir haykırdı hiddetle.

Arın gibi ben de donup kalırken bu yüzleşmenin böyle bir anda bu durumda olmasını beklemiyordum. Uğur ise gözlerini bana çevirdiğinde söylediklerinin farkına yeni varıyormuş gibi başını iki yana salladı ama iş işten çoktan geçmişti.

“Biliyor muydun?” Hemen yanımdan gelen kısık ses tonuyla ona döndüm.

“Ben... Arın...” Kesik bir nefes verdiğimde zorlukla yutkundum.

“Biliyordun ama hiçbir zaman söylemedin ya da bildiğini hissettirmedin. Ona söyledin üstelik.” Kırık bakan gözleriyle çocukluğumu, en yakın arkadaşımı kaybettiğimi görüyordum.

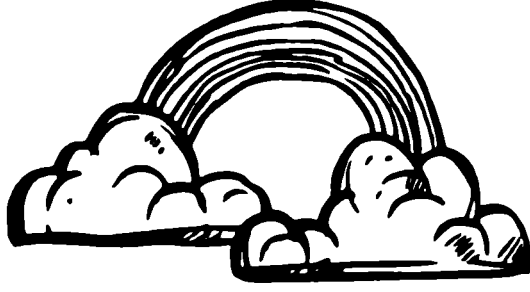
“Ona söylemedim, kendisi anladı. Hislerini bana hiç söylemedin, zaten söyleyen de bende sana karşı öyle bir his yok Arın. Biz kardeş gibi büyüdük.” Ağzımda zehir gibi bir tatla kurduğum cümleler çok yaralayıcıydı.

“Anladım.” Arın yanımdan bir hışımla geçerken Uğur’a bir kez bile bakmadan kapıyı çarpıp çıkmıştı.

Gözlerim Uğur’a kayarken onun gözleri de benim üstümdeydi. Daha birkaç saat önce kolları arasında huzurlu hissederken şimdiyse kırık dökük bir yıkıntının ortasında kalmış gibiydim. Bana doğru bir adım attığında geriye doğru gittim. Karşılıklı durduk.

“Sana her geldiğimde yine beni yaralamaktan çekinmiyorsun. Sanıyorsun ki sadece Arın’ın canını yaktın. Sen benim çocukluğumun canını da yaktın Uğur. Ne olursa olsun karışmaman gerekiyordu bu konuya. Arın haklı, sanırım artık gitmem gerekiyor.”

Ne kadar görmezden gelmeye çalışsam da bizim hikâyemizin mutlu bir sonu yoktu.

Bölüm 28

Ne kadar çabalarsam çabalayayım boşuna olduğunu düşünmeye başlamıştım. Uğur'a nasıl yaklaşacağımı bilmiyordum artık. Arkamı dönüp merdiven basamaklarını hızla çıktım. Odaya girdiğimde üstümdeki kıyafetlerden kurtulup daha ince bir takım giydim. Yatağın içine girdiğimde artık her şeyin benim için çok fazla olmaya başladığını hissediyordum. Bu kadar yükü daha nereye kadar taşıyacaktım?

Gözlerimi kapatırken Arın için kalbimin bir köşesi sızladı. Böyle olmaması gerekiyordu, en azından oturup konuşsaydık anlatırdım ama şu an beni dinleyecek durumda değildi. Şehri çoktan terk etmiş olmalıydı. Çocukluğumdu o benim, ne kadar inkâr etmeye çalışsam da öz kuzen olmasak bile ben onu gerçekten sevdim. Kimse yokken yanımda o vardı ve beni her zaman destekledi. Babaannemden korudu önüme geçti çoğu zaman, annesine inat yasakları çiğnedi mutlu olmam için. Öyle bir anda sildim attım olmuyordu işte, ben yapamıyordum. Zaten bu kadar zaman susmamın nedeni de buydu.

Şimdi iki kardeş, kardeş olduklarını bile bilmeden böyle kavgalı olmaları ve birbirlerine karşı nefret duymaları vicdanımı sızlatıyordu. Bir yanımda *söyle bitsin* diyordu, diğer yanımda *sus karışma*. Bugün olanlardan sonra ikisinin arasına girmek uçurumun kıyısında

oturmaya eş değerdı. Her an düşmeye yakın, her an parçalanmaya hazır. Ne Arın'a ne Uğur'a kıyamıyordum ama korkarım ki sonunda kıyılan ben olacaktım.

Yatakta birkaç saat düşünceler eşliğinde kaldıktan sonra aşağıya indim. Esra bugün bir işi yetiştirmek için mesaiye kalmıştı ve yarın gelecekti. Ercan salonda televizyon izliyordu, Uğur da dışarıya çıkmıştı. Ben uyuduğum için yemeğe kaldırmamışlardı. Mutfağa geçip bir şeyler yedikten sonra odama geri çıktım. Kısa bir duş aldıktan sonra yatağıma geri girdim. Okuduğum kitaplardan birisini alırken Uğur'un nereye gittiğini merak ediyordum. Kitabı okurken saatler ilerledi, Uğur'un odasının açılıp kapanma sesi geldiğinde eve döndüğünü anladım. Saate baktığımda gece yarısını gösteriyordu. Kitabı bırakıp ışığı kapattım ve yatağıma geri yattım. Gözlerimi kapatırken içimi çektim. Kısa sürede yorgun olan bünyem uykuya daldı.

Sabah uyandığımda üstümü değiştirip aşağıya indim. Ercan ve Uğur mutfakta kahvaltı hazırlarken sessizce onlara katıldım. Birlikte kahvaltı yaparken Ercan, Esra'yı alıp gelecekti akşam eve. Askeriyeye gitmek üzere evden çıktığımızda Uğur'un arabasına bindim. İkimiz de dünden sonra ortak bir karar almış gibi sessizdik. Askeriyeye geldiğimizde Ercan'la ikisi birlikte eğitime giderken ben de odada kaldım. Kitabıma kaldığım yerden devam ettiğimde kapı açıldı aniden. Başımı kaldırıp baktığımda Havin'i görünce umursamadan kitabıma geri döndüm.

"İyice yerleşmişsin bakıyorum." Zorla kaşınıyordu bu kadın.

"Evet, yerleştim ama sen boşuna yerleşme çok yakında gidicisin malum." Başımı hafif kaldırıp baktığımda bozulan surat ifadesiyle kaşları çatılmıştı.

"Kimin gideceği belli olmaz. Bir bakarsın elinde çantan, kapının önündesin." Birisi bu kadına hayal dünyasından artık çıkması gerektiğini söylemeliydi.

"Uğur bana âşık olduğunu söyledi, yakında evleniyoruz. Hatta üç çocuk istiyoruz; ikisi kız, birisi erkek. Düğün davetiyemi maalesef sana göndermeyeceğim, en mutlu günümde yanımda kocama âşık

birilerini görmek istemiyorum maalesef.” Alayla gülümserken elimi çeneme dayayıp kolumu masaya koydum.

“Kızım sen kafanda kurmuşsun da yaş o iş benden demesi. Uğur senin yüzüne bile bakmaz sakladıklarını öğrendiğinde.” Üstten üstten konuştuğunda tek kaşımı kaldırdım.

“Ne saklıyormuşum ben Uğur’dan?” Bu kızın bir halt bildiği yoktu anca boş atıp dolu tutmaya çalışıyordu.

“Merak etme yakında öğrenirsin,” dedikten sonra kibirli ifadeyle geldiği gibi çıkıp gitti.

Allah’ım, bunları sayılı mı gönderiyorsun? Gökhan’i biter amcası başlar, amcası biter Arın’ı başlar, o biter Havin’i başlar. Neyim ben dert anası mı?

Bu kadın zaten fazla olmuştu ama madem beni tehdit edecek gücü kendinde buluyordu o zaman kısa sürede icabına bakmak gerekirdi.

Öğle yemeğinde bizimkilerden kimse yoktu, Albay amcayla birlikte birkaç çavuş vardı sadece. Yakınlardaki bir köyde olay olduğu için herkes oraya gitmişti. Biraz bahçede dolaştım, biraz da tanıdığım birkaç askerle sohbet ettim. Mesai saati bitimine yakın geldiklerinde Ercan, Esra’yı almak için gitmiş biz de Uğur’la eve dönmüştük.

“Konuşalım mı?” Salona girdiğimizde bana seslenmesiyle durdum. Karşıma geçtiğinde başımı kaldırıp bütün gün göremediğim yüzüne baktım.

“Konuşacak bir şey bıraktın mı?” dedim en sonunda bana bir şeyler söylemeye karar verdiğini görünce.

“Dün haddimi aştım, farkındayım. Arın konusunda seni dinlemeli ve karışmamalıydım,” dedi samimi bir şekilde. Benim gibi o da olanları düşünmüş olmalıydı.

Bana doğru adımladığında karşımda durdu, elleri uzanıp ellerimi tuttu. Gitmekten bahsetmek onu hep bana doğru çekiyordu ve bana gelsin diye sürekli gitmekten bahsetmek istemiyordum. Parmakları sıkıca dolanırken parmaklarıma, beni kendine doğru çekti. Aramızda

bir bebek adımı kadar kalan mesafeyle verdiğim nefes onun boynuna çarpıyordu.

“Normalde çok kontrollü bir insanım; nerede duracağımı, ne yapacağımı hep bilirim. Ama söz konusu sen olduğunda ben, ben olmaktan çıkıyorum. Görmüyor musun beni değiştirdiğini?” Sözleri oldukça yumuşak bir hisle dudaklarından dökülürken gözleri yüzümde gezindi.

“Biz niye seninle bir orta yol bulamıyoruz? Neden hep bir şeyler yarım kalıyor?” Ses tonumda bastıramadığım isyanım ona ulaştı.

“Çünkü ikimiz de yaralıyız. Birbirimizi sarmak istiyoruz ama bir türlü başaramıyoruz. Bana korkak diyorsun ama sen de korkuyorsun Gökkuşağı. Altında deştığın yara temiz değil; pis, irinli bir kan. Elinde bir bıçak olsa hiç düşünmeden keser atardın değil mi?” Gözlerimin içine bakarken anlayışlıydı ses tonu. Elleri kolumdan biraz daha yukarı çıkarken tutuşu güçlendi.

“Hiç düşünmem,” dedim nefes bile almadan devam ederek. “Keser atarım o kendine aile diyen kansızları senin hayatından.” Ses tonumdaki nefreti hissetti mi bilmiyorum ama ben kalbimdeki nefreti hissediyordum. Onu yalnızlığa ve soğuğa terk eden o insanlardan nefret ediyordum.

“Biliyorum. Nereden bildiğimi soracak mısın?” dediğinde başımı salladım usulca. “Çünkü ben de seni bu hâle getirenlere aynı şeyi yapmak istiyorum. Paslı bir bıçak alıp elime yavaşça kesmek istiyorum onları senin içinden. Hızlı olmamalıyım çünkü acı çekmeleri gerekiyor ama hızlı olmak da istiyorum seni bir an önce kurtarmak için.” Başını hafifçe yana eğip gözlerini kıstı. Parmakları tenimde ilerleyişini sürdürürken sıcaklığıyla sardı.

“Yapar mısın? Onları benim için keser misin?” Başımı kaldırıp yüzüne baktığımda gördüm oradaki karanlığı.

“Hiç tereddüt etmeden, bir an bile düşünmeden. Her kesikte acı içinde yalvarmalarını dinleyerek. Yaşıyorsun, kalbin atıyor ve sıcak nefesin tenime değiyor. Bunun olmama ihtimalini düşünmek bile yapmam için bir sebep.” Boynuma dokunup nabzımın attığı yere değdirdi parmaklarını, daha sonrasında dudaklarıma değdi yavaşça.

“Seni de götürmek istesem yanımda, gelir misin benimle?” Sonuyla birlikte durdu, parmaklarını dudağımdan ayırıp tekrar boyuma yöneltti.

“Mesleğimi bırakamam.” Gözlerini benden kaçırdı. Kurduğu cümle onu ikileimde bıraktığım içindi.

“Mesleğini bırak demiyorum. Havin’i gönderdim, seni de yanına alabilirim istersen. Başka bir şehir büyük ihtimalle, Ankara ya da İstanbul olabilir. Zaten tayinin çıkacak, son yılın değil mi burada? Gel benimle, sana burada kimsenin ihtiyacı yok ama benim var.” Parmak uçlarımda yükselirken dudağının kenarına dudaklarımı yasladım. Geri çekildiğimde elini belime atıp aramıza mesafe koymamızı engelledi.

“Çok oyunbazsın,” dedi ses tonu yumuşarken.

“Birlikte bir ev tutarız, sen işten gelirsin yemekleri ben yaparım ama bulaşığa karışmam. Akşam birlikte yürüyüş yaparsınız, kalabalık yerlerden uzakta. Arkadaşlarımız, dostlarımız gelir ziyarete. Yalansız, dolansız, her şeyi geri de bırakarak. Mirası devrederim, okulumu bitiririm. Bizim gibi yaralı insanlara yardım ederim. Kimse bizim ailemiz olmadı ama istersen ben senin ailen olurum Uğur.” Tereddüt etmeden, bir an bile ondan şüphe duymadan içtenlikle söylemiştim her şeyi. Eğer tamam derse yapardım, onu da alıp giderdim buradan.

Gözlerime tereddütle baktı, belki de ilk defa güvenmeyi seçeceği içindi bakışları. Bana inansın istedim, hayatında hiçbir kimseye inanmadığı kadar inansın istedim. Kalbimin içindeki aşk her şeye rağmen onun beni seçmesini istiyordu. Her şeyi şu an geride bırakmaya hazırdım, bir kez daha vazgeçtim onun için kendimden.

“Yapabilecek misin? O kadar gücü, parayı bir kenara atabilecek misin? Ben sana bunları veremem, biliyorsun değil mi? Birlikte olursak sıfırdan oluruz, eşit oluruz.” Ondandaha çok isteyeceğim hiçbir şey olmadığını hâlâ kabul edemiyordu.

“Para bana ölümden başka bir şey getirmedi. Elimdeki güç bile saklanmamı engelleyemedi. Sence vazgeçmek için bir sebep değil mi bu? Ama yine de en büyük sebebim sensin Uğur.” Ellerimi ilk defa

kaldırıp omuzlarına yerleştirdim. Sağ elim usulca sabah tıraş olduğu için pürüzsüz olan yüzüne değdi. Çok güzeldi bu adam.

“Tamam,” dedi nefesimi kesmek istercesine. “Gidelim,” diye ekledi.

“Gerçekten mi?” diye sordum söylediklerine inanamayarak. Benimle gelir miydi her şeyi arkasında bırakıp?

“Bir yıl, sadece bir yıl ver bize. Burada kal, ben görev süremi normal bir şekilde doldurduğumda söz veriyorum sen nereye istersen oraya geleceğim.” Parmakları saçlarıma dolanırken kararlı bir şekilde gözlerime baktı.

“Bir yıl istiyorsun benden çünkü kaçıp gideceğimden eminsin. Burada seninle bir yıl kalamam sanıyorsun oysaki ben aylardır buradayım. Çabalıyorum, seni anlıyorum ama sen beni anlamıyorsun. Gerçekten anlasan bana gidelim dedikten sonra bir yıl diye bir şart sunmazdın, en başında ya hayır derdin ya da bavulumu toplardın yukarı çıkıp. Olmuyor Uğur, ben bu adını bile bilmediğim şeyin içinde tek başıma debeleniyorum ve kendimi yıpratmaktan ileriye gide miyorum.” Bir adım gerileyip kollarının arasından çıktım.

Uğur içini çekerken haklı olduğumu biliyordum, aşk böyle şartlar üstüne konulacak bir şey değildi. Bir anda yapardın aklına ne esiyorsa, koşulsuzsa güvenirdin ve arkanı hiç şüphe etmeden dönerdin seni kollayacağını bilerek. Uğur’a güveniyordum, ona âşıktım, beni yaralamasına rağmen telafi etmesi için fırsat veriyordum. Peki karşılığında ne alıyordum? Karşımda duvar gibi duran bir adam...

“Gökkuşağı, asıl sen beni anlamıyorsun? Benim için kendimi birine açmak, her şeyimi anlatmak ne kadar zor farkında değilsin. Ben sana kendimi açtım; acımı, hayal kırıklığımı, güvensizliğimi anlattım. Her şeyden önce biz olabilmemiz için sana geldim. Biraz görsene beni artık? Çok şey istemiyorum senden; beni sevdiğin gibi seni sevebilmem için, bunu senin gibi rahatça dile getirebilmek için biraz zaman istiyorum.” Kendini açıklamaya çalıştıkça daha fazla yükseliyordu sesi. Daha önce kimseye kendini böyle anlattığını da sanmıyordum.

Zaman istiyorum diyordu ama bilmiyordu ki benim dakika-

larını bile sayılıydı. Karşısına geçmiş *ben öldüm* demiştim ona ve o benden zaman istiyordu. Çıksam gitsem bu şehirden belki izimi kaybettirsem birkaç ay daha nefes alabilirdim sonra yine bulurlardı beni. Peki yanında kalsam, dediği gibi bir yılı doldurup onun istediği gibi yaşamaya çalışsam ne olurdu? Bırakmazlardı, bizi bize bırakmazlardı...

“Ben senin için her şeyden vazgeçiyorum ve sen benden zaman mı istiyorsun? Dünyanın bütün zamanları senin olsun Uğur, ben bu belirsizliğe daha fazla katlanamıyorum.” Hayal kırıklığı içinde ona bakan gözlerimi yavaşça çekip arkamı döndüm. Verdiğim nefes boğazıma düğümlenirken zor olsa da o adımı attım.

Yukarı çıkan basamakları tek tek çıkarken arkamdan gelmeyeceğini bilmek her şeyden daha yaralayıcıydı. Ben gidecektim ve hep o bana bir adım atmaya cesaret edemeyecek, arkamda kalmaya mahkûm olacaktı. Oysa bir adım atsaydı her şeye inat belki de dinecekti yağmurları ve renklerle buluşacaktı siyaha boyanan hayatı.

Kapıyı odaya girdiğimde kapatmadım, yatağa oturduğumda kapanan gözlerim biraz önce yaşadığımız anın etkisiyle kapandı usulca. Bir kavga daha etmiştik ve nedense bu kavganın son olmayacağını düşünüyordum. Yıpratıyorduk birbirimizi, *beni gör* derken bile onu gördüğümün farkında değildi aslında. Ben hep onun için uğraşıyordum ama korkularının arkasına saklanıp beni görmeyen aslında kendisiydi.

“Esra geleceği için markete gidelim demiştin daha önce, çıkalım mı?” Sesiyle gözlerimi açıp kapıya baktığımda öylece durduğunu gördüm. Ne bir adım atıp içeriye girdi ne de dışarıda olmayı kabulendi.

“Olur, çıkalım,” dedim az önce birbirimizi tüketen bir konuşma yapmamış gibi.

Dolaptan aldığım ince sweatshirtü üstüme geçirip telefonumu aldım. Birlikte aşağıya indiğimizde kavga etsek bile birbirimizden uzak duramadığımızı bir kez daha anladım. Beni çağırırsa giderdim, o da bana bana gelmek için bahaneler bulurdu. Evden çıkıp arabaya bindiğimizde oldukça sessizdik ikimiz de. Merkeze gitmeden yol

üstünde süpermarkette durduk. Halime abla yemekleri yaptığı için atıştırmalık bir şeyler almak istiyordum sadece. Küçük bir sepet alıp reyonlar arasında dolaşırken birkaç çeşit cips, kola, çikolata almıştım. Uğur bir adım gerimde beni takip ediyordu. Kasaya geldiğimizde ödemeyi yapınca çıktık.

Telefonum çaldığında Uğur elindeki poşeti arka koltuğa bırakıyordu. İsme bakınca derin bir nefes alıp açtım. Beklediğim haber sonunda gelmişti.

“Efendim,” dedim sakın bir şekilde.

“Sonuçlar %99,99 uyuyor. Kardeşler.” Gelen yanıtla birlikte kesik bir nefes aldım. Uğur ve Arın’ın kardeşliği kesinleşmişti.

“Diğer iş ne oldu?” Kaçamak bir şekilde Uğur’a baktığımda arabanın yan tarafına yaslanmış kendine bir sigara yakmıştı.

“Tayini Manisa’ya çıktı. Üç gün içinde göreve başlama emri gelecek, yarın gece oradan ayrılması gerekiyor.” Havin bavullarını hazırlasa iyi ederdi, onu uyarmıştım.

“Tamam, sözleşmeleri okuyup mail olarak attım sorun olanları,” dedim biraz yüksek bir sesle.

“Arın dün gece olay çıkarmış barın birinde, çok sarhoşmuş. Adamın birisini komalık edene kadar dövmüş ama olay basma yansımadan müdahale edildi, halanız çok sinirliydi.” Bir bu eksikti zaten, gider gitmez sorun çıkarmıştı.

“Arın nasıl peki?” Dudaklarımdan dökülen soruyla birlikte Uğur’la göz göze geldik.

“Birkaç ufak darbe almış ama o kadar da kötü görünmüyordu. Takip eden adamımız fotoğraflarını göndermiş. İsterseniz size de atayım.” İçimi çekerken görmese de başımı iki yana salladım.

“Görmesem daha iyi olacak sanırım. Başka bir şey var mı bilmem gereken?” Ayağımın ucundaki taşı ileriye doğru gönderirken gözlerimi Uğur’dan çektim.

“Babaanneniz ısrarla halanıza yerinizi soruyor. Daha ne kadar orada kalacaksınız? Ortaya çıkmasanız bile küçük bir duyum bile al-salar peşinize tekrar düşecekler.” Ses tonu kısılırken bu saklanma

mevzusunda benim kadar onun da sıkıldığını biliyordum. Ben geride kaldığım müddetçe benimle olan herkes geri planda olmalıydı.

“Beni bu şehre mahkûm ettiler, gidemiyorum. Halam belki de bilerek yaptı bunu bana ama bağlandım buraya öyle kolayca kesip atamıyorum. Sanırım ilk defa verdiğim sözü bozmak zorunda kalacağım.” Ben verdiğim her sözü tutardım ama giderim dediğim hâlde bir türlü gidemiyordum.

“Buradaki ayarlamalar bende, içiniz rahat olsun. Başka bir isteğiniz olursa haber bekliyorum.” Saygılı ve işini yapan insanları gerçekten seviyordum.

“Haberleşiriz,” dedikten sonra telefonu kapattım.

Uğur biten sigarasını söndürürken yolcu kapısını açıp koltuğa oturdum. Kapıyı kapattığımda Uğur da kendi yerine yerleşmişti ama arabayı çalıştırmadı. Ona doğru döndüğümde beni izlediğini fark ettim.

“Arın konusunda ne yapacaksın?” Ses tonu ifadesiz olsa da baskın bir şekilde sormuştu.

“Bir şey yapmam mı gerekiyor? Üstelik sen yeterince şey yapmışken.” Bu konudaki kızgınlığım hâlâ yerinde duruyordu.

“Sınırını çiz,” dedi gözleri yüzümde dolaşırken. Sözleri acımasızdı, benden çocukluğumu istiyordu.

“Ya çizmezsem?” Aklımdan geçen binbir düşüncenin cevabını gözleri verdi. Ben o sınırı çizmezsem o bizim aramıza bir sınır çizecekti. Aramızda yeterince mesafe yokmuş gibi bir de bunu öne sürecekti bana karşı.

Sessizliğimi bir cevap olarak mı kabul etti bilmiyorum ama gözlerimi ondan çekmemle derin bir nefes alıp arabayı çalıştırdı. Geliş yolumuz da eve dönüş yolu kadar sessizdi. Poşetleri alıp eve girdiğimizde mutfığa ilerledim. İçecekleri dolaba yerleştirip atıştırma malıkları tezgâhın bir köşesine bıraktım. Uğur üstünü değiştirmek için üst kata çıktığında ben de sofrayı hazırlayıp yemekleri ısıttım. Biraz sonra kapı çaldığında mutfaktan çıkıp salona ilerledim. Kapıyı açtığımda karşımda Esra ve Ercan’ı görünce samimi bir tebessüm oluştu yüzümde.

“Hoş geldiniz!” Esra’ya sarıldığımda aynı sıcaklıkla sarıldı bana. “Hoş bulduk,” dedi tebessüm ederken.

Kenara çekildiğimde birlikte içeriye girdiler. Uğur merdivenlerden inerken Esra ve Ercan’ı fark etmiş, selam vermişti. Hep birlikte mutfağa geçtiğimizde Esra’nın getirdiği tatlı paketini tezgâhın üstüne bıraktım. Tatlı tabaklarından çıkarıp servis yaptıktan sonra kenara koydum çayla yenilmesi için. Uğur tabaklara yemekleri koyarken Ercan misafir gibi Esra’nın yanına oturmuştu hemen. Uğur’un bana uzattığı çorba kâselerini masaya yerleştirdim. Elim dolu olduğu için yüzüme düşen saçımı üfleyerek geriye göndermeye çalıştım. Uğur iki parmağının arasına sıkıştırdığı sarı saç tutamımı kulağımın arkasına itti. Parmaklarından yüzüne çıkan gözlerimle anlık olarak duraksadım.

“Görüyorsun sevgilim, bu evde yaşamak çok zor. İşte böyle iki ateş arasında falan kalıyorum.” Ercan’ın söylenmesiyle birlikte hızla geri çekildim.

“Ercan, utandırma kızı.” Esra’nın uyarısı hem tatlı bir tebessüm içeriyordu hem de anlayış.

“Ah ah sevgilim, biz seninle böyle miydik? Sen bana öldürücü bakışlar atıyordun, ben senin için vazo kırıyordum.” Ercan içini çekerken biz de masada yerimizi almıştık.

“Vazo derken?” Elime aldığım kaşıkla çorbadan ufak bir yudum alırken merakla sormuştum.

“Ercan’ın kıskançlıkları işte. Oğuz diye bir arkadaş vardı, geçen sene tayini çıktı. Aslında iyi çocuktu ama işte bazı huyları vardı.” Esra hafifçe kaşlarını çatarken bu huyların pek de normal olmadığını anlamıştım.

“Ne gibi bir huyu?” diye sordum yine de merakıma engel olmayacak.

“Para karşılığında don çalıp takıntılı âşıklara satmak gibi.” Ercan’ın rahatça kurduğu cümleyle çorba boğazımda kalmış, öksürmeye başlamıştım.

Uğur masada duran su dolu bardağı dudaklarımın arasına uzat-

uğında büyük yudumlarla içtim. Öksürürken yaşaran gözlerimi sıkıca kapatıp açtım. Bardağı bırakıp peçeteyle gözlerimin kenarındaki ıslaklığı sildim.

“Senin dilinin ayağına...” diye homurdanan Uğur, gözlerini Ercan’a dikmişti.

“İyi misin Menhus?” Esra endişeli bir şekilde bana bakarken başımı salladım.

“İyiyim, bir an nefes boruma kaçtı sanırım çorba.” Ufak bir öksürükle kendimi toplayıp Ercan’a döndüm. “Cidden böyle bir şey yapt mı?” Onun ne kadar şakacı birisi olduğunu bilsem de oldukça ciddi bir şekilde söylemişti bu olayı.

“Evet. Semih’in eşyalarını aşırıyordu dolaptan, Mihrem yakaladı bunu bir gece. Zaten bir daha da cesaret edemedi Semih büyük tehdit etti.” Keyifle anlatırken Ercan, Semih’ten korkmasını normal bulmuştum Oğuz’un ama korktuğu hâlde bu işe kalkışması da garipti. Semih tehdit ettiyse zaten selası okunmuş demekti.

Yemeğin ardından Uğur mutfağı toplamaya yardım ederken Ercan çayı demledi. Aldığımız atıştırmalıklardan tabaklara koyduğumda Esra da çayları doldurmuştu. Hep birlikte salona geçtiğimizde Esra’nın önerisiyle güzel bir film açtık. Benim bir yanımda Esra, diğer yanımda Uğur otururken Ercan da Esra’nın diğer tarafında oturuyordu. Film başladığında geriye doğru yaslanıp izlemeye başladım. Uğur koltuğa doğru kolunu attığı için parmakları saçlarıma değiyordu. Usul usul saçlarımı okşamaya başladığında başımı hafif çevirip baktığımda gözleri televizyondaydı. İçimi çekip önüme döndüğümde çayımı yudumladım.

Bir saatin sonunda film biterken başım Uğur’un omzuna doğru yaslanmış, o da beni kendine doğru çekmişti. Kolu artık omzumda duruyordu ve eli tamamen saçlarımin içindeydi. Ercan ve Esra kısık sesle konuşurken kendimi geri çekip doğruldum yerimden. Uğur’a bakmadan ayağa kalktığımda elimdeki boş çay bardağını ve kâseyi alıp mutfağa doğru ilerledim. Makineye kirlileri yerleştirdikten sonra bir bardak su alıp yavaşça içtim.

“Balkona çıkalım mı?” Esra’nın kapıdan seslenmesiyle bardağımı tezgâhın üstüme bıraktım.

“Üst kattaki balkona çıkalım, buradaki balkon küçük biraz.” Ona doğru ilerlediğimde tebessüm etti.

“Biliyorum bir ara ben de bu sitede kalmıştım Mine ve Mihrem’le. Mihrem ve Semih lojmanlara geçmiş, bizim kaldığımız evde de Mine ve Mert oturuyormuş Ercan’ın söylediğine göre. Henüz kızlarla buluşma fırsatım olmadı.” Daha önce hiç arkadaşlarımla ayrı bir evde kalmadığım için oldukça güzel zaman geçirdiklerini düşündüm.

“O günleri özlüyor gibisin,” dedim birlikte mutfaktan çıkıp üst kattaki balkona çıkarken dalgın hâlini gördüğümde.

“Kızlar çok iyidir, sen de tanışmışsındır zaten. Altı ay kaldım burada, bana çok yardımcı oldular. Gittiğimde bile ara sıra telefonda görüştük. Ercan’la ayrıldığımızda ben o dönem kötüydüm ve kimseyle görüşmek istemiyordum. Açıkçası şimdi ne tepki vereceklerini bilmediğim için çekiniyorum biraz.” Mahcup bir ifade oluşurken yüzünde içini çekti. Balkona girdiğimizde karşılıklı oturduk, hava güzeldi.

“Bence tereddüt etmeden seni eskisi gibi sever, kabul ederler. Dediğin gibi az çok tanıdım onları ve sorun edeceklerini düşünmüyorum. Ercan seninle çok mutlu, bence önemli olan da bu, sizin mutluluğunuz.” Kızlar Esra hakkında hiç kötü bir şey dememiş, hatta Ercan’ı bu konuda desteklemişlerdi. Esra’nın endişesini biraz olsun dindirmek istemişim ben de.

“Umarım güzel olur her şey. Ercan’la mutluyum ve onu seviyorum. Bazen beni çok güldürüyor, tamam bazen değil hep çok güldürüyor. Bana her baktığında kendimi çok özel hissediyorum. Düşünceli olması ve beni kırmamaya çalışması da ona her geçen gün daha fazla bağlanmamı sağlıyor. Ben ona âşık olduğumda üniversite son sınıftım, staj yapıyordum. Başka bir ilde karşılaştık ve ilk görüşte etkilendim ondan.” Gülererek anlatırken oldukça merak etmişim ben de tanışma hikâyelerini.

“Sonra konuşmaya mı başladınız?” diye sordum heyecanla.

“Üstümde pembe bir sweatshirt vardı, sabah geç kaldığım için ne bulduysam onu giymiştim. Saçlarım kıvrıcık olduğu için de baya-

ğı dağılmıştı, sweatshirtün şapkasını takmışım saçlarımı toplayıp. Beni çocuk sanmış arkadan görünce, bayağı dalga falan geçti. Oradaki son günümüdü bir de nasıl sinirlendim, gözlerim doldu sinirden. Buna saydırdım tabii ben de, 'Sen kime çocuk diyorsun!' falan diye. Sonra burada yıllar sonra tekrar karşılaştık. Bu sefer o benim peşimde dolaşmaya başladı, ben de biraz süründürdüm. Baktım gerçekten seviyor beni, geldi açıldı âşığım dedi. Ben zaten hep seviyordum onu." Esra anlattıkça dinliyor, onların aşklarının nasıl başladığını öğreniyordum. Ercan'ın Esra'yı sevdiğini zaten biliyordum ama altından çıkan hikâyeyi yeni öğrenmişim.

"Umarım hiç ayrılmazsınız bir daha, çok yaklaşıyorsunuz." İçtenlikle söylemişim çünkü ikisi yan yana geldiğinde aralarındaki aşk ve uyum ilk bakışta fark ediliyordu.

"İnşallah. Sen anlat bakalım, ne iş Uğur'la?" Esra göz kırptığında dudaklarımı büzüp omuz silktim.

"Bir iş yok. Adama sana âşığım diyorum, bana zaman ver diyor. Her şeyi bırakırım geride yanımda ol, diyorum bana şartlar sunuyor. Yoruyor, çok zor bir adam. Güvensizlikleri bir yana hayatı da bir karmaşanın ortasında. Ben de pek normal sayılmam zaten, orta yolu bir türlü bulamıyoruz." Tek nefeste içimdeki sıkıntıyı anlattığımda biriyle bu konuyu konuşmak iyi gelmişti.

"Uğur gerçekten de zor birisi. Ercan'la mesela tekrar birlikte olmamızı istememiştir eminim. Ercan bana bir şey söylemedi ama Uğur tekrar onu kıracağımdan endişe etmiştir. Birbirlerine çok bağlılar, kardeş gibiler. Ercan beni bir kez uyarmıştı Uğur konusunda. Yeni sevgili olduğumuzda sürekli aynı ortamın içindeydik. Bana, 'Sakin Uğur'un yanında aile mevzularını açma,' demişti. Ben de özel bir durum olduğunu düşünüp sormadım hiç nedenini ama tahminlerim vardı." Geriye doğru yaslanırken anlayışlı bir ifade vardı yüzünde. Tahmin ettiği gibiydi aslında, Uğur başta istemese bile Ercan'ın kararlarına saygı duymuştu.

"Buraya mecburiyetten geldim ama şu an burada kalma sebebim farklı. Uğur konusunda ben çok net oldum hep ama yaşadıkları ve güvensizlikleri yoruyor, ne yapacağımı bilemiyorum artık," dedim ellerimi iki yana açıp içimdeki sıkıntıyı dışa vurarak.

“Belki de biraz geri çekilmelisin Menhus, sana adım atana kadar beklemelisin. Anladığım kadarıyla sen ona gitmişsin hep ve o buna alışmış. O yüzden senin gelmeni bekliyor kendisi adım atmak yerine. Sen de bu arada düşünür bir karar verirsin ne yapacağına, nasıl ilerleyeceğine.” Uzanıp elimi tuttuğunda samimi bir gülümseme vardı yüzünde.

“Aslında benim de nefes almaya ihtiyacım var. Haklısın, kendimi geri çekmem gerekiyordur belki de.” Sözlerini onayladığımda gerçekten de düşüncelerim bu yöndeydi.

Ercan kapıyı tıklatıp dondurma yemek için bizi çağırdığında balkondan çıktık. Aşağı mutfağa indiğimizde kâselere konmuş minik renkli toplar çok güzel görünüyordu. Kendi kâsemın üstüne çikolata sosu döktükten sonra sandalyeye oturdum. Uğur yanıma oturduğunda Esra da karşıma geçmişti. Dondurmalarımızı yerken bir yandan da Esra yeni iş yerini ve arkadaşlarını anlatıyordu. Gelişmekte olan bir şirketti ve gençlere daha fazla iş imkânı sunuyordu. Esra eski iş yerinden Ercan için istifa edip gelmişti ve bu bence büyük bir adımdı. Sevdığı adam için her şeyi geride bırakmıştı.

“Hadi oyun oynayalım, itiraf oyunu.” Esra’nın heyecanla yaptığı teklifle gözlerim Uğur’a kaydı. Gecenin başından beri oldukça sessizdi.

“Bana uyar,” dedi Ercan, sevgilisine katılarak.

“Olur,” dedim ben de onlara uyarak.

“Fark etmez.” Uğur ifadesiz bir şekilde kalsa da itiraz etmediği için şaşırdım.

“Tamam o zaman ben başlıyorum. Ercan’a sormak istiyorum, en utandığın anı itiraf et.” Esra yanında oturan sevgilisine döndüğünde ben de Ercan’a baktım.

“Birkaç gün önce senin evde omzumda uyuyakaldığın zaman,” diye mırıldandığında olayı bildiğim için güldüm. Tuvalet gitmek için kızı üstünden atmıştı.

“Yaa... Tamam biraz sövdüm ama sevgilim affediyorum seni.”

Esra gülümserken başını hafifçe yatırıp baktığında Ercan onun yüzüne dalıp iç geçirdi.

“Sıra bende o zaman,” dedim ve yanımda oturan Uğur’a baktım.

“Hayatında en çok istediğin şey ne?” Meraklı bir şekilde çıkan ses tonumla gözlerini bana doğru çevirip birkaç saniye öyle baktı.

“Bir kardeşim varmış, onu bulmak istiyorum.” Net çıkan sesiy-le benim kulaklarım uğuldamaya başlarken yüzümdeki gülümseme soldu.

“Kardeşin mi var?” Ercan şaşkınlıkla sorarken onun bile haberi-nin olmadığını anladım.

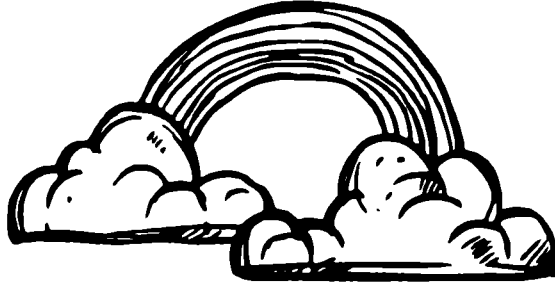
“Varmış, Gökhan söyledi. Kim olduğunu bilmiyorum, daha yeni öğrendim zaten varlığını da.” İçini çekerken öne doğru eğilip sigara paketinden bir dal çıkarıp yaktı. Çektiği nefesi kısa bir aralıkla dudaklarının arasından havaya karıştırdı.

“Uğur, sen devam et,” dedi Esra ortamın gerildiğini fark ederek.

Uğur bana doğru döndüğünde muhatabının ben olduğumu biliyordum. Gözleri gözlerime değdiğinde ne soracağını bekledim. Ona hiç yalan söylemediğimi bildiği için sorduğu soruya doğru yanıt vereceğimi de biliyordu. Bu oyunun aslında ne kadar tehlikeli olduğunu o an anladım.

“Kardeşimi tanıyor musun Menhus?”

Ani gelen sorunun şiddeti büyük bir sarsıntı yaratırken ne yapacağımı bilemedim. Ona yalan mı söyleyecektim?

Bölüm 29

“Konunun Menhus’la ilgisi ne?” Ercan tekrar asıl merak edilen yere döndüğünde yerimde rahatsızca kıpırdandım. Şimdi masadaki üç kişinin de gözü benim üstümdeydi.

Uğur’a doğru baktığımda kısıtğı gözleriyle beni izlediğini gördüm. Kaşları hafifçe çatılırken tepkilerimi inceliyordu. Arada kalmıştım ve ben hâlâ ne cevap vereceğimi bilmiyordum. Kendimi bir an önce toplamazsam daha çok dikkat çekecektim. Derin bir nefes alıp Ercan ve Esra’ya doğru döndüm.

“Bize birkaç dakika müsaade eder misiniz?” Hafif kısık çıkan sesimle Esra başını sallayıp ayağa kalkmış Ercan’ın da elinden tutup kalkmasını sağlayarak mutfaktan çıkmıştı.

“Seni dinliyorum,” dedi Uğur kapanan mutfak kapısının ardından.

“Sana hiç yalan söylemedim ama benden bir cevap istersen sana yalan söylemek zorunda kalırım. Bu benim karışacağım, yorum yapacağım bir konu değil. Eğer dersin ki yalan söyle, söylerim ama bunun sonucunda bile bile o yalana inanırsan da sana bugünü ve şu anı hatırlatırım.” Uzanıp elimi yüzüne koyup başparmağımı yanağında gezdirdim. Beni anlamasını istiyordum.

“Biliyorsun ama söylemeyeceksin,” dedi sözlerimden çıkardığı sonuçla. Başımı sallayıp onayladım.

Elimi tutup dudaklarına götürdü ve küçük bir öpücük bıraktı. “Teşekkür ederim bana yine dürüst olduğun için.” Elim tutarken üstündeki gerginliği biraz olsun atmış olmanın verdiği rahatlamayla kasılan bedenim biraz olsun gevşemişti.

Oyun sona ererken Ercan ve Esra’nın yanına salona geçtik. Sabah işe gitmeyecekleri için rahatça geç saate kadar oturmuştuk. Yatmak için yukarıya çıktığımızda kendi yatağımı Esra için hazırlamıştım. Üstümü değiştirip eşofmanlarımı giydikten sonra odadan çıktım. Esra çantasıyla birlikte odaya girdiğinde ona iyi geceler dileyip aşağıya inerek mutfığa girdim. Balkon kapısının açık olduğunu görünce perdeyi aralayıp baktım. Uğur parmaklarının arasındaki turuncu bir kıvrık saçan sigarasıyla koltuğa oturmuştu. Perdenin açılma sesiyle gözlerini açıp bana baktı direkt. Biten sigarasını ortadaki sehpanın üstündeki küllüğe söndürdü. Ayağa kalktığında kapının önünde karşı karşıya durduk. Yüzüme düşen saçımı kulağımın arkasına doğru itti.

“Çoktan uyumuş olursun sanıyordum,” dedi uykuma ne kadar düşkün olduğumu bildiği için.

“Odamı Esra’ya verdim, aşağıdaki oda çok küçük. Kötü bir ev sahibi olarak görünmenizi istemedim ilk günden.” Hâlâ boynumda oyalanan eliyle dikkatim dağılırken hafifçe öksürdüm.

“Kötü bir ev sahibi gibi görünmek istemem o zaman.” Eli aşağıya doğru kayarken avuç içime yerleşmişti.

Bir adım ileri attığımda ben de bir adım geri attım. Mutfığa girdiğimizde boşta kalan eliyle balkon kapısını kapatmış tekrar bana dönmüştü. Ellerimiz ayrılmazken mutfaktan çıkmış üst katın merdivenlerine ulaşmıştık. Uğur önde ben arkada basamakları çıktıktan sonra kendi odasının kapısını açmış, ben girdikten sonra kapatmıştı. Yatağın kenarını açıp oturmamı sağladıktan sonra elimi bıraktı, boşluğa düşmüş gibi hissettim o an.

“Uzan hadi, en rahat ettiğin yer değil mi benim yatağım?” Tek kaşını kaldırırken yüzünde yarım bir gülümseme vardı.

Dediğini yapıp geriye doğru yaslandım ve başım yastıkla buluştu. Uğur başımda dikilip bana baktıktan sonra onaylamış olacak ki

başını sallayıp dudağını büktü. Arkasını dönüp odadan çıktığında kaşlarım çatıldı. Onunla aynı odada yatmamak için belirttiğim ak-lıma gelince yüzüm düştü. Beni kendi yatağına yatırmış sonra da odadan çıkıp gitmişti. Yataktan kalkıp oturdum. En sonunda dayanamayıp ayağa kalkıp kapıyı açtığımda Uğur'u elinde havluyla karşımda buldum.

"Gidiyor musun?" diye sordu onun da kaşları çatılırken.

"Beni yatağa yatırıp nereye gidiyorsun? Ercan'ın koynuna mı gireceksin? Hayır yani her dediğimi yapacaksan diğer istek ve dilek-lerimi ne zaman yapmayı planlıyorsun?" Arka arkaya nefes almadan kızarak konuştuğumda elim hâlâ kapı kolunda duruyordu.

"Senin koynunu tercih ederim," dediğinde yüzünde serseri bir gülüş vardı.

"Hı?" dedim anlamayarak.

"Senin koynunu tercih ederim ama biraz daha burada böyle kalırsak ya Esra'nın odasına girmek için az sonra merdivenlerden çıkacak olan Ercan'a ya da Ercan'ın yanma gidecek olan Esra'ya ya kalanacağız," dedi ciddi bir ifadeyle.

Ben öylece ona bakmaya devam ederken eli belimi bulduğunda parmakları hafifçe tenimi sıkıştırdı. Birlikte içeriye girdiğimizde ka-pıyı ayağıyla kapatmış sırtını yaslamıştı. Tam önünde dururken kapı açılma sesini duyduk tam da o anda. Esra ve Ercan'ın kısık sesi du-yulurken kapı sessiz bir şekilde tekrar kapatılmıştı. Gözlerim büyür-ken Uğur'a baktım ve yüzünde *ben demiştim* diyen bir ifade vardı.

"Hadi gel," diyerek elindeki havluyu sandalyenin üstüne bırak-tı. Birlikte tekrar yatağa ilerledik.

Beni biraz önce bıraktığı sağ tarafa yatarken Uğur dolaptan çı-kardığı yeni bir tişörtle üstünü değiştirmiş, ışığı kapatmıştı. Biraz düşünseydim sanırım Uğur'un sigara kokusunu üstünden atmak için elini yüzünü yıkayıp dişlerini fırçaladığını anlardım. Ama sorun şuydu ki onunla ilgili konularda düşünmek yerine eyleme geçmek daha heyecan vericiydi benim için. Yatağın sol tarafı çökerken nefe-sinin sesini çok yakından duydum.

“Sarılmayacak mısın?” Kollarını belime doladığında başım göğsüne düştü.

“Gerçekten çabalıyor musun?” Şu an kendinden tavizler verdiğini hissediyordum ve buna inanmak istiyordum.

“Çabalıyorum Gökkuşağı, emin ol senin için uğraşıyorum.” Saçlarımin üstünde hissettiğim baskıyla burnunu gömüp derin bir nefes aldığını hissettim.

“Çabala Uğur, bizim için savaşmaktan vazgeçme. Çünkü ben senin için kendimle bile savaşıyorum,” diye mırıldandım kolları arasında olmanın verdiği rahatlıkla.

Elleri beni kendine daha çok çekerken göğsüne sığındım. Saçlarımin arasına konan nahif öpücüklerle kendimi çok daha iyi hissediyordum. Günlerdir yorucu bir zihne sahiptim ve şimdi bu hissin onun kolları arasındayken kaybolduğunu hissediyordum. Başımı kaldırıp tam şah damarının üstüne dudaklarımı bastırdım. Sert nefesi yüzüme değerken tutuşu sıkılaştı. Eski yerime dönerken uykunun beni kendine doğru çektiğini hissettim.

Sabah gözlerimi açtığımda yavaşça diğer tarafa döndüm. Uğur’un beni izleyen gözleriyle karşılaştığımda gülümsedim. Son günlerde birbirimize karşı biraz daha yaklaştığımızı hissediyordum. Hatalarını yavaş yavaş anlıyor, beni kabul etmeye başlıyordu. Sadece o değil ben de hatalar yapmıştım ve şimdi ikimiz de kendi içimizde birbirimize bir şans vermeye çalışıyorduk.

“Günaydın,” dedi yüzüme düşen saçlarımı nazikçe geriye iterken.

“Günaydın,” dedim yüzümdeki gülümseme büyürken.

Kapı kapanma sesi geldiğinde merdiven basamaklarında ayak sesleri duyuldu. Sanırım Esra ve Ercan da uyanmıştı. Yatak başlığına doğru yukarı kalkıp oturduğumda saate baktım. Ona geldiğini görünce uzun süredir uyuduğumu anladım. Uğur çok erken uyanıyordu, izinli olduğu günlerde bile işe gidiş saatinde kalkıyordu. Yılların alışkanlığıydı sanırım ama bugün ben uyanana kadar yataktan kalkmamıştı.

“İyi uyudun mu?” Yüzünde tebessüm oluşurken tek kaşını kaldırdı.

“Evet, sen?” Yatakta bana doğru edildiğinde çok fazla yakındık.

“Bütün gece dönüp durdun, bir şeyler mırıldandın. Kâbus görüyordun sanırım, *gitme* diye sayıkladın.” Kaşları hafifçe çatılırken gözleri yüzümde gezindi.

“Hatırlamıyorum ama kâbus olsa bu kadar rahat uyuyamazdım.” Yüzümdeki tebessümü bozmadım, sanırım bedenim rahatlasa bile zihnim hâlâ aynı kaskacın içinde hapisti.

“Güzel bir kahvaltı yapalım.” Elimi tuttuğunda beni kendine çekip yanağıma dudaklarını bastırıp sıcak bir öpücük bıraktı.

Yüzümde geniş bir gülümseme oluşurken birlikte odadan çıktık. Ben banyoya elimi yüzümü yıkamaya geçerken Uğur alt kata inmişti. İşimi bitirip mutfağa girdiğimde Ercan ve Uğur’u kahvaltı hazırlarken buldum. Benim hemen arkamdan gelen Esra’yla birlikte mutfak masasına yönelip kendimize sandalye çekip oturduk. Benim gözlerim Uğur’un sırt kaslarındaydı tamamen, acaba ne kadar süre çalışınca bu hâle gelmişti? Omuzları bayağı genişti ama böyle boğum boğum değil de daha çekici bir kas yapısı vardı.

“Her gün bu manzaraya uyanmak...” diyerek içini çeken Esra’yla başımı sallayıp onayladım. “Enfes,” diyerek.

Uğur aniden arkasını dönünce hızla gözlerimi ellerime indirdim. Tırnaklarımı incelerken başımı hafifçe kaldırıp baktığımda göz göze geldi. Yaramazlık yaparken yakalanmışım gibi tek kaşını kaldırıp bakınca dudaklarımı büzüp omuz silktim. Ercan ona bir şey dediğinde gözlerini benden çekip cevap verdi. Derin bir nefes alarak bir daha yakalanmamak için ayağa kalkıp masayı hazırlamaya başladım. Esra çıkardığım tabak, bardak ve çatalları yerleştirmiş, Uğur ve Ercan da çayı demleyip menemen yapmışlardı. Birlikte masaya geçtiğimizde çaylarımızı da almıştık.

“Afiyet olsun,” diyerek yemeye başladık.

Kahvaltının ardından Esra’nın evinde eksik olan birkaç eşyasına bakmak için alışverişe çıkmaya karar verdik. Üstüme beyaz salaş tişört, altıma da lila renginde pantolon giymiştim. Beyaz spor ayakkabılarımı giyip kapıdan çıktığımda Esra, Ercan’ın arabasına geçerken ben de Uğur’un arabasına bindim. Güneş gözlüğümü taktığımda

öğlen sıcağı kendini belli etmeye başlamıştı. Alışveriş merkezine gideceğimiz için güneşi sorun yapmıyordum, dışarıda olmayacaktık.

Alışveriş merkezine geldiğimizde Esra ev eşyaları satan bir mağazaya girdiğinde biz de peşinden ilerledik. Uğur yanımda dururken Ercan, Esra'yla birlikte eşyalara bakıyordu. Kenarda duran okuma lambalarına bakarken mor renkte olanı çok güzel göründü gözüme. Teşhir ürünü olduğu için lambayı yakıp nasıl durduğuna baktım. Işık oranı istediğim gibi loştu, fazla bir aydınlık göz yorucu olabiliyordu.

“Beğendin mi?” Omzumun üstünden baktığımda Uğur’un bir adım kadar uzağımda elleri kot pantolonun ceplerinde beni izlediğini gördüm.

“Evet, kitap okurken kullanılabilir. Rengi de çok tatlı,” dedim gülümseyerek.

Uğur etrafına bakıp görevli birisini gördüğünde, “Kolay gelsin, mor olanın kutulusunu alabilir miyiz?” diye sordu. Görevli, lambaların olduğu kısımdan kutulu bir şekilde çıkarıp uzattığında Uğur aldı.

“Başka ihtiyacın olan bir şey var mı?” Bana doğru döndüğünde başımı iki yana salladım.

“İhtiyacım yok, lambayı bile görünce almak istedim.” Kutuyu koymak için bir alışveriş arabası aldı. Kutuyu içine koyup kasanın yanına bıraktı. Yanıma geldiğinde elimi tuttu.

“Biz yine de bir bakalım, belki görünce aklıma gelen bir şey olur.” Avcumun içindeki eline gözlerim kayınca yutkunup başımı salladım.

Reyonlar arasında gezinirken sürekli avcunun içinde olan elime gözlerim kaydığı için etrafa bakmaya bile odaklanamadım. Uğur da birkaç şeye bakmış Esra’nın işi bitene kadar oyalanmıştık. En son ödemeyi yaparken Uğur lambanın hediye olduğunu söyleyip kendisi ödemişti. Arabaya eşyaları bıraktıktan sonra en üst kata çıkıp yemek bölümüne girdik. Esra ve ben limonata alırken Ercan ve Uğur kahve istemişti. Terasa oturduğumuzda Uğur sigarasını yakmıştı.

“Akşama planınız var mı?” Esra bize doğru döndüğünde Uğur’a baktım.

“Var,” dedi kısaca.

“O zaman sen gel Menhus, akşam yemek yiyelim birlikte.” Esra gülümseyerek bana döndüğünde hevesli görünüyordu.

“Menhus gelemes, sen sevgilinle baş başa takıl işte.” Uğur ben daha konuşmadan benim yerime cevap vermişti. Kaşlarımı çatarak ona doğru döndüğümde yüzünde düz bir ifadeyle Esra’ya bakıyordu.

“Hayır, gelirim,” dedim inat ederek.

“Yok yok gelemeszin, ben sevgilimle baş başa kalacağım.” Ercan hızla itiraz ederek Esra’nın elini tutup kendine çekti.

“Gelsin işte kız,” dedi Esra da.

Ercan ve Uğur arasında kısa bir bakışma geçerken Uğur işimiz olduğunu söyleyerek beni de çekiştirerek terastan çıkmıştı. Bir şeyler dönüyordu ortada ama ne olduğunu anlamamıştım. Arabaya bindiğimizde yan tarafta oturan Uğur’a döndüm. Yüzüne dik dik baktığımı fark edince derin bir nefes alıp bana döndü.

“Ercan bu akşam Esra’ya evlenme teklifi edecek. Sana söylemedi çünkü Esra’ya söyleyeceğini düşündü.” Arabayı çalıştırırken sıradan bir şeyden bahsediyor gibi konuşmuştu.

“İnanamıyorum! Çok sevindim!” dedim gülümserken. Eğer önceden öğrenseydim Esra’ya tabii ki söylerdim en azından hazırlıklı olurdu. Ercan’ın ne yapacağı hiç belli olmuyordu, inşallah kazasız belasız atlatırlardı.

“Gitmek istediğin bir yer yoksa eve geçelim.” Uğur’un önerisiyle, “Olur,” dedim.

Birlikte eve geçtiğimizde yemek saati gelmişti. Mutfığa girdiğimizde buzdolabını açıp mantar, biber, domates çıkardım. Ellerimi yıkayıp yemek yapmaya başladım. Domates çorbası ve mantarı birbirine yakıştırdığım için çorba ve sote yapmaya karar verdim. Mutfaktaki işlerimi hallettiğimde salona geçtim. Uğur’u göremeyince üst kata yöneldim, odasının kapısı açıktı. Çalışma masasının üstünde duran dosyalara kaşları çatık bir şekilde bakıyordu. Yüzünde hiçbir ifade yer almazken okuduğu satırları anlamaya çalışıyor gibiydi. Kapının pervazına yaslanıp onu izlemeye devam ettim. Burada olduğumu biliyordu.

Mavi kapaklı dosyayı kapatıp bana doğru döndüğünde elini uzattı. Durduğum yerden ayrılıp elini tutana kadar ilerledim. Ellerimiz buluştuğunda göz göze geldik. Parmaklarımız arasından geçen akım kalbime dokundu. Ayağa kalktığı anda benden uzun olan boyuyla başını eğip göz temasımızı devam ettirdi. Boşta kalan eli uzanıp yüzüme dokundu. Nefesimi tutarken bu temasın kalbime etkisi oldukça büyük olmuştu.

“Gözlerin cam gibi. Buzlu bir gölü anımsatıyor.” Sağ gözümün altında dolaşan başparmağı usulca bir çizgi çizdi.

“Senin gözlerinse kaya kadar sert ve aşılmaz.” Koyu kahve gözleri bir dağ gibi önüme serilmişti.

“Kim bilir belki de bir Leyla bekliyordur.” Dudakları kıvrılıp sağ yanağındaki gamzesini ortaya çıkarttığı anda elim yüzüne çıkıp gamzesini buldu.

“Delerim kural tanımam, bilirsin,” dedim yaramaz bir gülümsemeyle.

“Bilirim,” dedi kabullenişle.

Aşağıya indiğimizde birlikte masayı kurmuş yemeklerimizi yemiştik. Bulaşıkları topladıktan sonra üst kata yöneldim. Kendime temiz kıyafet aldıktan sonra duşa girdim. Uğur alt katta salonda haberleri izliyordu. Duştan çıktıktan sonra üstümü giyindim ve saçlarımı tarayıp kuruttum, artık daha ferah hissediyordum. Kirlileri çamaşır makinesine atıp çalıştırdım. Alt kata indiğimde Uğur’u üçlü kanepeye uzanmış gözleri kapalı bir şekilde yatarken buldum.

Son günlerde çok çalışıyordu, vurulduğu zaman diliminde işleri birikmişti. Yukarı çıkıp battaniye aldıktan sonra aşağıya inip salona girdim. Açık olan televizyonu kapatıp elimdeki battaniyeyi açtım. Üstüne örttüğümde kirpikleri titreyip açıldı. Elimi tuttuğunda beni kolları arasına çekti ve bir anda ben kendimi onun göğsüne yaslı bir şekilde buldum. Başını saçlarımın arasına koyup derin bir nefes aldığı anda dudaklarımı ısırdım. Bu çok fazlaydı.

“Uyu, ben seni yatağına yatırırım,” diye fısıldadı.

Cevap vermedim, sadece gözlerimi kapattım. Onun sıcaklığı

altında kalmak bana iyi hissettiriyordu. Rahat olan yatağı değildi aslında, onun olduğu her yer benim için rahattı. Sıkış sıkış yattığımız şu üçlü koltuk bile yukarıdaki odalarda bulunan yataklardan daha rahattı. İçime derin bir nefes çekerken kollarında uykuya daldım bir gece daha.

Sabah uyandığımda Uğur'un dediği gibi kendi yatağımda yatıyordum. Kabaran saçlarımın arasından elimi geçirdim. Yataktan kalkıp saçlarımı topladım. Saate baktığımda gece erken uyuduğum için alarmdan önce kalkmışım. Banyoya geçip yüzümü yıkadıktan sonra alt kattan gelen sesleri Uğur ve Ercan'ın da uyandığını anladım. Odama geçip giysi dolabımı açtım. Kot pantolon ve salaş açık yeşil renginde tişört çıkardım. Üstümü giydikten sonra saçlarımı tarayıp daha düzgün bir şekilde topladım. İçimden geldiği gibi günlük hafif bir makyaj yaptım. Aşağıya indiğimde kahvaltı hazırды.

"Günaydın," dedi Ercan beni gördüğünde gülümseyerek.

"Günaydın. Sonuç ne?" Heyecanla sorduğumda gülümsemesi büyüdü.

"Evleniyoruz!" dediğinde sevinçle Ercan'ın boynuna atladım.

"Tebrik ederim!" Ercan da bana sarılırken gelen öksürük sesiyle ayrıldık.

"Darısı bekârlara olsun artık." İmayla konuşup göz kırptığında güldüm.

Birlikte yaptığımız kahvaltının ardından askeriye gitmek için evden çıktık. Esra'ya da tebrik mesajı atmıştım yoldayken. Yüzüğünün fotoğrafını attığında gülümsedim. Mutlu olmalarını istiyordum çünkü gerçekten birbirlerine çok âşıklardı. Düğün için henüz net bir tarih yoktu ama arayış çok açmak istemiyorlardı. Ercan önce Esra'nın ailesiyle tanışacak, sonra da Esra onun ailesiyle tanışacaktı. Kahvaltıda öğrendiğime göre yaz sonunda nişan yapılmasını istiyordu Ercan ve Esra da kabul etmişti.

Uğur ve Ercan eğitime giderken ben de hava almak için bahçeye çıkmaya karar vermiştim. Erdem'i görünce kantinden iki çay alıp yanma oturdum. Çaylarımızı içerken havadan sudan konuşmaya başlamıştık. Bir anda askerler hazır ola geçince ikimiz de aynı yöne baktık.

“Gerçekten onu sen mi gönderdin?” Erdem’in sorusuyla birlikte usulca başımı salladım.

“Sınırını fazlasıyla aşmıştı,” dedim kolları arasındaki kutuda eşyalarını taşıyan Havin’in yönetim binasından çıkışını izlerken.

“Bu kadar kolay yani senin için?” Gözlerimi Havin’den çekip yan tarafımda oturan Erdem’e baktım.

“Ne o? Korkuttum mu seni?” diye sordum. Tek kaşımı kaldırıırken yüzüme tebessüm yayıldı.

“Yok be kızım, madem böyle şeyler yapıyorsun bize bir Antalya, Muğla falan yaz diyecektim.” Gülerken geriye doğru yaslanmış güneşe doğru geldiği için gözlerini hafif kısmıştı.

“Daha yeni gelmedin mi sen buraya? Ne çabuk bıktın?” Erdem bildiğim kadarıyla ben gelmeden birkaç ay önce görevlendirme emriyle gelmişti. Hiç şikâyet eder gibi bir hâli de yoktu.

“Seninki öldürmezse beni tabii burası güzel yer. Geliyor yine.” Sessizce söylenip hızla kalktı yerinden. Bana göz kırpıp arka tarafa doğru yürümeye başladı.

Erdem’in kaçmasıyla ben de Uğur’a doğru döndüm. Havin de onun geldiğini fark edip önüne geçmişti. Elindeki kutuyu yere bıraktığında karşılıklı durdular. Uğur’un yüzünü göremiyordum sırtı bana dönük olduğu için ama Havin net bir şekilde görünüyordu. Bir şeyler anlatıp konuşup duruyordu, olduğum yerde durdum. İsteddiği kadar konuşsun bir daha nasıl olsa konuşamayacaktı. Geriye yaslanıp elimi çenemin altına koyup uzaktan izledim.

Uğur’un başını sallayıp elini uzattığını gördüm. Havin önce bir durup Uğur’un eline baktı, sonra arkasında duran beni gördü. Yüzündeki gülümsemeyi gördüğümünden ne yapacağını anladım. Ben ayağa kalktığımda o çoktan Uğur’un omuzlarına ellerini koymuş, sarılmıştı. Uğur’un elleri havada kalırken bunu beklemediği için öylece donup kalmıştı.

Havin’i Uğur’dan ayıran benim ellerim olmuştu. Saçlarından tuttuğum gibi onu geriye çekerken tökezlemiş, dudaklarının arasından bir çığlık kaçmıştı. Elime doladığım saçlarına geriye doğru

sertçe asıldığında Uğur beni belimden tutmuş kendine doğru çekiyordu. Ben çekiyordum, Uğur çekiyordu. Sonunda Havin'in saçlarının büyük kısmı elimde kalırken bıraktım.

“Sana senin hayatını sikerim demiştim! Gittiğin yerde bile rahat vermeyeceğim sana! Cehennemın olacağım senin!” Havin elleri başında dolu gözlerle bana bakarken sinirden kudurmuş bir hâlde bağırıyordum. Eğer Uğur olmasa tekrar üstüne atlayacak potansiyelim de vardı.

“Seni mahvedeceğim! Mahkemeye vereceğim!” Havin nefretle bana bakarken bunların hiçbirini yapamayacağını gayet güzel bir şekilde biliyordu.

“Bir daha sevdiğim adama bırak elini, gözün değsin parçalarım seni! Elimde kalıp geberip gidersin! Siktir git!” Uğur beni göğsüne yaslariken aldığım sesli nefeslerle son hız bağırmaya devam ediyordum.

Havin yerdeki kutuyu alıp kaçarak gittiğinde gözlerimi kapatıp sakinleşmeye çalıştım. Derin nefesler alırken Uğur'un kokusu ciğerlerime doldu. Hâlâ kolları karnımın üstünde beni sıkıca tutuyordu. O şeytana elini uzatmasa bu cesareti gösterip de sarılmaya kalkmazdı. Hızla kollarının arasında çıkıp karşısına geçtim.

“Bir daha o şeytan kılıklı kadını görür de elini kolunu uzatırsan kopartırım Uğur!” Sinirle yüzüne bağırduğım da ellerini yukarı kaldırdı.

“Kopartırsın,” derken yüzünde tutmaya çalıştığı sabit ifadesinin altında her an gülecekmiş gibi duruyordu.

“Bana bak, dalga geçmiyorum. Seni de sürerim kuş uçmaz kervan geçmez bir yere. Banyo yapmak için ineklerin su içtiği yalaklara girmek zorunda kalırsın! En son gördüğün dişi, kulağında vızıldayan sinek olur!” İşaret parmağımı kaldırıp göğsüne doğru iki kez vurduğumda gözlerine baktım.

“Yaparsın yavrum,” dedi göğsünde duran parmağımla birlikte, elimi avuç içine hapsedip beni kendine doğru çekerken.

Bu adam beni deli ediyordu!

İçime derin bir nefes çekip sakinleşmeye çalıştım. En azından artık Havin derdim ortadan kalkmıştı. Gerçi o kız dert bile olamazdı bana.

Öğle yemeği saati geldiğinde Ercan masada evlilik teklif ettiğini ve Esra'nın kabul ettiğini söyleyince herkes tebrik etmişti. Bu akşam kutlamak için yemeğe çıkmayı teklif etmişti Gamze. Herkes kabul edince Ercan, Esra'ya haber vermişti. Onun da müsait olmasıyla saat yedide her zaman gittikleri mangal evine rezervasyon yapılmıştı.

Mesai bitiminde eve geldiğimizde çok vaktimiz yoktu bu yüzden direkt üstüme krem renginde rahat bir yaz elbiseyi giydim. Saçlarımı açık bırakıp uçlarına dalga verdim. Makyajımı silip biraz daha özenli yaptım. Beyaz halka küpelerimi ve beyaz bilekliğimi taktığımda hazırdım. Odadan çıktığımda Uğur da kapısını açmıştı aynı anda. Gözlerimi üstünde gezdirirken koyu lacivert kot pantolon ve üstüne de krem renginde gömlek giydiğini gördüm. Uyumlu görünüyorduk. Omuzlarını saran gömleğin kumaşı bedenine oturmuştu. Bileğine taktığı lacivert saati de oldukça şık duruyordu.

“Elbisen yakışmış,” dedi bana bir adım atarak.

“Giyecek bir yer bulduğum için seviniyorum aslında. Hep kot, tişört giymekten sıkıldım. Bu arada sen de oldukça iyi görünüyorsun, yakışmış,” dedim beğenimi de dile getirerek.

“Kot, tişört iyidir.” Başını usulca sallayıp tasdikler gibi kendini onayladığında güldüm. Kıskanç bir adam olduğunu uzun zaman önce fark etmiştim.

Aşağıya indiğimizde Ercan bizi bekliyordu. Esra, gideceğimiz yer kendi evine yakın olduğu için direkt geçecekti. Arabaya bindiğimizde diğerlerini de arayıp çıktığımızı haber verdik. Sitenin çıkışında Mert'le Mine de arabalarıyla bize katıldı. Merkeze giden yolda Semih ve Emre'nin arabası da hemen arkamızda yerini aldı. Konvoy gibi ilerlerken sanki gelin almaya gidiyormuş gibiydik.

Restorana geldiğimizde arabaları yan yana park edip inmiştik. Esra bizden birkaç dakika önce gelmişti. Üst kata çıktığımızda birleştirilmiş üç masayla hepimiz yerimize yerleştik. Sağ tarafıma Esra, soluma Gamze, karşıma Uğur oturmuştu. Uğur'un bir yanında Emre

diğer yanında Ercan vardı. Herkes eşleriyle karşılıklı oturmuştu. Bana da Uğur kalmıştı, hep bana kalsaydı keşke...

“Ne yiyoruz?” Semih’in sorusuyla masada kısa bir sipariş verme curcunası oluştu.

Karar verilen yemeklerle masada sohbet dönmeye başlarken Ercan ve Esra tekrar tebrik edilmişti. Onların böyle mutlu olması herkese yansımıştı. Yemekler geldiğinde önümde duran kebab oldukça lezzetli görünüyordu. Başımı kaldırıp baktığımda Uğur’un gözlerini gördüm, bana bakıyordu. Emre’nin söylediği bir şeye başını sallayıp onayladı. Önümdeki boş olan bardağa açtığı şişeden su doldurdu, sonra kendisine de aldı. Ortamızda duran salata tabağını bana biraz daha yaklaştırdı. Tüm bunları yaparken bir yandan Emre’yle eğitimler hakkında konuşuyor bir yandan da sanki normal bir şeymiş gibi davranıyordu. Galiba başarıyorduk, biz oluyorduk.

“Teşekkür ederim,” dedim gözleri beni bulduğunda. Başım bir kez sallayıp tebessüm etti bir şey demeden.

“Kış düğünü mü düşünüyorsunuz?” Yanımda oturan Gamze’nin sesiyle ben de konuya döndüm.

“Aslında bahar düğünü istiyorum. Nisan sonu, Mayıs başı olabilir.” Esra yüzünden eksik olmayan gülümsemesiyle konuştuğunda bahar gelini olmanın ona ne kadar yakışacağını düşündüm.

“Sonbahar düğünü de güzel olur sevgilim.” Ercan atıldığında masada gülmeler arttı.

“Oğlum aceleniz mi var? Rahat rahat yapın işte düğününüzü.” Uğur arkadaşına doğru döndüğünde Esra’dan yana olmasıyla şaşırmıştım.

“Seni de göreceğiz.” Ercan ne kadar kısık sesle konuşmuş olsa da çaprazımda oturduğu için duymuştum.

Uğur’un gözleri bana kayarken az önce doldurduğu suya uzanıp büyük bir yudum aldım. Esra da duymuş olmalı ki koluma omzunu vurdu hafifçe. Gülümsememi bastırıp başımı hafifçe eğip yemeğime baktım. Her şeye arsız olan ben, nedense bu konuda kabuğuma çekiliyordum.

Sohbet konusu değişirken yemekler yenmiş sıra tatlıya gelmişti. Önüme konan ekmek kadayıfıyla içimi çektim. Çok doymuştum ama tatlı da leziz görünüyordu. Dayanamayıp ufak bir çatal alıp ağızıma attım, tadı muhteşemdi.

“Havin’in yerine birisi gelecek mi?” Mine’nin sorusuyla onu cevaplayan Mihrem’e baktım.

“Gelecek, kimsenin yeri boş kalmaz doldurulur askeriyede. Önümüzdeki hafta başlar büyük ihtimalle.” Havin’i benim gönderdiğimi neredeyse hepsi biliyordu çünkü Semih’e en başında söylemiştim.

“İnşallah doğru düzgün birisi gelir bu sefer,” dedi Gamze. İşte buna kesinlikle katılıyordum.

“Menhus bu arada eğitim atölyesi açıldı, biz eğitimde olduğumuzda sıkılırsan uğra derim. Askerler olmadığı için de rahat rahat çalışabilirsin.” Emre’nin önerisiyle Uğur’a döndüm.

“Çömlek, maket yapımı ya da el işleriyle ilgili dersler veriliyor yine askerler tarafından. Meslek edindirme kursu gibi düşün, katılmak istersen ayarlayalım.” Uğur sorun olmadığını belirttiğinde en azından denemeye karar vermiştim.

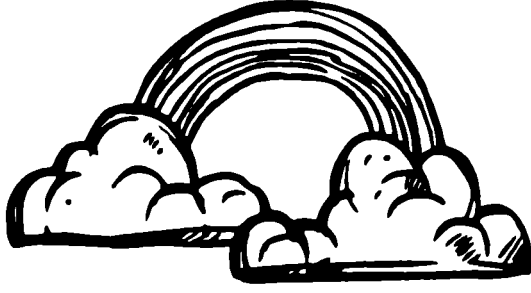
“Yarın bakarsınız,” dediğimde, “Olur,” dedi.

Yemek bittiğinde toplanmaya başladık. Yemek, tatlı, çay, kahve, sohbet derken saat bayağı ilerlemişti. Hava tatlı bir ılıkığa ev sahipliği yaparken yıldızlar gökyüzünü süslemişti. Yazın son ayına girmek üzereydik ve aylardır bu şehirdeydim. Vurulmuştum, ölümden dönmüştüm, nefes almıştım, yaşamıştım, çok ağlamıştım ve sonra âşık olmuştum. Başımı çevirip baktığımda yanımda oturan adam kalbimi yerinden sarstı bir kez daha. Gözleri kısa bir an bana dokunurken uzanıp elimi tuttu. Ellerimize baktım. Güzeldik, biz olduğumuzda daha güzeldik.

Siteye girdiğimizde evin önünde durduk. Arabadan indiğimizde başka bir kapının açılış sesini duydum. Arkamı döndüğümde olduğum yerde kaldım. Yanımdan geçen Uğur bir adım önümde durdu. Arabadan inen şoför arka kapıyı açtı. Aşağıya inen kadın bize doğru yaklaştı.

“Artık eve dönme zamanın geldi Kardem,” dedi halam.

Bölüm 30

Kalbim, aklımın yolunu kapatmış ve mantığım bir köşeye saklanmıştı. Aylardır süren kaçış hayatımın bitmesi isteniyordu, eve geri dönmemi talep ediyorlardı.

Peki döneceğim yer evim miydi?

Halamın bir giz perdesi arkasına sakladığı sırları artık biliyor olmanın verdiği ağırlık omuzlarıma çöktü. Evim olarak benimsediğim iki katlı bu çatının altı bana güven veriyordu. İçinde yaşayan iki adamdan birine kalbimi, diğerine dostluğumu vermiştim. Burada tanıştığım bütün insanları düşündüm. Emre, Gamze, Semih, Mihrem, Mert, Mine, Ercan, Esra, Erdem... Hepsinin bende çok özel bir yeri vardı. Bana kendimi hiç yalnız hissettirmemiş, hep yanımda olmuşlardı. Hayatımın hiçbir döneminde bu kadar güven dolu, rahat ve mutlu hissetmemiştim kendimi. Şimdi bu bir vedayla mı sonuçlanacaktı?

Uğur... Kalbimin sahibi olan adam. Buz kütlelerini gözlerine işleyerek derin duvarlar inşa edip arkasında saklanan adam. Ona ulaşmak için bütün sıcaklığımla sarılmış, biraz olsun kalbindeki buzları eritmek için ısıtmaya çalışmışım. Tenimdeki sıcaklık ona bulaştığında elimi tutmuştu, gözlerindeki ifade kırılmıştı. Şimdi sımsıkı tuttuğu elimi ondan çekip almak ve beni götürmek istiyorlardı. Peki o ne yapacaktı?

Gözlerine baktığımda kaşları çatılmış, biraz önce duyduğu sözlerle birlikte yüzü düşünceli bir hâl almıştı. Bir şey söylesin istedim, bir şey desin diye bekledim. Gözleri benden ayrılıp karşımızda duran halama çevrildiğinde nefesimi tuttum.

“Sorun ortadan kalktı mı?” diye sordu tedbirli bir ifadeyle. Önce güvenliğimi önemseyeceğini biliyordum.

“Hayır ama artık uzun süre geride tutamıyorum onları. Açığa çıkmadan eve dönüp yerini alması gerekiyor.” Halam her zamanki iş için takındığı yıkılmaz tavrıyla cevap verdi.

“Açığa çıkmadıysa kalması daha güvenli olacak. Kalmak istediği sürece kapım ona hep açık.” Uğur bunu halama söylese de aslında sözleri banaydı. Kalmak istersem beni kabul edecekti.

“Kardem gitmesi gerektiğini biliyor. Görevleri ve sorumlulukları var, değil mi kızım?” Gözleri beni bulurken en son ne zaman bana *kızım* dediğini düşündüm. Buraya gelmeye beni ikna etmek için söylemişti.

“Yalnız konuşmak istiyorum. Uğur bize izin verir misin?” Bu kadar kendimden emin bir şekilde konuşmamı beklemiyordum ama oldukça netti ses tonum.

“İçerideyim, bekliyorum.” Ona her an seslenebileceğimi ve gelmemi istediğini sözlerinden değil, gözlerinden anladım.

Usulca başımı sallayıp onayladığımda elimi bırakıp arkasına döndü ve eve doğru adımladı. Kapanan kapıyla birlikte halama doğru ilerledim. Aramızda az bir mesafe kalınca durdum. Beni buraya bıraktığı hâliyle aynıydı; saçları sıkı bir topuzla toplanmış üstünde siyah bir ceket-etek takımı vardı. Yılların etkisiyle göz kenarları kırışsa da oldukça dinç ve yaşına göre daha genç duruyordu. Çok güzel bir kadındı.

“Gelmen gerekiyor, burada daha fazla saklanamazsın,” dedi bir kez daha hatırlatarak.

“Gelmek istemiyorum, bütün o kargaşadan uzakta burada nefes aldığımı hissediyorum. Hala, lütfen bir kez olsun benim isteklerime önem verin.” Bıkın bir nefes verirken ellerimi saçlarımin arasından geçirip dağıttım.

“Babaannen burada olduğunu duyarsa eğer Kardem, onun gazabından bizi kimse kurtaramaz. Bir risk aldım ve seni yurt dışına göndermek yerine yakınımda tuttum ama artık buna devam edemeyiz.” Kararlı bir şekilde beni götüreceğini kesin olarak dile getirirken bu isteğin babaanneme ait olduğunu tahmin etmem gerekiyordu.

“Bir daha babaannemin sözünü dinlersem beni o mezara gömün ve çıkarmayın! Hiçbir yere gitmiyorum!” Sinirle dudaklarımı aralayıp sesimi yükseltirken bir adım geriye attım.

Halam arabanın ön camına bir kez tıklattığında inen koruma bana doğru adımladı. Kolumdan tuttuğu anda geri çekmek için hareketlenmiştim ki bir el benden önce davranıp sertçe kolumda duran eli benden ayırdı. Uğur beni arkasına aldığı anda önüme geçip tamamen görünmememi sağladığında gerildim.

“Bir kez daha ona dokun ve ben de kimseye dokunacak bir elin olmayacağını garanti edeyim.” Buz gibi çıkan ses tonuyla ürperdim. Bu tehdidin gerçek olduğuna içtenlikle inanıyordum.

“Bu bizim aramızda Uğur, geri çekil.” Halam araya girdiğinde koruma çekilmişti.

“Onu bana emanet ettin, koru dedin. Onu kendinden bile korudum ve şimdi zarar veren kanından birisi bile olsa izin vermem.” Sert ses tonu sarsılmaz ve geçit vermezdi. Önümde duran adam benim önüme kim gelirse gelsin dağ gibi dikileceğini kanıtladı bugün bana.

“Menhus, bu son uyarım.” Halam, Uğur’u aşamayacağını anlamış olacak ki tekrar bana yöneldi.

Uğur’un eline uzanıp en küçük parmağını tuttum. Omzunun üstünden bana baktığında tebessüm ettim. Gözlerindeki ifade yumuşarken dudaklarımı oynatıp, “Geleceğim,” dedim. Derin bir nefes verdiğinde başını bir kez sallayıp yana doğru çekildi. Halam tekrar görüş açımı girerken Uğur bu sefer eve girmemiş, birkaç adım geride durmuştu. Halama doğru yaklaşıp kulağına eğilip fısıldadım.

“Arın’ın beni sevdiğini biliyorsun değil mi hala? Geri döndüğümde neler yapacağını da tahmin ediyorsundur. Beni buradan götürdüğünde ilk karşılaştığımız an peşime düşmesini izlersin. Ben de

ondan kurtulmak için her şeyi yaparım, yasal olsun ya da olmasın.” Geri çekildiğimde yüzümde tamamen samimiyetten uzak bir tebessüm vardı. Gözlerimse Uğur’un dediği gibi buzdan bir göldü.

Halam karşımda zorlukla yutkunurken gözleri arkamda duran Uğur’a kaydı kısa bir an. Tekrar beni bulduğunda bunu yapacağıma inanmıştı. Ben bu zamana kadar yapacağım dediğim her şeyi bütün sınırlara, kurallara rağmen yapmıştım ve bunu en iyi kendisi biliyordu. Bir kez başını salladı sadece.

“Anlaştığımıza sevindim hala. Çok fazla buralarda görünmesen iyi olur, dikkat çekmek istemeyiz. İyi yolculuklar size.” Elimi kaldırıp gülümseyerek hafifçe salladım.

Koruma arka kapıyı açtığında halam arabaya bindi. Araba site-den ayrılırken arkamı dönüp Uğur’a baktım. Kollarını göğsünün altında kavuşturmuş, sırtını duvara dayamış bana bakıyordu. Ellerimi pantolonumun cebine koyup eve doğru yürüdüm. İçeriye girdiğimde arkamdan gelmiş, açık bıraktığım kapıyı kapatmıştı. Mutfığa girip kendime bir bardak su doldurup yudumladım. Suyumu içtikten sonra salonda beni bekleyen adamın yanına döndüm.

Yanına oturduğumda kolunu kaldırıp elini omuzuma sardı. Başım boyun girintisine yaslandığında elimi karnına doğru sardım. Kalbim hızla atarken ciğerlerime dolan kokusuyla kendimi güvende hissettim. Ondan ayrı kalmak değil, sadece bir gün görmesem kalbim sancıyordu. Göreve gittiğinde bile her gün odasında kalmış, kokusunu duyumsayarak uyumaya çalışmıştım. Onsuz olma düşüncesi bile katlanılmaz geliyordu bana.

“Bir an gideceksin sandım.” Gergin bedenine eklenen katı ses tonuyla bu düşünceden hiç hoşlanmadığını anladım.

“Oysaki bir zamanlar yüzüme bağıra bağıra, ‘Gideceksin, sadece misafirsin!’ diyordun.” Kırgın sesime engel olamadım çünkü çok kırmıştı beni.

“Söz konusu sen olunca beynim duruyor benim. Bakma sen bu akılsız adamın sözlerine. Sadece burayı dinle,” dedi elini kalbinin üstüne koyarak. Deli gibi hızlı atan kalbinin vuruşları güçlüydü.

“Seni seviyorum.” Gözlerine bakarak bir kere daha yaktım

kendimi ve bir kere daha söyledim. “Seni çok seviyorum.” Elimin altındaki kalp tekledi, göz bebekleri büyüdü.

“Sana âşığım Gökkuşağı...” dedi hiç beklemediğim o an.

İlk defa bana olan sevgisini dile getirdi. Öylece donup kaldığımda yüzünü bana doğru yaklaştırdı ve sıcak dudaklarını dudaklarımla buluşturdu. Nefes almak için araladığım dudaklarımın içine sızdı, ince ince işledi kendini. Öldüm sandım, kalbim durdu ve ben kendimi onun dudakları arasından çıkan iki kelimedede kaybettim. Bana âşıktı, beni seviyordu, beni öpüyordu...

Dudakları geri çekilirken elleri saçlarımla arasından boynuma doğru indi ve tam nabzımın attığı noktayı öptü. Nefesim boğazıma düğümlenirken titrek bir nefes aldım. Karnımda kelekler havalandı, kanım alev aldı, ruhum ruhuna karıştı. Öyle güzel bir anın içindeydik ki hiç bitmesin istedim, zaman dursun biz hep böyle seni benimdeyken kalalım.

Gözlerine baktığımda kahve gözleri tüm duvarlarını yıkmış olarak bakıyordu bana. Ruhunu görmeme, gerçek onu tanımama izin verdi. Kapılarını bana tamamen açarken duvarlarının arkasına aldı beni. Yaralı bir adamın gözlerinden bana olan aşkı gördüm ve kalbimde tamamıyla onu hissettim. Bana âşıktı...

“Bir şey söyle, bu kadar susmana alışık değilim,” dedi dudağının kenarı yukarı doğru kıvrılırken gözleri parladı.

“Hâlâ inanamıyorum gerçekliğine.” Elimi yüzüne koyup göz çizgisini takip ettim. Yüzüne dokunmayı seviyordum, beni gerçekliğine ikna ediyordu.

“Zamanımız var, seni inandıracağım.” Elimi tutup öptüğünde oldukça ciddiye.

Başımı göğsüne yaslayıp elini tutup kendime sardım. Beni böyle sıkıca sarsın istiyordum, tamamen saklasın kalbine. Çenesini başıma dayarken kolları sıkıca sardı beni. Gözlerimi kapattığımda yüzüme huzurlu bir tebessüm yerleşti. Beni saran adamın kalp atışlarını hissederken kendi kalbim tıka basa onunla doluydu. Onu çok seviyordum.

Üst kata çıktığımızda üstümü değiştirip Uğur'un açık bıraktığı kapıdan içeriye girdim. Çalışma masasının üstündeki fotoğrafımıza bakıyordu. Beline sarıldığımda kolunu kaldırıp omzuma koydu beni yanına çekip. Fotoğrafa baktığımda ne kadar güzel göründüğümü zü bir kez daha anladım. Elimi tutup beni yatağa doğru çektiğinde her zamanki gibi sağ tarafa uzanmıştım. Sol tarafa yattığında beni kendine çekti ve göğsüne yatırdı. Elleri saçlarımı okşarken gözlerimi kapattım.

Boynum huylanırken istemsizce güldüm. Gözlerimi araladığımda Uğur elinde saçımdan küçük bir tutamı boynuma dokunduruyordu. Gözlerimi açtığımı fark edince uzanıp yanağıma sıkı bir öpücük bıraktı. Başını geriye çekmeden dudaklarımı çenesine bastırdım. Yutkundugunda âdemelması yukarıya doğru oynadı. Kedi gibi sırnaşp saçlarımı yüzüne sürttüm.

“Günaydın,” dedi hafifçe öksürüp.

“Günaydın.” Başımı kaldırıp kocaman gülümsedim.

“Uğur uyuyakalmazdın oğlum sen, geç kalıyoruz!” Ercan'ın bağırmasıyla yerimden sıçradım. Uğur ağzının içinde bir küfür mırıldandı.

“Geliyorum Ercan!” Yataktan kalkarken kapıya doğru yürüdü.

Kapı kolu hareket ettiğinde gözlerim kocaman açıldı. Kapı açılmadığında tuttuğum nefesimi geri verdim. Uğur'a baktığımda göz kırptı. Gece kapıyı kilitlemiş olmalıydı.

“Bu kapı niye kilitli? Yeni yeni âdetler çıkartıyor bu adam başımıza.” Ercan kapının arkasında söylenirken gülümsememi bastırdım.

“Üstümü giyiniyorum lan bir git!” dedi Uğur sesini yükselterek.

“Sanki görmediğimiz bir şey anasını satayım! Oğlum ben seni donunla bile gördüm farkında mısın?” Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırıp yüzümü yastığa gömdüm.

“Ercan, siktir git!” Uğur'un gök gürültüsünü andıran sesiyle sabrının sonuna geldiğini anladım.

“Tamam lan gidiyorum.” Ayak seslerini duyduğumuzda Ercan uzaklaşmıştı.

Başımı yastıktan kaldırıp Uğur'a baktığımda kaşları çatılmış boynu kızarmıştı sinirden. Sabah sabah Ercan bütün enerjisini Uğur üstünde harcamıştı. Bana baktığında dudaklarımı ısırıp gülümsememi bastırdım. Yatağa doğru yüz ifadesini bozmadan adımladığımda yatak başlığına sırtımı dayadım.

"Sen bana mı gülüyorsun?" dedi sesindeki tehlikeli bir tonlamayla.

"Ben mi..." Önce sağ sonra sol tarafıma bakıp elimle kendimi işaret ettim.

"Hıhı sen," dedi elleri bileklerimi sararken. Üstüme doğru eğildiğinde tamamen kapatmıştı önümü.

"Yok canım ne gülmesi?" Omuzlarımı silkip yüzüme masum bir ifade yerleştirdim.

"Sen yavrum, şeytana pabucunu ters giydirirsin." Kendi söylediklerine onay verir gibi gözlerini kısıp başını salladı.

"Çok ayıp, insan hiç sevgilisine böyle şeyler söyler mi?" Tek kaşımı kaldırıp bileklerimi saran ellerine parmak uçlarımı sürttüm.

"Neyine?" Saf şaşkınlıkla sorduğunda içtenlikle güldüm bu sefer.

"Sevgilisine..." dedim son harfi uzatarak. "Değil miyiz?" Kuşkuyla yüzüne bakarak sorduğumda bileklerimi biraz daha sıkı tuttu.

"Sen öyle diyorsan öyleyiz. Malum üstümde uygulamayı düşündüğün işkence planları çok korkutucu." Yarım ağız gülümsemesiyle gözleri dudaklarıma kayd.

"Uğur! Uğur aç lan kapıyı! Lan çabuk!" Ercan kapıya hızla vururken oldukça endişeliydi ses tonu.

Uğur ellerimi serbest bırakıp hızla kapıya ilerledi. Kapının kilidini açıp araladığında benim görünmemi engelleyip arkasında kalmamı sağladı. Ercan'ı göremesem de ne olduğunu merak ettiğim için dikkatle dinledim.

"Menhus gitmiş! Kapısını çaldım ama hiç cevap vermedi. En azından geliyorum derdi. Merak edip kapıyı hafifçe araladım yatağı hiç bozulmamış. Banyoda da yok! Nerede lan bu kız?" Ercan oldukça endişeliydi, beni bu kadar önemsemesini seviyordum.

“Ercan aşıya in,” dedi Uğur sakince.

“Gönderdin mi lan kıızı! Ne dedin de gitti?” Ercan, Uğur’un sakinliği karşıısında olayları yanlış anlamış ve oldukça sinirlenmişti.

Yataktan kalkıp üstümü düzelttim. Uğur’un kapının pervazında duran elinin üstüne elimi koydum. Bana doğru baktığında *emin misin* dercesine tek kaşını kaldırdı. Başımı usulca salladım, sonuçta Ercan bizi ilk defa basmıyordu. Uğur kenara çekildiğinde kapının küçük bir kısmından başımı uzatıp Ercan’a gülümsedim.

“Menhus?” dedi bir bana bir Uğur’a bakarak.

“Biz sevgiliyiz!” dedim sesime neşeli bir ton katarak.

Ercan kaskatı kesilirken geriye doğru düştü. Uğur kolundan tutarken ben de diğer kolunu tuttum.

Beş dakika sonra mutfakta Ercan’a su uzatırken buldum kendimi. Bana ters ters baktığında Uğur’un arkasına saklandım.

“O bakışlarını düzelt, korkutma kıızı.” Tehditkâr bir ifadeyle konuşan sevgilim elini belime sardı.

“O kadar emek verdim ben bu ilişkiye, saçımı süpürge ettim! Yalnız kalın diye Esra’ya beş dakika daha kalayım diye yalvardım. Erdem’le Menhus her yalnız kaldığında Uğur’a haber verdim kudurun diye. Havin her Uğur’u sorduğunda, ‘*Menhus’un dibinde,*’ dedim. Bunun için miydi? En son ben mi öğrenecektim?” Hayal kırıklığı içinde baktığında elini başına koydu.

“Daha dün gece oldu her şey...” dedim mırıldanarak.

“Alt katınızdayım, çalamadınız mı kapımı? ‘*Artık buz kütlesi eridi, alev alev yanıyor,*’ diyemedin mi?” Ercan bana ihanete uğramış gibi bakıyordu.

“Özür dilerim,” dedim Uğur’un kolunun altından çıkıp Ercan’a doğru ilerlerken.

“Yavrum gel buraya ya, duygu sömürüsü yapıyor pezevenk.” Uğur elimi tutup Ercan’a gidemeden kendine çekti geri.

“Haram olsun sana verdiğim emekler!” Ercan başını iki yana sallarken artık dayanamayıp gülmeye başladım.

Uğur'a doğru döndüğümde gözleri gülüşüme takılmıştı. "Gel de inanma şimdi. Haksız mıymışım sence sizi öyle sanmakta?" dedim imayla. Kaşları anında çatılırken onları sevgili sandığım zamanı hatırlamıştı o da.

"Ercan sikerim senin tribini, kes sesini!" Uğur daralmış gibi derin bir nefes alıp mutfaktan çıkarken son anda dönüp elimi tuttuğu gibi peşinden sürüklemişti beni de yanında.

Kahkaha atarken hangisine güleceğimi şaşırmıştım. Çok tatlı görünmüştü gözüme, uzanıp yanağından öptüm. İfadesi yumuşarken üstümü değiştirmek için kendi odama geçtim. Hızlı bir şekilde hazırlanmış askeriyeeye geçerken Ercan hâlâ surat asıyordu. Uğur onu umursamazken kendi aralarında halletmeleri gerektiğini düşündüğüm için sessiz kaldım. Zaten ya Uğur küfreder Ercan'ı kovardı dayanamayıp ya da Ercan başının etini yer pes ettirirdi Uğur'a. Aralarındaki kardeşlik bağı çok güzel ve özeldi.

Kahvaltıya geç kaldığımız için kantinden söylediğimiz tost ve çayla karnımızı doyurduk. Ercan eğitim için giderken Uğur dün Emre'nin bahsettiği eğitim atölyesine kadar eşlik etti bana. İçeriye girdiğimde boya kokusu çarptı ilk burnuma, pencereler açık olsa bile kokusu ağırdı. Çömlek yapımı, çini boyama, maket yapımı gibi birçok seçenek vardı. Masalardan birine yaklaştığımda ilgimi çeken kilden toprak suyla ıslatılmak için bekliyordu. Hemen yanında ise çark adı verilen kilin şekil almasını sağlayan alet vardı.

"Denemek ister misin?" Uğur'un sorusuyla ona doğru döndüm.

"Deneyebilir miyiz? Öğretmeni yok ki burada," dedim içerisinin boş olmasıyla.

"Nevşehir'de görev yaptım bir süre, orada yaygındır çömlek yapımı. Uzun zaman oldu ama bir deneyelim." Üstündeki kamuflajın ceketini çıkarıp asker yeşili tişörtüyle kaldı. Bana doğru yaklaştığında çarkın önünde durduk.

Masanın üstündeki kili alıp çarkın üstüne koydu ve ellerimi tutup avcunun içine alıp geniş bir kaptan durgun temiz suya daldırdı. Arkama geçtiğinde nefesi boynuma çarptı. Kile ikimizin elleri değerken çarkı çevirmeye başladı. Eğildiğimiz için sırtım göğsüne

değiyordu. Çömlek ellerimiz altında belirli bir şekil almaya başladığında gülümsedim. Birlikte yaptığımız ilk etkinlikti.

“Hiç de unutmanmışsın, şekli ortaya çıktı hemen,” dedim kenarları kıvrılıp içi derinleşen çömleğe beğeniyle bakarak.

“Öğrendiğim bir şeyi kolay kolay unutmam.” Sesi oldukça yakından gelirken omzumun üstünden başımı kaldırıp yüzüne baktım.

“Mesela?” diye sordum.

“Seni sadece öğrenmedim, ezberledim aynı zamanda. Bu da seni unutmam imkânsız demek. Sabahları nasıl uyandığını, geceleri nasıl uyuduğunu; kahvaltıyı, yemeği nasıl sevdiğini; hangi tür kitap ve filmlerden hoşlandığını... Her şeyi, senin hakkındaki her şeyi kazıdım aklıma.” Cümleleri nefesimi keserken uzanıp çenesine dudaklarımı bastırdım.

Üstüne söyleyecek cümlelerim olmadığı için önüme dönüp yaptığımız işe devam ettim. Çömlek en son şeklini aldığı anda kuruması için bırakıp ellerimizi yıkadık. Çömlek yapımı sanırım bana göreymiş, gerçi Uğur’la yaptığımız için de böyle düşünüyor olabilirdim. Sanırım onunla sonsuza kadar çömlek yapabiliyordum.

Öğle yemeğini hep birlikte yedik yemekhanede. Henüz Ercan dışında kimse bir şey bilmiyordu ama onun da imalı bakışları üstümüzdeydi. Ben gülümserken Uğur başını iki yana sallayıp sabır çekiyordu. Yemekten sonra onlar eğitime çıkarken ben çalışma odasına çıkıp kitap okumaya başladım. Serinin son kitabını okuduğum için finali oldukça merak ediyordum. Sayfaları birbiri ardına çevirirken zaman hızlı geçmişti.

“Hadi çıkıyoruz.” Uğur kapıyı açıp seslendiğinde kitabımı çekmeceye bırakıp telefonumu alıp kalktım.

“Ercan nerede? Neyse dur söyleme, kesin Esra’yı işten almaya gitti,” dedim tahminde bulunarak.

“Aynen öyle,” dedi Uğur beni yanıltmayarak.

Arabaya bindiğimizde emniyet kemerimi takıp önüme döndüm. Uğur arabayı çalıştırdığında askeriyeden hızlı bir çıkış yapmıştık. Erdem bugün izinli olduğu için yoktu onu görememiştim. Uğur’la

sevgili olduğumuzu ona söylemek için oldukça heyecanlıydım. Tepkisini çok merak ediyordum. Aslında büyük ihtimalle benimle bir daha görüşmeyeceğine dair şakalar yapardı, Uğur'dan tırsıyordu.

"Ne düşünüyorsun?" Yanımda oturan artık sevgilim olan adamın sorusuyla gözlerimi yoldan çekip ona çevirdim.

"Erdem'i düşünüyordum. Sevgili olduğumuzu duyunca ne tepki verecek diye." Erdem'in ismini söylediğimde kaşları çatıldı.

"Yanımda söyle de bir de ben göreyim nasıl tepki veriyor." Gözlerini kısarken Uğur'un vereceği tepkinin pek de olumlu olmadığı ortadaydı.

"Ona kibar davran, o benim buradaki en iyi dostum," dedim uyararak.

"Ercan'ı seve seve sana verebilirim." Gözlerime kısa bir an baktığında oldukça ciddiydi.

"Siz mükemmel bir ikilisiniz, kalbim ayrılmanıza dayanamaz." Elimi kalbimin üstüne koyup dudağımı sarkıttım.

"Bunu sonra konuşuruz. Gruba mesaj attım herkes bizde toplanacak akşama, diğerlerine de söylemek istersin sanırım." Ben Uğur bir süre gizli tutmak ister diye düşünüyordum ama o aksine herkese ilan ediyordu.

"İsterim," dedim, sonuçta onların da bu ilişkinin kurulmasında katkıları vardı.

Eve geldiğimizde üstümü değiştirdim. Uçuk pembe renginde yazlık bir elbise giymiştim üstünde beyaz papatyalar vardı. Saçıma beyaz bandana takıp açık bıraktım. Uğur dışarıdan pizza söylemişti kalabalık olacağımız için. Ercan da Esra'yı alıp gelecekti. Aşağıya indiğimde mutfığa girdim. Kendime bir bardak su doldurduğumda balkon kapısının açık olduğunu fark ettim. Suyumu içip balkona çıktığımda Uğur'un oturduğunu gördüm. Elinde yine sigarası vardı.

"Artık bunu yapabilirim," dedim parmaklarının arasındaki yeni yaktığı sigarayı alıp küllüğe bastırarak söndürdüm. "Sigarayı bırakman gereken konular var." Gözlerine bakarken oldukça ciddiydim.

“Öyle mi?” Tek kaşını kaldırırken kolumdan tutup beni kendine çektiğinde kucağına düştüm.

“Aynen öyle, çok fazla içiyorsun ve sağlığına zararlı. Zaten yaşlısın,” dedim muzip bir gülümsemeyle.

“Yaşlı demek...” Başını usulca sallarken ellerini belime koydu. Bir anda beni gıdıklamaya başladığında kahkaha atmaya başlamıştım. Bir eliyle belimi sıkıca kaçmamam için tutarken diğer eli beni gıdıklamaya devam ediyordu.

“Tamam!” Nefesim kesilirken gözlerim ıslandı gülmekten. “Pes ediyorum! En yakışıklı, en genç sensin,” dedim durduğunda gülümseyerek.

“Hep gülmekten ıslansın gözlerin.” Gözümün hemen altından öptüğünde ellerimi boynuna sardım.

“Sana âşığım,” dedim gülümserken. Başını kaldırıp bana baktığında dudaklarımı dudaklarına yaslayıp onun ruhunu tattım. Ona çok âşıktım.

Kapı çaldığında usulca birbirimizden ayrıldık. Ellerimiz ayrılmazken salona geçip kapıyı açtık. Mine ve Mert geldiğinde onlara, “Hoş geldiniz,” diyerek içeriye davet ettim. Birkaç dakika sonra Esra’yla Ercan da bize katılmıştı. Kızlarla mutfığa geçip bardaklarla içecekleri hazırlamaya başladığımızda bize Gamze ve Mihrem de katıldı. Pizzalar da geldiğinde salona geçmiş masayı hazırlamıştık. Emre ve Semih’e de, “Hoş geldiniz,” dedikten sonra Uğur’un yanına oturdum.

“Bizim size söylemek istediğimiz bir şey var.” Uğur’un sesiyle masadaki uğultu kesilmişti.

“Dinliyoruz kardeşim,” dedi Emre sakince.

“Onlar sevgililer!” Ercan bizi suçlarcasına bağırırken masada bütün gözler bize dönmüştü.

“Ercan’ın da bağırarak söylediği gibi Menhus ile birlikteyiz.” Uğur normal bir tonda söylerken masanın altından elimi tutmuştu.

“Hayırlı olsun, çok sevindim!” Gamze büyük bir coşkuyla tebrik ettiğinde gülümsedim.

"Teşekkür ederiz." Sıcak bastı, sanki kendimi görücüye çıkıyor gibi hissettim. Şu an Uğur'un arkadaşlarına değil, ailesine takdim ediliyordum.

Tebrikleri kabul ederken herkesin bizim adımıza ne kadar mutlu olduğunu görmek çok güzeldi. Kızlar detaylı olarak konuşacağımızı bildikleri için masada konuyu açmadılar. Pizzaları yerken herkes yaz aylarındaki planları hakkında konuşmaya başlamıştı. Önümüzdeki hafta sonu Ercan, Esra'nın ailesiyle tanışmak için gidecekti.

"Hafta sonu biz de bir yerlere kaçalım istersen." Uğur alçak bir tonda konuştuğunda ona yaklaştım.

"Sorun olmaz mı buradan ayrılmam?" Tedirginlikle sorduğumda omzumdan geriye saçlarımı attı.

"Ben yanımdayken hiçbir şey sorun olmaz." Güven veren o sıcaklığı kalbimi sararken genişçe gülümsedim.

"Gidelim," dedim kararımı vererek.

Yemekler yendikten sonra ortalık toplandı. Kahvelerimizi alıp salondaki koltuklara geçtiğimizde Uğur'un yanına oturmuştum. Kahvemi içerken sohbetlerini dinliyor, beraber yapılan planlara dâhil oluyordum. Bir hafta sonu hep birlikte piknik yapmaya karar vermiştik. Kalabalık olmanın en güzel yanı, birlikte yapılan eğlendirici aktivitelerdi. Kendimi onlarla tanıştığım için çok şanslı hissediyordum ve en önemlisi sevdiğim adam yanımdaydı, mutluydum.

Uğur

"Nasılsın?" Gamze tezgâhın üstüne bıraktığı tabaktan sonra bana döndüğünde elimdeki su bardağım masaya koydum.

"İyiyim, sen nasılsın? Uzun zamandır konuşamadık." Sandalyelerden birini çekip oturduğumda içeriden diğerlerinin sesi geliyordu. Menhus'un kahkahasını duyduğumda yüzüme tebessüm yerleşti.

"Çok iyiyim. İkimizin de yoğun bir hayatı var bu aralar ve ben bundan çok memnunum. Menhus duvarlarını aştı sonunda demek." Gülümserken ona ismini veren gamzeleri içine çöktü. Bu

kadın benim kız kardeşim yerine koyduğum insandı, kendi seçtiğim kardeşimdi.

“Aşmakda kalmadı, tamamen parçaladı. Kural, sınır nedir bilmiyor. Artık inkâr bile edemiyorum ona âşık olduğumu.” Bardağımı alıp bir yudum su içtim, içimde olan yangına bir damlaydı o.

“Sonunda yağmurların dindi, senin için doğdu güneş ve açtı gökkuşağı. Seni böyle görmek beni çok mutlu ediyor,” dedi yüzündeki tebessümle. Benim için ne kadar üzüldüğünü biliyordum, onun kalbi çok hassastı ve o çok güçlü bir kadındı.

“İyiym, daha da iyi olacağım.” Kararlı bir şekilde söylediğimde bana inandığını biliyordum.

Zil çalınca mutfaktan çıktım, dışarı çıkan birisi olmuştu herhâlde. Menhus kapıyı açtığında durdu. Arkasından ilerlediğimde kapıda gördüğüm kişilerle yüzümdeki tebessüm tamamen silindi ve sert bir ifadeye büründü. Menhus’un kollarından tutulmasıyla silahımı çıkardım hızla.

“Durun!” Bağırmamla birlikte Menhus dönüp bana baktı. Onu bulmuşlardı.

“Özür dilerim...” dedi dolu dolu gözleriyle.

Evden dışarıya çıkartıldığında diğerleri de silahlarını çekmiş benimle birlikte çıkmışlardı. Dışarıda yirmiden fazla siyah takım elbiseli, silahlı adam vardı. Siyah minibüsün kapısı açıldığında asıl büyük şoku o zaman yaşadım.

Bu, olamazdı.

Olmamalıydı.

“Oğlum,” diyen adama tiksintiyle baktım.

“Senin ne işin var burada? Hemen bıraktır adamlarına Menhus’u!” Tahammül edemeyerek bağırduğımda sinirden damarlarım gerilmişti.

“Seni kandırdılar oğlum. O kız bir yalancı. Senin hayatını mahveden o kız!” Bana her oğlum dediğinde elimdeki silahı kalbine sabitleyip tetiği çekmek istiyordum.

“Ne saçmalıyorsun bilmiyorum ama eğer Menhus yanıma gel-

nerse adamların buradan sağ çıkamaz!” Menhus’u tutan adamın eline ateş ettiğimde bağıarak geriye düştü.

“Sakin ol, anlatacağım sana her şeyi. O kızın ailesi bizim düşmanımız! Onun babası senin halana tecavüz etti! O kızın kardeşi senin kızenin!” Bağırmasıyla birlikte duyduğum sözleri algılamakta zorluk çekiyordum.

Menhus’a kayan gözlerim inkâr etmesini bekledi ama etmedi. Gözlerinden akan yaşlar usulca süzüldü. İnkâr etmedi, sustu, konuşmadı. Gözlerime bakıp sessiz kaldı. Baktığım dosyayı düşündüm, kız kardeşi hakkında yazılan satırlar düştü aklıma. O kızın hayatı cehennemdi. Ben o kızın ismiyle aynı olduğu için bütün bunları Menhus yaşadı sanmış ve delirmiştim.

“İstersen yedi ceddimi araştır ben söylemeden benim hakkımda tek bir bilgi kırıntısı öğrenemezsin. Oysa ben senin bütün sülale-ni ezbere biliyorum. Annen ve babandan başlayalım mı?”

Bana yalan mı söylemişti?

“Konuş,” dedim o adama tekrar dönerek.

“Halanı kandırmış, evli olduğu hâlde ona umut vermiş. Halan bilmiyordu, hamile kaldığında öğrendik biz de. Kız kardeşim bu kızın babası yüzünden intihara kalkıştı, gözlerimiz önünde eriyip gitti. Kızım doğurduktan sonra ondan nefret etti, kabullenemedi. Kendi kızını sevemedi, hayatını mahvetteler!” Gözleri dalgınca bakarken nefreti yüzüne yansımıştı.

“Bunun Menhus’la ne ilgisi var? Babasının suçunu ona yükleyemezsin!” Birileri yüzünden suçlanamazdı, babası yüzünden idam sehпасına onu çıkartamazlardı!

“Senin yanına bilerek bıraktılar onu! Yıllar sonra seni bulmuş-ken o kızı asla tahmin edemeyeceğimiz bir yere öldü süsü verip sakladılar! Oğlumun koynuna soktular!” Tükürür gibi hırsıyla konuştuğunda Menhus’a doğru döndü.

“Babam senin kız kardeşine tecavüz etmedi! Allah senin belanı versin! Annemi babamı öldürdün benim, daha ne istiyorsun benden? Kaç kez öldürmeye çalıştınız beni? Hayatımı mahvettiniz!

Öldüreceğim seni, mezarını ellerimle kazacağım!” Menhus kendinden geçercesine bağırırken onu tutan diğer adamın elinde çırpındı.

Ailesini öldürmüşlerdi. Kaza demişti bana, trafik kazası, ama aslında ailesi beni dünyaya getiren insanlar tarafından öldürülmüştü. Ellerim titremeye başlarken nefes alamadığımı hissettim. Bilerek girmişti hayatıma, benim kim olduğumu bile bile kendini bana âşık etmişti.

“Seni canlı olarak hiç görmedim.”

Beni tanıyor musun diye sordum ona, daha önce karşılaştık mı diye sordum ve o beni yine ikna etti beni tanımadığına. Fotoğrafımı gösterdiler belki ona, *“İşte bu adamın hayatına gireceksin,”* dediler. *“Bu adamın kalbini ellerinin arasına alıp parçalayacaksın. Bu adamın yatağında yatacak, gülümseyecek, öpeceksin. Aileni, babasının öldürdüğünü bile bile yanında kalacaksın.”*

“Duydun değil mi? Onun nasıl biri olduğunu gör oğlum! Bizi öldürmek istiyor!” Öyle bir nefret vardı ki ses tonunda, Menhus’u gerçekten de öldürecekti.

Sesler birbirine karışırken olduğum yerde duruyordum ama sanki bir adım atsam yıkılacak gibiydim. Siteye giren arabalar yarı yolda durmuş, açılan kapılardan inen adamlar silahlarını çekmişlerdi. Arın en öndeki arabadan indiğinde gözleri direkt Menhus’u bulmuştu. Silahını çektiğinde benden ona daha yakındı, hiç durmadan Menhus’u tutan adamı başından vurdu.

“Kardem buraya gel!” Arın elini uzattığında aralarında birkaç adım vardı.

“Gitme!” Öyle bir bağırdım ki gitse ölecekmişim gibi geldi. “Her şeyin canı cehenneme Gökkuşağı, gitme!” Sağ elimle silahımı tutarken sol elimi ona uzattım. Burayı yakar, yıkar yine de gitmesine izin vermezdim.

Menhus bana bakarken öne doğru bir adım attı. Bana gelecekti, Arın ona doğru hızla yaklaştığında öne doğru adımladım. Menhus olduğu yerde dururken Arın ona benim duyamadığım bir şeyler söyledi. Onu kandırmasına izin vermeyecektim.

“Dinleme onu, gel yanıma!” Adımlarımı ona doğru atarken kolumdan tutuldum. O adam durdurmuştu beni.

“Babanı dinle ve dur Uğur çünkü o haklı.” Sert bir ifadeyle konuştuğunda Menhus elinin tersiyle gözlerini sildi. Yüzüne alaycı bir gülümseme ekledi.

“Sana ne yaptırmaya çalışıyorlar bilmiyorum ama inanmıyorum Menhus! Gel yanıma hadi, gidelim!” Karşımdaki kadın bana âşık, biliyordum ve beni onunla tehdit ettiklerini anlamamak için aptal olmak gerekirdi.

“Senin kim olduğunu en başından biliyordum. Buraya intikam almak için geldim! Kız kardeşimden neden nefret ettiğimi sanıyorsun? Onun doğması benim ailemi elimden aldı! Halana tecavüz etmedi babam, âşık oldu. Annemle ben doğunca boşanmak için anlaşmışlar. Aralarında istem dışı hiçbir şey olmadı ama senin baban bütün bunları çıkar yolu görerek ailemi katletti. Bütün mirasına konacaktı. Elinde bir veliahdı bile vardı: sevgili kız kardeşim, kuzenim. Bu yüzden yıllarca beni öldürmeye çalıştı senin ailen!” Gözlerini öfke bürürken Arın’ın yanında durdu.

Onu öldürecek olanlar bana kan bağıyla bağlı olan insanlardı. Âşık olduğum kadını öldürmek istiyorlardı. Silahı tuttuğum elim aşağıya düşerken kalbim tekledi. Gözlerine baktım, sadece tek bir söz bekliyordum. “Âşık oldum sana,” dese yeterdi. “Her şeyi biliyordum ama yine de seni sevdim,” dese bu cehennemden çıkartırdım onu.

“Gitmene izin vermem,” dedim kesin bir şekilde. Gidemezdi, yalan söylemiş olsa bile gidemezdi.

Giderse ölürdü.

Giderse ölürdüm.

Arın’ın silahını aldığı anda herkes hareketlendi. Silahı yanımda duran adama doğru çevirdi. Mihrem ona silah kullanmayı öğretmeye başlamıştı ve oldukça iyi olduğunu söylemişti. Onu öldürmesine üzülmezdim ama bunu yaparsa kendini yakardı. Burada ki adamlar yanımda duran adamdan emir alıyordu ve onu vurduğu an tetiği çekmekten geri durmazlardı. Silahımı kaldırıp burada değer verdiğini bildiğim tek kişiye doğru tuttum; Arın’a.

“İndir silahını,” dedim sakın olmaya çalışarak.

“Gideceğim ve siz engel olmayacaksınız.” Geriye doğru adımladığında ona doğru adımladım.

“İzin vermem.”

“Bunu yapmaya mecbur bırakma beni, geri çekil!” Silahı iki eliyle sıkıca tutarken bana doğrulttu.

“Yapamayacağını ikimiz de biliyoruz. Bana âşıksın.” Silahımı indirdim.

“Uğur bırak gitsin!” Ercan arkamdan bağırdığında adımlamaya devam ettim.

Ve o yapmaması gereken bir şeyi yaptı. Bana doğru tuttuğu silahı titreyen elleriyle aşağıya doğru indirmek yerine kendi başına dayadı. Gözlerimin içine baka baka yaptı üstelik bunu, canımı yakaçağını bile bile. Yüzünde öyle bir ifade vardı ki beni durmak zorunda bıraktı. Olduğum yerde ayaklarım toprağa çakılı kaldı.

“Arın, kanımı yüzünde görmek istemiyorsan uzaklaş.” Yanında duran adama döndüğünde sesi son kez uyarı doluydu. Arın da benim gibi geri adım atarak uzaklaştı ondan.

Kardem’in gözleri tekrar bana döndüğünde çaresizdi. “*Sana gidelim dedim, değil mi?*” diye soruyordu sanki. Onu dinlemeliydim. Onu dinlemeli ve bu cehennemden içinden onu alıp gitmeliydim. Şimdi başına bir silah dayadığını görmek zorunda kalmazdım.

“Gidelim, silahı bırak hadi gidelim buradan.” Elimi bana silahı vermesi için uzattığımda ona uzanan elime baktı.

“Titriyorsun...” dedi neredeyse fısıldayarak.

“Korkuyorum çünkü,” dedim yanan canımı görmesini isteyerek.

Ölürcesine korkuyordum Kardem’in narin parmakları arasında başma dayadığı silahtan. Küçük bir hata, şimdi baktığım mavi gözlerini bir daha açmamak üzere kapatabilirdi... Ve Kardem bu hataya çok yakındı.

Gözlerinde boş bir bakış vardı, bana silahı doğrulttuğunda titreyen eli artık titremiyordu. Vazgeçmek üzere olduğu şey sadece kendi hayatı değildi.

“Korkma, biraz sonra her şey bitecek.” Dudakları usulca yukarı doğru hareket ettiğinde kalbim paramparça oldu.

“Affetmem Kardem, bu sefer yemin olsun ben seni affetmem...”
Ondan kopmamdan bu kadar çok korkarken nasıl beni geride bırakmayı aklına getirebilirdi?

“İkimizin yerine de ben affettim. Çok sevdim, çok âşık oldum sana özür dilerim.” Gözünden damlalar süzölmeye başladığında gözlerindeki bakışı gördüm.

Tetiğı çekmeye hazırdu.

Belimdeki silaha uzandığımda durdu. Soğuk metali sıkıca kavradığımda yıllardır bir kez bile düşünmediğim ve asla yapmayacağıma inandığım şeyi yaptım. Silahı başıma dayadım ve gözlerinin içine bakarak öylece durdum.

Arkadan gelen sesleri duyuyor ama onlara tepki verecek kadar kendimde hissetmiyordum. Ercan'ı tutan Emre'yi, kızların şaşkın çğlıklarını, kendine baba diyen o şerefsizin bağırmasını...

Hepsi bir perdenin arkasında kalmış gibiydi. Sadece Kardem ve ben kalmıştık. İkimiz göz göze ölümün eşiğinde bekliyorduk.

“Yapma...” dedi bu sefer gözlerinde korkuyla.

“Sen bana yaptın. Ne bekliyordun? Öylece izleyecek miydim? Şimdi sen beni izleyeceksin, korkuyla bakacaksın bana. Vazgeçirmeye çalış çünkü ben senin gibi beklemeyeceğim. Sadece bir dakikan var, sonrasında tetiğı çekeceğim.”

Madem ölmek istiyordu ben de ölürdüm onunla.

“Bataklik gibi benim hayatım. Sen haklıydın, bizim birlikte olmamız hataydı. Bırak ben tamamen silinip gideyim, sen devam et hayatına.” Elleri titrerken hıçkırdı, gözlerinden daha çok yaş aktı.

“Beni ikna etmiyorsun. Otuz saniyen kaldı.” Silahın emniyet kilidini açtım.

“Uğur canım yanıyor! Çok canım yanıyor! Ne olur yapma!” Omuzları sarsılırken silahı aşağıya indirdi.

“On saniyen kaldı Kardem.” Parmağım tetiğı sıkıca kavradı.

Bölüm 31

Kardem elindeki silahı atıp bana doğru koştuğunda kolları belime dolandı ve sıkıca sarıldı. Silahı aşağıya indirdiğimde gözümünden akan yaşı sildim. Ona sıkıca sarıldığımda gözyaşlarının yağmurunda ıslandık. Ne ben onu bırakabilirdim artık ne de o benden vazgeçebilirdi.

Polis sirenleri yankılanırken etrafımızda, herkes silahlarını indirmişti. Bitti artık, sadece ikimiz varız. Bundan sonra aramızda ne sır ne de ayrılık vardı. Kollarımın arasında bir kuş gibi titrerken mavi gözleri sıkıca kapalıydı.

“Gidelim,” dedim artık ona boyun eğerek. “Nereye istersen oraya geleceğim.”

Nereye isterse gidecek, ne derse yapacak kadar bağlanmışım ona. O silahı başına dayadığı an gözlerindeki kararlılığı biliyordum, tanıyordum. Eğer ben kendimi koymasaydım ortaya kollarımın arasında kanlar içinde olacaktı şu an. O, kimseye zarar vermemek için kendi hayatından vazgeçmeye hazırды. Onun yüreği o kadar büyüktü ki zarar vermektense zarar görmeyi tercih ederdi.

Kolumu bacaklarının altından geçirip kucağıma aldığımda boyunu göğsüme düştü. O kadar hafıftı ki yüreğimin üstündeki ağırlığı tonlarca kat fazlaydı. İnsan şaşır kalıyor, tüy kadar kızın yüzünden

mi ezildiğine ama eziliyormuş. Hem de öyle bir ezilmek ki yarım kalmayı hiç olmaya yeğleyip yok olmayı göze alabiliyormuş. Ben onun için gözümü kapattım, sonuna kadar da kapatmaya hazırdım.

Polis sirenleri dört bir yanda yankılanırken havada tutulan silahlar bir anda ortadan kaybolmuştu. Kardem'e baktığımda yüzünde öyle bir boşluk vardı ki gözlerindeki uçurumdan atlayıp yanma uzanmak istedim. Polisler gelen ihbar üzerine herkesi sorgulamak için alırken Kardem'i hastaneye götürmek için ayrı bir ekip arabasına bindim. Asker olduğumuzu duyduktan sonra bize gerekli bir yaptırımda bulunmamış, ifade için çağrılmıştık.

Kardem kucağımda hastaneye girdiğimde sedyeye bırakıp yanında yürüdüm. Elim elini sıkıca tutuyordu, hâlâ hiç bırakmamıştım. Gözleri açıktı ama eski canlılığı yoktu, sanki birisi mavilerinin ışıklarını kapatmış da kız çocuğu karanlıkta kalmıştı. Öyle ürkek, öyle kırılıyordu. Doktor gelip kontrol ettiğinde, serumla sakinleştirici verildiğinde dahi tepkisizdi. Bu süre içinde ayrılmayan ellerimiz tek tepkisiydi.

Kardem'i odaya aldıklarında doktor yaşadıklarından dolayı şokta olduğunu söylemişti. Kendine gelmesini bekleyecektik. Ben hayatım boyunca hep yağmurlarımın dönmesini beklemiştim. Olun beklerdim, o bana geldiği sürece ben bütün zamanlarımı ona vermeye hazırdım. Günler, haftalar, aylar boyunca gözümün önünde duran, kalbimin ritmiyle oynayan, gülen gözlerle bakan kadını kaybetmeme saniyeler kala gerçek daha acı bir şekilde çarpmıştı yüzüme. O yoksa ben de yoktum.

"Ben buradayım güzelim, yanımdayım. Beni duyuyorsun biliyorum Kardem, seni seviyorum. Seni çok seviyorum." Altın sarısı saçlarına dokunduğumda gözlerinin kenarından usulca dökülen damlayı sildim.

"Ben çok direndim sana, senin aşkına... Biliyorum çok da kırdım, döktüm seni bu güvensiz saçma sapan hislerimle ama çok âşışım kızm ben sana. Benim içim buz tutmuştu, kanayan o kadar çok yaram var ki seni de kanatırım diye korktum. Vazgeçer dedim, heves ediyor dedim, unuttur dedim ama sen hep dimdik durdun aşkının arkasında.

Korkak olan bendim bu hikâyede. O silahı başına dayayana kadar ben anlamamıştım yemin ederim...” Nefesimi içime çektiğimde ıslanan gözlerimden akan yaşları sildim. “Bu sefer bırakmayacağım seni,” diyebildim zorlukla.

Göz göze geldiğimizde ikimizin de gözleri yaşlarla doluydu. Boşta kalan elini yukarı doğru kaldırdığında başımı ona doğru eğdim ve yanağıma değen eli gözyaşlarıma dokundu. “*Biliyorum,*” der gibi, “*Senin hatan değil,*” dercesine baktı gözlerime, dokundu yüreğime.

Sakinleştiricilerin etkisiyle uyuyakaldığında üstünü örttüm. Telefonumu cebimden çıkarıp Gamze’yi aradım. Yarım saat içinde hastaneye geldiğinde Kardem’in tuttuğum elinden öpüp odasından çıktım. Gamze’yi kapının önünde beklerken gördüğümde yüzünde buruk bir tebessüm vardı, hem üzülüyordu hem de artık o da benim mutluluğumun ihtimalini görüyordu.

“Ben gelene kadar yanında kal, uyanmadan gelmeye çalışacağım,” dedim. Yarım kalan meseleyi halletmem gerekiyordu.

“Emre, Semih, Ercan ve Mert aşağıda bekliyor. Mihrem ve Tufan Albay karakolu hallediyor. Ben buradayım, için rahat olsun. Bir şey olursa haberleşiriz.” Bana her zaman güven veren kardeşlerim yine beni yalnız bırakmamıştı.

“Dikkat et, kendine de ona da.”

Gamze başını usulca sallayıp odaya girdiğinde bir süre kapıya baktım. Derin bir nefes alıp hastaneden çıktığımda bizimkileri gördüm. Semih’in ve Emre’nin arabası arka arkaya park etmişti. Emre’nin uzattığı paketten kendime sigara yakarken arabaya bindim.

“Nereye gidiyoruz?” Semih’in sorusuyla içime çektiğim nefesi bıraktım.

Cebimden telefonumu çıkarıp Gökhan’ı aradım. Adresi aldığımda yola çıktık. Kardem uyanmadan geri dönmem gerekiyordu, yani ne kadar erken biterse benim için o kadar iyiydi.

Gözlerindeki soğuk bakışı hatırladıkça içimde dönen düşünceler kılıçlarını kuşanıyordu. İçi sımsıcak gökyüzünü taşıyan mavi gözlerini, bugün benim önümde soldurdular sevdiğim kadının.

Benden yara almasın dedikçe daha fazla yaralanmasına neden oldular. Uzak durdum, engel üstüne engel koydum, gözü gözüme değmesin diye kapıların arkasına saklandım. Benim yeterince belalı bir hayatım vardı, zaten kendi hayatım için yeterince yorgundum. Geleceğe dair ne bir umudum ne de bir isteğim vardı. O benim hayatıma girene kadar bunun farkında bile değildim.

Menhus benim hayatıma girdi, benim hayatım altüst oldu. İşte o zaman sadece duvarlar örmenin işe yaramadığını aynı zamanda kendimi de durdurmam gerektiğini anladım. Ona değil, kendimeydi benim acımasızlığım. Sevmeye hakkım yokmuş gibi, bu bana sanki yükmüş gibi yaşadım bunca yıl. Şimdi yüreğimdaki ağırlığı, kucağımdaki ağırlığından tonlarca kat fazlaydı.

“Böyle mi oluyor? Sevdiğine dokunulunca çileden çıkmak, duvarları yıkmak bu kadar kolay mı oluyor?” Benden beklenmeyen bir soru olduğunu biliyordum. Semih’in yüzündeki tepkiden de belli oluyordu şaşırdığı, yine de hızla toplayıp cevapladı beni.

“Göğsüme kor bir alev düştü zannettim Mihrem vurulduğunda. Hem de öyle bir alevdi ki içine çekti beni de yakarak. Ben çok yandım Uğur, geceler boyu dinmek bilmeyen bir acının arasında ateşler içinde kavruldu. Boyuma posuma bakan dağ gibi adam der, oturdum çocuk gibi özledim diye hıçkırığa hıçkırığa ağladım. Kaybetmenin eşiğine geldiğinde aşkınla sınanıyorsun. Önemli olan sınanmak değil, önemli olan sınandığında yola devam edip etmeyeceğine karar vermek. Ve sen şu an tam o noktadasın.”

Semih’in cevabı hem beklediğim hem de beklemediğim yöneydi. Mihrem’le şimdiki ilişkileri çok iyi olsa da bir zamanlar hayatlarının en berbat döneminden geçmişlerdi. Emre ve Gamze için de geçerli olmuştu bu, hatta Ercan ve Esra için bile. Şimdi o dönem beni en savunmasız anımda bütün gardımı indirmişken yakalamıştı.

Hep korktuğum şey başıma gelmişti. Sevmek mesele değildi ki ben Menhus’u seviyordum. Kim olursa olsun, ne yaparsa yapsın bu sevgi değişmeyecekti. Benim korkum sevdadan geliyordu zaten. Eğer onun yanında olamazsam, eğer ona bir şey olursa bir kez daha kimsesiz kalmanın altından kalkabilir miydim? Ya da bana bir şey

olursa Menhus bir kez daha kimsesiz kaldığında ona ne olurdu? Benim elimi, kolumu bağlayan korkunun nedeni buydu.

“Mihrem’le konuşurken bana, *‘Bizim canımız yok muydu da ateşlerin içinden geçerek tuttuk sevdiğimiz elini,’* demişti. Şimdi anlıyorum ne demek istediğini.”

Korkuları yenmek için ateşten geçmek gerekiyordu.

“Adres burası.”

Düşüncelerimi bir kenara bırakıp geldiğimiz villanın girişinde durduk. Arabadan indiğimizde girişte bekleyen güvenlikler durdurdu bizi.

“Uğur geldi deyin içeridekilere.” Beni içeri alacaklarına eminim. Güvenlikler haber verdiklerinde çok geçmeden kapılar açıldı.

Tiksindiğim, nefret ettiğim, damarlarımdaki kanı kurutup atmak istediğim hâlde onların ayağına gelmiştim. Bunun tek bir nedeni vardı; Menhus’u bu sefer ben koruyacaktım. Bizim için öne çıkacak ve her şeyle savaşıyordum. İşte benim yolum buydu.

“Siz burada kalın,” dedim bizimkilere.

“Bir şey olursa, canın dahi sıkılsa seslen yeter.” Ercan’da nadiren gördüğüm ciddiyetle benim için endişe ettiğini biliyordum. Omzuna elimi koyup hafifçe sıktım.

Açılan kapıyla içeriye girdiğimde yardımcı olan kadın beni salona yönlendirdi. Salona girdiğimde kendine baba diyen o adamla karısını, Gökhan’ı ve onun babasını ayakta beni beklerken buldum. Adam ve kadın birbirine yakın durduğunda kadının gözleri üstümde gezindi. Beyazlamaya başlamış saçları topluydu. Güzelce giyinmiş, makyajını yapmıştı. Yüzündeki hafif kırışıklıklar bile güzel bir kadın olduğunu gizlemiyordu. Çocukluğumda hayal ettiğim kadar güzeldi.

“Oğlum...” dedi adam ama ben bu odanın içinde onun oğlunu bulamadım.

“Sizinle ilk ve son kez konuşacağım. Sonra da tamamen hayatımdan, hayatımızdan çıkıp gideceksiniz. Otuz senedir yanımda yoktunuz ve yine hiç olmamışsınız gibi devam edeceğiz.” Kararlı ve soğuk duruşum, kadının geri adım atmasına neden olmuştu ama

üzülmedim. Beş yaşında yatağın içinde, “Annemi istiyorum...” diye ağlayan Uğur belki üzülürdü ancak artık o çocuk yoktu.

“Biz senin annenle babanız, saygılı ol biraz,” dedi adam. Bu zamana kadar parasıyla birilerine sözünü geçirdiği nasıl da belliydi.

“Öncelikle şunu aklınıza sokun, benim annem de babam da devlet! Ben sokakta kaldığımda bana çatı olan, üşüdüğümde yorganla üstümü örten, yatacak yatak veren, acıktığımda karnımı doyuran, beni giydiren, okutan devlet benim annemle babam! Siz benim hiçbir şeyim değilsiniz! Ciğeri peş para etmeyen insanlarla bir yakınlığım olamaz benim!” Hiddetle kurduğum cümleler sanki yıllardır boğazıma dizilmiş düğümleri tek tek çözüyordu.

Omuzlarımda yüklendiğim yılların yaşanmışlığı, daha doğrusu yaşanmamışlığı akıyordu damarlarıma doğru. İçimde biriken, beni çoğu şeyden alıkoyan o acı, yıpratıcı, can yakan his içimi talan ediyordu. Eline bir taş almıştı çocuk ve cam çerçeve demeden hepsini aşağıya indiriyordu.

“Ne için geldin o zaman buraya?” İşte şimdi gerçek yüzlerini göstermeye başlamışlardı, ben de bunu istiyordum.

“Menhus’tan da benden de elinizi çekeceksiniz yoksa öyle şeyler yaparım ki size, beni bulduğunuza bulacağınıza pişman ederim!” Gözü dönmek neymiş sonuna kadar gösterecektim onlara.

“Beş parasızsın, aldığın üç kuruş maaşla ne yapabilirsin?” Üstten olan bakış, küçümseme beni bir adım geriletmeye yetmezdi.

“Babalık davası açarım sana, belgelerle mahkemeye verir bütün Türkiye’ye nasıl bir adam olduğunu duyururum. Oğlum oğlum diyorsun ya, gerekirse bütün haber sitelerine konuşur beni nasıl yetimhaneye attığınızı anlatırım. Tabii bu arada elinden bütün şirketini de alırım miras davası açıp. Ben savaşımdan geri durmam, sonuna kadar giderim. Bakarsın bir yolsuzluğun çıkar hapse de düşersin. Senin ve bütün sülalenin beş parasız sürünerek öldüğünü görene kadar da durmam.” Söylediklerim yapacaklarımin yanında hiçbir şeydi.

“Bırak gitsin.” Zayıf çıkan sesi ilk defa duyduğumda kadın, adamın kolunu tutmuştu. Gözlerini benden kaçırıyordu.

"Nankör! Sana koca bir holding bırakacaktım!" Adam öfkeden köpürürken kadının tutuşu boşa düştü.

"Orada bunun için can atan birisi var zaten," diyerek Gökhan'ı gösterdim. "Bir daha ne benim yoluma çıkın ne de sevdiklerimin! Bu son uyarımdı!"

Geldiğim gibi hızla evden ayrıldığımda kapıda beni bekleyen kardeşlerimin yanına ilerledim. Birlikte arabaya bindiğimizde Emre'ye doğru döndüm.

"Amcanı arayabilir misin? İstihbaratın yardımı gerek." Emre'nin amcası Birol Kurt, İstihbarat Başkan Yardımcılığından geçen yıl başkanlığına terfi etmişti. Terfiden önce yapılan operasyonda biz de yer almıştık, o yüzden tanışıyorduk.

"Şu an Ankara'da amcam, önümüzdeki hafta yurt dışı programı var." Emre, telefonunu çıkarıp Birol Kurt'u aradığında aklımdaki planı ortaya koydum.

Menhus

Gözlerimi açtığımda yatağın yanındaki sandalyede oturan Gamze'yi gördüğümde hafifçe yerimden doğruldum. Başıma saplanan ağrıyla kaşlarım çatıldı. Hareket etmekte zorlanıyordum. Sanki saatlerce koşmuşum da bütün bedenim ağrı içinde kalmış gibiydi. Eklemlerim gergin ve katıydı.

"Biraz daha uyu istersen." Gamze uyandığımı fark edince bana doğru biraz daha yaklaşmıştı. Ses tonu çok yumuşak ve sevecendi.

"Uğur..." dedim çatlayan sesimle. Boğazım kuruydu.

"Sen uyanmadan burada olacaktı, birazdan gelir." Su doldurduğu bardağı dudaklarıma yasladığında birkaç yudum içtim. Daha iyi hissediyordum.

"Gelsin," dedim biraz daha net çıkan sesimle.

Ona ihtiyacımı vardı, yanımda olması gerekiyordu. Onunla olan son anımda başına bir silah dayadığım düşünmek istemiyordum. İçim titrerken gözlerimi kapattım. Yanımda olmasını, elimi tutma-

sını ve bana o anları unutturmasını istiyordum. Canım ne kadar yansa yansın onsuz olma düşüncesi beni delirtecek güce sahipti. Bu yataktan parçalansam dahi kalkıp ona gidecek gücü bulurdum.

Açılan kapıyla bunlara gerek kalmadı, kalbim olan adam içeriye adım attı ve benim karanlığım bir anda parlak bir güneşle yer değiştirdi.

"Şimdi gitmem gerekiyor," dediğinde Gamze elimi hafifçe sıkıp çantasını aldı ve Uğur'a hafifçe başını sallayıp odadan çıktı.

Uğur kapıyı kapatıp bana döndüğünde bir süre birbirimize baktık. Yüzünde hiçbir ifade yoktu, ne mutluluk ne de acı. Gözleri uzun uzun baktı bana, aklındaki düşünceler duyamayacağım kadar uzaktaydı. Elimi kaldırıp ona uzandığımda beni bekletmedi ve ona uzanan elimi tuttu. Benim ellerim buz kadar soğukken onun elleri sıcaktı.

Ona hep buz kütlesi derdim ama bu sefer buz gibi olan bendim, sıcaklığı olan oydu. Avcumun içinde gezinen parmakları usulca dokundu. Boş olan sandalyeye oturduğunda başını öne doğru eğdi ve iki eliyle tuttuğu elime alnını yasladı. Şükür sebebi gibi, duaları kabul olmuş gibi, bir mahkûmunun kurtarıcısını selamlaması gibi hissettirdi o an.

İçimi çektiğimde elimin üstündeki dudakları yavaşça hareket etti ve solgun, beyaz tenimde derin bir iz bıraktı. Kalbim sanki daha fazla dayanamaz gibi isyanla sancıdığından uzanıp saçlarına dokundum. Uzayan yumuşak saçları parmaklarımın arasında yerini alırken yavaşça aşağıya inip yanağına dokundum. Başını kaldırdığında artık gözlerindeki ifadeyi tanıyordum. Aşk dolu bakışlar benim gözlerimdeki bakışın yansımasıydı.

Ona doğru eğildiğimde önce gözlerimi, yanaklarımı, çenemi öptü. En sonunda dudaklarımız buluştuğunda yağmurlar dinmiş, ıstırap bitmiş, sıcak yaz günü geri gelmişti. Ellerim boynuna dolandığında elleri belimi kavradı ve birkaç dakika içinde ben Uğur'un göğsüne yaslı hâlde yatağın içinde buldum kendimi. Ne kadar sakın dursa da elimin altındaki kalp atışlarının yüksekliği bana onun da benim kadar heyecanlı hissettiğini anlatıyordu.

“Bitti mi?” diye sordum en sonunda.

“Bitti ve yeni başlıyor,” dedi elimi sıkıca tutarak.

O gece gün doğana kadar birbirimize sarıldık sadece sessizlik içinde. İkimizin de aklındaki düşünceler o kadar gürültülüydü ki birbirimizde susturduk. Ara ara elleri saçlarımı okşadı, biraz daha sarıldı, yüzüme dokundu parmakları ama beni hiç bırakmadı.

Hep bir şeylerden kaçmıştım hayatım boyunca. Büyürken ailemin olmadığının eksikliğinden, genç bir kız olurken üstüme yüklenen sorumluluktan. Şimdiyse genç bir kadın olarak ölümden kaçıyordum. Ben hayatımda ilk defa aşktan kaçmadım, sımsıkı tutundum ona bırakmak istemeyerek. Canımın acıyacağını bilsem de sımsıkı sarılmak, gözlerimi kapatıp onunla düşmek istedim.

Şimdi o da benimle birlikte düşmüştü. Yine de ondan vazgeçemiyordum. O silahı başıma dayadığımda düşündüm, bensiz olsa da mutlu olur mu diye. Eğer ölüp gitsem ve hayatından sonsuza dek çıksam geride bıraktığım adam hayatına devam edebilir mi diye o kısa anda saniyeler arasında düşündüm. Değişmiştim. Sadece ben değil, Uğur da değişmişti. O silahı benim için başına dayadığı anda Uğur kabullenmişti. Ne olursa olsun beni geride bırakmazdı ve o an ben de anladım.

Ölürsem ölürdü.

Ölürse ölürdüm.

Sıcaklığı, vücudumun katılığı kırıldığında gözlerimi kapattım. Artık korkmuyordum karanlıktan, yanımdaydı. Sıcaklığı beni sarıyor, kalbinin atışı yaşadığına şahitlik ediyordu. Saçlarımın arasına ara sıra kondurduğu öpücükler kor ateşten farksız olan yüreğime serin sular serpiyordu. Rahatladığım için miydi yoksa yorgunluktan mı bilmiyordum ama güneşin ilk ışıkları görüldüğünde tekrar uykuya daldım.

Hışırtı sesleri gelirken kendime gelmeye çalışıyordum ama sarhoş gibi beyin algılarım daha geç harekete geçiyordu. Odanın içindeki fısıltı sesleriyle gözlerimi açtığımda hâlâ Uğur’un kucağında yattığım için tebessüm ettim. Ona daha çok sokulurken elleri beni sıkıca sardı. Şakağımdan öptüğünde başımı kaldırıp yüzüne bak-

nm. Gözlerimiz buluştuğunda gözlerindeki bakışı çok sevmiştim.

“Merhaba.” Odada başka birisinin daha olduğunu anladığımda Uğur’dan ayrılmaya çalıştım ama beni sıkıca tuttuğu için izin vermedi.

Üstümüze ince beyaz bir pike örtülü olduğu için bedenim ve Uğur’a sarılı olmam dışarıdan görünmüyordu ama yine de bu durum beni utandırmıştı. Bizimkilerden biri olsa dalgaya vururlardı ama karşımda duran adam daha önce hiç görmediğim birisiydi. Bir an ona baktığımda Emre’yi görür gibi oldum. Yeşilin farklı tonu olsa da benzerdi gözleri. Üstelik fizik olarak neredeyse aynı boy ve kiloya sahip gibiydiler.

“Merhaba,” dedim geç de olsa selamlayarak.

Bizden uzakta duruyordu ama konuşmaları duyulacak kadar da yakındı. Yüzünde düz, hatta sabit denecek bir ifade vardı. Üstünde siyah bir takım elbise olsa da asker hissi vermişti bana ya da ben sürekli askerlerin içinde kaldığım için algılarım bozulmuştu.

“Ben çıkıyorum, gerektiğinde sana ulaşırım. Tekrar geçmiş olsun.” Kısa bir an gözlerimiz buluştuğunda yüzünde daha samimi bir ifade vardı.

“Teşekkür ederim, haberleşiriz.” Uğur cevap verdiğinde yabancı odadan çıktı.

“O kimdi?” diye sordum merakla. Bu odaya yabancı birisinin gireceğini düşünmüyordum, üstelik biz bu durumdayken.

“Bir arkadaştı. Bazı konularda yardımcı oluyoruz birbirimize,” dedi Uğur üstü kapalı bir şekilde.

“Anladım,” dedim uzatmadan. Benim için önemli olan tek şey Uğur’du.

“Saatlerdir bir şey yemedin. Hemşire uyanınca yemek yemen gerektiğini söyledi. Canının istediği bir şey var mı?” Yavaşça beni bıraktığında yataktan çıktı. Eklemlerini esnettiğinde saatlerdir yanımdan ayrılmadığına emindim.

“Sıcak bir çorbaya hayır demem.” Yeni uyandığım hâlde acıktığımı hissediyordum, uzun zaman olmuştu yemek yemeyeli.

Uğur başını sallayıp kapıya ilerledi. Kapıyı açıp bir şeyler söyledikten sonra kapattı. Gidip almasını bekliyordum ama odadan çıkmadı. Pencereyi açtığında içeriye temiz hava girmişti. Kapı tıklatıldığında Uğur açtı. Dolu bir tepsiyi aldığında yatağın kenarındaki masayı çekip tepsiyi bıraktı. Sandalyeye oturduğunda tepsinin içindeki kaşığı alıp çorba kasesine daldırdı. Üfledikten sonra kaşığı dudaklarımın arasına uzattığında şaşkınlıkla ona baktım.

“Kendim yerim,” dedim kaşığa uzanarak ama başını iki yana sallayarak onaylamadı.

İtiraz etmenin işe yaramayacağını anladığımda sessizce dudaklarımı araladım ve çorbayı içirmesine izin verdim. Arada salata ve yoğurttan da verdiğiğinde hepsini bitirmiş, hem dolu hem de tok hissediyordum.

“Sen de yemeğini ye,” dedim.

“Ben bu kadarla doymam yavrım.” Uzanıp dudağımın kenarım başparmağıyla sildi.

Kapı tıklatılıp açıldığında Gamze girdi içeriye. Yüzünde gülümsemeyle bize baktığında Uğur tepsiyi alıp masayı kenara çekmişti. Gamze bana giyecek kıyafetler getirmişti ki buna çok ihtiyacım vardı. Uğur yemek yemek için odadan çıktığında ben de Gamze’nin yardımıyla üstümü değiştirdim.

“Biraz daha iyi misin?” Gamze yanıma oturduğunda bir abla edasıyla elimi tuttu.

“İyiyim, daha iyi olacağım.” Kendime güvenerek söylemiştim çünkü buna inanıyordum.

“İyi olacağını, olacağınızı biliyorum. Ben ikinize de inanıyorum Menhus, çok mutlu olacaksınız.” Nazik ses tonu içime dokunduğunda gözlerim doldu.

“Kızıyor musun bana? Az daha onun ölümüne sebep olacaktım.” Zorlukla yutkundüğümde ellerimi daha sıkı tuttu.

“Az daha seni de kaybediyorduk ama ikiniz birlikte bunu aşmayı başardınız. O benim abim, kardeşim olabilir ama sen de onun sevdiği kadın olarak benim kız kardeşimsin. Senin onu ne kadar çok

sevdigini biliyorum, bu sevgi uğruna neler yapabileceğini de tahmin ediyorum. Biz biraz deli kadınlar, aşk uğruna çoğu şeyi feda ederiz, buna kendimiz de dâhil. Artık kurtul şu omzundaki yüklerden kim olmak istiyorsan o ol, ne yapmak istiyorsan onu yap. Seni bırakmayacak, her zaman yanında olacak bir adam var ve onun ailesi olarak biz her zaman yanındayız. Mutlu olmayı en çok siz hak ediyorsunuz.”

Gamze'nin sözleri o kadar iyi gelmişti ki bana, donup kalmış hislerim bir anda çözüldü ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım. Bana sarıldığında hafifçe sırtıma dokunup teselli etti. Hayatımda ilk defa teselli edildim, suçumun olmadığımı kabul ettim. Uğur'a karşı duyduğum suçluluk duygusu yüzünden ne kadar beni suçlamasa da hep bir parçam onu kandırıyor olduğum gerçeğiyle rahat değildi. Oysa şimdi onun ailesinin bir parçası tarafından affedilmek, teselli edilmek ruhumu hafifletiyordu.

“Civciv!” Kapı açıldığında Ercan içeriye girdi. Gülen yüzü benim ağladığımı görünce ciddi bir ifade aldı ve Gamze benden ayrılırken Ercan bana sıkıca sarıldı.

“Özür dilerim, çok özür dilerim...” diye sayıkladım Ercan'a sarılıp ağlarken.

“Şşş tamam, sorun yok,” dedi Gamze gibi beni teselli ederek.

“Ben istemedim, böyle olmasını istemedim...” Hem ağlıyor hem de sarsılıyordum.

“Biliyorum, biliyorum. Bazen aşk aptalca şeyler yaptırır.” Gözyaşlarımı masadaki peçeteyle sildiğinde yüzünde anlayış dolu bir gülümseme vardı.

“Yarım saatliğine bıraktım kızı, hemen üşüşmüşsün tepesine.” Uğur içeriye girdiğinde yanıma geldi ve gözlerimiz buluştuğunda ağladığımı anladı ama bir şey demedi.

“Ercan hiç ayrılmadı hastaneden. Biz eve gidip geri geldik ama o aşağıda bekliyordu,” dedi Gamze.

Gözyaşlarımı silip gülümsemeye çalıştım. Ne kadar başardım bilmiyordum ancak Ercan gözyaşlarımı sildiği peçeteyi burnuma dayadığında bizi güldürmüştü. Daha sonrasında Emre, Semih, Mihrem,

Mert, Mine ve Esra da ziyaretime gelmişti. Akşam birlikte normal bir misafirlik ortamındaymışız gibi sohbet etmiştik. Sabah hastaneden çıkacağım için çok fazla kalmamışlardı eve geliriz diyerek.

Akşam yemeğinden sonra Uğur'la televizyonda bir film bulmuş birlikte izlemiş ve sonunda sessizce uyumuştuk. Sanırım her günüm böyle geçse itiraz etmezdim.

Hastaneden çıkmak için hazırlandığımda birkaç parça eşyayı topladım. Hemşire kısa süreliğine uğramış, tansiyonumu ve kalp atışımı ölçmüştü. Doktor onay verdiğinde Uğur çıkış işlemleri için kayıt bürosuna inmişti. Diğerlerine eve geçeceğim için hastaneye gelmelerine gerek olmadığını söylemiştik. Ercan'ın dediğine göre Halime abla sabahtan başlamıştı hazırlıklara, akşam bizde toplanacaktık.

Televizyonu kapatmak için kumandayı aldığımda son dakika haberi geçiyordu. Kısık olan sesi yükselttiğimde gördüğüm haberle yatağın üstüne oturdum.

“Son dakika haberiyle karşınızdayız sayın seyirciler. Alazoğlu yönetim Kurulu Başkanı Levent Alazoğlu gözaltında alınmış bulunmakta. Zimmete para geçirme, kara para aklama ve vergi kaçırma suçlarından yargılanacak Alazoğlu'nun müebbet hapis cezasıyla yargılanması bekleniyor.”

Ekranada gördüğüm ters kelepçeyle polisler tarafından götürülen adam, Uğur'un babasıydı. Hemen arkasmda Gökhan'ı açık bir şekilde görebiliyordum. O adam çok güçlüydü, o kadar güçlüydü ki bunca zaman onun hakkında hiçbir şey yapamamıştım. Zaten tek başıma mücadele de edememiştim hepsine karşı.

“Hazır mısın yavrum?” Uğur kapıdan içeriye girdiğinde ona doğru döndüm. Kısa bir an televizyona baktıktan sonra bana döndü, ifadesi hiç değişmedi.

“Biliyor muydun?” diye sordum.

“Ben bana yapılanları affettiğimi söyledim, sana yapılanları değil. Herkes hak ettiğini bulacak.” Gözlerindeki korumacı bakış içime işlediğinde bunu onun yaptığını anladım. Yataktan kalkıp ona doğru yürüdüm ve sıkıca sarıldım.

“Korkacağın, saklanacağın hiçbir şey yok artık. Ben her zaman yanında olacağım.” Sıkıca sarıldığında başımı usulca salladım.

Hastaneden ayrılıp eve geçtiğimizde Ercan izin aldığı için evde bizi bekliyordu. Halime abla çok güzel bir kahvaltı sofrası hazırlamıştı. Esra da bize katıldığında birlikte anın tadını çıkarttık. Salona geçip oturduğumuzda herkes bir an sessizleşti.

“Okula geri dönmek istiyorum. İkinci döneme yetişebilirim belki,” dedim.

Ne yapmak istediğime karar vermem gerekiyordu, artık hayatım benim ellerimdeydi. Hep istediğim mesleğimi yapacaktım. Bütün yüklerimi üstümden atmak bana yeni bir hayatın kapılarını açmıştı.

“Ankara’da okuyordun değil mi?” Esra’nın sorusunu, “Evet,” diyerek cevapladım.

“O zaman siz...” dediğinde Esra’nın gözleri Uğur ve benim aramda gidip geldi.

“Gidiyoruz,” dedi Uğur kesin bir şekilde.

İşte buna ben de şaşırmışım. Bana gideceğimizi söylemişti daha önce ama bu kadar ani bir şekilde kabul edeceğini düşünmemiştim. Bir yıl kadar süre verdiğinden ben giderim, o gelir diye tahmin ediyordum ama şimdi benimle geleceğini söylüyordu.

“Kararını verdin o zaman.” Ercan’la daha önce bu konuşmayı yapmış olduklarını düşündürdü bu cümle bana.

“Birol Kurt’un teklifini kabul edeceğim. Ankara’daki yeni askerî okul için eğitim subayı yetiştirme görevini üstleneceğim. Benim gibi sıfırdan gelen askerler için yeni bir bölük oluşturuldu, başına geçmemi istiyorlardı uzun zamandır ama ben erteliyordum, Ercan da biliyor. Bu seneden sonra tayinim çıktığında değerlendirmem istenmişti. Sanırım artık zamanı geldi.” Bana döndüğünde elimi avcunun içine aldı.

Bana bir yıl beklememi söylemesinin nedeni benimle kalıcı bir hayat sürmek istemesindendi aslında. Birimin başına geçtiğinde tamamen yerleşik bir hayata sahip olacaktı ve artık ayrılmayacaktık.

Benim için çok şey ifade eden zaman önemsiz gelmeye başlamıştı o an.

“Kardem okulunu bitirecek, ben de o arada Ankara’daki görevime başlayacağım. İkimiz için güzel bir başlangıç olacak.”

Uğur haklıydı, bu ikimiz için de çok güzel bir başlangıç olacaktı.

Akşam evin içinde tam bir şenlik vardı, herkes gelmişti. Emre, Gamze, Semih, Mihrem, Mine, Mert, Esra, Ercan ve hatta Erdem bile buradaydı. Bir hafta sonra Iğdır’dan tamamıyla ayrılıyorduk, Uğur yarın tayin işlemlerini başlatmak için askeriye gidecekti. Yemeğe başladığımızda telefonumun çalmasıyla kısa süreliğine mutfığa geçtim. Arın’ın aradığını gördüğümde tereddüt etsem de açtım.

“Efendim,” dedim.

“Nasılsın?” Sesi yorgun, hatta sarhoş gibi geliyordu.

“Ne istiyorsun?” Onunla sohbet etme gibi bir düşüncem yoktu.

“Mutlu olmanı istiyorum. Hiçbir zaman başka bir dileğim ya da isteğim olmadı.” İcini çektiğinde bir an duraksadı.

“Bizi bu hâle kimin getirdiğini düşün istersen. Her şeyi kim berbat etti?” Kendimi tutamadan kurduğum cümlelerle geri dönüşü olmayan bir konuşmaya girdiğimizi biliyordum.

“Beni affetmeyeceğini biliyorum, zaten bir daha karşına çıkmayacağım. O silahı başına dayadığını görmektense beni öldürmeni tercih ederdim. Affetmeyeceğini biliyorum ama affını istemekten başka bir şey gelmiyor elimden.” Bu ses tonunu tanıyordum, samimi olduğunu da biliyordum ama bana Uğur’u vurmamı söylediğinde her şey için artık çok geçti.

“Asla affetmeyeceğim seni,” dedim bir kez daha.

“Sana bir dosya gönderdim, birazdan kapı çalacak,” dediğinde zil çaldı. Hızla mutfaktan çıkıp kimseye bakmadan kapıyı açtım. Kapıda bekleyen adamın uzattığı dosyayı aldım.

“Ne var içinde?”

“Uğur’un kardeşinin gerçekte kim olduğu yazıyor. Hiç şüphe etmedin mi seni izleteceğimden? En başında test yaptırdığını biliyordum. Sonuçları değiştirdim. Eğer beni o adamın kardeşi sanırsan

bu sevdadan vazgeçersin diye düşündüm ama sen geçmedin. Bunu araştırırken de onun kardeşini buldum. Bu, sana beraber geçirdiğimiz yılların bir teşekkürü ve özrü, hayatından tamamen çıktığımı da bir göstergesi. Bir gün geri dönmek istersen, ararsan ben buradayım her zaman.”

Telefon kapandığında elimdeki dosyaya baktım. Uğur’un bana seslenmesiyle arkamı döndüm, diğerleri de bana bakıyordu. Uğur’un karşısında durduğumda dosyayı ona uzattım gözlerine bakarak. Benden önce onun bilmesi gerekiyordu. Dosyayı elimden aldığı anda açtı. Ne yazıyordu bilmiyordum ama Uğur’un yüzünde oluşan şok ve şaşkınlık onda oldukça nadir gördüğüm bir ifadeydi. Göz göze geldiğimizde başımı usulca salladım onaylayarak. Uğur’un elindeki dosya parmakları arasından düştüğünde yere eğilip aldım ve yazan ismi gördüm.

“Erdem Çınar ve Uğur Alazoğlu arasında %99.99 kan bağı tespit edilmiştir.”

Uğur’un gözleri Erdem’in üstündeyken herkes ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Testi Arın yaptırdığı için Alazoğlu yazıyordu Uğur’un soyadında ama gerçekte devletin ona verdiği soyadı farklıydı Uğur’un. Aklıma aylar önce gelen ihtimal şimdi gerçektir. Erdem ve Uğur arasındaki benzerlik, aynı illerde yurda verilmiş olmaları, aralarındaki yaş farkına kadar her şey uyumluydu. Eğer o zaman test yaptırırsam bunu öğrenmek daha kolay olurdu ama yine de o testin Arın tarafından manipüle edilmeyeceğinin de bir garantisi yoktu.

Uğur, “Erdem seninle yalnız konuşmak istiyorum,” dediğinde Erdem de şaşırды ama kabul etti.

Onlar dışarıya çıkarken diğerlerine açıklamak bana kaldı. Uğur’un onlara söylememe itiraz edeceğini düşünmüyordum çünkü onun aile olarak gördüğü insanlardı hepsi. Üstelik Uğur’un bir kardeşi olduğunu ve onu aradığımı hepsi uzun zaman önce biliyordu. Masaya tekrar oturduğumuzda en baştan başlayarak anlattım her şeyi. Uğur’un kardeşini aradığımı, bu seçeneklerden birisinin Erdem olduğunu ancak Arın’ın beni kandırdığını ve olayların nasıl sonuçlandığını tek tek döktüm ortaya.

Uğur'a Arın hakkında bir şey demediğim için şimdi seviniyordum. Ercan'a dikkatle baktığımda hem düşünceli hem de rahatlamış görünüyordu. Arın ile Uğur gerçekten kardeş olsaydı bunun bir felaket olacağını o da biliyordu. Üstelik buradaki herkes Erdem'i az çok tanıyordu, çok iyi bir insandı.

Uğur ve Erdem'in konuşacağı ve yüzleşeceği çok fazla şey vardı, bu yüzden kimse onları aramadı. Benim okulumdan ve gelecek planlarımdan konuşurken diğerleri de sohbete katılmıştı.

Saat ilerlerken Uğur ve Erdem geri dönmüştü. Kapıyı açtığımda Uğur bana sarılıp başımdan öptü. Hemen arkasından giren Erdem'e baktığımda gözleri kızarmıştı, ağladığı belli oluyordu ama yüzünde bir gülümseme vardı. Uğur beni bıraktığında Erdem'e sarıldım, o benim buradaki ilk dostumdu.

"Şimdi sana gerçekten de yenge demem gerekiyor," dediğinde güldüm.

"Sanırım öyle," dedim onaylayarak.

Uğur

Kardem'in elindeki dosyayı aldığımda hissediyordum aslında içinde yazanların hayatımızın bir parçasını etkileyeceğini. Şimdiye yan yana durduğum, bir yıldır tanıdığım ve her gün gördüğüm adamın aslında aradığım kardeşim olduğunu öğrenmiştim. Fazla uzaklaşmadan sitenin içindeki kamelyaya karşılıklı oturduğumuzda Erdem de neden burada olduğunu merak ediyor ama ben konuşmadan soru sormuyordu. Şimdiye kadar ben onun komutanı, o benim astım olarak görev yapan askerdі. Şimdiye işler başka bir boyuttaydı.

"Ailenle aran nasıl?" Evlatlık olduğunu biliyor muydu en başta bunu öğrenmek istiyordum. Gelen her yeni askerin olduğu gibi Erdem'in de dosyası benim elimden geçmişti ve onun bir ailesi olduğunu biliyordum, hatta arada sırada kafeteryada konuşurken anne, baba dediğini de duymuştum.

"İyi komutanım," dedi şaşırda da cevap vererek.

“Tek çocuksun, değil mi?” dedim kardeş kısmında isim yoktu hatırladığım kadarıyla.

“Bir kız kardeşim vardı, vefat etti birkaç sene önce, kanserdi.” Gözlerini kaçırdığında sesi buruk çıkmıştı.

“Ben bu konu nasıl açılır, nasıl söylenir bilmiyorum Erdem.” Derin bir nefes aldığımda ellerimi masanın üstünde birleştirdim. Kardem bile benden daha fazla şey biliyordu Erdem hakkında ama ona şu an sorma şansım yoktu.

“Neyi bilmek istiyorsunuz bilmiyorum komutanım ama direkt sorabilirsiniz bana.” Yüzünde dürüst bir ifade vardı. Karşımda duran genç adam benim kardeşimdi.

“Ben yetimhanede büyüdüm Erdem, doğduğum an terk edildim. Bir süre önce de bir kardeşim olduğunu öğrendim.” Zorlukla kurduğum cümleler Kardem’den sonra yaptığım en zor konuşmaydı.

“Ben de yetimim komutanım. Kardeşinizi arıyorsanız size yardımcı olmaya çalışırım. Benimle aynı yerde mi kalmış? Annemle babam beni aldığı anda çok küçüktüm, pek bir şey hatırlamıyorum ama kayıtlara bakabiliriz.” Erdem hiç kardeşimin kendisi olacağını düşünmüyordu, gerçi kim olsa bu durumda aklına bu gelmezdi.

“Kardeşim sensin Erdem. Ben senin abinim.” Daha fazla içimde tutamadım ve ilk kez sabredemeyen taraf ben oldum. “Kahramanmaraş’taki yetimhaneden aldılar seni, değil mi? Ben de aynı yerdeydim, sadece birbirimizden haberimiz yoktu. Öğrendiğim an peşine düştüm, kardeşimi, seni bulmak için. Oysa aradığım gözümün önündeymiş.”

Bu durum sadece benim için değil, onun için de zordu. İşi gücü olan, tek başına yetişmiş bir adamdı ve başkası gelip, “Ben senin abinim,” diyordu. İkimiz de öyle zor bir durumun içindeydik ki tek yapabileceğimiz birbirimizle konuşmaktı. Aile diyemeyeceğim kan bağı olan o lanet insanlardan sonra Erdem duru bir göl gibiydi, geriye sadece o kalmıştı.

“Komutanım... Ne olur en başından anlat. Biz nasıl kardeşiz?” Hâlâ saygısını koruyordu bana karşı ama her an yerinden kalkıp arka arkaya soru soracak da gibiydi.

“Beni yetimhaneye terk ettiklerinde yeni doğmuşum ama seni gerçekten istemişler. Bizi dünyaya getiren adamla kadının düşmanı olan birisi, seni başka bir bebekle değiştirmiş. Sen kimsesiz olarak yetimhaneye gitmişsin, diğer bebek ölü doğmuş. Yani senin yaşadığını onlar da bilmiyor, ben de tesadüf eseri öğrendim geçmişini araştırırken. Yaşadığını biliyordum ama yetimhane kayıtları bir yerde çıkmaz giriyordu. Seni alan ailenin adı yoktu kayıtlarda. Sanki buhar olup uçmuştun yetimhaneden sonrasında. Bugün eve gelen dosya senin yetimhane kaydını ve DNA raporunu içeriyordu. Yani ben de dakikalar önce öğrendim gerçeği.”

Bütün detayları vermesem de şimdilik bu açıklama yeterli olmalıydı. Her şey netleştiğinde uzun uzun anlatacaktım ona ve dinleyecektim kaçırduğım yılları, şimdiyse birbirimize iki yabancıydık. Belki gün gelecek abi-kardeş gibi hissedecektik. İşte bunun kararı sadece bana değil, ona da bağlıydı.

“Ben... Çok şaşkınım. Düşünmem ve sindirmem gerekiyor bu durumu. Ayrıca o testi bir kez daha yapmak istiyorum siz de isterse-
niz,” dediğinde benim de aklımda benzer düşünceler vardı.

“Bir hafta sonra Ankara’ya gideceğim için testi birkaç gün içinde yaptıralım. Konuşmanın devamına gelince, sen ne zaman hazır olursan ben buradayım. İster komutanın ister abin olarak.”

Menhus

Iğdır’dan ayrılacağımız gün geldiğinde bizi uğurlamak için gelenler, dostlarımız ve ailemiz olarak gördüğümüz insanlardı. Uğur’un ailesi artık benim de ailemdi ve hepsi beni içlerine kabul etmişti. Erdem ve Uğur tekrar test yaptırmıştı ve sonuç değişmemişti, ikisinin kardeş olduğu kesindi. Bu bir hafta içinde Erdem neredeyse her akşamı bizimle birlikte geçirmişti, üstelik Ercan’la da çok iyi anlaşmışlardı. Bir yıldır tanışmalarına rağmen aralarında iş yeri dışında bir yakınlık yoktu daha önce, şimdiyse işler değişmişti. Hatta Uğur, Ercan’a Erdem’e yardımcı olmasını bile söylemişti ki bunu normalde asla yapmazdı.

Tek bir bavulla geldiğim evden şimdi elinden tuttuğum adamla ayrılıyordum. Her gece beraber uyuyor, her sabaha birlikte başlıyorduk. İnternet üstünden Ankara’da bir ev tutmuş, şimdilik işler rayına oturana kadar birlikte yaşama kararı almıştık. Gerçi ayrı kalmaya ikimizin de niyeti yoktu. Sırayla kızlara sarıldığımda hepsini çok özleyeceğime emindim. Gamze, Mihrem, Mine, Esra benim için çok değerli arkadaşlardı. Semih ve Emre’yle de vedalaşıp en sona Erdem ve Ercan’ı bıraktım.

Benim ilk dostum, arkadaşım ve sırdaşım olan Erdem’le sarıldığımızda aynı sıcaklığı onda bulmanın sevinciyle gülümsedim.

“Seninki dik dik bakıyor,” dediğinde güldüm.

“En azından bakışları öldürücü değil artık,” dediğimde bu sefer Erdem gülmüştü. Erdem’le ayrıldığımızda Ercan’a döndüm.

“Civciv.” Kollarını açtığında ona doğru koşup sarıldım.

“Seni çok özleyeceğim,” dedim zorlukla yutkunurken.

“Özlersen çık gel, bu adam seni getirmezse söyle Esra’mla gelip alırız seni.” Sesi kısık geldiğinde onun da kendini tuttuğunu anlamıştım.

“Kaçar gelirim, sonra sinirini siz çekersiniz buz dağının.” Gülümsediğimde yavaşça geri çekildik.

“Birbirinize iyi bakın,” dediğinde başımı salladım konuşamamıştım.

Uğur da diğerleriyle vedalaşmıştı. Erdem yıllık izne ayrıldığında Ankara’ya bizi ziyarete gelecekti. Zaten Emre ve Gamze’nin aileleri Ankara’da olduğu için bir ayakları hep oradaydı. Mine de uzun zaman Ankara’da yaşamıştı, yazın ziyaret edeceğini söylemişti. Ercan için bahaneye gerek yoktu, her fırsatını bulduğunda bizimle olacaktı Esra ile birlikte. Mihrem ve Semih de Emrelerle birlikte uğrayacaklarını söylemişti.

Bu şehre kaçarak, saklanarak gelmiştim; bir mecburiyetti benim için ama şimdi özgürce kendi isteğimle âşık olduğum adamla birlikte ayrılıyordum.

Bavulları bagaja yerleştirip arabaya bindiğimizde derin bir

nefes aldım. Tuttuğu elimi bırakmadan üstünü öptüğünde uzanıp birkaç günlük sakalları arasından parmaklarımı ilerletip yanağına dokundum.

“Seni çok seviyorum,” dedi aşkla bakan gözleriyle.

“Âşığım sana adam,” dedim onu öpmeden önce.

Beş Yıl Sonra

“Tekme attı!” Umut heyecanla elini karnıma koyduğunda şaşkın ve heyecanlı bakan gözlerini gördüğümde gülümsedim.

“Abisini merak ediyor.” Yanağından öptüğümde gülümsemesi büyüdü.

Salatayı yapmaya devam ettiğimde Umut da etrafımda kıpır kıpır dolaşıyordu. Onun bu sevimli hâlini gördükçe yanaklarım sılıp bıkana kadar öpmek istiyordum. Koştugu için kızaran yanakları son zamanlarda aldığı kilolarla daha sağlıklı görünüyordu. Kapı çaldığında Umut koşarken arkasından seslendim.

“Koşma düşeceksin!”

Adımlarının hafiflediğini duyduğumda gülümsedim. Salatayı tabağa alıp tuz ve limon ekledim. Salondan gelen boğuşma sesiyle içeriye göz attım. Uğur, Umut’u yukarı doğru kaldırmış gezdirirken Umut’un neşe dolu çığlıkları yankılanıyordu. Uğur beni fark ettiğinde Umut’u aşağıya indirip kucağına aldı. Bana doğru yaklaştığında yanağımdan öpüp elini usulca karnıma koydu.

“Nasılsınız yavrum?” dediğinde her gün olduğu gibi kızı, babasının dokunuşuna yanıt vererek kıpırdadı.

“İyiyiz sevgilim,” dedim gülümseyerek.

“Sofrayı ben kurarım. Bir elimi yüzümü yıkayayım. Oturun siz hadi.” Umut’u kucağından indirdiğinde elinden tuttum.

“Bize göre hava hoş, oğlumla çizgi film izleriz.” Umut’un elini tuttuğumda yüzünde pırıl pırıl bir gülümseme vardı.

Uğur yukarı çıkarken Umut’la birlikte salondaki koltuğa geçtik.

Yumuşak kahverengi saçlarını okşadığımda dizime yatmıştı. Umut çok akıllı, sevecen ve güçlü bir çocuktur. Yaklaşık bir sene önce tanışmıştık Umut'la. Bizim umudumuz, canımız olmuştu.

Bana kalan o lanetli mirası iyi bir amaç için kullanmak istemişim. Kimsesiz çocuklar için oluşturduğum vakıfta Umut gibi yüzlerce çocuk eğitim görüyor, sağlık desteği alıyor ve daha iyi koşullarda yaşıyordu. Umut'u diğer çocuklardan ayıransa hastalığı olmuştu. Kalp yetmezliği vardı doğuştan.

Umut'un ameliyatını yaptırmak için bütün bu zaman içinde uğraşmış, en sonunda uygun donörle sekiz ay önce ameliyat olması sağlanmıştı. Bu süreç içinde Umut'a hem Uğur hem de ben çok alışmıştık ve koruyucu ailesi olmaya karar verdik. Bunu Umut'a sorduğumuzda bizi de kalbine alarak kabul etmişti. Dört ay önce de aramıza kızımız katılmıştı ve şimdi büyük bir aile olma yolundaydık.

Eğitimimi bitirip kendi özel kliniğimi açmıştım. Aynı zamanda ücretsiz hizmet veren bir yan klinik de bulunuyordu. İlk zamanlar tek başımayken şimdi dört doktor birlikte çalışıyorduk. Hamileliğimin başlarında biraz ara vermiş, hem Umut'la ilgilenmiş hem de dinlenmişim uzun zaman sonra.

Uğur'un seslenmesiyle yemek masasına oturmuştuk.

"Ercan'ın selamı vardı, birkaç haftaya uğrayacaklarmış," dediğinde Uğur, Esra'yla birkaç gün önce konuştuğum geldi aklıma.

"Doğuma az kaldı onların da. Esra, annesinin evinde kalacağını söylemişti." Ercan ve Esra'nın üç yaşında Pırl isminde bir kızları vardı ve şimdi de bir oğulları olacaktı.

Bizden çok önce evlenmişti ikisi. Ercan'ın tayini Manisa'ya çıkmıştı, bir yıl sonra da evlenmişlerdi. Benim okulumun bitmesi, kliniği açmam ve vakfı kurmamla birlikte iki sene önce nikâh masasına oturmuştuk ama bu süre içinde birbirimizden hiç ayrılmamıştık. Emre ve Gamze de Ankara'ya tayin istemişti. Birbirimize çok yakın oturmasak da sık sık görüşüyorduk. Mihrem ve Semih sınırda operasyon yapan bir timle birlikte görevdeydi bu sıralar. Mert ve Mine de tayinle Bursa'ya gitmişti. Hepimiz Türkiye'nin farklı şehirlerine dağılsak da değişmeyen tek şey vardı, o da aramızdaki dostluktan.

“Saçma sapan konuştu yine, çiçeğini çikolatasını alıp gelecekmış.” Son zamanlarda ikisinin bu kavgası beni güldürüyordu. Onların oğlu, bizim de kızımız olduğu için Ercan sık sık *gelinim* diyerek Uğur’u kızdırıyordu. Ercan her zamanki Ercan’dı, yaşının ilerlemesi hiçbir şeyi değiştirmiyordu.

“Hayatım, boşuna kızılıyorsun,” dediğimde kaşları çatıldı.

“Sen de mi?” dediğinde Umut’un tabağına küçük ekmek parçaları bölüp koyuyordu. O, harika bir baba olmuştu.

“Bizim de oğlumuz var, hatırlatırım ve Ercan’ın da uğruna öleceği bir kızı.” Göz kırptığımda Uğur, Umut’a baktı.

“Yavrum senin aklını öpeyim,” dedi aydınlanma yaşayarak.

Uğur keyifle gülerken Umut da ona gülümsüyordu. Yemeğimizi yedikten sonra kapı çaldığında misafirimiz gelmişti. Uğur kapıyı açtığı anda Erdem içeriye girdi elinde büyük bir hediye paketiyle.

“Amca!” Umut koşarak Erdem’e sarıldığı anda hediyeyi kenara bırakmıştı.

“Amcasının aslanı.” Umut’u kucağına aldığı anda Uğur’la sarıldılar.

“Hoş geldin,” dedi Uğur.

“Hoş buldum abi.” Erdem’in kucağından Uğur’un kucağına geçtiğinde Umut, Erdem’le sarıldık.

“Nasılsınız prensesler?”

“İyiyiz amcası, sen nasılsın?” Erdem bu yaz nişanlanmıştı, birkaç ay içinde düğünü olacaktı. Bir saatlik uzaklıktaki Kırıkkale’de olduğu için sık sık görüşüyorduk.

“Ben de iyiyim, Pınar’ı eve bıraktım size de bir uğrayayım dedim gitmeden.”

Erdem ve Uğur bu beş yıl içinde oldukça yakınlaşmış, aradan geçen yılları kapatmak için uğraşmışlardı. Bazen Uğur onun yanına gitmiş bazen de Erdem bizim yanımıza gelmişti. Erdem, onu evlatlık alan aileye olanları anlatmış biz de iki kez birlikte yemek yemiştik. Gerçekten çok sevecen ve samimi insanlardı.

Birlikte çaylarımızı içerken Umut hediyesini açmış, büyük kamyoneti görünce çok sevinmişti. Hafta sonu Uğur'la birlikte parka gitmek için anlaşılmışlardı. Erdem çayını içip yola gideceği için erken ayrılmıştı. Umut'un uyku saati gelmiş, gözleri kapanmaya başlamıştı.

"Oğlum, uykun gelmiş hadi üstünü değiştirelim de yatırayım seni." Uğur'un dizlerine uzanmış olan Umut gözlerini açıp kalktı. Her akşam ben ya da Uğur yatırıyordu Umut'u.

"Olur baba," dediğinde bir an Uğur'la göz göze geldik.

Daha önce hiç *baba* dememişti Umut. Uğur'un gözleri dolduğunda gözlerini kaçırdı. Umut bana geldiğinde sarılıp yanaklarından öptüm.

"İyi geceler anne, iyi geceler prenses," dediğinde karnıma dokundu.

"İyi geceler oğlum. Kız kardeşi de abisine iyi geceler diyor." Saçlarını usulca sevdiğimde uykulu yüzüyle gülümsedi.

Uğur, Umut'u kucağına alıp merdivenlerden üst kata çıktığında her gün görsem de bıkmayacağım o manzarayı izledim. Umut uykulu hâliyle bir şeyler anlatırken Uğur dikkatle onu dinleyip cevaplıyordu. Ailemiz çok güzeldi. Karnımda hissettiğim baskıyla elimi usulca koyup hissettim.

"Çok iyi bir baban ve abin olacak bebeğim, seni çok sevecek ve koruyacaklar. Sevgi dolu bir ailede büyüyeceksin." Minik kızım sesizleşirken uykuya dalmış gibiydi.

Biraz sonra Uğur aşağıya indiğinde koltuğa yanıma oturup kollarının arasına aldı beni. Başım göğsüne yaslanırken sıcaklığına sığındım. Hep güvende olduğum ve her zaman beni sıkıca saracak olan bu kollar, âşık olduğum adama aitti. İki yıl önce sade bir nikâhla arkadaşlarımızın olduğu törenle evlenmiştik. Ercan'ın benim için yaptığı ve âdet hâline gelen gelin buketim ve beyaz nikâh elbisemle Uğur'un yanında durmuş ve, "Evet!" demiştim. Takım elbisesi içinde nefes kesici görünüyordu ve o da aynı şekilde, "Evet!" derken çokça mutluydu.

“Loya, uyudun mu babacığım?” Elini karnıma koyduğunda kızımıza verdiği isimle seslendi.

“Bugün hareketli bir gündü, kızımız da yoruldu sanırım babası,” dedim kucağına biraz daha yatarak.

“Benim güzelim de yorulmuş anlaşılan. O zaman sizi şöyle alalım.” Beni kucağına aldığı anda ayağa kalktı. Başımı göğsüne koyup kollarımı boynuna doladım.

“Harika bir servisiniz var beyefendi. İyi ki sizinle evlenmişim,” dedim esnerken.

“Siz yeter ki isteyin hanımefendi, bu kollar sizi sarmak için var.” Merdivenleri hiç sarsılmadan çıkmaya başladığında kollarına dokundum.

“Epey de kaslıymış kollarınız.”

“Karım öyle seviyor.” Merdivenin sonuna geldiğimizde açık olan kapıdan yatak odasına girdik.

“Evet, karın seni çok seviyor,” dediğimde beni yumuşak yatağa bıraktı.

“Kocası da karısını çok seviyor. İyi ki hayatıma girdin ve yağmurlarımı dindirdin Gökkuşağı...” Eli saçlarımın arasına girdiğinde başımı avcuna yasladım.

“İyi ki sevgilim...” dedim ve biz bir gece daha birbirimizi çok sevdiğimiz güne gözlerimizi kapattık.

Son'suza...

Küçük Bir Aşk Masalı

“Senden bir şey isteyebilir miyim?” Sorusuyla birlikte kaşlarım hafifçe çatıldı. Benden ne isteyebilirdi ki?

“Tabii, yapabileceğim bir şeyse yardımcı olmaya çalışırım,” dedim merakla ne isteyeceğini bekleyerek.

“Çıkar o yüzüğü,” dedi gayet ciddi bir ifadeyle, gözlerimden milim ayrılmayan gözleri beni delip geçerken. “O yüzük parmağında olduğu sürece ben içimden gelenleri söyleyemiyorum çünkü sana.”

Olduğum yerde durdum. Ne diyeceğimi bilemezken söylediklerini algılamaya çalışıyordum. Yüzük, parmağımı sıkmaya başlamıştı bir anda. Dudaklarım aralandı ama konuşamadım bir türlü, cümleleri toplayıp da cevap veremiyordum.

“Ben...” dedim durdum. Sahi ben ne diyecektim de dilim lal olup susmuştu?

“Biliyorum birden oldu ama ben ne zaman yüzüne baksam söylemek istediklerimle söylediklerim farklı oluyor. Leyla, birkaç saat önce geldim kapına, nasılsın bile diyemedim ben sana.” Öyle çok gücüne gitmiş gibi söyledi ki ayıp bir şeydi sanki bana gelmesi, merak etmesi.

Onun gözünde ben başkasına söz vermiş nişanlı bir kadındım.

Yaman'ın gözlerini gördüğümde kapılıp giderken nişanlı olduğunı düşünüp geri adım atan da ben değil miydim? Aynı durumda ben de kalmış ve ona gidecek bir yol bile bulamadan vazgeçmiştim. Oysa Yaman ne kadar gururuna yediremese de gelmişti.

“Yaman, parmağımdaki yüzüğün sahibi ben değilim. Bana emanet edildi, sahibi geri istediğinde yüzüğü çıkaracağım,” dedim kelimeleri zar zor bir araya getirerek. Kenan gerçekten isteyerek, severek takmamıştı bu yüzüğü parmağıma. O yüzden bu yüzük benim değildi. Gerçek sahibine gidene kadar kısa süreliğine misafir, bana emanetti sadece.

“Bekle demek mi bu?” Gözleri ani bir parlamayla dalgalanırken mavileri bende kaldı.

Başımı usulca salladım beklemesini isteyerek. Şu an bu yüzüğü çıkarıp ona doğru adım atamazdım. Yaman'ı az çok tanımaya başlamıştım, eğer beni bekleyeceğini söylediyse beklerdi. İlk görüşte benim ondan etkilendiğim gibi o da benden etkilenmişti. Hissediyordum, benim içimdeki duygular onda da vardı.

“Bekleyeceğim Leyla... Beni susturan, seni durduran ne varsa bitmesini bekleyeceğim.” Gözleri gözlerimdeyken bir adım geriye attı.

